



СВЕТОВНИ БЕСТСЕЛЪРИ

СЮЗАН УИГС

Завръщане у дома

Човек не може
да избяга от
любовта на
живота си...

за жената
Журнал

СЮЗЪН УИГС ЗАВРЪЩАНЕ У ДОМА

Превод: Таня Гарабедян

chitanka.info

Човек не може да избяга от любовта на живота си...

„Книга за грешките, които човек може да поправи, ако просто послуша гласа на сърцето си.“

Romance Reader

Успяла и талантива, Мишел Търнър се завръща в родния си град, за да спаси живота на баща си. Същият баща, който шестнадесет години по-рано я изгонва от дома им, защото тя е забременяла от неговия коняр. Сега залязлата кинозвезда Гевин Слейд се нуждае от бъбречна трансплантация и Мишел е единственият възможен донор. Но освен операцията, през която и двамата трябва да преминат, те ще трябва да преодолеят раните от миналото и взаимно да признаят и простят допуснатите грешки.

Лекарят и собственик на голямо ранчо Сам Макфий така и не разбира, че навремето Мишел е забременяла от него и двамата имат пораснал и гневен син. Когато отново я вижда в родния си град, тя вече не е младата и талантива художничка от тийнейджърските му години, а дистанцирана и успяла рекламна директорка с дете и вероятно съпруг.

Единственото непроменено са силните му чувства към нея. Но ще бъдат ли те достатъчни да я убедят, че подаръците на съдбата не бива да се пренебрегват, а вторият шанс твърде често се оказва последен!

*На жените от моето племе:
баба ми Мари,
майка ми Лу,
сестра ми Лори,
дъщеря ми Елизабет,
които разбират необходимостта от усилия в
любовта.*

*„Повечето от нас се превръщат в
родители много преди да сме престанали да
бъдем деца.“*

*Миньон Маклафлин
„Втора книга на невротика“ (1966)*

СЪБОТА

ГЛАВА 1

След седемнадесет години Мишел Търнър се завръщаше. Образно към миналото, което не искаше да си спомня, към баща си, когото едва познаваше, към града, където бе израснала твърде бързо, беше се влюбила твърде силно и накрая се бе оказала бременна и самотна.

По време на дългото пътуване от Сиатъл към Монтана тя репетираше — шепнешком, за да не я чуе Коуди — думите, които щеше да каже на баща си, когато пристигнат.

„Здравей, татко.“ Странно, как все още мислено го наричаше „татко“, въпреки че никога не бе представлявал нещо повече от снимка на стената или познато лице на телевизионния екран късно нощем, когато даваха старите му филми. „Съжалявам, че не дойдох по-рано...“ Съжалявам... съжалявам... съжалявам. Толкова много неща, за които съжаляваше.

Но съжалението не бе достатъчно. Гевин Слейд — баща ѝ бе запазил професионалния си псевдоним, след като се бе пенсионирал — знаеше много добре какво я бе задържало.

Тя стисна с ръце волана на рејндж роувъра и хвърли поглед през рамо към сина си на задната седалка. Коуди се губеше в пространството между слушалките и дискмена си. „А може би аз съм изгубена“ помисли си тя. Ето я, тридесет и пет годишна, майка на тийнейджър, а мисълта да се изправи срещу баща си я караше отново да се чувства като хлапе. Заела отбранителна позиция. Безсилна. Неадекватна.

Вашингтонският пейзаж профучаваше край нея, докато тя шофираше на изток, към мястото, където не знаеше как ще я посрещнат. Дватама с Коуди бяха напуснали градската си къща край брега преди зазоряване. Светлините все още блестяха по стоманения скелет на сиатълската кула „Спейс Нийдъл“. До изгрев-слънце небостъргачите бяха отстъпили мястото си на заоблени хълмове и обрасли с хрусталаци равнини, а след това и на високи плата — гол и монотонен зимен лунен пейзаж, неутрална зона.

През прозореца не виждаше нищо, което да породи интерес или да я отблъсне.

В далечното минало тя беше художничка, рисуваше с ярки цветове, с емоции, които се изливаха необуздано върху платното и сякаш се стичаха от краищата му, защото чувствата ѝ не можеха да бъдат притиснати в ограничено пространство. Но с времето бе овладяла тези лудешки и великолепно пориви. Сякаш крадец се бе вмъкнал посред нощ и отмъкнал мечтите ѝ, а тя не бе забелязала, докато не бе станало твърде късно.

От младежката ѝ волна душа бе останал само студен, механичен талант и фотографски нюх. Боите и платната бяха заменени от компютърна програма.

Обектите също се бяха променили. Преди създаваше картини със страст и чистота, независимо дали изобразяваше кон в ранчото на баща си или абстрактна бъркотия от чувства. Вдъхновението водеше ръката ѝ, а нещо много по-могъщо палеше духа ѝ. Веднъж, след като тя видеше или си представеше нещо, творбата напираше да излезе от нея, породена от сила, равна на порива да диша.

Сега получаваше темите си под формата на поръчка от рекламната агенция, в която се канеше да стане пълноправен партньор. На компютър създаваше и анимираше танцуващи четки за тоалетна, говорещи зъбни протези или армия пакетчета хербициди, маршируващи към гора от плевели.

Откъсвайки мислите си от работата, тя включи чистачките, за да изчисти няколко случайни снежинки. Денят преваляше. Град Спокейн отмина бързо със складовете и заводските комини. Междущатската магистрала се стрелкаше право през тясната територия на Айдахо. Тук-там край пустото шосе се виждаха ярко осветени търговски центрове, хамбари за трактори и силози, дървени къщи, сгушени рамо до рамо в съюз срещу стихииите. По-дълбоките преспи изглеждаха като заскрежени купчини край пътя. На изток от Кор д'Ален пейзажът отстъпваше пред безкрайната пустош.

Монотонността на пътуването и причината да се втурне през трищата предизвикаха почти болезнена и разтърсваща промяна в хода на мислите ѝ. Спомените ѝ се понесоха към опасни места. Против волята ѝ образи от миналото превърнаха пустия снежен пейзаж в ярко лято.

Видя себе си такава, каквато беше на осемнадесет. Леко стъписана пред онова, което животът можеше да ѝ предложи. Малко по-уплашена, но общо взето щастлива и сигурна в своя свят. Завърши гимназия с отличие, за което не я бе грижа, с незрял талант, който още не ценеше, и без да предусеща надвисналата беда. Пластичната операция на майка ѝ трябваше да е рутинна. На никого не му бе хрумвало, че е възможно Шарън Търнър да почине от усложненията.

За шокиращо кратко време Мишел се оказа самотно сираче без майка, внезапно нуждаещо се от баща си, когото едва познаваше. Бе очаквала да я отпрати в колеж и да въздъхне облекчено след заминаването ѝ, но той я изненада. Покани я на едногодишна ваканция преди колежа, която да прекара при него в Монтана. Една година, през която да скърби за майка си и да опознае баща си.

В онзи кратък сезон бе преживяла събитията, които щяха да предопределят живота ѝ. Научи какво е да загубиш майка си. Влюби се. Стана художник. Не непременно в този порядък. Всичко се случи някак си едновременно. Дори и сега старата горчиво-сладка болка се надигна, сякаш бе вчера. Не би трябвало да я боли вече, но я болеше, въпреки че той си бе отишъл от живота ѝ, и то отдавна.

Като не броим ежедневно напомняне, което ѝ беше оставил.

Отново погледна към огледалото за обратно виждане. Коуди, шестнадесетгодишен и непоносим, не бе сменил позата на дългото си тяло на седалката. От слушалките му долиташе приглушеният ритъм на хевиметъл. Той се взираше към безкрайните гирлянди от електрически жици, увиснали между стълбовете покрай магистралата. Когато една зелено-бяла табела ги поздрави с добре дошли в Монтана, единствената му реакция бе да примигне и да се размърда.

Един билборд със сладникав каубой ги канеше с надписа си да спрат и хапнат след една миля.

— Гладен ли си? — Тя повиши глас, за да може да я чуе.

— Не — отвърна Коуди с пълна уста. Крайпътното кафене, осветено от неоновы колела на каруца, се смали до размазано петно от изкуствена светлина.

Само за миг го видя като малчуган, с издути от чипса бузи, подобно на катериче. Сякаш едва вчера той беше нейният мъничък Коуди, с гащеризонче и стичащо се мляко по брадичката. С тъга осъзнаваше, че това дете вече го няма в живота ѝ. Беше се измъкнал в

миг на разсеяност от нейна страна. Бе изчезнал така бързо и безвъзвратно, като че се бе загубил безследно на някое летище. На негово място стоеше този циничен, умен и вбесяващ непознат, решен да я дразни до краен предел.

Неговата физическа красота тогава, както и сега, я оставяше без дъх. Само че тогава можеше да му каже колко ѝ е мил.

Сега не можеше да му каже нищо.

Коуди я бе умолявал да остане в Сиатъл, докато тя е в Монтана. Твърдеше, че ще е добре сам в градската им къща. Като че ли Мишел би се съгласила на това.

Дори бе предложил Брад да се грижи за него.

Да, но Брад не можеше да се справи с Коуди. Или не искаше. А и тя не очакваше такава подкрепа от Брад, въпреки връзката им. Целият ѝ живот бе в застои, докато не се погрижеше за баща си.

Някаква кола я изпревари с натиснат клаксон. Припомни си, че в Монтана нямаше ограничение на скоростта, а тя послушно се движеше с шестдесет и пет мили в час.

Животът добре я бе научил на послушание.

Натисна газта предизвикателно. Шестдесет и пет, седемдесет, седемдесет и пет. Наслади се на скоростта, на свистенето на гумите на роувъра по студения гол асфалт. Всичко преминаваше смътно и на вълни — ивици от тополови горички, скалисти хребети, дерета и обрасли с храсталаци потоци, размазани огради покрай стръмните ливади. Вятърът навяваше пелена от сняг над магистралата. Криволичещото движение и смътното проблясване на приглушени цветове бяха странно ободряващи и за известно време тя изпразни съзнанието си, просто шофираше.

Пейзажът се издигаше, отначало промяната бе едва доловима, но не след дълго щяха да стигнат височините с назъбените ридове, безкрайни долини и накацалите планински езера. Кожата ѝ настръхваше от ледената тръпка на очакването. Скоро щяха да стигнат ранчото Блу Рок.

В Мисула завиха на север, подминавайки гигантска статуя на хърфордски бик в комплекс от туристически магазин, кафене и бензиностанция.

— Вече не сме в Канзас — промълви тя към Коуди, но той не я чу.

Кичът на Дивия запад беше знак, че вече са на място, където животът протича в ритъма на конския бяг, а времето се измерва с ударите на камшика. Някои твърдяха, че Монтана е пустош, но не беше съвсем вярно. Просто беше толкова обширна, че душата на човек се отпускате, обгърната и приласкана от усещането за високите, необятни небеса. Мишел се чувстваше неподготвена за срещата, която бе избягвала от години. Напрегна се, неспособна да се наслади на красотата, защото този пейзаж криеше твърде много спомени от миналото ѝ.

Магистрала 83 ги отведе до последната отсечка от пътуването им. На фона на мрачното следобедно небе се издигаха върховете на планините Суон и Мишън. Сенки пробягваха по дерета и долини, създавайки палитра от сребриста салвия, охра и мистериозни, спокойни, неназовими земни тонове.

— Коуди, виж! — Тя посочи към страничното стъкло. Огромно стадо лосове, мигриращо през зимата, пасеше по обраслите с храсталаци хълмове.

Той се взря в обикалящия наоколо добитък, после се прозя.

Е, какво очакваше от шестнадесетгодишен младеж?

Но тя искаше да сподели с него това чувство на удивление, породено от дивите животни, гъстите иглолистни гори и поразителните снежни върхове. Покрай магистралата се виждаха езера, наподобяващи наниз от скъпоценни камъни. Искаше ѝ се да му каже, че са се образували от падани в морените на ледниците, запълнени след стопяването на леда.

Питаше се дали и с хората не става така — дали когато загубата издълбаеше в душата пропаст, която оставаше да зее твърде дълго, празнотата не се запълваше с лед?

Някога тази гледка я бе впечатлила дълбоко. Много отдавна бе нарисувала същата тази сцена. Четката ѝ бе вдъхнала живот на преспите недокоснат сняг, на озарения в розово залез и на избледняващото небе зад елите, наметнати с бели воали и обкичени с ледени висулки по клоните. На зле подготвено платно, с второкласни бои, тя бе успяла да предаде чувството на опияняващо удивление от света около нея. Картината бе добра, дори повече от добра. Но незряла. Невероятно наивна и незряла, каквато тя бе престанала да бъде в деня, когато опозорена и наранена бе напуснала града.

Чудеше се какво ли е станало с тази картина. Част от нея вярваше, че е важно да узнае. Създаването ѝ бе повратен момент за нея. То бе отворило вратите към бъдещето ѝ и изстреляло мечтите ѝ в посока, която щеше да ѝ донесе радост и мъка за остатъка от живота ѝ.

Надникна към Коуди, за да види реакцията му при пристигането им. Той се взираше през прозореца, а ръцете му удряха въображаеми барабани в скута му. Присвитите му очи бяха изпълнени само с безразличие. Не биваше да се изненадва. Безразличието и презрението бяха единствените емоции, които изразяваше напоследък.

Избеляла табела на Ротари Клуб бележеше края на града.

„Върнах се, наистина се върнах.“ Знаеше, че е само плод на въображението ѝ, но дочу порив на вятъра, докато се придвижваше напред... към миналото.

Срещу знака на Лайънс Клуб се виждаше транспарант, гласящ „ЗИМНО РОДЕО — 2–3 МАРТ“.

Чудесно. Това означаваше, че няма да завари баща си у дома. Като основен доставчик на добитък за родеото в щата той трябваше да е на арената. Набра номера му по мобилния си телефон — божичко, няма някой друг, освен баща ѝ, си запазваше номера двадесет и пет години?

— Блу Рок. — Отговори младежки глас, който не принадлежеше на баща ѝ. Вероятно някой от личните му асистенти.

— Гевин там ли е? Обажда се... дъщеря му, Мишел Търнър.

Последва пауза.

— Съжалявам, но той отсъства тази вечер. Очакваше ви утре, госпожо.

— На арената ли е? — попита тя.

— Да, госпожо.

Предполагаше, че може да отиде до дома му, да поседне и да го почака, но бе прекалено напрегната, за да отлага повече. Целият град щеше да стане свидетел на повторната им среща. Дали някой щеше да си спомня за нея и за случилото се онази година? Дали щяха да клатят глави и да чешат езици? Дали щяха да зяпат сина ѝ и да си разменят сведущи погледи?

Следващият крайпътен знак отправяше поздрав от лютеранската църква „Калвари“: **НАВЛИЗАТЕ В БОЖИЯТА ЗЕМЯ.**

— Тогава ще го намеря там. — Затвори телефона.

Пред нея се простираше главната улица, студена и права като дуло на пушка. Подмина магазина за седла с фалшивата му фасада от дънери, „Рейс Куик Чек“, магазин и кафене „Нордърн Лайтс“, читалнята „Крисчън Сайънс“, магазинът за домашен текстил на Ланел, банката и една ограда от колове, която я нямаше преди седемнадесет години. Синьо-бели знаци сочеха към общинската болница и библиотеката.

В другия край на града имаше ресторант с плосък покрив, кацнал на една могила и заобиколен от камиони с включени светлини — кафене „Тръкстоп“. Тя се намръщи, припомняйки си последния път, когато бе стъпила на това място.

Кристъл Сити беше част от Мишел Търнър, независимо колко усилено тя се опитваше да забрави този факт.

От време на време си бе фантазирала завръщането си, но в съзнанието ѝ то винаги бе триумфално. Не като сега. Не и с вледенено сърце, хаос в работата ѝ и с цел да спаси живота на баща си, когото не бе виждала от седемнадесет години.

ГЛАВА 2

Сам Макфий се взираше през прозореца към вълнистата повърхност на снега по хълмовете зад къщата. Въпреки че гледката бе позната, той се позабави, докато наблюдаваше как последната светлина на деня яздеше на гърба на назъбените планини. Картината вдъхваше спокойствие в гърдите му. На младини бе носил у себе си представата за нея, независимо къде отиваше, от Калгари до Козумел, и когато дойде време да реши къде е домът му, не му се наложи да търси другаде, освен сред тези хълмове.

Намести шапката си и размърда пръстите си в ръкавиците. Изправи се и дръпна назад крака си, после тупна с крак, за да намести ботуша си, характерен жест, уловен дузина пъти от фотографите на родеото.

Сам беше твърдоглав единак, който не зависеше от никого, но понякога самотата го измъчваше. Понякога му се искаше да има някого, с когото да сподели тези моменти; някой, когото можеше да хване за ръка и да му каже: „Виж хълмовете тази вечер. Виж всичките тези цветове“. След толкова дълга самота не би трябвало да има значение, но от време на време, особено в часовете между здрачаването и нощта, имаше нужда.

Угаси повечето лампи в къщата и остави да свети само една на верандата.

Ботушите му хрущяха по замръзналата алея, когато излезе да приключи с товаренето на караваната си — седлото, хамути, въже, одеяла, мехлем „Йелоу Ароу“, резервен чифт ръкавици. Тези неща бяха свещени за него и той ги извършваше сякаш изпълняваше религиозен ритуал. Те бяха парадната униформа на нещо, за което дори не можеше да мисли като за спорт. Родеото. Втората му любов.

Студеният въздух прониза дробовете му, докато прекосяваше двора към общата спалня, ниска дървена постройка, която предишните собственици бяха преустроили в къща за гости. Сега там живееше партньорът на Сам в коневъдното ранчо. Потропа на вратата, а след това я отвори.

— Хей, Едуард, готов ли си?

— Идвам, идвам. Задръж малко.

— Конете ми вече са качени в караваната, и то не благодарение на теб, приятел.

— Ами, да, но бях зает — обади се Едуард от задната спалня.

— Диего пригответи ли конюшните? — Сам затвори врата след себе си да задържи топлината от печката на дърва.

— Диего замина. Намерил си работа в един ресторант в Биг Маунтин.

— По дяволите. Това е вторият помощник в конюшните, когото губим този месец.

— Нужен ти е роб — отвърна Едуард.

— Доколкото ми е известно, робовладелието е противозаконно.

— В това общество — отговори Едуард — ги наричаме деца.

— Да, но по една случайност не ми се намират под ръка. — Сам не си позволи да се замисли над забележката. — Май ще се обади на Бил Мийчъм да видя дали някое от момчетата му няма да иска да поработи тук всеки ден след училище.

Едуард Блис излезе в коридора, натоварен с няколко сгънати одеяла. Партньорът на Сам бе висок около метър и шестдесет, наполовина индианец от племето на салишите и стопроцентова напаст.

— Какви са тези одеяла? — попита Сам.

— Изтъка ги Руби Лайтнинг. Помоли ме да ги изложа за продажба до масата със сладкишите.

Качиха се на стария камион додж, потръпвайки от студените седалки. Двигателят се закашля протестиращо, а след това заработи с гръм от изгорели газове. Сам включи на скорост и потегли по чакълена аля. Залезът сякаш обшиваше върховете на планината Мишън с огнено оранжев конец. Подножията на пасищата се губеха в лилави сенки. Пейзажът изглеждаше мрачен и студен, с особена красота, която малцина биха оценили.

Той следваше тъмната линия на шосето, като поглеждаше в страничните огледала към караваната. Рио и Зевс вероятно дремеха. Едрите коне бяха свикнали с рутинното товарене, шофиране, а след това чакане в конюшните преди светкавичната езда, от която в миналите дни зависеше дали Сам ще яде тази седмица.

— Е, как я кара Руби напоследък? — попита той.

Едуард си взе дъвка и предложи пакетчето на Сам.

— Трябва да ѝ се обадиш и да я попиташ.

Сам сгъна лентичката дъвка на две и я постави в устата си.

— Може и да го направя. Добре ли е?

— Можеш да я питаш и това.

Учителка по английски в местната гимназия, Руби Лайтнинг бе също самотна майка и активистка в управлението на племето кутенай. Беше невзрачна, земна и достъпна, живееше в дървена къща на четвърт миля надолу по пътя. В миналото си бяха прекарвали приятно и забавно, и биха могли да продължат да го правят, ако бе имал желание.

Сам просто бе престанал да ѝ се обажда. Не се гордееше с начина, по който се увличаше и отдръпваше от връзките. Веднъж бе опитал брака и бе открил, че не му пасва — като ботуши, които му стягат. Не му трябваше психоаналитик, за да му обясни връзката между провалените му връзки и скапаното детство.

— А дъщеря ѝ как е? — почуди се на глас Сам.

— Моли ще участва в надпрепускването около варели в категория до шестнадесет години.

— Без майтап. — Като че ли едва вчера се бе запознал с малката Моли Лайтнинг, тъмнокосо сираче, напълно отдадено на старото уелско пони, за което Руби бе направила бартер със Сам. Сега Моли бе почти пораснала, слаба и гъвкава като камшик, и вероятно коридорите на гимназията в Кристъл Сити бяха посипани с разбити от нея сърца. Господи, кога се изтърколиха годините?

Като най-добрите коне, които Сам бе познавал, момичето носеше огън в сърцето си. Освен това имаше и страхотна майка, доколкото си спомняше.

Да, може би щеше да звънне на Руби.

— Колко иска за тези одеяла? — попита той. Руби беше отлична тъкачка, която използваше местна вълна от Монтана и традиционни индиански мотиви в моделите си.

— По петдесет долара парчето — каза Едуард. — Искаш ли едно?

Сам се ухили, докато завиваше към паркинга на арената.

— Ако тази вечер спечеля наградата, ще ги купя всичките.

— Значи смяташ, че със стария Рио ще победите, а, каубой? — В усмивката на Едуард проблесна златен зъб.

— Ей, ама ние *винаги* печелим. — Това беше лъжа и двамата го знаеха. Но беше време, когато Сам наистина доминираше в състезанията с ласо. Преди една спечелена надпревара му носеше 22 000 долара, а понякога и повече. Повечето каубои харчеха наградите си за обковани със сребро седла и шикозна екипировка. Сам бе използвал своите за съвсем различни цели — цели, които го бяха откъснали от другите звезди на родеото и го бяха превърнали в нещо като особняк в бранша.

След като стана национален шампион, специализираните издания се развихриха около него, като акцентираха върху нетрадиционния му избор. Документираха зашеметяващия му стил, вродената грация в спорта. Оповестиха солидните му печалби. Лепнаха физиономията му по календари. В продължение на няколко сезона той бе златното момче на родеото, каубоят с планове за кариера.

Онова, което репортерите не бяха документирали, бе ужасната самота. Мъчителната досада. Болката и нараняванията, които бяха толкова дълбоки, че го караха да се чувства по-стар от скалите. Живееше като единак, пътуваше от шоу на шоу в раздрънкан камион, влачещ караваната с коня, в преследване на скапани, изтървани бикове. Но перспективата за още едно надбягване, още една гонитба, го крепеше през най-тежките периоди в живота му.

— Хубаво возило — отбеляза Едуард, когато Сам мина покрай бял форд 350, в комплект с чисто бяла каравана, дълга най-малко десет метра. Отстрани имаше идеален поръчков надпис и познатото лого в индигов цвят: РАНЧО БЛУ РОК.

— Гевин Слейд трябва да си е купил още една нова играчка — каза Сам. Някога мразеше всичко, което Слейд притежаваше или представляваше. Но това бе много отдавна.

Напоследък целият град загрижено шушукаше за Гевин. Хвърлените пари за скъпа екипировка нямаше да оправят онова, което не бе наред. Но беше дяволски сигурно, че не е работа на Сам да му го казва.

Едуард забеляза групичка жени на входа на залата.

— Е, хайде побързай и паркирай вече. Имам среща с едни хора. Въпреки осанката си на петле, Едуард Блис беше любимец на жените.

Обърна страничното огледало към себе си, извади флакона „Стетсън“ и провери косата си. Във флиртуването влагаше също толкова усилия, колкото в работата в ранчото.

Сам върна огледалото на мястото му и насочи камиона към обичайното му място за паркиране в северния край на арената.

— По дяволите — възкликна той, като свали стъклото и изплю дъвката си.

— Какво има? — попита Едуард.

Сам изгледа ядно последен модел рейндж роувър с вашингтонска регистрация.

— Някакъв идиот е паркирал на мястото ми.

ГЛАВА 3

— Това са пълни глупости, мамо — каза Коуди с тракащи зъби, докато вървяха към главната сграда на арената. — Не мога да повярвам, че ме караш да присъствам на шоу от Дивия запад.

— Не е шоу от Дивия запад, а родео.

— Не мога да повярвам, че ме караш да се доближа до... мамка му! — Коуди спря и погледна надолу.

— По-точно, конско лайно. Избърши си крака в снега.

Той успя да махне по-голямата част от нечистотията, като непрекъснато мърмореше. Някак си не бе възможно за Коуди да запази хладнокръвие, докато махаше тор от стодоларовите си кубинки „Док Мартенс“.

— Не може ли просто да отидем в дома му и да го почакаме? — настоя момчето. — Нали ти каза, че имал къща за гости?

— Къщи — в множествоно число. Баща ми никога не върши нещо наполовина. — Ранчото Блу Рок бе възмущение на съвременния западен начин на живот — няколкостотин акра девствена земя с поточета, езера, къщи и обори, което приличаше на малко елегантно селце от приказките. Преди няколко години едно архитектурно списание бе отпечатало статия за голямата къща, а бащата на Мишел, който никога не отблъскваше публиката, която бе жизнеутвърждаваща за него, бе извлякъл максимална полза от това.

Мишел се натъкна на статията по случайност. Един ден си седеше на работната маса в офиса, разлистваше списания и разглеждаше рекламите, за да види какво прави конкуренцията. Без да подозира, отгърна страницата и се озова пред страхотна снимка на ранчото Блу Рок в разгара на лятото, когато хълмовете се покриваха с диви бели лилии, а тревата бе толкова зелена, че те заболяваха очите. Следващите страници разкриваха една след друга идеални стаи. Разпозна мястото до прозореца, където четеше и скицираше, селската веранда, където бе седяла в люлеещия се стол „Стикли“, хранейки мечти, за които бе съвсем сигурна, че ще се сбъднат.

— Какво ще кажеш да отидем в някоя от къщите му, в множествено число? — Коуди огледа подметката на обувката си.

— Не. Дошли сме и ще открием баща ми.

— А той какво търси навън? Мислех, че е болен.

— Наистина е болен, но не е на легло. Състоянието му...

— Ама че е студено. — Момчето тупна с крак върху покрития със слама сняг. — Ами тогава, ако ще влизаме, да влизаме. — Приведе рамене и се отправи към главния вход. Той никога не искаше да говори за заболяването на баща ѝ, не искаше да чува подробностите за онова, което трябваше да се направи. Като всички тийнейджъри се ужасяваше от болести и отказваше да приеме, че той или някой друг негов познат е смъртен.

Мишел купи билети от едно усмихнато момиче с криви зъби и високо тупирана коса.

— Право оттук, госпожо. — Момичето посочи към пищно украсени с ресни завеси.

— Да не си обелил и дума — Мишел предупреди Коуди, докато влизаха през въртящата се врата. Но саркастичния му поглед казваше всичко.

Озоваха се наред тълпа от мъже в дънкови якета с подплата от овчи кожи и жени с тесни дънки, с остри като бръснач ръбове. Мишел погледна сина си за миг. Меко казано не бе в свои води. Скъсани черни дънки с дебели вериги, увиснали необяснимо защо от джобовете. Кожено яке, обсипано с капси покрай всеки шев. Косата му бе странно боядисана — къса и бяла отстрани покрай ушите, за да изпъкват стоманените му обици, и дълга опашка, висяща на гърба му. Краищата ѝ бяха все още леко зеленикави от миналото лято, когато я бе боядисал за концерт на Фиш.

Лицето му бе мрачно, но все пак толкова красиво.

Какво е станало с теб, мое мило момче?

Устоя на импулса да му каже да изправи рамене. Част от стремежа му да изглежда силен включваше заучената приведена поза, от която тялото му заприличваше на въпросителна.

Изправи се като баща си.

Стомахът ѝ се сви нервно, докато вървяха покрай предните седалки, а очите ѝ търсеха Гевин Слейд. Скоро щеше да го види. Мили боже, какво щяха да си кажат?

Последният им разговор лице в лице не беше приятен.

— *Бременна съм, тате.*

Погледът на Гевин се смрази. После той заяви:

— Не съм изненадан. И майка ти беше небрежна.

— *Баща ми* беше небрежен — контрира го тя.

Същият ден напусна Блу Рок, заричайки се да не се върне никога вече. Но ето я, години по-късно, с опънати от очакването нерви.

Дълги тръби, свързани към генератор, издухваха топъл въздух към арената. Миризмата на коне, кожа и пуканки изпълваше атмосферата с трогателни спомени от миналото. Мишел не можеше да не забележи мястото сред редовете седалки, откъдето бе наблюдавала как каубоите пришпорваха конете си. А там, в средата на арената, бе подарила сърцето си на коня Дуули.

Спомняше си усещането за буйното животно под нея, докато усвояваше изкуството на опасното яздене около варелите. Мишел си мислеше, че знае как да обяди кон. Но Дуули не беше какъв да е кон. Бе отгледан заради атлетичните си качества, подвижността и скоростта, а чистата порода му даваше допълнителна бързина и избухлив нрав. Вземаше завоите около варелите, като умело се завърташе на единия от задните си крака. Все още си спомняше въодушевлението от устрема, спирането на място при пълна скорост и завоя на 180 градуса около варелите, описвайки замайващата форма на детелина. Въпреки годините, все още чуваше един окуражаващ глас, който викаше към онази Мишел:

— *Справяш се чудесно за градско момиче. Остави го да води. Мисля, че те харесва...*

Пропъждайки спомена, тя наблюдаваше слабичко момиче на арената, облечено в черно и тюркоазено, яздещо петниста кобила. Конят и ездачката бяха едно цяло, докато се стрелкаха покрай варелите. Момичето, чиято лъскава черна плитка се мяташе ритмично като камшик, имаше съсредоточено и екзалтирано изражение, докато напускаше арената под аплодисментите на публиката. На електронното табло светнаха впечатляващите 17.5 секунди.

Ах, тази усмивка, помисли си Мишел, разглеждайки момичето. Нима и тя самата някога бе толкова млада? Толкова щастлива?

Коуди също гледаше девойката и поне този път изражението на лицето му не бе презрително. Дори и градско чедо като сина ѝ не

можеше да устои на състезание с красиво облечени момичета, силни и хубави коне и големи скорости. После той улови изпитателния поглед на майка си и изражението му помръкна.

— Е? — попита той. — Ще го намериш ли?

Минаха покрай масата на камарата на търговците. Тя забеляза познато лице и това я стъписа. Ърл Мийчъм, собственикът на кафенето „Тръкстоп“, раздаваше рекламни листовки или някакви купони. Не се бе променил много — малко понапълнял около талията и лицето, може би. Засенчена от голяма каубойска шапка, усмивката му се простираше от ухо до ухо.

Очите му срещнаха нейните за кратко, но Мишел не можа да разбере дали я е познал. Изглеждаше много по-различна от момичето с дълга руса опашка и бляскав поглед.

Вдигайки яката на якето си, тя продължи към седалките в близост до съдийската кабина. Там, опрял на парапета обувките си в каубойски ботуш крак, стиснал програма в ръка, стоеше баща ѝ.

Обзе я мигновена паника. Изпита импулсивно желание да избяга, да се скрие. *Не мога да го направя.* Не тук, не сега. И въпреки това, в основата на паниката се криеше нещо много по-силно. Любов, омраза или може би мъчителна комбинация от двете. Решимост. *Дълг.* Отърси се от паниката.

Коуди трябва да бе доловил напрежението ѝ, защото спря и проследи погледа ѝ.

— Това е той, нали? — Тонът му бе безизразен, отегчен.

— Да, той е. — Шумът на тълпата и въртящите се бичета и коне отстъпиха на заден план, докато тя разглеждаше баща си.

Гевин Слейд. Преди тридесет години той бе най-голямата знаменитост в Холивуд, участвал в поредица напрегнати уестърни и реалистични полицейски драми. Небрежната му хубост красеше списанията и таблоидите от „Лайф“ до „Нешънъл Инкуайърър“. Все още изглеждаше добре със слабите си и изсечени черти, все още видимо излъчваше авторитет и неувяхващ, магнетичен чар.

Напусна Холивуд на върха на славата си и се премести в Монтана още преди да стане модно. Откри Кристъл Сити по време на снимки и в продължение на години гради ранчото Блу Рок, превръщайки се в доставчик на добитък за родео с международна репутация. Някои от разплодните му животни бяха по-известни от

шампионите, които ги язدهа. Местните хора го почитаха като знаменитост. Приемаха го като свой, защото бе дошъл още преди другите калифорнийски преселници. Тя така и не разбра защо се бе преместил или какво се бе надявал да открие в Монтана. От напрегнатата работа в Холивуд ли бе избягал или от Мишел и майка ѝ?

— Не изглежда болен — отбеляза Коуди, уж между другото, но пролича облекчението му.

Може би Гевин бе прекалено слаб и с леко жълтеникав оттенък, но Мишел допусна, че може да е от светлините на арената. Свали ръкавиците си от кортекс и ги пхна в джобовете си. Дланите ѝ се овлажниха от пот, въпреки зимния студ. Изтри ги в дънките си.

— Хайде да идем да му кажем, че сме пристигнали.

Нисък кривокрак каубой, който носеше купчина тъкани одеяла, я блъсна, докато се разминаваха, но тя почти не забеляза. Когато стигна на няколко крачки от баща си, вдигна поглед. Не го познаваше достатъчно добре, за да разгадае изражението му. В края на краищата, бе прекарала с него само половин година от живота си. За нея винаги си бе останал непознат. Непознат, когото наричаше „татко“.

— Мишел, скъпа! — Хилядаватовата му усмивка, негова запазена марка, озари лицето му и разкри идеалните му зъби. — Ела да прегърнеш своя старец.

Ръцете му я обвиха. Тя затвори очи и вдиша. Чисти дрехи, ментови бонбони, скъп афтършейв. Силна прегръдка, която я обгръщаше цялата. Каза си, че не биваше да е толкова приятно. Не биваше да е толкова нормално. Той ѝ бе чужд. Но когато се отдръпна и вдигна поглед, очите ѝ плувнаха в сълзи.

— Здравей, тате.

— Не ви очаквах по-рано от утре.

— Тръгнахме рано. Пътищата не бяха лоши и карахме направо. — Отстъпи назад, като примигваше бързо, борейки се с напирещите сълзите. — Това е Коуди.

Усмивката на Гевин замръзна. Тя затаи дъх, надявайки се баща ѝ да прозре под коженото облекло и веригите на сина ѝ, молейки се да прозре отвъд бунтарското му отношение. Но Гевин бе пропуснал чудесните години на момчето, също както бе пропуснал тези на дъщеря си. Не познаваше сияйната радост по лицето на малкото дете в коледната утрин, триумфалното въодушевление на деветгодишното

момче, което току-що бе уловило първата си рибка, съвършената нежност на момчето, което държеше в шепите си новоизлюпено патенце, или пък свенливата гордост, с която ѝ поднасяше закуската в леглото в деня на майката.

Гевин виждаше само онова, което бе пред него в момента. Устните му се изкривиха в престорена усмивка, докато изричаше:

— Виж ти. Как си, младежо? — Протегна ръка.

Коуди я пое за кратко, после я пусна.

— Добре.

На Мишел ѝ се прииска да го бе подготвила за този момент. Не че би я послушал, но не биваше ли да го инструктира да е малко по-дружелюбен?

Неловкостта се носеше из въздуха като лоша миризма. В кошарата отвън пролая куче. Мишел се опита да се отърси от разочарованието. Да не би да очакваше да се прегърнат, само защото са дядо и внук? Подобно нещо може да се случи в някой от старите филми на Гевин, но не и в реалността.

Покашля се.

— Знаех си, че ще те намерим тук.

— Не бих го пропуснал, скъпа. Не бих го пропуснал. — Той бе причината в град с размерите на този изобщо да има родео. Нужно му беше място, където да тренира животните си, а арената бе построена с общински средства, но заради Гевин Слейд. Той се вгледа в щанда за напитки.

— Мога ли да ви предложа нещо?

— Мисля да се поразходя и да поразгледам наоколо. — Коуди пъхна ръце в джобовете си. Без друго провисналите му дънки се смъкнаха още малко. Мишел се надяваше баща ѝ да не е забелязал боксерките на „Саут Парк“, които се подаваха над колана.

— Добре. — Беше се зарекла да не опитва да сближи баща си и сина си насила. — Върни се след половин час. — За малко по навик да му каже да не се забърква в неприятности. Преглътна думите. Обикновено Коуди приемаше предупрежденията ѝ като покана да пристъпи линията. Докато го гледаше как се отдалечава, тя каза: — Мисля, че е поизнервен и уморен от дългото пътуване.

— Ами ти? — попита Гевин. — Да ти взема ли нещо? Кафе? Бира?

— Няма нужда.

Той докосна рамото ѝ.

— Мишел, знам, глупаво е да ти благодаря, че дойде. Как изобщо бих могъл да ти се отплатя?

Тя усети да я облива червенина.

— Не се и опитвай. Тук съм, за да помогна. — Изпълни я импулсивно желание да се възползва от ситуацията, да се наслади на признателността му. Явно тя играеше ролята на мъченик. Можеше да прибегне до това, за да закърпи влошените им отношения.

Но поривът отмина. Не затова бе дошла.

— Да помогнеш? Така ли го наричаш?

— А ти как би го нарекъл, тате?

— Не зная, по дяволите. — Свали шапката си и почеса глава. Косата му все още бе гъста, но снежнобяла.

Не си го бе представяла белокос. Когато се свърза с него по телефона и чу гласа му за пръв път от седемнадесет години, си го представи млад и жизнен, какъвто бе през лятото на осемнадесетата ѝ годишнина.

— Не съм искал да научаваш за състоянието ми, Мишел — каза той. Студеното потрепване на гласа му я разтревожи. — И определено не съм искал да ми се притичаш на помощ.

Изневиделица, през ноември бе пристигнало споразумение за учредяването на тръст. Тя беше в офиса пред компютъра и се занимаваше с някаква графика на кафени зърна, когато един куриер донесе дебел плик с логото на ранчо Блу Рок. За малко да изпусне пакета от изненада. После, спуснала щорите на офиса си, седна на бюрото и го отвори. Нямахте придружаващо писмо, само малки стрелки, сочещи къде да подпише.

След няколко мига на вцепенение Мишел се досети какво ставаше. След почти седемнадесет години мълчание баща ѝ прехвърляше смайващо състояние в тръст на името на сина ѝ.

Докато набираше номера, посочен на споразумението, си счупи един нокът. От адвокатската кантора в Мисула не искаха да ѝ кажат нищо, затова отказа да подпише документа.

Тогава се обади баща ѝ. Хвана я в дома ѝ, докато зареждаше съдомиялната и се питаше защо Брад не ѝ се бе обадил да я

предупреди, че ще пропусне вечерята. Гласът на баща ѝ прогони раздразнението ѝ.

— *Мишел, болен съм.*

Тя затвори очи и въздъхна.

— Какво ти е?

— Най-отвратителното нещо. Наричат го последна фаза на бъбречна недостатъчност.

— Бъбречна недостатъчност?

— Да. Имах стрептококова инфекция и не ѝ обърнах внимание, влачих я твърде дълго. Развил съм рядко усложнение, наречено гломерулонефрит. Таблоидите още не са го подхванали, но се носят слухове.

Омразните таблоиди. Те бяха превърнали в кошмар детството ѝ като дъщеря на филмов идол.

— И какво ще стане?

Последва дълго колебание.

— Започнах диализа.

— Лечимо ли е?

— Донякъде.

— Какво трябва да означава това „донякъде“?

— Специалистът, при когото ходя в Мисула, казва, че ми е нужна трансплантация.

— Трансплантация на бъбрек. — Прозрението я осени така ярко, че тя потръпна. — От жив донор, нали?

— *Не.* Включиха ме в списъка на чакащите трупен донор.

Дочувайки думите, Мишел имаше ясното усещане, че полита в пропаст. Съзнанието за онова, което трябваше да направи, я осени бързо, изригна неудържимо като гейзер. Опря се на кухненската стена и се свлече по нея, а телефонният кабел се опъна до краен предел. Знаеше, че може да удължи този странен момент, да го накара да ѝ говори и може би да го принуди да я моли. Но вместо това затвори очи и се хвърли в дълбините.

— Не е нужно да чакаш някой да умре. Аз ще ти помогна, тате — направо прошепна тя. — Аз ще ти дам... — *О, господи!* — бъбрек.

— Мишел? — гласът му на филмова звезда я върна в настоящето. Ако си изтощена от шофирането, можем да си тръгнем веднага.

— Не, нека останем. Прекалено съм уморена, за да успея да се отпусна веднага. — Бе преминала през множество предварителни изследвания в „Суидиш Хоспитъл“ в Сиатъл — кръвни изследвания, рентгенография на гръдния кош, подробни изследвания на пикочните пътища, сонограми и ядрено-магнитен резонанс. Въпреки малката вероятност, пет от шестте антигени съвпадаха. Физиологически бе почти съвършен донор за Гевин. Тъй като иначе здравето на баща ѝ бе отлично, той пък бе идеалният реципиент.

Отправи ѝ неразгадаем поглед.

— Имаме много неща, за които да си поговорим.

Поне го признаваше. Поне признаваше, че е нарушил седемнадесетгодишното мълчание, само защото се нуждаеше от единия ѝ бъбрек.

Мишел се взираше към арената, където изнасяха варелите. Бе решена да запази изражението си неутрално. Няма да му се ядосвам, казваше си тя, както си го бе повтаряла, откакто бе научила за състоянието му. Гневът нямаше място в този проблем.

— Значи помниш пътя до Блу Рок? — попита той.

— И насън ще го открия, татко. Бих могла дори да оставя Коуди да шофира. Миналото лято взе шофьорска книжка и цял ден ме врънкаше.

Гевин кимна на една минаваща двойка, но те не поспряха да поговорят. Надпрепускването около варелите бе приключило и сега бе време за състезанието с ласо. Хората в Кристъл Сити вземаха родеото на сериозно и не губеха време в излишни приказки. Щяха да обсъждат по-късно, когато победители и губещи заедно се отправеха към местния бар „Гризли“, за да пийнат и потанцуват.

— Значи приятелят ти е решил да не идва? — попита Гевин.

— Затрупан е от работа. — Наведе брадичка в яката на якето си. — Казва се Брад и ми е повече от приятел. Заедно сме от три години.

— Ще се жените ли?

Отново се изчерви. *Брак.* Това би ги принудило да определят естеството на връзката си.

— Не сме се разбързали.

— Е, бих искал да се запознаем. Значи е фармацевт?

— Съсобственик е в голяма фармацевтична компания. Много ми помогна — в разясняването на заболяването ти и как се извършва

трансплантацията. Някога е мислил да стане лекар, хирург, но фармацевтиката му прилягала по-добре.

Поне така казваше винаги. Мишел изведнъж осъзна, че всъщност не знаеше какво става в главата му. Странно. Обикновено мислеше, че двамата се познават много добре.

По озвучителната уредба изпраща съобщение. Гевин се оживи.

— Мишел, трябва да отида до коридора, откъдето пускат животните. Изпробвам едни новооседлани мустанги. Искаш ли да дойдеш?

— Не, благодаря. Ще ида да видя къде е Коуди.

— Добре. — Гевин понечи да се отдалечи, после се обърна назад.
— Мишел?

— Да?

— Приятно ми е, че си у дома.

— И на мен, татко. — Насили се да изрече думите. Всичко й се струваше странно, като в сън, засенчен от кошмари. Просто нерви, каза си тя. Ако всичко вървеше добре, щеше да се върне в Сиатъл до няколко седмици. — Ще се видим вкъщи по-късно.

Не й бе трудно да открие Коуди на скамейките в далечния край на арената. Тъй като досега не бе ходил на родео, вероятно не осъзнаваше, че това не е най-доброто място, от което да го наблюдава.

Отвори уста да го повика, но после се възпря. Видя защо се бе паркирал там. Ездачката от състезанието около варелите — онази в черно и тюркоазено — седеше няколко реда по-горе, пиеше безалкохолно „Доктор Пепър“ и разговаряше с момичето с тупираната коса и ризата с ресни. Очевидно не забелязваха Коуди, но пък и той изглеждаше безразличен. Но Мишел знаеше много добре, че сетивата му са изострени.

Хубаво, помисли си тя. Може би най-сетне е преодолял обсебването си от Клаудия Телър, приятелката му от началото на учебната година. Тя бе красива бледа хищница, която никога не срещаше погледа на Мишел и отговаряше едностранно на откровено непринудените й въпроси. Клаудия го бе научила да пуши, да пие бира и куп други неща, за които Мишел вероятно още не знаеше. Няма по-опияняващо същество от провокативна тийнейджърка. Както и по-

податлив обект от пощуряло от хормони момче. Момиче като Клаудия би могло да накара скаутите да крадат от бабите си. Имаше огненочервена коса, очертаваше очите си с очна линия и бе съблазнителна като конска муха за беззащитното юношеско либидо на Коуди. Като най-популярното момиче в училището, тя упражняваше властта си над него с небрежна безскрупулност.

Откакто бе тръгнал с Клаудия, Мишел чувстваше, че губи майчинското си влияние над него. Синът ѝ бе непознат. Когато я лъжеше, тя не знаеше как да реагира.

Може би пътуването до Монтана бе изпитателен период, мислеше си тя. Можеше ли да спечели отново сина си или вече го бе загубила?

Ездачката с варелите не изглеждаше така хищна. Може би щеше да я среща в училище. Против волята си Коуди трябваше да посещава гимназията в Кристъл Сити по време на престоя им в Монтана, защото напоследък и оценките му бяха ужасни. Идеята му се струваше отблъскваща, но педагогическият съветник му разясни правилата — или ще посещава училище в Монтана, или ще повтаря годината.

Мишел се отдалечи, спирайки се до масата със сладкишите, за да се полюбува на меко вълнено индианско одеяло. Ръчно тъкано в богати земни тонове, с шарките си то докосна някаква струна у нея. Замисли се за Джоузеф Рейн, художникът, при когото някога бе учила. Работата му носеше отзвуци от тези древни мотиви. Спонтанно тръгна към колата, за да вземе чековата си книжка. Нямаше по-пронизващ студ от този в зимната нощ в Монтана. Пресният сняг беше пръхкав и лек под ботушите ѝ. Река Суон бе почти скована от лед. Оставаше само тънка струйка в средата, въпреки че през пролетта щеше да се превърне в бучаща пенлива стихия.

Когато се върна до арената, Коуди се бе преместил с една скамейка по-близо до момичетата. Състезанието с ласо беше започнало, кучетата виеха, а бързи като мълния коне вдигаха прах с копитата си, докато каубоите летяха към тях. Преследването траеше не повече от няколко секунди, но имаше някаква особена драматичност в лудешкия бяг на телето и момента, когато въжето се обтягаше, каубоят скачаше от седлото си, за да върже краката му, а ръката на съдията се вдигаше.

— ... и на изход номер четири е Сам Макфий — обяви говорителят по озвучителната уредба.

Светът спря да се върти.

— Дами и господа, моля посрещнете с овации Сам Макфий...

За нея сякаш всичко замря.

Скамейките избухнаха в аплодисменти. Тя стоеше до парапета и здраво стискаше перилата.

Сам Макфий. Сам е тук.

Мишел се молеше да е чула погрешно. Но знаеше, че не е. О, господи! *Сам.*

— Шесткратният национален шампион Сам Макфий се оттегли от националната лига през 1992 г., но ние сме щастливи, че се наслаждаваме на таланта му в Кристъл Сити... — говорителят продължи да бърби, изреждайки постижения, които изобщо не изненадаха Мишел. Единственото, в което не се бе отличил, беше постоянството.

След един безкраен миг тя пое дълбоко въздух. Погледна към изхода в края на арената и го видя. Отдалече приличаше на обикновен каубой, готов да хване телето. На главата му бе нахлупена и износена шапка с обърната надолу периферия и връзка, която бе прехапал между зъбите си. В ръка стискаше навитото въже.

И все пак го позна. Позна килването на главата му, стойката на раменете, връхчетата на светлата му коса, които докосваха яката му. Не можеше да се възпре. Придвижи се покрай парапета, за да го разгледа по-отблизо.

Сам кимна кратко, почти недоловимо, към мъжа, който отговаряше за изходите към арената. Телето се втурна навън. Сам го последва на лъскав атлетичен кон. Улови и събори телето със скорост, която накара публиката да възкликне възхитено. Възхищение пред шесткратния национален шампион.

Мишел се взираше, омагьосана, неспособна да помръдне. Сам изглеждаше по-строен, по-висок и по-бърз от всякога. Бе запазил онази неповторима грациозност на движенията, която тя помнеше толкова добре. Не притежаваше само брутална сила, а и аурата на естествени умения, съчетани с арогантна самоувереност. Помаха на тълпата. Всички знаеха, че ще спечели. Всички знаеха, че той е шампионът.

Сам бе щедро дарен от природата — с излъчването на звезда и магнетизма на истински професионалист. Разгледа го добре, докато той като шоумен развеждаше коня из манежа. Годишите почти не го бяха променили. Дънките му стояха като на момче от реклама на „Ливайс“. На лицето му все още грееше онази леко крива усмивка, която някога бе разтопила сърцето ѝ. Докато приемаше признанието на публиката, все още имаше онзи очарователен вид, сякаш казваше „О, това са глупости!“.

И все още се поддаваше на евтината тръпка на родеото, напомни си тя с превъзходство, докато една дългокрака брюнетка му връчваше трофея, придружен с целувка.

Родеото ли ѝ го бе отнело? То ли го бе накарало да си тръгне внезапно? Така и не го видя повече. До днес.

— Това беше яко, нали? — обади се Коуди зад нея.

— Кое? Улавянето с ласо ли? — Мили боже, помисли си Мишел. Паниката биеше силно в гърдите ѝ. Коуди не знаеше. Никога не бе смятала, че ще се наложи да му каже. *Мили боже!*

— Да, повалянето на телето или каквото е там. — Наблюдаваше гледачите на животните, които отпращаха телетата в кошарите. — Беше яко.

Мишел се питаше дали е вродено.

— Мислех, че си падаш по по-достойни занимания, като танците и пиърсинга.

— Ами шофирането, мамо? Може ли да карам оттук до къщата на баща ти?

Тя кимна, като си каза, че ако му разреши да кара, може би няма да ѝ се наложи да му каже истината за баща му.

— Добре. Може.

Той продължи с интерес да разглежда Сам още известно време. А защо не? Високият каубой с чаровна усмивка, когото жените харесваха, със сигурност допаднаше на момчето.

Сърцето ѝ изстина и се сви болезнено в гърдите ѝ. Сам беше тук. Двамата с Коуди бяха тук. И не знаеха един за друг.

ГЛАВА 4

Чувството от победата беше адски хубаво. Тя винаги го екзалтиреше. Евтина тръпка. Никога не траеше дълго, но бе по-лесно постижима от истинската.

— Добра езда. — Едуард Блис настигна Сам, докато той разхождаше Рио, за да разхлади едрия кон. — Добре се представи, партньоре. — Оттатък загражденията за животните някои от камионите се готвеха да потеглят с подгриващи дизелови двигатели.

— Май ще купя всички одеяла на Руби. — Сам поведе Рио в широка окръжност. Пара се издигаше от тялото на животното и струеше от ноздрите му.

— Закъсня. Току-що продадох последното на една красива блондинка, която не познавам. — Едуард му подаде бутилка вода.

— Предполагам, че си се представил. — Сам отпи голяма глътка от бутилката.

— Не. Тя бързаше. С нея беше някакво мрънкащо дългокосо хлапе, което все повтаряше, че е негов ред да кара.

— Когато си хлапе, *винаги* е твой ред да караш. — Той допи водата си. Вън, на паркинга, се чуваше звукът на потеглящи двигатели. — Е, намери ли си яка мацка?

— А койотите имат ли бълхи? — Едуард посочи към закръглена тъмнокоса жена в дънки и скиорско яке. — Пърл, от банката. Ще ходим в Полсън да пийнем бира. Искаш ли да дойдеш?

Сам се ухили, мислейки за предложението, което Лорета Суийни му бе прошепнала в ухото, докато му връчваше трофея и чека.

— Получих по-добра покана.

Едуард прочете мислите му.

— Лорета е мръсница.

— Точно затова я харесвам.

Едуард си тръгна. Сам се наведе, за да надене протекторите на Рио — винаги ги поставяше на конете си, за да не наранят копитата си в караваната, когато свистенето на автомобилна гума подплаши животното.

— Дявол да го вземе. — Успя да избегне подкования крак.

Секунда по-късно дочу характерното стържене на метал върху метал при сблъсъка на две превозни средства. Рио изпръхтя и присви назад уши. Сам направи примка с поводите на коня около перилата и отиде да провери какъв е проблемът.

— Мамка му! — възкликна той. — Мамка му! Мамка му! Мамка му!

Задницата на рейндж роувъра на юпито от Вашингтон се бе ударила в караваната му. Бронята се бе закачила и стоповете хвърляха прозрачна червена светлина върху мръсния разровен сняг. Докато Сам се промъкваше през паркинга, юпито отново запали. С металическо стържене бронята се откачи. Роувърът потегли напред.

Сам пхна два пръста в уста и изсвири пронизително.

— Стой! — извика той и се затича.

Няколко души спряха, клатейки глави, когато видяха пораженията. Шофьорската врата на роувъра се отвори и оттам изскочи слаб тийнейджър.

„Супер!“, помисли си Сам, като разглеждаше украсеното с капси яке и лъскавата опашка. На всичко отгоре шофьорът беше непълнолетен. На съседната седалка се виждаше някакъв силует. Може би гаджето на хлапето?

— Май имаше проблем с потеглянето на задна — каза той, като с усилие запази спокойствие.

Момчето му хвърли нагъл поглед. Светлината проблесна върху малка сребърна халка на носа му.

— Ами да. Съжалявам за караваната ви. Застраховката ще покрие щетите.

Невъзмутимостта на младежа подразни Сам. По дяволите, та той изглеждаше прекалено млад, за да е взел книжка. Вероятно имаше само учебно разрешително.

Като си помисли за времето и средствата, които щеше да погълне ремонтът, се вбеси още повече. С периферното си зрение виждаше как спътникът на момчето ровеше в жабката.

— Да, застраховката ще ги покрие — отвърна Сам, — но едва след шестмесечни разправии със застрахователите. Знаеш ли какво? Щетите ми се струват на стойност няколкостотин долара. Може да дойдеш в ранчото ми и да ги отработиш.

— Да ги...

— Да ги отработиш, нали се сещаш. Например с лопата и тон конски фъшкии. — Сам бръкна в джоба си за визитка с името и адреса на ранчото. Подаде му я. — Ела утре и ще започнеш в конюшните.

Хлапето не посегна към картичката.

— Ей, ама аз не съм отгук...

— Не думай — отвърна рязко Сам. — Виж, ела или...

— Ще дойде — изрече един мек глас зад него.

Той замръзна, пронизан от странно предчувствие. *Този глас.* Познаваше този глас. Сърцето го помнеше дълго, след като разумът го бе забравил.

Насили се да се извърне бавно, за да се изправи срещу нея. Прозрението го връхлетя, но възприемаше само тишината, мириса на сняг и изгорели газове и смътните образи на хора, които отиваха към колите си на паркинга. Всеки миг изглеждаше безкраен, разтегнат, мъчителен. В гърдите му се надигна отрицанието, но не можеше да опровергае онова, което виждаха очите му.

— Мишел?

— Здравей, Сам. — Имаше същия нисък, приятен глас и големи раними очи, същата мека руса коса, сега късо подстригана, но къдреца се по същия небрежен начин около лицето, което никога не бе забравил.

Момчето духна в ръцете си, за да ги стопли.

— Познавате ли се?

— Мисля, че да — отвърна Сам, без да изпуска от поглед Мишел. Боже господи! *Мишел Търнър.* Когато я срещна за пръв път, тя бе най-хубавото момиче, което бе виждал през живота си — с дълга руса конска опашка, големи сини очи и усмивка, която обичаше повече от въздуха. Сега вече не беше просто хубава. Бе красива като богиня. Със съвършени форми, сияйна, хладна и... далечна. Това беше точната дума. Далечна.

Къде беше, Мишел?

Неочакваният прилив на емоции го вбеси. Те не му бяха нужни, не желаше спомените, които тя събуди. Обръщайки й гръб, пхна картичката обратно в джоба си.

— Виж, хлапе, забрави за караваната.

Момчето изпусна силна въздишка на облекчение.

— Ами благодаря. Много мило от ваша страна...

— Ще дойде у вас утре. — Гласът на Мишел бе безизразен. Сам нямаше представа какво се чете в очите ѝ, по лицето ѝ. Мишел се бе превърнала в непозната. Онази, която някога бе единствената пазителка на всяка негова надежда и мечта, сега бе пълна загадка за него.

— Не е нужно... — започна той.

— Напротив, трябва и ще го направи.

— *Мамо* — възрази хлапето.

Какво дразнещо малко лайно! Сам се наежи, щом чу някакво си хлапе да я нарича „мамо“. Чувстваше се още по-странно, мислейки си, че някъде на света има и мъж, на когото казваше „татко“. Чудеше се къде бе той, но знаеше, че няма да попита.

— И така — каза тя, — къде живееш?

С неохота ѝ подаде визитката. Ръцете им се докоснаха, когато тя я взе и пъкна в джоба си. Студено, безлично допиране на пръстите. Докосване на непозната. А той какво очакваше? Фойерверки? Електричество? Или цигулки, за бога?

Тя носеше голям, екстравагантен пръстен, който приличаше повече на скулптура, отколкото на бижу. Сватбена халка? Не можеше да го определи, но нямаше и да пита.

— Ще докарам Коуди сутринта — каза тя. — В девет става ли?

— Да. В девет.

— Мамо — намеси се хлапето. — Наистина ли трябва да...

— Влизай в колата, Коуди — отвърна рязко тя. — Този път ще карам аз!

ГЛАВА 5

Мишел потрепери от студа, докато вървеше към голямата къща в ранчо Блу Рок. Луната се бе показала и светеше ослепително над върховете на планината Суон. Виждаше всички лунни кратери като през телескоп. Над покритите със сняг ливади се лееше ледена сребриста светлина.

Почувства нещо, забравено отдавна — странна, незабравима комбинация от болка и екстаз, която винаги предшестваше вдъхновението. Вдъхновението на художника. Джоузеф Рейн, учителят ѝ от онова далечно лято, го наричаше „докосването на прокълнатите“, защото беше болезнено, парещо и прекрасно.

Кога за последно бе изпитала това желание, тази болка? Тази остра нужда да сътвори картина, да говори чрез цветовете и формите, когато думите ѝ убягваха?

Не можеше да си спомни, защото се бе научила да потъпква това чувство веднага, щом я споходеше. Нямаше време. Бе твърде заета с работа, твърде заета с Коуди и Брад.

Но тук? Щеше ли да е твърде заета? Мисълта, че ще има свободно време, я плашеше истински. В Сиатъл намираще известно успокоение в множеството си задължения, от които не ѝ оставаше време да мисли.

В момента не можеше да прави нищо друго, освен да мисли. Сам Макфий беше тук. Имаше ранчо, което според визитката, която ѝ бе дал, се наричаше Лоунпайн. Намираще се нагоре по стария път на горското стопанство между две езера. Човекът, от когото не се очакваше да постигне нещо, си бе изградил собствен дом и утре сутринта тя трябваше да закара сина си при него.

Обгърна тялото си с ръце, взряна в бялата зимна луна, питайки се дали вече се е досетил. Щеше ли да будува и размишлява за миналото?

Градинската беседка се извисяваше като ледена скулптура на сред двора. Когато се запозна със Сам, Мишел седеше в нея и рисуваше. Спомняше си тишината наоколо, драскането на молива върху

скицника, който държеше на коленете си. Джоузеф Рейн наричаше Монтана „място със страхотен простор“, неговото определение за мащабите на пейзажа.

— Хубава рисунка — изрече един глас зад нея.

Тя замръзна с въглен в ръка в мига, в който го чу. Беше приятен младежки баритон.

— Така ли мислиш? — попита, изправяйки се. Това бе той, точно както бе очаквала, както се бе надявала и молила. Момчето от тренировъчната арена. Забеляза го в деня на пристигането си. Зърна го отдалече.

Тренираше вързана с дълго въже кобила в кръглото заграждение. Наблюдаваше го от верандата. Носеше захабени ботуши, сини дънки, карирана риза и смачкана шапка с емблемата на фирмата „Биг Скай Фийд“. Беше висок и строен като любимия кон на Гевин. До дъното на осемнадесетгодишната си душа бе убедена, че никой в цялата вселена не изглежда толкова добре в дънки „Ливайс“.

Отблизо забеляза, че имаше светлокестенява коса, тясно загоряло лице и очи с цвета на камъка на зодиакалния ѝ знак.

— Да, така смятам — отговори той. — Не съм много по изкуството, но тази картина е хубава.

Тя пъкна молива зад ухото си, внезапно почувствала се засрамена в отрязаните си къси панталони и тениска.

— Аз съм Мишел.

— Зная. Виждам съм те наоколо със скицника.

Той я бе забелязал. Слава богу, беше я забелязал.

Мишел рисуваше, откакто бе станала достатъчно голяма, за да държи пастел в ръка. Това бе единственото, с което искаше да се занимава и се отличаваше с блестящите си изяви както в уроците в гимназията, така и в специалните курсове, които посещаваше извън училище. Вдъхновението и таланта ѝ разцъфтяха, когато отиде в Монтана, за да прекара с баща си годината преди колежа. Монтана ѝ се струваше толкова голяма и необятна, че ѝ бе станало навик да рисува непрестанно, просто за да усеща поне малко контрол над това изумително огромно и диво място. Рисуваше всичко — кратката физиономия на крава, дърветата покрай потока и изгряващите над тях звезди, силуетите на кобила и жребчето ѝ на склона зад външния манеж, обикновен гмурец, гнездящ в блатото.

— Винаги го нося със себе си — обясни тя.

— Аз съм Сам. Сам Макфий. Работя за баща ти. — Той се ухили и сърцето ѝ започна да се топи. Струваше ѝ се, че ако сведе очи, ще го види в краката си, превърнато на локвичка, подобно на горещ шоколад.

— Зная. — Тя се усмихна в отговор, надявайки се по врата ѝ да не избият алени петна, както винаги, когато се изчервяваше.

— Значи си художничка? — попита той, но не с подчертания скептицизъм, който много хора проявяваха, когато им споделеше амбицията си, а с неподправен интерес.

— Искам да стана художник. — Посочи към скицника. — Това е за упражнение. Искам да рисувам истински.

— Имаш предвид на статив, с четки, палитра, платна и тъй нататък?

Тя се засмя.

— Именно.

— Ами направи го тогава.

— Кое?

— Рисувай наистина. Недей само да казваш, че ще го направиш. Не може да си художничка, ако не рисуваш, нали?

— Май не. — Тя опря крак на стълбите на беседката. — Чувал ли си за Джоузеф Рейн?

— Разбира се — отговори Сам. — Той се храни в кафенето, където работи майка ми. Чух, че живеел в резервата „Флатхед“, но бил отшелник.

— Е, може би той е най-известният художник на Запада — обясни тя. — Дойдох тук, за да уча при него.

Баща ѝ го беше уредил. Въпреки че художникът рядко приемаше ученици, Гевин му изпрати скиците ѝ и чек за много голяма сума. Господин Рейн задържа скиците, но върна чека и се съгласи да работи с нея срещу определена такса, а не срещу подкуп.

— Така ли? И аз бял чувал, че е някакъв художник.

— Нарисувал е серия картини за Националния тръст. — Веднага си ги представи — пламенни, дълбоко емоционални сцени, които я преследваха дълго след като се бе отдалечила от тях. — Имам късмет, че се съгласи да бъде мой учител.

— Това ли е най-доброто предложение, което си получила през цялото лято?

— Да, засега. — Тя изпусна скицника си. „Ама че съм непохватна“ — помисли си.

Двамата със Сам посегнаха към него и ръцете им се докоснаха. Той се изсмя непринудено и задържа ръката ѝ в своята.

Смехът на Сам Макфий. Усещането от ръката му, която я докосна. Това бяха първите неща, които бе обикнала у него. През последвалите години това бяха и нещата, които си спомняше по-ярко и по-често, отколкото ѝ се искаше.

Никога да не се беше връщала. Как щеше да понесе красотата на това място с чистата му светлина, пронизващия студ, а сега и Сам Макфий? Стискайки зъби, тя влезе в голямата къща. Припомни си първото си идване тук, колко величествено и стабилно ѝ се бе сторило всичко. Тогава имаше собствена стая на горния етаж. Сега двамата с Коуди бяха настанени в една къща за гости. Гевин смяташе, че момчето ще се чувства по-удобно, ако има собствено пространство.

— Ей сега идвам — извика баща ѝ някъде от горния етаж. — Сипи си питие.

Тя прекоси дневната — триизмерна реклама на Ралф Лорен — и мина зад бара. Откри тежка кристална чаша и си сипа малко лед от фризера. Докато разглеждаше бутилките с екзотични скъпи напитки и различни марки уиски, тя се опитваше да въведе някакъв ред в мислите си.

Имаше склонност да подрежда нещата, да поставя всичко в различни отделения. Ето тук, в тази кутия — тревогите за Коуди. Прекарваше доста време да ги преравя, без никога да стига до дъното, защото всеки ден той ѝ предоставяше ново предизвикателство — от молбата да си направи пиърсинг на веждата до искането да му позволи да отиде на рок концерт с преспиване.

В друга кутия — работата. В агенцията я харесваха, защото изпълняваше задълженията си добре и клиентите бяха доволни. Тази пролет щеше да стане пълноправен партньор и щеше да печели повече пари, отколкото някога бе мечтала. Останалите съдружници живееха в страх, че ще ги напусне заради по-доходоносно предложение от по-голяма фирма и ще отведе клиентите със себе си. Но защо да отиде другаде? За да рисува по-големи и по-доходоносни реклами за торове и дамски превръзки?

В друга кутия — Брад. След три години, прекарани заедно, все още се намираха там, откъдето бяха тръгнали. Купиха си съседни къщи в модерен сиягълски жилищен комплекс, а верандите им бяха разделени от стена, изградена от кедрови дъски. Бяха социално съвместими. Сексуално съвместими. Финансово съвместими. Но не и по отношение на Коуди, защото той и Брад не се разбираха.

Имаше и няколко кутии в ремонт. Баща ѝ, чийто живот зависеше от това да му даде единия си бъбрек, заемаше доста място в мислите ѝ. През по-голямата част от живота ѝ той я пренебрегваше и едва когато оцеляването му увисна на косъм, се сети да признае съществуването ѝ. Те двамата представляваха златна мина за всеки психоаналитик, мислеше си с горчивина. Да споделят плътта си, един орган, тайнствената сила на живота — каква дяволска символика. А и беше — продължаваше да си повтаря да не го мисли, но не успяваше — гадно. „Ето — каза си Мишел, — аз съм ужасен човек.“ Външно се държеше като майка Тереза, докато страхливката у нея трепереше от ужас от предстоящото изпитание.

А сега и Сам. Мили боже, Сам Макфий.

— Нямам нужда от едно питие — промърмори под носа си тя, докато оглеждаше разнообразието от бутилки. — Имам нужда от програма в дванадесет стъпки.

— Опитай „Букърс“. Преди ми беше любимо.

Тя се завъртя, сепната.

— Татко! Не те чух да слизаш.

Той ѝ намигна. Изглеждаше издокаран в дебелия си кадифен халат и кожени пантофи.

— Стъпвам леко.

Тя послушно си наля „Букърс“ върху натрошения лед. Първата глътка насълзи очите ѝ.

— Това се казва леко питие, тате.

— Хубаво е, а?

Тя се позакашля, усещайки как кехлибарената течност изгори гърлото ѝ.

— Искаш ли и ти?

Той вдигна една ниска чаша за уиски.

— Неизменният ми сок от френско грозде. Отдавна минах на ограничителен режим.

Отдавна. Кога точно се бе разболял? Колко дълго бе страдал, без да има с кого да поговори за случващото се с него? Мишел не го познаваше достатъчно добре, за да попита.

Седяха заедно в мрачната дневна. Тя мислено определи стила ѝ като провинциално — милионерски. Каре в пастелно зелено и бургундско червено, състарен боров материал, масивна каменна камина. Взираше се съсредоточено в пламъците, които подскачаха по една голяма цепеница, и отпиваше от бърбъна си.

— И така, ето ме тук — изрече тя, безнадеждно глупаво.

— Да. Моят ангел на милосърдието.

Тя примигна бързо, смутена от горчивината в гласа му.

— Ядосан ли си ми?

— Божичко, не, скъпа, ядосан съм на света. Ядосан съм, откакто научих проклетата диагноза. Не отговарям на медицинските стандарти за подновяване на разрешителното за пилотиране.

— Съжалявам, татко.

Всички знаеха колко важно бе летенето за него. Рядко минаваше седмица, без да се качи, макар и за кратко, в любимия си самолет. Първия път я бе довел в Блу Рок със стария си „Мустанг Р-51“, модифициран така, че да побира две седалки, и някога ѝ харесваше да лети с него.

— Още ли пазиш самолета си?

— Да. Държа го в самолетния парк на община Меридиън. Имам и биплан за каскади. — Вдигна чашата си. — Дори не мога да пийна с отдавна изгубената си дъщеря. Нефрологът ми има някакъв нацистки диетолог, който ме следи денонощно.

— Има ли ефект?

— Да, успя да отложи диализата по-дълго от обичайното. Най-големият враг са протеините — дяволски трудно е да се въздържам от тях. Ако бъбреците се претоварят, това просто ще ускори края ми. Предполагам, че затова съм изпълнен с негодувание. А и защото ми се иска да имах достатъчно кураж да се застрелям, вместо да приема проклетия *орган* от собственото си дете.

— Престани. — Мишел започваше да се тревожи и се опитваше да не го показва. — Вече се разбрахме, че това е правилното решение.

Той потъна в мълчание, взирайки се в камината. Пламъците осветяваха знаменития му профил. Все още излъчваше онази харизма,

която го бе направила обична икона в света на киното и чужд човек за семейството му. След известно време въздъхна тежко.

— Както и да е... — чукна чашата си в нейната. — Добре дошла у дома, отдавна изгубена дъще.

— Никога не съм се губила, татко.

— Но твърде дълго странеше от мен.

— Трябваше да ме поканиш да се върна.

— Не смятах, че ще искаш. — Разтри страните си, без да губи обичайната си привлекателност. Божичко, този човек беше андроид. Дориан Грей, но по-широкоплещест. Сякаш никога не остаряваше. Дори болен и побелял изглеждаше загорял и във форма, зрял, но неподвластен на времето.

— Трябваше да ме помолиш да се върна, татко. Преди да е минало твърде много време и да е станало твърде неловко.

— Какво щеше да отговориш?

Тя се засмя, но не ѝ бе забавно.

— Щях да ти кажа да вървиш на майната си.

— Така си и мислех.

Допиха питиета си и някъде в къщата стенен часовник удари единадесет. Всички онези неща, които премълчаваха — за Коуди, за трансплантацията, а сега и за изненадващата поява на Сам Макфий — висяха като паяжина във въздуха между тях. Защо Гевин не ѝ бе казал, че бащата на детето ѝ е в Кристъл Сити?

Перспективата да се обвиняват взаимно не ѝ се нравеше в този късен час. Без да изрекат и дума, склочиха мълчаливо споразумение да избягват чувствителните теми — поне засега.

Гевин изглеждаше уморен. Плашещо уморен. А в гънките на халата му виждаше нещо...

— Това е торбичка с течността за диализата — обясни той.

Бузите ѝ пламнаха.

— Не исках да любопитствам.

— Не се тревожи. Не ми е останала много гордост, откакто се разболях. — Усмихна се, но в лицето му имаше скованост, която издаваше яда и отчаянието му. — Течността от торбичката преминава през отвор в корема ми. Искаш ли да видиш?

— Татко, моля те!

— Добре, извинявай. Понякога и аз се вирам в нея, като че принадлежи на друг. Не мога да повярвам, че собственото ми тяло ме предава.

Дълго седяха, отпиваха от питиетата си и гледаха огъня, без да си говорят. Тишината натежа. Само в планините през зимата, размишляваше Мишел, тишината имаше това свойство да поглъща всичко.

Внезапно осъзна какво правеха с Гевин. Още едно стълкновение на волята. Кой щеше да си признае пръв, че е уморен? Кой щеше да предприеме първия ход?

Стига толкова игри. Тя се прозя изкусно, протягайки ръце над главата си.

— Този „Букърс“ си свърши работата.

— Май и аз ще се търкулна в сеното. — Гевин се изправи. Беше твърде добър актьор, за да покаже, че е облекчен, но тя го отгатна. — Наспи се, Мишел. Тъй като не те очаквах днес, не съм правил никакви планове.

— Планове?

Той прочисти гърлото си.

— Нали се сещаш... часове за преглед.

— О! — Предстоящата процедура ставаше по-страховито реална за нея с всеки изминал миг. — Може да поговорим за това утре.

— Имаш ли всичко необходимо в къщата за гости?

— Там е чудесно. — Тя се изправи, чувствайки се неловко. Благодаря, че си заредил хладилника. — Зачуди се дали трябва да го целуне за лека нощ. Срамежливо се повдигна на пръсти, целуна го леко по бузата и излезе през входната врата.

Прекося тихата, озарена от звезди градина. Утре нямаше да може да поспи до късно. Трябваше да закара Коуди на работа у Сам. Трябваше да измисли как да каже на сина си кой е Сам, без да го съсипе, без да съсипе и тримата.

НЕДЕЛЯ

ГЛАВА 6

В 8:45 Сам чу бръмченето на двигател и стърженето на гуми по снега. Скаут, колито, което живееше в ранчото, заляя неистово на двора.

Миналата нощ откара Лорета Суийни в дома ѝ рано. Стана в шест часа и се чувстваше много изнервен, дори не му се пиеше кафе. По дяволите, беше възрастен човек. Последното нещо на света, което трябваше да прави, бе да се притеснява от срещата със стара приятелка.

Само че думите „стара“ и „приятелка“ не важаха за Мишел. Въпреки че любовната им връзка се бе разпалила като горски пожар преди толкова години, тя изобщо не изглеждаше стара. Само... по-различна. Спомняше си момичето с руса коса и ослепителна усмивка. Сега му изглеждаше далечна и някак си крехка. Но все още дяволски красива. А що се отнасяше до думата „приятелка“, човек не нарича така първата си голяма страст. Тази дума бе твърде неадекватна, за да изрази делириума, екстаза, изпотените длани и трескавите мечти от онова изгубено, напрегнато лято.

Звукът от тръшване на автомобилни врати го накара да потръпне. Мамка му! *Наистина* беше нервен.

Отиде до прозореца, като очакваше да види рейндж роувъра на Мишел. Вместо това съзря Руби и Моли Лайтнинг да слизат от стария си пикап „Апачи“. Настървеното лаене на Скаут премина в щастливо скимтене.

Сам стисна зъби и се опита да се усмихне. Обикновено се радваше да види Руби и дъщеря ѝ. Но този ден не беше обикновен. Очакваше Мишел и не изгаряше от желание да посрещне нея, хлапето, а сега и тези двете.

Излезе на верандата. Слънчевата светлина се отразяваше от снега, покрил двора и алеята. От ледените висулки по стрехите капеше вода. Колито се галеше в ръката на Моли.

— Привет, дами — каза той. — Рано сте станали тази сутрин!

Руби подпря лакът на смачкания капак на пикапа. Имаше широко приятно лице, един златен зъб и непринуденост, която я правеше любима учителка в гимназията.

— Привет, Сам — отвърна тя.

— Здравсти, Сам. — Моли почеса кучето зад ушите. — Добре язди снощи.

— И ти също — отговори той.

Руби отвори вратата на пикапа и започна да рови вътре.

— Чух, че си искал да си вземеш одеяло.

— Госпожо, та аз исках да ги изкупя всичките!

Моли завъртя очи.

— Наистина — продължи Сам. — През зимата тук става ужасно студено.

— Е, донесох ти едно. — Подаде му сгънатото одеяло.

В този момент друга кола зави от магистралата и пое по алеята. Рейндж роувър. Скаут се вживя в ролята на куче пазач.

Сам взе одеялото от Руби. Дебелата вълна бе топла на допир. Много топла.

— Благодаря. — Посегна към задния си джоб за портфейла.

Руби протегна ръка зад гърба му, хвана го за китката и я стисна здраво.

— Да не си посмял, Сам Макфий. Това е подарък, защото така и не ми позволи да платя за израждането на бебетата на Гленда.

Той се засмя.

— Гленда е ирландски сетер. Не й бе нужна голяма помощ.

— Няма значение. Одеялото е знак на благодарност.

Мишел паркира и излезе от колата. Видя Сам, застанал до Руби, която почти го бе обгърнала с ръка и притискаше задния му джоб.

Той отстъпи назад.

— Добро утро, Мишел.

Тя учтиво и хладно кимна с глава.

— Здравей, Сам.

Колито седна, наклонило глава настрани, очаквайки да види доколко приятелски настроена ще е новодошлата.

— Това тук е Руби Лайтнинг, а онова момиче ей там е дъщеря й Моли.

— Приятно ми е да се запознаем. — Въпреки че Мишел се усмихна, температурата сякаш спадна с няколко градуса. — Виж, ако в момента не е удобно...

— Нищо подобно. Дами, искате ли да влезете на чаша кафе?

Руби поклати глава и му намигна.

— По-добре да тръгвам. Тази сутрин ще ходим на църква.

Моли се приближи от външния манеж в близост до обора. Няколко от конете с гъста, почти двусантиметрова козина, стояха до оградата и чакаха сутрешното си хранене.

— Мога да остана и да помогна за конете — извика тя.

Тогава синът на Мишел излезе от рейндж роувъра с все така мрачен и недохранен вид, като от реклама на Келвин Клайн. В погледа му проблесна интерес, щом забеляза Моли, но го прикри бързо с присвиване на очите, което смътно напомни на Сам за Гевин Слейд. На хлапето вероятно щеше да му хареса да е с нея цял ден.

— Не днес, Моли, но благодаря за предложението — отговори Сам.

— Синът ми се казва Коуди — каза Мишел, побутвайки го напред.

На Сам му хрумна, че не знае фамилията на момчето или дали Мишел се бе омъжила и сменила своята. Момчето разтърси коса. Пъхна палец в колана си.

— Здравсти.

— Здравей — отвърна Моли, неспособна да скрие интереса си. Тя го гледаше със същата омая, с която Червената шапчица би гледала големия страшен вълк.

Руби се качи в пикапа.

— Е, чао. Радвам се, че се запознах и с двама ви.

Моли се позабави, преди да се качи.

— Довиждане, Сам. Довиждане Мишел и... Коуди. — Усмивката, която му отправи, бе много повече, отколкото той заслужаваше.

Докато колата потегляше, Сам бе обзет от удивление. Мишел от години беше мъртва за него. Преди седемнадесет години бе изчезнала така окончателно и безвъзвратно, че все едно бе погребана. И ето я сега тук, с цялата ѝ красота и отчужденост, а той откри, че се раздвоява

между опиянението и гнева. Откри, че има ерекция, и се радваше, че якето му е закопчано.

— Коуди е готов да започне работа — каза Мишел.

— Така ли е? — Сам погледна изпитателно Коуди.

Хлапето сви рамене и се прегърби в характерната поза на сърдит тийнейджър.

— Предполагам.

Сам го премери с поглед от главата до петите. Лъскава светла коса, оставена твърде дълга на някои места, а на други — подстригана твърде късо. Кожено яке, заради което можеха да го наръгат в някои квартали. Черни дънки и дизайнерски кубинки.

Би било проява на човещина да даде на момчето един от гащеризоните на Филсън от шкафчетата в конюшната, но на Сам не му се проявяваше човещина точно към него.

— Хайде да отидем в обора — каза той, като си сложи шапката с емблема на Джон Диър. — Ще те представя на Едуард и той ще те запознае с работата.

— С каква работа?

Сам си помисли за купчината тор, която Диего бе оставил неизрината.

— О, имам истинска изненада за теб, Коуди.

Обърна се към Мишел и се ухили. Тя примигна срещу него, сякаш усмивката му я бе стреснала.

— Влез вътре, Мишел. Разположи се удобно. В кухнята има кафе.

Тя отвори уста да каже нещо, после сякаш размисли и тръгна към къщата. Той спря за момент, погледна я, докато беше на верандата, и очите им се срещнаха.

Въпреки че не помръдна, част от него сякаш отстъпи назад и той затаи дъх. Мишел беше тук, в къщата му. Изглеждаше така чиста и хладна като огрените от слънцето висулки, които обрамчваха стрехите над нея — топяща се фигура от студ и светлина. Сам имаше чувството, че сънува. Това не беше реално. Тя не беше реална.

Тъкмо тогава слънцето спечели битката с леда и редицата висулки изпука, откъсна се и полетя като на забавен кадър, а след това всички те се забиха в покрития със сняг жив плет пред верандата.

Внезапното проблясване и раздвижване сякаш я изтръгна от вцепенението ѝ. С кратка скована усмивка тя се скри в къщата.

Сам тръгна към конюшните, а колито подскачаше край него. Не се извърна да провери дали момчето го следва.

Вътре в конюшните имаше офис с документи, сертификати и разрешителни, разлепени по стената, разхвърляна кухничка, кафе-бар и хладилник със сифон за бира на вратата. Помещението се отопляваше от печка на пелети.

Едуард Блис седеше, вдигнал крака на очуканото метално бюро, стиснал слушалката на телефона между рамото и ухото си, щастливо усмихнат.

— Добро утро, Ромео — поздрави го Сам.

— Ще ти звънна по-късно, скъпа — пропя Едуард в слушалката. Изчака, заслушан, а усмивката му се разшири, докато затваряше. — Снощи ти грабна парите, шефе, но аз отпразнувах победата.

— Каж ми нещо ново.

— Хлътването в задницата на караваната ти. Забеляза ли я? Изглежда някакъв идиот те е ударил миналата вечер.

— Всъщност... — Сам се отдръпна от вратата и побутна хлапето в офиса. — Това е Коуди. Той ще помага в конюшните. Коуди, това е партньорът ми, Едуард Блис.

Едуард вдигна поглед разсеяно. После се загледа внимателно, местейки ококорени очи от Сам към Коуди и обратно.

— Исусе Христе...

— Нещо не е наред ли? — Сам знаеше, че Едуард не харесва пънкари, но не бе виждал партньора си да прави такава рязка преценка. Е, хлапето удари караваната му, допусна грешка. Това не беше краят на света.

Едуард се изправи, събирайки книжата на купчина върху бюрото.

— Не, нищо. Значи той ще заеме мястото на Диего, а?

— Така смятам. Поне за известно време. — Сам не бе имал време дори да попита Мишел колко дълго смята да остане.

Скаут загуби интерес към цялата ситуация и изприпка вън на двора. Едуард продължаваше да зяпа хлапето, сякаш искаше да го прониже с поглед. Коуди го зяпаше в отговор с присвити очи.

— Добре. — Едуард оправи тирантите си и посегна към орфаното си кадифено сако, осеяно със сено и овес. — Да започваме.

Повечето боксове бяха празни, тъй като денят обещавахе да е слънчев и конете бяха пуснати навън. Конюшната създаваше усещане за катедрала. Дневната светлина струеше през високите прозорци под стрехите, а стъпките отекваха силно в тишината.

— Какво трябва да върша? — попита Коуди, като оглеждаше мястото озадачено. В гласа му се прокрадваше леко подозрение.

Едуард отвори вратата на един от боксовете.

— Просто е. Ще изринеш тора и ще насипеш кедрови стърготини.

Момчето преглътна, взирайки се в пода на помещението.

— Само тук ли?

— Не. — Сам посочи към вътрешността на конюшната. — Колко боксове имаме, двадесет ли? — Каза си, че не бива да злорадства, но не можеше да се сдържи.

— Чудесно — отвърна Коуди.

— Не влизай тук без мен или Едуард. — Сам му показва просторен бокс в средата. — Това е Силвия. Тя е бременна и се държи малко странно.

Коуди надникна над ниската врата. Кобилата разшири ноздри, гледайки го, и предупредително сви уши. Коремът ѝ се издуваше и свиваше като мях.

— Така ли? — попита момчето, издавайки лек интерес за пръв път след срещата с Моли.

— Жребчето може да се роди тази нощ — обясни Сам. — Силвия показва признаци на родилни болки. Днес ще я изкъпем и ще приготвим помещението за раждането.

Кобилата обели очи към непознатия. Момчето ѝ отвърна по същия начин.

— Просто се отпусни — добави Сам. — Дръж се приятелски и тя ще те приеме. — Изкиска се гърлено. Ушите на животното се изправиха и то подаде глава навън. Коуди се отдръпна за момент, после протегна ръка. Кобилата подуши рамото му. Той погали носа и страните ѝ, отначало колебливо, а после по-уверено.

— Не посипвай кедрови стърготини в нейното отделение — нареди Сам. — Те са вредни за малкото. Сложи само слама. Едуард ще ти покаже и може да ни помогнеш да я измием с маркуча. Но не забравяй, че е нервна.

— Просто изчакай, докато ѝ направим фосфатна клизма — каза Едуард.

Коуди се сви.

— Мога да почакам.

Едуард му подаде чифт кожени ръкавици и гумени ботуши.

— Сложи си ги и да започваме.

Коуди ги погледна недоверчиво, но ги прие и седна върху една пластмасова касетка за мляко, за да развърже рокерските си кубинки.

— Ще ви оставя да се залавяте за работа. — Сам тръгна към къщата, но после се обърна.

— Радвам се, че дойде — извика той.

— Да, ясно. — Момчето отметна коса от лицето си и напъха крак в единия ботуш.

Когато Сам стигна до вратата, той се обърна отново с намерението да му каже да си вземе нещо за пиене от хладилника, ако има нужда. Но думите заседнаха в гърлото му.

Светлината отвън се пречупваше под такъв ъгъл, че неравномерното жълто сияние очертаваше рязко профила на момчето. То се изправи, повдигна крака си назад и тропна, за да намести ботуша — движение, така познато на Сам, че все едно се гледаше в огледалото.

Облегна се на вратата на бокса с чувството, че са го ударили с юмрук в корема. Не можеше да си поеме въздух.

По-полека, Макфий, каза си той. Успокой се и помисли за момент. Мисли, мисли, мисли. Мисли за хлапето, за студеното държание на Мишел, за нейната нервност. Помисли за удивлението по лицето на Едуард, когато ги видя с Коуди, застанали един до друг.

Помисли за времето, за изминалите години. Направи изчисленията.

Преброй годините.

Парче по парче, сглоби пъзела. Момчето изглеждаше на по-малко от шестнадесет, но първото впечатление на Сам бе погрешно. Коуди беше на шестнадесет.

— Мамка му! — промърмори под носа си. — Мамка му! — Леден вятър го посрещна отвън, но той сякаш не го забеляза. Стоеше неподвижно на входа и наблюдаваше как хлапето върти лопатата. Слабото му тяло се привеждаше и изправяше. Светлината се процеждаше през процепите в стрехите и струеше над него, над

лъскавата му светла коса и ясен профил, над устните, които не се усмихваха, и очите, които не бяха точно сини.

— Мамка му! — повтори Сам. После се завъртя на пета и се отдалечи от конюшните.

ГЛАВА 7

Кухнята на Сам Макфий изглеждаше обитаема, но не особено подредена. Уреди от неръждаема стомана, плотове, покрити с плочки, прозорец към градината с няколко саксии повехнали билки, които едва вирееха. Кафеварката свистеше под окачените на стената чаши, върху които бяха отпечатани марките на различни фуражи и медикаменти. Имена на медикаменти? Агаракс. Това ветеринарен препарат ли беше?

Брад щеше да знае, помисли си Мишел. Брад, съсобственикът на фармацевтична компания. Нейният „приятел“, бе го нарекъл Гевин.

С чувството, че се натрапва, тя си сипа кафе. Изпита пакостливо желание да поразгледа останалата част на къщата, но не се поддаде и седна край масата. Една пъстра котка на райета скочи на съседния стол и се взря в нея със сериозни кристално ясни очи.

— Здравей. — Подаде ѝ пръста си, за да го подуши, после я почеса по козината. Котката изви главата си почти на сто и осемдесет градуса под пръстите ѝ. — Сигурно се чудиш какво правя тук — каза Мишел, отпивайки от кафето си. — И аз самата се питам същото.

Навън вятърът завихряше снежната повърхност. Колито си играеше весело, като гонеше вихрушките. Дори и в най-невероятните си мечти Мишел не си бе представяла, че ще седи в кухнята на Сам Макфий, ще пие кафе и ще гали котката му. Той дори не беше от хората, за които би предположила, че имат кухня, камо ли котка.

Нужно ѝ бе цялото самообладание, за да остане на мястото си, да не изтича навън, да грабне Коуди и да подкара колата, без да спира до Сиатъл. Боеше се да каже истината на сина си. Не беше глупава, познаваше детето си. Сам представляваше онзи вид баща — бащата от фантазиите, бащата от Дисниленд, — за когото Коуди тайно мечтаеше цял живот. Бързи скорости и евтина тръпка.

Но Коуди бе твърде млад, за да осъзнае, че в момента, в който се привърже към човек като него, ще е загубен. Сам щеше да разбие сърцето на момчето по същия начин, по който много отдавна бе разбил и нейното.

Но тя възнамеряваше да остане в Кристъл Сити, независимо какво ѝ диктуваха инстинктите ѝ. Ставаше ли дума за самообладание, Мишел Търнър беше експерт.

Донякъде дори можеше да се наслади на гостуването, каза си тя, докато гледаше как котката се свива на кълбо върху плетената седалка на съседния стол. Тази сутрин се събуди рано и видя слънчевата светлина и пресния сняг, навалял тихо през нощта, покрил всички стари недостатъци и заоблил всички остри ръбове на света. Пейзажът изглеждаше чист и недокоснат като празно платно. Километрите бели ливади и планините, извисяващи се в лазурните небеса, упражняваха успокояващо въздействие над нея, както винаги. Тук тя чувстваше някакъв драматизъм и изобилие, които ѝ липсваха още откакто юношеството ѝ отстъпи място на бруталния хаос на внезапното съзряване.

Въпреки че майка ѝ я отгледа в приглушената елегантност на Бел Еър, Шарън Търнър живееше твърде разточително. Неочакваната ѝ смърт остави на Мишел наследство от неплатени данъци и дългове. След като уреди всички сметки, не ѝ остана друго, освен скръбта.

Мишел можеше да издейства помощ от баща си, дори и след като напусна Кристъл Сити. Гевин Слейд се справяше най-добре с писането на чекове. Но никога не го помоли. Всички пари на света не можеха да ѝ осигурят онова, от което се нуждаеше повече, отколкото от месечния наем любов, подкрепа, стабилност. Парите бяха най-малкият ѝ проблем.

В живота ѝ нямаше миг покой, откакто избяга от Монтана преди толкова години. Ето, сега се бе върнала и нямаше представа как да действа, какво да мисли, какво да чувства. Беше опасно да намали темпото и да си даде време за размисъл. Още по-опасно бе, че отново видя Сам. Веднъж вече бе разбил сърцето ѝ. Искаше ѝ се да вярва, че няма властта да го направи отново. Но когато го зърна на арената предишната вечер, осъзна, че една крехка част от нея все още тайно му принадлежеше.

Всичките ѝ инстинкти се бяха възпротивили да докара Коуди тук тази сутрин. Но честта го изискваше. Синът ѝ бе ударил караваната на Сам и трябваше да се реваншира.

Честно казано, Мишел беше невероятно любопитна. Винаги бе предполагала, че от Сам не е излязло нищо друго, освен маниак на

тема родео, който се мъкне от шоу на шоу, докато неизбежните травми в този спорт не го пенсионираат. Преди си го представяше смазан и схванат на тридесет, работещ като барман в някакво малко западно градче. Носеше колан с шампионската тока, а зад бара, между разнообразните бутилки бира и уиски се мяркаха няколко прашни трофеи и снимки, на които изглеждаше като Пол Нюман на младини.

В кухнята му не се виждаше ни една снимка, дори закрепена с магнит на хладилника. Странно.

Довърши кафето си и изми чашата, след това отпи дълга глътка от ледената чешмяна вода. Прозорецът над мивката обхващаше като в рамка далечните планински върхове, издигащи се в небесата. Докато се взираше навън в пустите, свършени ливади, я обля вълна на носталгия. Толкова кратко време беше прекарала в Монтана, и все пак ѝ се струваше, че душата ѝ винаги е обитавала това кътче. Каква великолепна гледка посрещаше Сам, когато станеше сутрин. Колко различна беше от бездушната какавида на офиса ѝ в агенцията в центъра на Сиатъл.

Сам успя да опровергае очакванията ѝ. Не изглеждаше да страда от никакви трайни увреждания от родеото. Притежаваше ранчо за коне с комфортна къща, стабилни странични постройките, закрити и открити манежи и ограждения. Но някак си мястото изглеждаше също толкова празно, колкото градската ѝ къща.

Беше ли изоставил мечтите си? Беше ли страдал? Дали една сутрин просто се бе събудил с откритието, че животът, който си бе представял, не отговаряше на действителността? Щеше ли да се осмели да го попита?

— Разбира се, че не. — Мишел погали котката. — Не е моя работа.

Докато гледаше през прозореца, набит тъмнокос мъж с трактор излезе от конюшнята и изсипа товара си конска тор в каменно корито. Колито подскачаше като клоун през преспите. Коуди ги последва, обут в твърде големи ботуши, метнал лопата на едното си рамо. Удивително! Наистина работеше. Цяла вечност бе минала от времето, когато успяваше да го накара да свърши нещо.

Отпи още една глътка, като се наслаждаваше на сладостта на планинската кладенчова вода. На задната веранда отекнаха стъпки и тропна някаква врата. Обърна се и видя, че Сам е застанал на

кухненската врата. Избелели дънки, дънково яке, подплатено с овча кожа, смачкана шапка с емблема на Джон Диър, стърчащи от страничния джоб ръкавици. Мъжът от рекламата на „Марлборо“, но без цигарата.

— Сипах си кафе — изрече несигурно тя. — Искаш ли?

Той пренебрегна въпроса. Стисна челюсти и премести тежестта си на единия крак. Въпреки че едва помръдна, от него сякаш се излъчваше прикрита заплаха. Трудно можеше да се обясни, но Мишел чувстваше опасна буря във въздуха между тях. Старата интимност се смесваше с нова подозрителност.

Той пристъпи към нея.

— И кога възнамеряваше да ми кажеш, че имам син?

Прямите му думи се стовариха върху нея, но тя не изпита шок. Дълбоко в съзнанието си разбра още предишната вечер, че той ще се досети заради възрастта на Коуди. Обгърна тялото си с ръце в отбранителна поза.

— Господи, ако си казал нещо на Коуди...

— За какъв ме вземаш, по дяволите? Разбира се, че не съм му казал нищо. Благодарение на теб дори не го познавам. — Погледът му се плъзна по нея, преценявайки я презрително от глава до пети и обратно. — Предполагам, че това означава, че не си казала и на него.

Тя отвърна на ядосания му поглед.

— Не виждах смисъл. Не мислех, че някога ще те види.

Сам разсеяно хвана врата си с ръка.

— Исусе Христе! Родила си дете от мен, а не си ми казала!

— И това те изненадва? — Бяха минали твърде много години, за да изпитва горчивина, но Мишел я чувстваше. Съжалението, негодуванието, отчаянието — всички тези чувства кипнаха у нея. — Бях осемнадесетгодишна и бременна. Ти беше заминал на някакъв шампионат. Мислиш ли, че съм имала и най-малка представа как да те открия? И какво те кара да мислиш, че не съм опитала?

— А опита ли?

— Разбира се, Сам. Бях в... — Млъкна, не желаейки да се впуска в тази посока. — Да не би да твърдиш, че е било лесно да те намеря? Оставихте ли с майка ти адрес, на който да препращат пощата ви? Задържахте ли се достатъчно дълго някъде, та да имате постоянен адрес?

— Майка ми никога не е била по постоянните адреси. — Гласът му беше нисък и дрезгав. — Не всички сме отраснали в затворени комплекси в Бел Еър.

Тя потръпна от намека. Двамата със Сам произхождаха от различни светове, въпреки че на осемнадесет се бяха клеели, че това няма значение.

— Не разполагах с много време да се опитвам да разбера къде си отишъл. Трябваше да отгледам бебето. Бях заета денонощно и нямах време да провеждам издирване.

— Заслужавах да зная, по дяволите!

— Така ли? И какво щеше да направиш? Да се ожениш за мен ли?

— Щях да имам правото да решавам какво ще правиш с детето ми. Ти дори не ми даде шанс.

— Да не би да твърдиш, че един осемнадесетгодишен каубой би искал да получи *шанс* с бебето си?

Чувстваше се опасно, унижително близо до сълзите. Отказа да ги пролее. Бе изплакала цял океан сълзи за Сам Макфий, а той не бе дошъл да я открие. Ако сега заплачеше, само щеше да докаже онова, което се опитваше да отрече, откакто го видя миналата вечер. Преди седемнадесет години той я обсеби напълно. Никога след това не се отдаде напълно така всецяло на друг. След като Сам замина, мечтаеше да срещне друг мъж, но не откри такава дълбочина и пълнота на връзката. Затова се научи да живее сама.

Мишел се насили да се съвземе, да се изправи, за да не е в неизгодна позиция.

— Това е глупаво. Не бива да спорим за миналото. Не можем да променим случилото се.

— Може би. — Без да бърза, но решително, той се приближи и спря на сантиметри от нея. Дрехите му миришеха на сняг и вятър, примесени с неповторимия му аромат. Тя си мислеше, че го е забравила.

— Сам...

— Имаме да говорим за много неща. — Тихият му глас я приковаваше, хипнотизираше. — Проблемът е, че сега, когато си тук, ми се иска да направя много повече от това.

— Ти си луд! — Вече не го познаваше, но усещаше гнева и страстта, които се излъчваха от него. Взря се в лицето му, питайки се откъде се бяха появили бръчиците покрай очите му.

— Луд? Отправляли са ми и по-лоши обиди. — Направи още една крачка към нея. — Снощи не можах да спя от мисълта за теб.

Тя се поотдръпна.

— Дойде тук с намерението да говорим за Коуди.

Сам пхна палец в джоба на дънките си, облегал хълбок на ръба на плота.

— Ами говори. Слушам те.

Това не може да се случва, помисли си Мишел.

— Не зная откъде да започна.

— Родила си дете от мен и не си ми казала — изрече той, а думите му бяха хладни като камък. — Защо не започнеш оттам?

— В деня, когато разбрах, че съм бременна, отидох да те видя. Но ти бе изчезнал безследно. Не мисля, че ти дължах нещо.

Погледът му беше осезаемо горещ, усещаше как се стрелва към нея.

— Няма да го обсъждам с теб, ако се държиш враждебно — добави тя.

— Извини ме, ако съм малко объркан от всичко това. Не всеки ден жена, с която си спал, се появява с дете, което е родила преди шестнадесет години.

— Не знаех, че ще те намеря тук.

— Е, ето ме, скъпа. — Разпери ръце подигравателно. — Изненадан съм, че баща ти не те е предупредил.

Тя също бе изненадана, но не би му го признала. Питаше се дали той знае, че с баща ѝ не си говореха и че само болестта на Гевин я бе върнала тук.

— Не трябва да се караме, а да говорим. — Мишел отново седна на масата и си пое дълбоко дъх. — Може и да съм сгрешила. Трябваше да те търся под дърво и камък. Но всички казваха, че ще те забравя. Твърдяха, че ще живея по-добре без теб, че ще отида в колежа и ще срещна някой, който... — Млъкна и сви рамене.

— ... не е скитник по рождение и майка му не е безнадеждна алкохоличка — довърши Сам вместо нея.

— Не съм го казала.

— И не беше нужно.

— Трябваше да мисля за Коуди. През цялото си детство отбягвах папараците. Затова правя всичко възможно да предпазя и него.

Очите му се присвиха.

— О, да, таблоидите са щели да пощурят покрай вас. Единствената дъщеря на Гевин Слейд спи с каубой от ранчото.

Тя се сви, съзнавайки, че той не е далече от истината. Понякога, като дете, Мишел се бе появявала на клюкарските страници — неясна снимка, направена с телеобектив, и неизменното заглавие „Незаконното дете на Гевин Слейд“.

Пикантна история за незаконна любовна връзка в стила на Ромео и Жулиета би събудила отново вниманието, от което тя странеше. Затова се стараяше толкова много да поддържа анонимността си. От време на време се появяваше някой репортер, който да души наоколо в търсене на скандал. Един дори я бе снимал, докато беше бременна. Случката я изплаши толкова много, че се премести в Сиатъл, където никой не я познаваше.

Сам седна срещу нея. Ръцете му бяха големи, но не белязани от работата, както бе очаквала. Припомни си как ги мажеше с балсам, за да облекчи мазолите му.

— Нищо от старите преживелици няма значение сега, Мишел. Важно е само, че имаме син. — Сви ръка в юмрук на масата. — Син. Не мога да повярвам.

Тя се ужасяваше да зададе следващия въпрос, но се налагаше.

— Сам, какво ще правиш?

— Да правя?

— След като... научи, че Коуди е твой син. — Усети паренето на негодуванието в гърлото си. — Твой биологичен син. — Да, така звучеше по-добре. По-дистанцирано.

Той изучаваше ръцете ѝ и тя се питаше дали Сам също си спомняше за балсама. На дясната си ръка носеше пръстен с оникс на „Картие“, а на левия си показалец — голям сапфир.

— Сама ли го отгледа или имаш някаква връзка?

Тя предположи, че това означаваше, че не мисли за балсама. *Някаква връзка.* Какъв модерен израз! Както повечето модерни неща, беше безсмислен.

— Общо взето сама.

— Какво означава „общо взето“?

— През последните три години си имам някого. Но това не е... Той не... — По дяволите. Как би могла да обясни за Брад? Той няма нищо общо с Коуди.

— Ясно. — Сам се изправи от масата и си наля чаша кафе. Когато се върна, изглеждаше несигурен. — А Коуди някога питал ли е за мен?

— Разбира се.

— И какво му каза? Очевидно името ми не му говори нищо.

— Тревожех се за таблоидите. Затова не вписах бащино име в акта му за раждане.

— Господи...

— Бях млада, Сам. Уплашена. Израснах с камери, заврени в лицето ми, всеки път, когато кихнех. Не желяех това да се повтори с Коуди и не исках някой да тръгне да рови в регистрите...

— ... и да открие името на някакъв каубой с неясен произход.

— Престани да ми приписваш думи. Не знаех какво да правя.

— Не е ли поискал да научи името ми, само за себе си? Боже господи, от едно име нямаше да загази.

— Името си е просто... име. А може би се боях... — Млъкна и ѝ се прииска да преглътне думите.

— От какво? От какво се боеше?

— Че може би някой ден ще ми се ядоса и ще хукне да търси теб. — Признанието излезе от устата ѝ така, както въздухът излита от балон. — От началото на учебната година е настроен... бунтарски.

Сам се поколеба, отпи от кафето си. По лицето му разчете повече емоции, отколкото ѝ се искаше — интерес, разбиране. Съпричастност.

— Хлапето е ядосано на света, Мишел.

Ох. Беше го прозрял твърде бързо.

— И преди сме имали трудни моменти. Справяли сме се с проблемите. Тази година... е по-тежка от другите. — По дяволите. Знаеше, че не бива да споделя мислите си, но със Сам това беше трудно. И преди години ѝ действаше по същия начин, нещата не се бяха променили. Стигаше и до най-дълбоко скритата истина и я караше да изрича неща, които бе по-добре да останат премълчани.

— Какво се случва с него? — попита той. — Има проблеми в училище ли?

Добре, каза си Мишел. Той сам поиска да знае. Хубавото, лошото и най-неприятното.

— Последните му оценки бяха ужасни. До миналата година получаваше само петици и шестици. Сега има двойки и тройки. Отначало смятах, че става дума за нормален, предвидим бунт, но не му се вижда края.

— С обичайните си приятели ли се движи?

— Не толкова, колкото преди. Има приятелка и са доста близки.

— И как смяташ да подходиш към проблемите му?

— Работя по въпроса, Сам! Мислиш ли, че е лесно? Мислиш ли, че ти би се справил по-добре?

— Мой ред ли е да поема щафетата? Ти си го отгледала през първите шестнадесет години, аз да се погрижа за следващите шестнадесет ли?

— Не го доведох тук, защото е объркан тийнейджър. Доведох го... за да види баща ми. — Не й се искаше да разисква здравето на Гевин със Сам. — Баща ми не го беше виждал. — Стана от масата и отиде до вратата. Страхуваше се. Беше ядосана. Бог да ѝ е на помощ, но чувстваше стария копнеж, парещата болка, която считаше за отдавна погребана. — Кога трябва да го взема?

Навън Коуди и тъмнокосият мъж товареха бали сено на един камион. Беше удивително да види сина си да се занимава с физическа работа. Отдавна не се бе напругал да свърши нещо по-натоварващо от вдигането на телефонната слушалка.

— Ще приключи около пет, предполагам — каза Сам. — Едуард може да го откара до къщата на баща ти.

— Добре. — Тя взе якето си от закачалката пред кухнята и го облече. — Сам?

— Да?

— Нали няма... да му кажеш нищо?

— Разбира се, че няма да му кажа нищо. Та аз дори не го познавам. — Задържа вратата, за да мине тя. Беше все така висок, както го помнеше, но широк в раменете и гърдите. Лицето му бе станало по-изразително. Ароматът му, господи, защо го помнеше така точно? Изпита перверзно желание да го докосне, само веднъж, но устоя.

— Довиждане, Сам.

— Довиждане. — Последва я въвн на верандата и изчака, докато тя се качи в рейндж роувъра. — Ей, Мишел?

Тя свали стъклото.

— Какво?

— Това не означава, че изобщо няма да му кажем.

Тя се облегна на седалката и затвори очи.

— По дяволите! Надявах се да не се стига дотук.

— Нямах късмет, сладурче. Кажу му. Искам да знае кой съм.

— Но... — Отвори очи. — Добре. Ще му кажа.

— Кога?

— Ще... намеря подходящия момент. Сам, имам доста грижи. Баща ми не е добре и следващите няколко дни може да се окажат доста тежки.

Той дълго се взира в нея. Тя не можеше да прочете мислите му. Вече не го познаваше. И все пак този поглед бе все така властен, както и първия път, когато го видя.

— Добре. Но искам той да научи, Мишел. И то скоро.

ГЛАВА 8

Коуди се чувстваше като хлебарка в дома на дядо си — противен, нежелан и не на мястото си. След като цял ден бе ринал конски фъшкии в Лоунпайн, му се искаше да се къпе в продължение на девет часа и след това да се свлече по лице в леглото.

Вместо това щяха да вечерят с легендарния актьор Гевин Слейд. Така го наричаха винаги. „Легендарният актьор“. Почетен гражданин на *Класическия Уестърн*. С главни букви, сякаш човекът беше ходещо заглавие. Напоследък, вместо с някоя мацка с големи цици, списанията за почитатели го показваха на кон и с ниско нахлупена над веждите каубойска шапка. Заглавията твърдяха, че е бил в контакт с извънземни.

На Коуди повече му допадаха снимките с мацките. Странно бе да си представи, че дядо му спи с жени, по-млади от собствената му майка, но още по-лошо беше да знае, че умира от бъбречна недостатъчност. Обикновено се опитваше изобщо да не мисли за Гевин. Та нали и Гевин не мислеше за *него* постоянно.

Коуди направи всичко възможно да се измъкне от вечерята, но не срещна много съчувствие от майка си. След като смачка караваната на онзи каубой миналата вечер, изчерпи почти цялата ѝ благосклонност. Не че поначало разполагаше с много от нея. От миналото лято насам тя го побъркваше, готова да скочи в мига, в който той стореше нещо, което тя не одобряваше.

„*Прекалено уморен съм, цял ден се трепах като куче*“, пробва той, но си спечели само погледа. Онзи студен, пронизващ поглед все още му действаше понякога, въпреки че напоследък все по-успешно го игнорираше.

Когато беше малък, той се трогваше от този поглед. Искаше му се да направи всичко на света, за да я зарадва. С годините, малко по малко разбра, че няма начин да угоди на майка си, защото беше перфекционистка. Нямаше начин да си спечели усмивка, която да не крие тъга, или похвала, която да не почувства незаслужена.

Затова спря да се опитва, а дори не бе сигурен дали е забелязала. Толкова беше глупава, тя и онзи неудачник, Брад. Всичко, за което на Брад му пукаше, беше да трупа големи пачки пари и да се фука пред света, че майката на Коуди му е гадже, като че тя беше някакъв трофей с цици, който е спечелил на боулинг.

Единственото хубаво нещо в идването им тук беше, че ще се откъсне от загубеняка Брад.

— Здравей, Коуди. — Гевин Слейд влезе в дневната. За разлика от Коуди, той беше съвсем в свои води в тази обстановка. Носеше дънки, карирана риза и каубойски ботуши. Имаше гъста бяла коса, под която очите му изглеждаха по-сини от затопления басейн в задния двор.

— Здравсти. — Коуди не бе решил как да нарича дядо си, а би било твърде неловко да попита. Пъхна ръце в джобовете си и се престори, че проявява подчертан интерес към предметите, подредени на осветена стъклена полица до бара. След няколко секунди вече не му се налагаше да се преструва.

Мамка му! Виждаше статуетка „Оскар“.

— Много яко — каза той, сочейки я.

— Мислиш ли? — Гевин пъхна палеца си в задния си джоб, сякаш позираше за снимка. Само че изглежда изобщо не осъзнаваше позата си — това беше естественото му държание. — Предполагам, че е така. Харесвах този филм. „Лицето на битката“. Гледал ли си го?

„Безброй пъти.“

— Мисля, че веднъж хванах част от него по телевизията — излъга той.

— Разказва се за един аутсайдер, истински неудачник. Никой не дава пет пари за него. След известно време и на него престава му пука. И в края на краищата тъкмо затова успява да спаси батальона си. Спира да търси сигурност и се жертва.

Коуди си представи сцената. Тя беше от онези, които експертите винаги показваха, когато говореха за класическите филми — моментът, в който героят на Гевин остава сам в противотанковото укрытие като единствен доброволец от батальона и стреля със 77-милиметрово оръдие под смъртоносния дъжд от куршуми на снайпер. Подобно на Гари Купър в „По пладне“, сцената от „Лицето на битката“ на Гевин Слейд беше влязла в учебниците по история на киното. Паметното

изображение представляваше близък кадър на лице, изпълнено с благородство, мъка и мъдростта на човек, който съзнава, че скоро ще умре. Беше се превърнало в един от най-прочутите стопкадри, публикувани някога.

— Защо си престанал да се снимаш? — попита момчето.

— Да ти кажа право, за мен това винаги е било работа. Работа, която през повечето време ми харесваше, а през останалото ту я обичах, ту я мразех. — Имаше убедителен маниер на говорене, привеждаше се напред и снижаваше гласа си, така че не ти оставаше друг избор, освен да го слушаш. — Този бизнес е брутален, Коуди. Рейтингът решава дали ще живееш, или ще умреш. Красотата и външният вид са всичко. Понякога не ти остава нито миг усамотение, а друг път парите не стигат, за да си купиш внимание. Постоянната надпревара ми писна. Веднага щом можех да си позволя да се пенсионирам, се отказах от актьорството. От време на време все още работя като копродуцент, но филмите са доста скромни. От векове не съм гледал филм на големия екран.

— Мама каза, че киното в града е затворено.

— Вярно е. Щяха да го съборят, затова го купих.

У Коуди проблесна искрица интерес.

— Така ли?

— Искам да го отворя отново, заради доброто старо време. С един екран и може би с независимо кино.

— Би било яко. — Коуди изучаваше останалите предмети на витрината — автограф от бейзболиста Джо Димаджио, отрязък от билет за концерт на Бийтълс, токи на колани, получени като трофеи от състезания по родео, и снимки на Гевин, гордо позиращ в стария си самолет. Реши, че са доста яки.

Вниманието му се насочи към рамкирана снимка на майка му на кон.

— Кога е правена? — попита той, за да наруши мълчанието.

— През първото лято след гимназията — отвърна Гевин. — Поканих я да прекара една година тук, преди да отиде в колежа. Учеше рисуване при местен художник.

— Тя така и не е завършила колеж — каза момчето с доловимо презрение в гласа. Не му пукаше. Родителите на всичките му приятели имаха научни степени и прочее. А майка му имаше работата си. И

него. И онзи подозрителен скапаняк Брад, който живееше в страх, че Коуди и приятелите му ще си откраднат от стимулантите и болкоуспокояващите лекарства в куфарчето му с мостри.

Погледна снимката, направена в някакво пасбище на фона на планините. Стройна и загоряла от слънцето, дългокрака и босонога, отметнала глава назад от смях, тя изглеждаше направо зашеметяващо. През последните няколко години приятелите му го бяха занасяли заради майка му. Беше много по-млада от повечето майки. Приличаше на момиче от реклама на шампоан. Понякога беше някак си готино да имаш майка, която изглежда като яко гадже, но през повечето време бе адски притеснително.

— Конят още е тук — обади се Гевин.

— Този от снимката?

— Да, казва се Дуули. Майка ти се учеше да заобикаля варели с него.

— Сигурно е доста стар.

— На двадесет и няколко години. Ти яздиш ли, Коуди?

— Не и коне.

Гевин се изкиска, показвайки съвършени зъби. В очите му момчето разпозна искрата и насмешката от плакатите на старите филми. Не му вярваше. Как да разбереш, че е искрен, като е актьор?

— Предполагам, че след като си тук, това ще се промени — каза Гевин. — А може пък да те повозя на самолет, след като си подновя разрешителното. Искаш ли?

— Ще останем само докато се възстановиш. — Дори и това беше твърде дълго за Коуди. Още по-лошо — трябваше да се запише в местното училище в този затънтен град в Монтана. Седмици наред бе вилнял гневно, но майка му беше непреклонна. Тъй като сега бяха в зимна ваканция, получаваше малка отсрочка за тази седмица. Но много скоро щеше да му се наложи да играе „новото момче“ — съдба, лоша от смъртта. — Мама казва, че е за няколко седмици. После си заминаваме.

Усмивката на Гевин не се промени, но блясъкът на филмова звезда в очите му помръкна, сякаш думите на Коуди го бяха угасили като с ключ за лампа.

— Да идем да видим дали вечерята е готова.

Коуди се почувства малко гадно, когато последва дядо си в голямата трапезария с шикозен кристал и порцелан. Какво очакваше старецът? Мигновено сближаване, като в онези реклами на телефони? Двамата с Гевин Слейд бяха напълно непознати. След като минеше трансплантацията, вероятно нямаше да се видят никога повече.

Дядовците се сприятеляват с внуците си, докато са малки и сладки, а не когато са навършили шестнадесет, връзват косата си на опашка и носят кубинки. Не че момчето искаше да се сближи с дядо си. Беше му противно да мисли за заболяването му. Имаше някаква течност в торбичка с прикрепена тръбичка, която отиваше някъде вътре в тялото му и заместваше бъбреците му. От самата мисъл за това му призляваше.

Майка му се присъедини към тях в трапезарията. Усмиваше се нервно. Погледът ѝ се стрелкаше от баща ѝ към Коуди.

— Здравейте, момчета — поздрави ги тя.

Гевин задържа стола ѝ. Беше сладникаво, но някак си мило да гледа кавалерския жест на стареца. Веднъж и той се опита да стори същото за Клаудия. „Какво правиш? Да не мислиш, че ще ми избяга?“, попита тя, а после прихна. Коуди също се засмя.

Вечерята беше най-хубавото нещо, което му се бе случило, откакто майка му го беше натоварила на колата призори предния ден. Приготвена от азиатски диетолог, тя се състоеше от паста с някакъв изискан сос, пресен хляб, печени зеленчуци и голяма салата от екзотични плодове.

След като погълна огромно количество храна, момчето вдигна поглед и видя, че майка му и дядо му го наблюдават. И двамата бяха хапнали съвсем малко. Гевин беше на някаква нископротеинова диета. Не можеше да яде храни, които затормозяват бъбреците му.

— Явно доста си огладнял от работата в Лоунпайн днес — отбеляза Гевин.

— Вкусно е — отвърна момчето, като изпи цяла чаша мляко.

— Да не забравиш да кажеш на Тадао, че ти е харесало — додаде майка му.

По дяволите! Винаги така правеше! Независимо за какво ставаше дума — вкусно ястие, разговор по телефона — тя все трябваше да добави своите съвети. Малките ѝ насоки и корекции. Тази

сутрин очакваше да го унизи напълно пред онова момиче, Моли. Но за пръв път майка му прояви милост.

В присъствието на Сам Макфий тя изглеждаше някак смутена, сякаш не можеше да проумее напълно как да го възприема. Коуди също не можеше да реши как да го възприема. Не беше лош, но бе много пресилено от негова страна да го накара да компенсира щетите по караваната с робски труд.

Наля си още мляко от стъклена кана, усещайки леко дразнене от мазолите по ръката си. *Мазоли*, за бога! Съвсем сигурен беше, че никога преди не си бе докарвал мазоли. Особено пък с ринене на конски фъшкии.

От онзи тип Блис разбра, че Лоунпайн е преуспяващо ранчо за развъждане и трениране на коне. Яко беше да работиш в обор, където една кобила можеше да роди всеки момент. Когато стана време да си върви, Коуди изпита леко разочарование. Нямахше нищо против да види как се ражда кончето. Така щеше да има какво да разказва на Клаудия.

Може би историята с фъшкиите беше достатъчно забавна. Но честно казано, не му беше много до смях. По едно време, останал сам в обора, обгърнат от миризмата наоколо и светлината, която се процеждаше през гредите, го обзе странно чувство. Може би се дължеше на тишината и усещането, че е съвсем сам — не знаеше. Но му се стори някак си приятно.

— Приятно ми е да съм заедно с вас двамата — каза Гевин изведнъж, поставяйки ръце на масата, сякаш никога повече не възнамеряваше да се храни.

— Пропиляхме твърде много време — изрече тихо майка му.

— Зная, Мишел — отвърна Гевин. — Съжалявам. Не мога да ти кажа колко пъти вдигах телефона, но все не знаех какво да ти кажа...

— Не го прави, татко. Нека не изравяме старите угризения. Не можем да върнем изгубените години. Можем единствено да продължим напред.

Коуди успя да се въздържи да не извърне очи. Точно това се бе надявал да избегне — голямата емоционална сцена, в която ще повтарят един през друг „съжалявам, съжалявам“ и накрая ще го въвлекат във всичко.

— Ще ме извините ли? — попита твърде високо той.

И двамата го погледнаха, като че от носа му висеше сопол.

— Обещах на Клаудия, че ще ѝ се обадя.

— Приятелката ти ли? — попита Гевин.

— Да. — Коуди се почувства половин метър по-висок, изричайки го. Обичаше да върви по коридорите в училище и да чува как всички шепнат: „Той ходи с Клаудия Телър...“

— Е, може ли да ме извинете? — повтори той.

Майка му кимна.

— Върви, миличък.

— Благодаря... за вечерята — каза той, а после забързано излезе. Когато стигна в стаята си, се свлече на леглото, включи телевизора и осъзна, че работата навън при температури под нулата го е изморила повече, откогато и да било в живота му. Заспа, преди дори да си спомни, че е възнамерявал да се обади на Клаудия.

ПОНЕДЕЛНИК

ГЛАВА 9

— Майтапиш се, нали? — попита Коуди на масата на закуска.

— Не говори с пълна уста. — Обхванала с две ръце чашата с кафе, Мишел разглеждаше сина си на ялната светлина на планинската утрин. Бузите му бяха натъпкани с боровинково кексче. Сдъвка го бавно и го преглътна с голяма глътка черно кафе.

Кога синът ѝ бе започнал да пие кафе — и то черно?

Той преглътна за последен път.

— Казах, че се майтапиш, нали?

Чу го още първия път, но ѝ бе присъщо да го кара да повтаря, за да поправи обноските си. Странно, как той така и не си вземаше поука. Втория път трябваше да коригира тона си и да зададе въпроса си учтиво, без храна в устата. И въпреки това, през целия си живот не го бе направил ни веднъж.

Може би си мислеше, че тя ще се умори да го поправя. Беше я изтощил в много други отношения. Когато искаше нещо — неприлично скъпи обувки, пробиване на ухото или сноуборд, ставаше настойчив като капката, която дълбае камъка, и я тормозеше с постоянство, докато тя не се предадеше.

— Не — отвърна тя. — Не се шегувам. Днес отново ще отидеш у господин Макфий.

— Няма. — Коуди вирна предизвикателно брадичка и вдигна ръце с разтворени длани. — Излязоха ми мазоли от вчерашното осемчасово ринене на конски фъшкии. Конски фъшкии, мамо!

Мишел усети как устните ѝ потрепват. Ако се разсмееше сега, щеше да го вбеси, затова се овладя.

— Когато господин Блис те докара вчера, той каза, че има още много работа и поръча да бъдеш там отново в девет.

— Гадост! — Отгласна се от масата и нахално тръсна дългата си двуцветна опашка.

— Гадост е, че заби колата в караваната на човека — напомни му тя. *„Гадост е, че този човек е баща ти, а аз нямам представа как да ти го обясня.“*

— Така че иди да се приготвиш. — Постави чашите в мивката.
— Трябва да се обадя на Брад, след това тръгваме.

— Хей, щях да звъня на Клаудия...

— По-късно. Когато се прибереш довечера...

Коуди се нацупи.

— Ще ѝ се обаждам, когато пожелаеш, по дяволите!

Лицето ѝ пламна, и въпреки това гневът ѝ бе насочен към самата нея. Когато ѝ говореше така, нямаше представа как да го накара да престане. Понякога се плашеше, че Коуди напълно се изплъзва от контрола ѝ.

— Хайде да не се караме, Коуди. Гевин и аз имаме час в Мисула и трябва да тръгваме. В случай че си забравил, дошли сме тук заради него.

Коуди придърпа якето си и измъкна демонстративно пакет „Кемъл“, докато отваряше вратата.

— Да, за малко да забравя. Дошла си да доставиш резервни части на отдавна изгубения си баща.

Момчето имаше страхотен нюх за избор на момента. Знаеше точно кога да вдигне скандал. Тя трябваше да се обади на Брад, да откара Коуди и да придружи баща си в Мисула. Нямаше време да се разправя с гнева и болката, които рикошираха между нея и сина ѝ, откакто бе навършил шестнадесет.

„Хлапето е ядосано на света.“ Сам го бе прозрял мигновено.

Тя сграбчи телефона и набра номера на Брад. Когато вдигна, звучеше сънено.

— Олеле — каза тя. — Забравих, че при теб е един час по-рано.

— Здравей, скъпа. — Сънлива усмивка смекчи гласа му.

Мишел се опита да се отпусне, но беше твърде напрегната.

— Искях само да те чуя. Липсваш ми.

— И ти ми липсваш. Наред ли е всичко там? Искаш ли да дойда?

Изведнъж осъзна, че ѝ се искаше той да дойде, без да я пита. Да я разбира достатъчно добре, за да знае, че се нуждае от него. Предстоеше ѝ ужасяващо изпитание и той трябваше да я подкрепя.

Тъпо е. Ако се появеше сега, щеше да се отегчи и да недоволства, че работата му изостава, а Мишел знаеше, че ще се чувства виновна и нервна, и че ще пристъпи към операцията с ужасна

нагласа. Разтърси глава, опитвайки се да се откъсне от тези мисли. Достатъчно беше, че ѝ обеща да дойде в деня на операцията.

— Не, добре сме — отвърна тя. — Обаждал ли се е някой?

— Натали. — В гласа му прогърмя неодобрение. Поначало не харесваше най-добрата ѝ приятелка. Натали Плъм свиреше на чело, често оставаше без работа и бе въплъщение на свободния дух. Тя влудяваше такъв педантичен човек като Брад. — Днес ще пренесе нещата си у вас.

— Добре. Надявах се да пази къщата, докато ме няма. Как мина твоят уикенд?

— Отлично. Вечеря в „Канлис“ с Олбрайтови. Голф в Порт Лъдлоу. Скъпа, трябва наистина да проучим нещата, за да си купим къща там. Майк разправяше, че цените на парцелите покрай водата наистина са се покачили...

Тя престана да го слуша. Напоследък често постъпваше така. Той обичаше да колекционира разни неща — ваканционни имоти, спортна екипировка, луксозни коли — и ги показваше на света като ловни трофеи. Възхищаваше се на амбицията му, на отдадеността му на кариерата. Освен във фармацията, беше постигнал успех и на фондовата борса и беше вманиачен на тема пари. Понякога ѝ се искаше да намали темпото.

— ... той е съдов хирург в „Суидиш“, захванал се е с развитието на курорта от самото начало...

Мишел вежливо промълвяваше нещо от време на време, докато умът ѝ витаеше другаде. Спомняше си деня, в който окончателно бе разгадала Брад. Току-що беше вложил пари в тридесет и шестфутова яхта и тя му беше заявила, че е луд. Ваканционната къща, ски хижата, членската карта за голф в „Лейксайд“, вилата за ски в Уислър — вече ѝ писваше.

— Брад — каза му миналото лято, докато стояха на пристанището до лъскавата нова яхта, — нямаше ли да е по-лесно просто да станеш лекар?

Реакцията му беше неочаквана и остра.

— Не, по дяволите, нямаше! Що за въпрос е това?

Той толкова рядко говореше гневно, че тя не настоя повече. Но знаеше, че е докоснала оголен нерв. Мечтата му била да стане лекар,

както нейната — да стане художник. Сега той притежаваше верига аптеки, а тя работеше като рекламен дизайнер.

Изслуша го внимателно, докато завърши монолога си. Чакаше той да попита как се справя Коуди, но той спря по средата, прозина се и каза, че е време да става и да си вземе душ.

— Искан ми се да си тук — в гласа му се долавяше намек, едновременно сексапилен и познат.

— И на мен. — През прозореца виждаше как Коуди дърпа от цигарата си. Мили боже! Детето й пушеше, а нямаше представа как да го накара да спре. Исканше й се да разкаже всичко на Брад — че баща й все още притежава силата да я разплаче, че Коуди прави всичко възможно, за да я подлуди. Че отново срещна Сам Макфий.

Че не може да мисли за нищо друго, освен за Сам — о, мамка му! Щеше да се наложи да каже на Брад. Как щеше да му го каже?

— Ще ти звънна по-късно, Брад.

— Да. Всичко хубаво, скъпа.

Тя грабна палтото и чантата си, спирайки да хвърли поглед в огледалото в коридора. Как точно трябваше да се облече човек за среща с екипа за трансплантация? Лекарите звучаха толкова важно, вдъхваха страх. Дали щяха да сметнат за твърде смел цвета на червеното й вълнено сако? Трябваше ли вместо него да си облече черното сако от ангора?

Отхвърли нелепите въпроси. Беше нервна заради уговорения час в болницата. Беше нервна от срещата с баща си. Беше нервна заради Сам. Дрехите трябваше да са най-малката й грижа.

Обу си ботушите и излезе да намери Коуди. Той хвърли угарката от цигарата си на двора.

Докато го гледаше ядосано, тя ровеше в чантата си за ключовете за колата.

— Знаеш ли, би трябвало да се захванеш с бързи скокове. Крие много по-малко рискове от пушенето.

— Много смешно. — Той се качи в колата.

Мишел не искаше да се впуска в поредната лекция против тютюнопушенето, не и тази сутрин. Трябваше да мисли само за баща си.

Когато за пръв път научи за болестта му и го изнуди за трансплантацията, тя си направи някои от изследванията в Сиатъл.

След като я одобриха за донор, дари кръв, която транспортираха от Сиатъл и запазиха за операцията. Взеха ѝ още кръв, направиха ѝ рентгенови снимки, изследване на вместимостта на белите дробове, проследиха урината ѝ в рамките на двадесет и четири часов период — „приятно“ изследване, което се надяваше да не трябва да повтаря.

Имаше усещането, че е сдържала дъха си от седмици и че скоро ще може да издиша.

На днешната среща екипът искаше да обсъди още подробности, да назначи бъбречна ангиограма и да се уверят, че е психически готова за процедурата.

Не се справяше много добре по този показател.

— Е — каза тя, стискайки с ръце волана, — какво мислиш за господин Макфий?

— Каза ми да го наричам Сам. А другият настоя да му казвам Едуард.

— Та какво мислиш за Сам? — Опита се да звучи леко, небрежно.

— Става.

— Просто става?

— Да не искаш да го сметна за страхотен, след като ме кара да работя в тоя студ като животно от фермата?

— Като помощник в ранчото.

— Все тая.

— Мисля, че при тези обстоятелства имаш късмет да се разминеш с няколко дни работа. Значи го харесваш?

— Това ли казах, мамо? И защо трябва да харесвам когото и да било тук? Ще си заминем веднага след като приключиш онова с твоя... с Гевин.

— Няма да го оставя, преди да е изтекъл критичния период. — Потръпна вътрешно, ужасена от възможността операцията да не бъде успешна и бъбрекът ѝ да бъде отхвърлен. — Не е лошо да си намериш някои приятели.

Опитвайки се да захвърли тази тревога настрана, тя се взря в гледката. Утринното слънце, огряло величествения пейзаж, изтъкваше суровата поезия на планините. Видът на покритото като с одеяло поле и извисяващите се върхове я изпълваше със странен и въпреки това познат копнеж. Истината бе, че за да рисува, се нуждае от планините,

от въздуха, от ярката светлина, присъща само на Монтана. И може би искаше да се превърне отново в момичето, което беше преди толкова години. Момичето, което се осмеляваше да обича, да мечтае.

Но не знаеше как да върне онази своя млада и наивна същност. Разочарованието я гризеше с тихата тъпа болка на предадените надежди. Понякога вярваше, че дарбата ѝ само е задрямала или е замразена вътре в нея и чака. Когато беше бременна с Коуди, Мишел се записа в малък колеж по изкуствата и в продължение на един великолепен семестър рисуваше. Имаше рядък талант и го знаеше. Учителите ѝ го знаеха. Собствениците на галерии, които я търсеха, го знаеха. Но изграждането на кариера като художник щеше да отнеме години на работа и учене.

След като Коуди се роди, се натрапи реалността. Считаше се за щастливка да получи работа на най-ниското ниво в една рекламна агенция. Късно вечер, след като детето заспеше, тя се пренасяше в един свят на мечтите, който беше само неин. Тези часове бяха безценни. Творбите ѝ бяха мрачни и изразителни. Бълваше дузини рисунки, вдъхновени по-скоро от болката, отколкото от радостта, работейки колкото се може по-бързо. Може би част от нея разбираше, че творческият импулс ще отлети.

Времето се влачеше и тайно гризеше душата ѝ. Сантиметър по сантиметър, въображението и енергията ѝ отслабваха, докато просто спря да рисува. Изостави уроците по рисуване и промени посоката на мечтите си. Беше по-лесно да се стовари на дивана, да вземе скъпото си момче на скута и да му чете приказки. Картините ѝ стояха подпрени на стената в един килер. Рядко ги поглеждаше. Щом Коуди тръгна на училище, разполагаше с повече време да се занимава с изкуството си, но не го направи. Перспективата за това я ужасяваше. Сякаш стоеше пред вратата на тъмна, забранена стая. Би била луда да влезе в нея.

Във фирмата се справяше добре, издигаше се в йерархията, получи признание в своята сфера и престана да мисли за рисуването.

Но понякога все още ѝ се искаше да рисува. О, колко силно го желаше!

— Познавах Сам — каза внимателно на Коуди.

— Досетих се, когато те нарече по име, след като ударих караваната му.

— Работеше при баща ми. Запознахме се, когато дойдох тук след смъртта на майка ми.

Преди да почине Шарън Търнър бе посъветвала Мишел да постъпи в колеж веднага след училище. Винаги хладна, погълната от себе си и дистанцирана, майка ѝ предложи практически курс по дизайн или архитектура. Смъртта ѝ остави Мишел объркана и уязвима. Ужасена. И тогава, като кавалерия, притекла се на помощ, Гевин ѝ бе отправил своето предложение. „Не бързай да отиваш в колежа, скъпа“, беше ѝ казал той с топлота. „Никога вече няма да имаш възможност да правиш, каквото си поискаш. Показах творбите ти на един местен учител и той се съгласи да се срещне с теб. Ела в Монтана.“

И така, тя замина, без да се запита какво очакваше той от връзката им, в какво се надяваше да прерасне. Може би ѝ се искаше да вярва, че е воден от чиста състрадателност, като отвори дома си за скърбящата си дъщеря, която едва го познаваше. Ако съществуваше някакъв вид отсъстващ холивудски баща, то Гевин беше именно такъв. Изпращаше чекове, обаждаше ѝ се и се появяваше на важни събития — първия ѝ балетен рецитал, представлението на „Синята птица“, състезание за маскараден костюм — и тя с вълнение отстъпваше да застане на заден план и да го остави да бъде център на внимание. Спомняше си първото си причастие във „Вси светии“ в Бевърли Хилс, момичетата, облечени в колосани бели рокли и с нови ръкавици. Онзи ден се чувстваше като булка, а когато баща ѝ, сияен като Светия дух и два пъти по-красив, прекосяваше паркинга към нея, тя изпищя и измъкна ръката си от тази на майка си. Затичвайки се, за да го поздрави, тя се хвърли в обятията му и той я вдигна, завъртайки я в кръг, докато тя се смееше радостно. Чуваше щракането на фотоапаратите и шепота на хората: „Гевин Слейд. Това е Гевин Слейд. На живо е дори по-красив...“. Дните с баща ѝ, редки събития, изпъкваха живо в паметта ѝ. Когато той си тръгнеше, тя винаги изпитваше огромна празнота. Светът ставаше по-обикновен, безцветен, щом Гевин не беше до нея.

Хвърли поглед към Коуди, очаквайки той да каже нещо друго. Чакаше го да я разпита за Сам.

Но Коуди не каза нищо, затова и тя мълчеше. Моментът не беше подходящ да му разкаже събитията, случили се в ранчото преди

толкова години. За това им бяха нужни часове. Да, часове. Може би дори дни. А може би много по-дълго.

Когато пристигнаха в дома на Сам, Едуард ги посрещна и заведе Коуди да работи, товарейки някаква ограда против лавини върху ниска шейна със здрави дървени релси. Сам вече бе излязъл, обясни Едуард, сочейки към следите от моторна шейна, отвеждащи към далечните ниски хълмове. Наоколо се навъртал планински лъв и Сам бил отишъл да провери.

Очите ѝ се загледаха в назъбените следи, а коленете ѝ омекнаха като лимонено желе. Малка отсрочка, помисли си тя, отмаляла. Поне засега.

ГЛАВА 10

Гевин настояваше да шофира до Мисула. Мишел не можете да определи душевното му състояние. Изглеждаше мълчалив, замислен. Отстрани на врата му имаше ален обрив. Искаше да го попита за него, но не го направи. Струваше ѝ се някак лично.

Тя знаеше, че нещата щяха още да се влошат, преди да се оправят. Тази сутрин, малко неловко ѝ бе разказал, че последната му любовница го изоставила, когато научила колко е болен. Наскоро продала историята си на някакво списание. Щом то стигнеше до павилионите, неминуемо щеше да доведе папараците като ята лешояди.

Мишел изпитваше особена жестокост, като си помислеше за любовницата. Казваше се Каролин и бе на нейните години. „Ако някога се натъкна на нея, ще ѝ подпаля косата“ — мислеше си тя. Едно беше да дои някой мъж, докато е негова метреса, но да продаде историята си, след като го е зарязала, беше отвратително.

Пътят към Мисула се простираше пред джипа с хромирани решетки, а земята бе ниска и гола, огряна от такава ярка слънчева светлина, каквато не се срещаше другаде по света.

— Пътят до града е скучен. Може да подремнеш — каза баща ѝ.

Леко разочарование прободеше гърдите ѝ. Част от нея искаше да разговаря с него, да го опознае. Но друга част поддържаше дистанция и размишляваше предпазливо над цялата странна ситуация. Наистина би било благородно да твърди, че постъпва така, водена от безкористна синовна обич, но каква част от тази обич се дължеше на чувството за дълг?

И имаше ли начин да разграничи двете?

Преди знаеше какво точно представлява любовта. Затвори очи, за да не вижда снежния пейзаж и годините се изтърколиха назад до 1983, седмицата преди Деня на благодарността. Пресен сняг бе покрил фермата. Зачервена от вълнение тя се втурна към къщата за гости, която Гевин ѝ бе обзавел като ателие. Там, в една слънчева утрин, не много по-различна от днешната, Мишел завърши най-хубавата картина

в живота си. След като работи с Джоузеф над теорията и композицията, тя създаде нещо наистина стойностно. Тогава не би могла да знае, че никога вече не ще достигне тази висота.

Рисува часове наред и престана, когато Сам дойде от работа със зачервени бузи и студени устни, които затопли, целувайки я. Цялата бе изцапана с боя и завладяна от чудото на сътворението на творбата, избликнала от дълбините на сърцето ѝ. Сам ѝ белеше портокали и приготвяше горещ чай, докато тя рисуваше. А когато спря, за да отдъхне, той я люби.

— Невероятна е, Мишел — каза ѝ той в онзи мразовит ноемврийски ден, придърпвайки я на ниския диван пред бумтящата печка.

— Обзалагам се, че щеше да твърдиш същото, ако рисувах Елвис върху кадифе.

— Може би. — С откровената похотливост, присъща само на момчетата, той повдигна блузата ѝ и разкопча сутиена.

Мишел още си спомняше как я целуваше по шията, по гърдите, по корема. Доверявайки му се, тя се отпусна и се остави на ласките му. От първия път, когато я люби, Сам създаде за нея свят на изострена чувствителност. С по-ярки цветове. По-остри усещания. Когато се освободиха от дрехите си и се сляха, тя видя милион бляскави звезди зад стиснатите си клепачи.

По-късно, докато лежаха изтощени в прегръдките си, тя се заслуша в биенето на сърцето му, отнесена, размечтана. През лятото и есента бе нарисувала много картини — пейзажи и диви животни, абстрактни композиции със смели цветни петна и приглушени сенки.

— Искам да стана художник — каза тя.

— Ти вече си такава.

— Не, имам предвид, че искам картините ми да се показват на изложби, където всеки, който поиска, да може да ги види и дори да ги купи.

— Ами направи го. — Вярата му в нея беше непоклатима и искрена.

Това обичаше у него — никога не се съмняваше в нея. Но вярваше ли в себе си? Понякога я тревожеше, че е потаен по отношение на собствения си живот, затова го попита:

— Ами ти? Ти какво искаш?

Той се засмя, но не изглеждаше весел.

— Искам майка ми да престане да се издънва.

Мишел не знаеше какво да каже. Разбираше защо Сам е загрижен. Тами Лий Гилмър работеше като сервитьорка в „Тръкстоп“, но все пак... Ако майка му останеше вярна на навиците си, щеше да се запие, да отсъства от работа, да я загуби, после щеше да живее от помощи за безработни, а щом свършат, щеше да се запилее в друг град, помъквайки Сам със себе си.

Такъв беше единственият живот, който той познаваше, и сърцето ѝ се сви при тази мисъл.

— Не това имах предвид, Сам. Говорех за теб. Какво искаш да постигнеш?

— Аз ли? — Той се поколеба.

— Хайде, можеш да ми кажеш. Да не мислиш, че ще ти се присмее? Та аз искам да си изкарвам прехраната като художник.

— Ти поне знаеш каква искаш да станеш.

— Ти също. Но ще трябва да ми кажеш. — Предполагаше, че се стреми към шампионата по родео. Вече бе участвал в местните състезания, яздейки конете на баща ѝ в отборната надпревара с ласо и хващането на теле за рогата. — Хайде, истина или предизвикателство?

Той изви вежди насмешливо.

— Ще приема предизвикателството.

— Искам истината.

Ново колебание. Накрая, без да я поглежда, Сам изрече:

— Ще ми повярваш ли, ако ти кажа, че искам да уча медицина?

Мишел се отдръпна и се вгледа в него. Разрошената светла коса, сериозните очи, устата, която я разтапяше — всичко тава ѝ бе блажено познато и близко. Но в момента сякаш говореше непознат. За пръв път го чуваше да споменава медицината.

— Откога?

— Предполагам, че винаги съм го искал. — Той започна да се облича. Работниците в ранчото бяха приключили с почивката, а той закъсняваше заради срещата им. — Не съм го казвал на никого.

— Радвам се, че изплю камъчето. Трябва да го направиш, Сам.

Той поклати глава, усмихвайки се снизходително на себе си.

— Не съм завършил и гимназия.

— Можеш да завършиш вечерно.

— Не мога да си позволя колеж.

— Баща ми би могъл да ти помогне с...

— Не би го направил, а и аз не бих го помолил.

— Тогава аз ще го направя.

— В случай че не си забелязала, аз съм най-добрият му работник. Защо би искал да ме загуби като такъв? И защо бих молил за помощ някакъв богаташ? Повярвай ми, няма да струвам и кофа скапан овес, ако баща ти научи как прекарвам обедната си почивка.

— Ние сме пълнолетни.

— Да бе. Да не мислиш, че това има значение за твоя старец?

— От години се подвизава като женкар. Няма право да ме поучава. Не разбирам защо настояваш да го пазим в тайна. *Обичам те, Сам.*

Той спря и я докосна по бузата.

— О, скъпа. Точно затова не бива да позволяваме да научи. Ще направи всичко по силите си да ни раздели.

— Не може да ни раздели. Живеем в свободна страна.

Сам се засмя.

— На това ли са те учили в онова префърцунено девическо училище в Калифорния? — Усмивката му бе помрачена от уморена снизходителност, която го караше да изглежда неизразимо по-стар и мъдър от Мишел. — Светът не е устроен така. В истинския свят дъщерите на богатите филмови звезди не излизат със сина на някоя сервитьорка. Повярвай ми, баща ти иска да се влюбиш в някой шампион по голф, а не в каубой.

— Това е глупаво. Освен това съм влюбена в теб. И това няма да се промени. Никога. — Докато приключваха с обличането, обмисляше дали да му каже, че цикълът ѝ закъснява обезпокоително. Но не му каза нищо. Безсмислено беше да го притеснява, ако тревогата се оказеше фалшива.

Той хвана ръката ѝ.

— Скъпа, не искам това да се променя. Затова е по-добре да си мълчим.

Думите му я накараха да се почувства безнадеждно наивна. Между тях съществуваха различия, класови различия, които тя не искаше да забележи. Като се връщаше назад, Мишел осъзна, че за него

са били очевидни от самото начало. Вероятно затова му се бе сторило нормално просто да изчезне през една ноемврийска нощ.

Изпрати го навън в сухия и слънчев студ, като носеше завършения зимен пейзаж.

— *По дяволите!* — Той присви очи по посока на тренировъчната арена.

— Какво има?

— Джейк Долърхайд. Мисля, че ни видя.

Синът на управителя. Мишел видя върлинения младеж да стои в далечината и да се взира право към тях.

— И какво от това? — каза тя с весело пренебрежение. — Да зяпа колкото си ще. — Сложи завършената картина зад седалката на пикапа му.

— Не мога да я приема, Мишел...

— Напротив, можеш. Ще ти нарисувам още сто.

— Повярвай ми, скъпа, тази ми стига.

Тогава не знаеше, че това щяха да бъдат последните му думи към нея. Че последната му целувка щеше да бъде тихо и потайно докосване на устните. Повече не го видя.

— Госпожо Търнър, готови сме да ви посрещнем в кабинета на доктор Кер.

Ръцете ѝ настръхнаха, когато влезе в приятния кабинет. Разпозна на стената зад бюрото качествена репродукция на Блос. Мишел я разгледа за момент, спомняйки си, че някога тя самата рисуваше свободно, с наситени цветове по свой избор, а не в нюанси, които да си подхождат с тъмночервените кресла в лекарските кабинети, където пациентите очакваха да научат лоша вест.

Репродукцията на Блос трябваше да има успокоително въздействие. Можеше и да е такава за някои. Но за Мишел бе дълбоко обезпокоителна. Да я гледа бе като да се взира в огледало.

Разположи се в коженото кресло до баща си. Голям прозорец зад бюрото откриваше зимния пейзаж на града, сив и мрачен, през който реката течеше като безцветна вена. Доктор Кер, неврологът, седеше срещу тях, а свръхчистите ѝ ръце бяха скръстени над купчина папки и таблици. Имаше невъзмутима, но приятна усмивка и неопределен

характер. Първата среща с нея правеше цялата ситуация някак си поразително реална.

Щяха да изрежат единия ѝ бъбрек и да го пришият на баща ѝ.

Поемайки си дълбоко въздух, Мишел се размърда на стола си и зачака да пристигнат останалите членове на екипа. Запознаха се с координатора, Дона Робъртс, която бе медицинска сестра, специализирала в трансплантациите. Дона я докосваше и държеше ръката ѝ, което не бе особено нужно на Мишел в момента, но за което предполагаше, че ще ѝ е благодарна по-късно. После дойде Уилям Т. Темпъл, психолог и социален работник. Той можеше да провали всичко, ако не сметнеше, че с баща ѝ са психически готови.

И двамата щяха да разполагат със собствени хирурзи. Те се появиха облечени в хирургически униформи. Никой от тях не можеше да остане дълго, защото ги чакаха в операционната, нямаха излишно време за разговори със залязващи филмови звезди и невротичните им дъщери.

За изненада на Мишел единият от хирурзите задържа вратата отворена.

— Оттук, господин Слейд.

Гевин се изправи. За кратко опря ръка на рамото ѝ.

— Ще се върна след малко.

— Няма ли да останеш? — В гърдите ѝ се надигна паника.

— Мисля, че трябва да ми направят някакви изследвания.

След като вратата се затвори, тя изгледа смръщено доктор Кер.

— Той трябваше да остане.

Темпъл, който държеше подложка за писане с жълти формуляри, каза:

— Баща ви е свикнал от месеци с процедурите. Искрахме да разговаряме насаме с вас.

— Защо? — *О, божичко, дали ще ми кажат, че той няма да издържи операцията?*

— Защото ако изпитвате някаква несигурност по отношение на трансплантацията, трябва да го установим. Да дариш бъбрек е емоционално решение. Естествено е да се притеснявате от процедурата, въпреки че искате да помогнете. Можете да говорите открито пред нас. Ако се откажете от операцията, ще кажем на баща

ви, че има несъвместимост. Надяваме се да запазим отношенията между пациент и донор, независимо от решението за донорство.

— Взела съм решение — отвърна рязко Мишел, жегната, защото знаеше, че с Гевин нямат отношения, които да запазят. — Вече преминах тестовете.

— Все още предстои бъбречната ангиограма — напомни ѝ доктор Кер. — Най-вероятно ще се окажете почти съвършен донор. И все пак има други фактори, поради които да не сте идеалният кандидат.

— Нали съм тук? — изрече яростно тя.

— Понякога възникват емоционални проблеми — намеси се Темпъл с ниския си глас. — Баща ви посочи, че в продължение на много години сте били отчуждени. Това решение...

— Не схващате ли? — Тонът ѝ се повиши. — Нямахме какво да решавам. Можете да изучавате чувствата ми колкото желаете, но няма да ме накарате да размисля. — Насили се да гледа ядосано право в очите му. — Баща ми умира. Бъбрекът ми може да го спаси. В това е *въпросът*, доктор Темпъл.

Той кимна кратко и дразнещо си отбеляза нещо върху формуляра.

— Трябва да знаете, че тази процедура сама по себе си няма да заличи отчуждението между вас и баща ви. Само плътта и кръвта не са достатъчни, за да го постигнат.

— Просто искам да оздравее — каза Мишел, доведена болезнено близо до плач. — С останалото... ще се справим.

Доктор Кер заговори изчерпателно, насърчително. Обясни каква ще бъде ролята на всеки от тях. Говори за периода на възстановяване, следоперативните грижи, страничните ефекти от лекарствата, дългосрочната прогноза. Извади зле нарисувани схеми — медицинските илюстрации не бяха особено доходоносни, — за да покаже какво ще се случи при процедурата.

Така го наричаха. *Процедура*.

— Освен ако бъбречната ангиограма не покаже друго, хирургът ще вземе левия бъбрек. — Лекарката посочи илюстрацията.

— Нямах представа, че има значение. — Атмосферата натежа. Въпреки че бе напуснал стаята, нуждата на баща ѝ я притискаше и задушаваше. Ръцете ѝ накъсаха на парченца книжната салфетка в скута ѝ. Тя виновно смачка доказателствата на топка и ги стисна в

дланта си. Твърде късно. Темпъл бе забелязал. Записа нещо във формуляра си.

— Използването на левия бъбрек е по стандарт — продължи лекарката. — Свързващите съдове са по-дълги, така че разполагаме с повече материал за работа.

Ръката на Мишел, вече извън контрол, се прокрадна към лявата ѝ страна и я притисна.

— Имате няколко варианта за разреза. По-късно ще обсъдим дали да бъде отпред или отзад. — Пръстът ѝ проследи линиите на разрезите върху схемата. — По принцип не ви съветваме да е отзад, защото въпреки че пътят е по-директен, възстановяването е доста болезнено, заради разрязването на гръдния кош.

На Мишел ѝ се искаше да не бе споменавала за разрязването на гръдния кош. Трудно можеше да сдържи ужаса си.

— Освен това белегът на гърба би бил притеснителен — добави Дона.

— Какво имате предвид?

— По отношение на модата. Ако носите рокли с гол гръб, белегът може да се вижда.

— Това не е важно.

— В момента може да не е. Но трябва да се обмисли. Един екип в Сиатъл е разработил техника за добиване на бъбрек, която изисква само десетсантиметров разрез при донора.

Добиване.

— Радвам се да го науча — каза сухо Мишел.

— В дългосрочен план ефектът от наличието само на един бъбрек е минимален. Но все пак го има. — Дона се усмихна приятно. Имаше честни очи. Мишел я харесваше.

— Искате да кажете, че ще трябва да избягвам да скачам във водата отвисоко и да търкалям трупи?

— Да, препоръчително е.

— А ако забременея? — Нямаше представа откъде ѝ хрумна това, просто ѝ се изплъзна.

— Ще бъдете в по-голям риск от обичайното, но бременността не е противопоказна.

— Просто питам. — Бързо, за да прикрие смущението си, тя добави: — А сега големият въпрос. Ще мога ли да свиря на цигулка

след операцията?

— Разбира се — увери я сестрата, въпреки че Мишел разбра по усмивката в очите ѝ, че е разпознала шегата.

— Чудесно — каза тя. — И без това не умея.

— Само бъдете предпазлива. Пазете другия бъбрек.

Към края на срещата Мишел се чувстваше едновременно въодушевена и уплашена. Баща ѝ се върна, докато другите излизаха. Доктор Кер ѝ подаде ръка, а тя я задържа по-дълго от нормалното. Животът ѝ и този на баща ѝ съвсем буквално щяха да лежат в ръцете на тази жена.

— Имате ли някакви други въпроси? — попита лекарката.

Гевин стоеше неподвижен и изпънат в сърцераздирателния си стоицизъм. Това бе една от отличителните му черти като актьор — умееше да докосва сърцата на хората, без да помръдне и един мускул.

— В момента не — отговори Мишел. — Бяхте наистина изчерпателна. Татко?

— Аз също нямам. От месеци се запознавам с нещата, така че предполагам съм подготвен. — Ухили се на лекарката. Мишел виждаше, че тя видимо си падаше по него. — Може ли да ви се обадим, ако възникнат някакви въпроси?

— Разбира се. — Тя му подаде светлосиня визитка. — Имате домашния, служебния, мобилния ми телефон и пейджъра. Обадете се по всяко време. — Изпрати ги до вратата. — Значи, до следващата събота? Ако изследванията на Мишел са добри, понеделник ще е нашият ден.

Мишел държеше брошурите и документите пред себе си като щит, докато излизаха от пристройката на болницата.

— Искаш ли аз да карам до вкъщи?

— Не. Добре съм. — Не след дълго вече бяха на магистралата.

— Психологът все си водеше бележки за мен — отбеляза тя.

— Темпъл ли? И за мен също.

— Какво мислиш, че си отбелязваше?

Гевин се взираше право напред към пътя.

— Предполагам, че се чудеше дали сме готови за това.

— Глупаво е. Ти се нуждаеш от бъбрек, аз съм подходяща и това е всичко.

Той прочисти гърлото си, като сякаш извличаше думите от някакво скривалище дълбоко у себе си.

— Имаш пълното право да негодуваш срещу мен, Мишел.

— Не изпитвам негодувание.

— Напротив. Не те виня, за бога. Искан ми се да бях стоял до теб като баща, докато растеше.

Преди да успее да се възпре, тя се замисли за детството си, за стария си дом в Бел Еър. Въпреки че в Южна Калифорния имаше много деца с един родител, Мишел винаги гледаше нормалните семейства. Не можеше да пропъди острата завист, която изпитваше, докато гледаше своите приятели с двама любещи родители и ужасната болка, която я поглъщаше, щом видеше някое момиченце да играе на фризби с баща си в парка...

— Твърде късно ли е да бъдеш баща сега? — попита тя, изненадвайки дори себе си.

Последва дълго, неловко мълчание. Ръката му се пресегна и я докосна по рамото.

— Искан да опитам, Мишел. Но не забравяй, че това е ново за мен. В миналото не се справих добре.

— Какво означава това?

Той отдръпна ръката си. С периферното си зрение тя забеляза тайно проблясане на вина в изражението му.

— Ами нали знаеш. Последния път. Ти замина, а аз не знаех какво да правя, по дяволите. Затова не сторих нищо.

Мишел притвори очи, но спомените я връхлетяха.

„Бременна съм, татко.“

„Не съм изненадан. И майка ти беше небрежна. Знаех си, че онова момче, Макфий, е негодник“, каза баща ѝ в онази горчива ноемврийска вечер.

Тя не го попита откъде знае, че бебето е на Сам. Вероятно Джейк Долърхайд ги бе издал, точно както Сам бе предрекъл.

„Трябваше да ти кажа“, каза тя, уплашена и наранена от реакцията му. „Сам ще ми помогне да се справя с това.“

„Това ли ти обеща?“

„Ще го направи, щом му кажа.“

Гевин изсумтя недоверчиво.

„Той е каубойски боклук, а майка му е отрепка. Дори и да ти каже, че ще бъде до теб, Тами Лий ще ви завлече и двамата към дъното. Ще живеете в някой къмпинг за каравани, а ти ще се опитваш да си извоюваш позиции пред нея. Не чакай обещания от момчето.“

И, по дяволите, Гевин се беше оказал прав. Онези вечер, когато Мишел отиде да събщи на Сам за бебето, той беше изчезнал безследно, а малката къща, която бе делил с майка си, бе опразнена.

— Мишел? — гласът на баща ѝ я върна в настоящето. — Много се умълча.

— Предполагам, че е защото има толкова много неща за казване.

ГЛАВА 11

Силвия започваше да ражда. Кобилата беше неспокойна цялата вечер, не беше хапнала нищо. Имаше пълно разкритие, а коремът ѝ се издуваше и свиваше. Продължаваше да гледа назад към тялото си, все едно ѝ беше чуждо. Както Едуард с радост бе показал на Коуди предишния ден, вимето ѝ беше пълно, цицките приличаха на восъчни, а млечните каналчета — набъбнали. Сега беше плувнала в пот, сигурен знак, че водите ѝ ще изтекат скоро.

Сам прекоси полето, където Едуард Блис и Коуди развиваха оградната мрежа, подготвяйки склона за лавините, които щяха да дойдат с пролетното топене на снеговете. Трябваше да се насили да върви с равномерна крачка и да запази неутрално изражение на лицето си, когато всъщност му се искаше да се втурне през глава и само да се любува на сина си. Неговият *син*. Собствената му плът и кръв.

Как така Коуди се бе родил, а Сам не го бе усетил? Не трябваше ли да е почувствал някакво разтърсване, някаква промяна в най-съкровената част на сърцето си?

Непрекъснато се раждаха бебета, без бащите им да разберат. Може би и той бе като Каликс, жребецът шампион, заченал жребчето на Силвия. Но все още не можеше да проумее как се е родило момченце, носещо половината му хромозоми, без той да забележи набраздяване по повърхността на езерото.

По времето, когато Коуди се появи на бял свят, Сам бягаше. След като с майка му напуснаха Кристъл Сити само с няколко часа преднина от полицията, не се задържаха задълго никъде. Чекове без покритие, неплатени сметки и уведомления от данъчните ги следваха като прахоляка по пътя.

В онази далечна нощ, когато всичко се разпадна, нямаше време дори да закопчае ризата си. В следващите месеци отсядаха в мотели за по седмица, покриваха се в неугледни къмпинги за каравани. Нямаше нищо трайно — нито работа, нито пари, нито късмет.

Докато не попаднаха на родеото в Ландър. Чист късмет беше, че пикапът сдаде багажа в Уайоминг, точно под табелата за ежегодното

лятно състезание. Тами Лий изрови достатъчно мангизи за бутилка вино, а Сам отиде до града, надявайки се да припечели някой долар като помощник на охраната.

Вместо това се натъкна на някакъв човек на носилка с побеляло лице и отрязан палец в чашка с кубче лед. По-скоро с интерес, отколкото с ужас, Сам наблюдаваше как парамедиците откарват каубоя, за да зашият пръста му.

Това беше класическо нараняване за отборните състезатели в хвърлянето на ласо. Ако метнеш въжето неправилно, дърпането на другия състезател можеше да му отреже палеца. Партньорът на ранения гледаше тревожно към касата за билети. Не му се искаше да отпадне от състезанието, въпреки че не можеше да се състезава без другаря си. Тъй като нямаше нищо за губене, Сам се кандидатира за заместник. Всички бяха така притиснати от инцидента, че нямаше много за обсъждане. Закачиха му табелка с номер и Сам се включи.

В края на вечерта с другия състезател бяха спечелили регионалната титла и девет хиляди долара. Изстрелян от съдбата, той започна да гради нова кариера, като си купи стара очукана каравана и пикап. После тръгна да си търси кон. Отне му месеци, за да открие Шерлок, и още няколко солидни награди, за да си го купи, но конят си струваше. Той стана негов бизнес партньор и най-добър приятел.

Сам се състезаваше самостоятелно, специализирайки се в повалянето на телета. Не искаше да дели печалбата с половината отбор. Остави майка си в един хотел в Шайен и пое с пикапа, за да участва в родео състезания от Сан Анджело до Калгари. Нощем спеше до караваната на Шерлок и се хранеше с полуфабрикати. Често се прибираше с някоя жена — на шампионатите не липсваха почитателки, а те обичаха победителите — но след такива срещи винаги чувстваше празнота в душата си. Все се улавяше, че мисли прекалено много за едно момиче с нежни ръце и красиви очи. Лежеше буден, слушаше щурците и размишляваше дали да ѝ звънне. Веднъж наистина вдигна телефона.

— Голям кураж имаш, момче, за да се обадиш тук — развика му се Гевин.

Сам се беше подпрял с юмрук на стъклото на телефонната кабина.

— Искам да говоря с Мишел, господин Слейд.

— Само през трупа ми. Ти ми открадна нещо, Макфий...

— Проклетата лъжа! — През месеците на скиталчество Сам сглоби парченцата на пъзела. В деня, в който Джейк Долърхайд ги видя с Мишел да излизат от ателието, се оказа, че от касата на управителя липсват няколко стотачки. Чисто и просто бяха натопили Сам. Не беше сигурен, дали Гевин е напълно осведомен, но със сигурност моментът беше много удобен — да го изгонят в деня, в който са го хванали да чука дъщерята на шефа.

— Повече не се обаждай — предупреди го Гевин. После затвори.

Сам не опита повече. Нямаше смисъл. Майка му беше загазила, а той трябваше да продължи да се състезава. Мишел трябваше да отиде в колеж. Най-после бе осъзнал колко невъзможен е романсът между богатото момиче и бедното момче. Срамът и наранената гордост изпепелиха остатъка от невинността му. Дали Мишел вярваше, че е крадец, или би се досетила, че са го натопили? По дяволите, нямаше никакво значение.

До края на сезона Сам спечели достатъчно награди, за да купи на изплащане малка дървена къщичка за майка си близо до Сегуин, Тексас. Година по-късно взе изпита си по петте основни предмета в гимназиалния курс и спести пари за таксата за колежа. Между родеото, училището и алкохолизираната си майка не му оставаше време да си поеме дъх, камо ли да разбере, че единственото момиче, което някога бе обичал, му е родило син.

Докато се приближаваше към Коуди, Сам си каза, че не бива да се пита какъв е бил като бебе или малко дете. Това дете вече го нямаше, на негово място стоеше гневен тийнейджър. Проблемът беше, че не знаеше какво да мисли. Наистина ли искаше да опознае това момче, да научи за яда и недостатъците му, да изрови достойнствата му изпод слоевете негодувание?

— Здравейте, момчета — каза той, оглеждайки оградата. — Как върви?

— Добре. — Коуди отстъпи назад и посочи към дългата редица колове, криволичеца в основата на хълма, където опасността от лавини бе най-голяма. — Струва ми се добре.

Сам затаи дъх. „Тя каза ли ти, Коуди? Призна ли ти, че аз съм баща ти?“

Явно не, съдейки по небрежното държание на хлапето. Раменете му бяха приведени, а носът му — зачервен от студа.

— Да сте забелязали някакви следи от онази котка? — попита Сам.

— Имаш предвид пумата ли?

— Да, миналата седмица Едуард намери един труп.

— На заек — поясни Едуард. — Как се справя Силвия?

— Точно затова дойдох да ви повикам — отвърна Сам. — Време е.

— Какво? — Коуди внезапно прояви интерес, забравяйки да се муси.

— Кобилата, Силвия — обясни Сам. — Водите ѝ ще изтекат всеки момент, а жребчето ще се роди скоро след това.

— Наистина ли? — Лицето на момчето светна в усмивка. Беше много красив, дори и с опашка и обици. — Можем ли да я видим?

Сам прикри усмивката си, докато се връщаше към моторната шейна.

— Нали не ти прилошава лесно, а, Коуди?

— На мен ли? Не, човече. Имам железен стомах.

Леденият вятър шибаше лицата им, докато се връщаха към обора. Слязоха бързо и се втурнаха вътре, за да помогнат при раждането.

От родилния бокс се чу нисък хрипкав звук. На една поставка лежеше комплекта за израждане на кончето — ръкавици, лепенки, картона на жребчето, хронометър, инструменти и лекарства. Сам побърза да нагледа кобилата и я видя да мята глава нагоре-надолу, да рие сламата с копита и да нервничи.

— Наред ли е всичко? — попита Едуард.

— Хайде да я преслушаме. — Сам взе един стетоскоп от комплекта инструменти и го притисна към корема на кобилата. Силният свистящ звук на пулса ѝ го успокои. Дочуваше и слабия забързан пулс на плода, но сърцето му биеше твърде учестено и плитко, за да е спокоен.

— Плодът може би страда, вероятно раждането е затруднено.

— Да се обадя ли на ветеринаря? — попита Едуард.

— Върви да му звъннеш, но ми се струва, че кончето ще се появи преди него. Да проверим как е околоплодният мехур, когато се покаже.

— Стисна челюсти, за да не изругае. Обичаше тази кобила. Никак не му се искаше да я изгуби.

— Какво означава това? — Коуди надникна над вратата. — Затруднено раждане. Звучи зле.

— Означава неправилно предлежание и стрес за жребчето. Не е добра новина. Едуард — извика той към прохода между боксовете за конете, — виж дали можеш да засилиш отоплението тук. Не искам кончето да настине. — Посочи към една кофа пред вратата. — Коуди, направи ми услуга и обвий опашката ѝ с онази бяла лента. После може да измиеш перинеума и цицките ѝ. Ако не почистим всичко, рискуваме да възникне инфекция.

— Да измия... — Коуди го зяпаше в недоумение.

— Цицките и перинеума.

— Какво е...

— Точно каквото си мислиш, че е.

— О, човече.

— Нали каза, че имаш железен стомах.

Коуди промърмори нещо, но взе лентата. Внимателно повдигна опашката на кобилата и направи гримаса, когато Сам опипа корема ѝ.

— Гадост — отбеляза момчето.

— При раждането кобилата често уринира и изхвърля изпражнения — каза безцеремонно Сам.

— Супер.

Но момчето се справи доста добре с обвиването на опашката. После донесе кофата вода и дезинфектант. С цялото старание, на което Сам се надяваше, то изми цицките ѝ.

— Ей — каза Коуди. — Нещо тече от нея.

— Коластра — обясни Сам, след като я прегледа.

— Какво означава това?

— Че трябва да побързаш и да почистиш перинеума, защото много скоро нещата ще се ускорят. — Сам се опитваше да не проявява безпокойство. Двамата с Едуард бяха израждали много кончета преди това, обикновено успешно. Но Силвия? Божичко! Тя беше най-хубавата кобила, която някога бе притежавал.

Момчето си пое дълбоко дъх и потопа чист парцал в кофата. Повдигна опакованата опашка и започна да бърше, отначало

колебливо. После издиша силно в знак на решителност, застана точно зад животното и довърши работата.

— Май е по-добре да се отдръпнеш встрани — посъветва го Сам, докато Коуди се изправяше. — Ако стоиш точно зад нея, когато ѝ изтекат водите...

Твърде късно. Те изтекоха, преди да довърши изречението.

Тя ги изстреля като пожарникарски маркуч, право към Коуди. Струята топла течност, вероятно няколко литра, напълно го измокри.

— Дявол да го вземе! — извика той, отскачайки назад.

— Съжалявам. — Сам прехапа вътрешността на бузата си, за да не се разсмее. — Опитах се да те предупредя.

— Благодаря, че не успя, човече.

— Искаш ли да идеш да си потърсиш сухи дрехи?

Коуди тръгна към вратата, но се поколеба.

— Ще пропусна ли нещо?

— Кончето може да се роди всеки момент.

— Тогава ще остана. — Рязко смъкна черното си кожено яке, което Сам ненавиждаше, и го пусна на пода в ъгъла. Странно, но на Сам му се стори, че заедно с него момчето се отърси от част от цинизма си. Сега виждаше момчето у Коуди, нетърпеливо, с блеснал поглед и лице, озарено от любопитство.

— Дявол да го вземе — повтори той. Очите му се ококориха.

Лъскавият сребрист околоплоден мехур започна да се подава.

— Легни долу, скъпа — каза Сам на Силвия. — Легни, добро момиче.

След няколко минути тя се подчини и се отпусна на земята, пръхтейки от усилието.

— Стой долу, скъпа. — Сам коленичи до главата ѝ, хвана я и зашепна в ухото ѝ — Стой...

С предизвикателно изцвилване кобилата скочи на крака.

— Това е лош знак, нали? — попита Коуди с още по-бледо лице. — Не бива да стои права, нали?

— По-добре е да лежи — призна Сам. — Но е съвсем безполезно да спориш с шестстотин и петдесет килограмов кон. Тя...

Млъкна, защото коремът на кобилата започна да се издува и спуска мощно.

— Ето го — каза Едуард, връщайки се от офиса с безжичен телефон в ръка.

Сам потупа Силвия по врата.

— Ветеринарят ли?

— Той е в Биг Арм. Не може да пристигне по-рано от един час.

— Тогава сме сами — каза Сам. — Легни отново, скъпа, точно така...

— Приласкаваше я нежно, галеше я и я масажираше. — Долу, добро момиче. — Накрая тя се подчини. Сам се надяваше да остане така, докато коленичеше, за да провери как вървят нещата. — Коуди, помогни ми.

Момчето се поколеба само за миг.

— Да, добре.

Кончето се опитваше да излезе и краката му се подаваха от задницата — опасно предложение. Силвия се търкаляше и въртеше, опитвайки се инстинктивно да поправи положението му. Когато това не подейства, Сам кимна към Едуард.

— Тя се нуждае от малко помощ, за да го обърне. — Държеше главата на кобилата и мълвеше несвързани фрази, опитвайки се да я успокои. Едуард и Коуди се съблякоха по тениски, за да се преборят с излизащите хлъзгави крака. Възрастният мъж сипеше тихи ругатни, а момчето се кокореше от удивление и тревога.

— Непрекъснато ги изпускам. По дяволите, много е тясно — каза Едуард със заклещени ръце. — Коуди, твоите ръце май са по-малки?

— Предполагам. Искаш да опитам ли?

Едуард се поколеба, а после се отдръпна, когато контракцията премина. Подаде тубичка с лубрикант на момчето.

— Ето какво трябва да направиш. Искаме да излязат първо предните крака, но обърнати на тази страна, виждаш ли?

— Да. — Коуди разнесе лубриканта и си пое дълбоко дъх. Няколко секунди по-късно ръцете му изчезнаха във вътрешността на кобилата. Ако положението не беше толкова отчаяно, Сам би се засмял на изражението на хлапето. Едуард го напътстваше как да побутне краката надолу и да ги завърти между контракциите.

Силвия пръхтеше и напъваше, изтласквайки ръцете на Коуди. После, напън след напън, жребчето се появи с копитата напред. Коуди

не се отмести навреме, но го улови върху коленете си и падна назад, когато хълбоците му се изхлузиха навън.

— Спокойно. — Сам се наведе, за да огледа кончето, което се опитваше да поеме въздух през устата и носа. Слабото му тяло се сгърчи, изкашля се странно и започна да диша самостоятелно. Бледата му муцуна придоби цвят. Пъпната връв, все още непрекъсната, пулсираше със сърдечния ритъм на кобилата. Тя се изправи с усилие, залитайки и извивайки се, за да обlige жребчето си.

— Леле! — възкликна Коуди с изскочили от орбитите очи, цял покрит с родилната течност отпред, широко усмихнат. — Леле!

Сам изстиска йод върху пъпната връв. Трябваше да стане ветеринар. Или учител.

Вместо това се бе превърнал в баща, който не познава сина си.

Докато гледаше оросеното от пот лице на Коуди, той реши, че това ще се промени. Независимо дали на Мишел ѝ харесва.

Околоплодният мехур още висеше от кобилата и пошляпваше върху задните ѝ крака. Сам предугади предстоящия рефлекс, но преди да успее да проговори, тя нанесе ритник. В следващия миг копитото улучи Коуди право в слепоочието.

ГЛАВА 12

Докато се приближаваха към Кристъл Сити Гевин се бе вторачил право напред, стиснал челюсти и отпуснал ръце върху волана. Въпреки това Мишел можеше да прецени — във вида му имаше някакво едва доловимо смущение, — че срещата в болницата го бе разтърсила. Понеделник, 6:45. Вероятно бе плашещо да знае точния ден и час на трансплантацията.

Поне за нея беше така.

— Добре ли си? — попита тя.

— В момента съм в последен стадий на бъбречна недостатъчност — отвърна той. — Колко добре мога да бъда?

— Съжалявам. Ще ми се да знаех какво да кажа.

— Не е нужно да се извиняваш за каквото и да било. — Той стисна волана с ръце. — Аз съм лош баща, бях такъв от първия ден. Болестта ми ме прави още по-лош.

— Не зная. — Опитваше се да звучи бодро. — Един истински вярващ човек би казал, че вселената е намерила начин да ни събере отново.

— Ти такава ли си, Мишел?

Тя се взираше през прозореца. Снегът край магистралата беше сив и измъчен.

— Преди бях.

Той прикова очи в пътя.

— Когато майка ти ми каза, че е бременна, аз се паникьосах. Тъкмо започвах кариерата си. Навлизах в най-безмилостния бизнес на света и не смятах, че ще се справя сам, а още по-малко със семейство, за което да се грижа. Непрекъснато си представях, че ще се проваля, ще работя на някоя бензиностанция, опитвайки се да свържа двата края, ще се измъчвам за дреболии и ще направя нещастни всички. Нямах пукната пара, Мишел. Живеех в стая под наем в Студио Сити и ми предстоеше рискована роля.

Думите му прозвучаха като реплики от сценарий.

— Трябва да е бил „Убежище от бурята“. — Този филм го бе превърнал в звезда, любимец на всички.

— Това е доста слабо извинение, но кариерата ми беше всичко по онова време. Мислех, че задълженията на бащата се изчерпват с изпращането на месечния чек и може би с присъствието на специални случаи. Истината е, че никога не съм знаел как да бъда баща и ме беше страх да опитам. Бих дал всичко, за да променя това, Мишел, но не мога. Това е от онези уроци, които изглежда човек никога не научава — не можеш да промениш миналото. — Погледна косо към нея. — Само се надявам да не е твърде късно да поправа нещата.

— Защо изобщо не опита, татко? Не знаеше ли, че си ми нужен?
— Изпълненият с мъка въпрос се изтръгна от нея.

— Мишел...

Мобилният му телефон иззвъня, сепна ги и разсея напрежението в колата. Мишел почувства леко раздразнение. За пръв път двамата с баща ѝ започваха да разговарят истински, а сега това. Той го включи на високоговорител.

— Гевин слуша.

— Обажда се Едуард Блис от Лоунпайн.

— С какво мога да ти бъда полезен, Едуард? На високоговорител си.

— Мишел с вас ли е?

— Тук съм. — Като неочаквана сянка по нея пролази тръпка. Наред ли е всичко?

— Мишел, аз съм в болница „Меридиън Каунти“. Момчето ти, той...

— Исусе Христе! — кракът на Гевин натисна газта и колата се стрелна напред, профучавайки по магистралата към града.

— Какво се е случило? — Гърдите ѝ пулсираха от уплаха.

— Ще се оправи — отвърна бързо Едуард. — Един кон го ритна по главата.

— О, господи...

— Случва се понякога... — телефонът изпука и връзката прекъсна.

— Ще стигнем след пет минути — каза Гевин. Сложила ли си си колана?

Мишел кимна. Не можеше да говори, едва успяваше да се държи, докато бързаха към града. Профучаха край железарията, кафенето, сградата на общината и библиотеката. Тя умря хиляди пъти, докато стигне при сина си. Представяше си Коуди, нейното прекрасно момче, изпотрошено и кървящо, с разбита глава, в някакво спешно отделение. *Моля те! Моля те! Моля те!* Едва намираше думи, с които да се моли.

Спирачките изскърцаха и колата спря пред общинската болница. Сградата с тесни червеникави тухли и малки прозорци имаше козирка, която се простираше над входа за спешни случаи. Тя изскочи навън, влачейки чантата си. Автоматичните врати изсъскаха и се отвориха. Едва успя да си поеме дъх, втурвайки се към регистратурата.

— Коуди Търнър. — Буцата от ужаса в гърдите ѝ предизвикваше болка. — Той ми е син. Бил е ритнат по главата...

— ... от кобилата на Сам Макфий — довърши сестрата. — Стаята за прегледи със завесите, госпожо. — Вдигна приемният лист. — А сега, ако може да получим малко информация...

— По-късно. — Затича се надолу по коридора. Линолеум в земни тонове, зелени плочки по стените, широки врати с матирани стъкла — всички болници ли бяха еднакви? В стаята за прегледи имаше сестра, която държеше табла с инструменти.

— Вие ли сте майката?

Майката. Изречено по този начин, звучеше с голяма тежест, така ужасяващо. Тя изпъна раменете си и се насили да се окопоти.

— Да, аз съм.

Сестрата, на чиято табелка се четеше името Алис О'Браян, кимна към завеса със синьо-зеленикав цвят около легло на колела. В долния му край се показваха сини дънки, напъхани в гумени ботуши. Дочу тих мъжки глас да казва нещо неразбираемо.

— Докторът е при него — каза сестра О'Браян.

Мишел дръпна завесата.

— Коуди?

— Здравей, мамо. — Гласът му беше слаб. Част от главата му бе покрита от лепенка с цвета на кожата. В косата му имаше ръждиви кървави петна. Лицето му беше синкаво. Дрехите му бяха мокри, изцапани с кръв и някаква белезникава слуз. Искаше да го докосне, да го прегърне, да изкрещи от облекчение, че е в съзнание.

Другият човек в отделението беше Сам Макфий.

— Сам? Къде е докторът?

Тогава забеляза как беше облечен. Зелена престилка и чифт очила с лампичка. Хирургически ръкавици.

Мишел примигна бързо, смутена.

— Мамо, Сам е докторът — промълви Коуди.

— Какъв е? — Взираше се в Сам. — Какъв си?

— Докторът. — Сам изви ъгълчето на устата си. — Защо имам чувството, че трябва да се извиня за това?

— Боже мой! — Отпусна се на един метален въртящ се стол до леглото. Информацията я заливаше твърде бързо. — Добре, само ми разкажи за Коуди. Изглежда ужасно. Ще се...

— Има травма на главата, Мишел. И е късметлия — изглежда, че не е сериозна. — Гласът му беше нежен. — Останалото по него е от кобилата.

Сестрата пристигна с нова табла и я постави на масичка на колелца до Сам. Влезе и служителката от регистратурата.

— Госпожо, трябва да подпишете това.

— Какво представлява?

— Формуляр за информирано съгласие.

Тя взе поставката с клипс и вдигна поглед към Сам. Изглеждаше ѝ непознат с престилката и оборудването на главата, висок и загадъчен, висш жрец на някаква извънземна нация.

— За какво давам съгласие?

— За лечение. В този случай означава, че ме упълномощаваш да почистя и зашия раната на главата му.

— Не искам никакви шевове, човече. — Устните на Коуди бяха съвсем сини, в пълен контраст с бледността на лицето му.

— Първо ще притъпим чувствителността в тази област. По-лесно е, отколкото да идеш на зъболекар — каза Сам.

Мишел драсна подписа си в долната част на листа. На следващата страница бързо отговори на поредица от въпроси за предишни заболявания на Коуди, алергии, реакции към лекарства — все отрицателно. Следващият формуляр беше написан с дребен шрифт.

— А това какво е?

— Документите за приемане в болницата — отговори служителката от регистратурата.

— Искам да го задържа до утре — обясни Сам. — Има петнадесет точки от скалата за неврологични изследвания — това означава, че е добре. Скенерът показва лек кръвоизлив, така че вероятно единственото необходимо лечение е наблюдение за кратък период. По-късно ще направим рутинни изследвания, но не очаквам да възникнат усложнения.

Ръката ѝ силно трепереше, докато се подписваше. Чу да влиза баща ѝ.

— Здравей, Сам — поздрави той.

— Гевин. — Сам не вдигна очи от Коуди.

Гевин седна на един пластмасов стол до вратата. За момент Мишел бе обзета от призрачното чувство, че всичко е нереално. Ето я, заобиколена от баща си, сина си и бащата на Коуди, в ситуация, излязла от някой кошмар.

Всяко нещо по реда си. Трябваше да се насили да се концентрира върху нещата едно по едно.

— Разкажи ми какво се случи.

— Коуди помагаше в израждането на една кобила — каза Сам. — И се справяше чудесно. Щипци — изрече той към сестрата и започна да подръпва ръбовете на превръзката. — Помагаше на Силвия да роди прекрасно малко жребче. Това е добрата новина. Би ли подържала тази клампа, Алис? Лошата новина е — продължи той, — че кобилата стана малко неспокойна след раждането и започна да рита. — Хвърли лепенката и разкри обезпокояващо, криво разкъсване. Кожата зееше отворена, а отдолу се показваше подгизнала в кръв тъкан. — Дишай през носа, Мишел. Гледката не е красива.

Тя придърпа стола към леглото. Ръката на Коуди пропълзя изпод синьото хартиено покривало и тя я хвана, стискайки я силно. Пръстите му бяха леденостудени.

— Няма нищо, мое мило момче — прошепна тя, вече успокоена, въпреки че съзнаваше, че по-късно ще се срине. — Само стой съвсем неподвижно.

Той преглътна, а страните и врата му бяха пребледнели. Поне този път не се намръщи презрително от отвращение, когато го нарече със старото галовно обръщение.

Сам и сестрата почистиха раната. Някак си Мишел поддържаше умерен стоицизъм, въпреки че голямото запретнато парче кожа и

обилното кървене я ужасяваха. Раната имаше формата на отвесен полумесец. Тя седеше, хипнотизирана от ръцете на Сам, отбелязвайки със странно, ужасено възхищение колко умело и деликатно работеха те, колко чувствителни бяха.

Пълната му съсредоточеност в работата я успокояваше и същевременно я плашеше. Като камък, който се поклаща от течението на поточе, прозрението се въртеше в съзнанието ѝ. Сам бе станал лекар. *Лекар.*

Обзе я неприятно чувство. Тя не искаше да го изпитва, не искаше да мисли за това, но съзнаваше, че бе убедила себе си, че Сам никога нямаше да стане нещо повече от родео състезател. Така бе разсъждавала през изминалите седемнадесет години. Това беше извинението, което си даваше, за да не преобърне небето и земята, за да го открие. Беше си втълпила, че ще бъде неудачник, ще се движи по течението и едва ли щеше да бъде подходящ баща за Коуди.

А сега виждаше, че е запазил мечтата си и я е преследвал дълго, след като тя бе изоставила своята.

„*Не ми позволявай да бъда толкова дребнава*“ — помисли си тя. — „*Не ми позволявай да негодувам, срещу това.*“

Коуди я спаси от собствените ѝ мисли. Сестрата включи бръмчаща машинка за подстригване. Изненадано и уплашено, момчето стисна ръката на майка си. Заля я мощна вълна на обич. Сам бе осъществил мечтата си, но Мишел бе станала майка на Коуди и не можеше да има никакво сравнение.

— Мамо — изрече задъхано момчето.

Тя се усмихна насила.

— От месеци ти натяквам да се подстрижеш прилично. Защо не сега?

Не можеше да бъде сигурна, но докато сестра О'Браян подстригваше косата му, устата на Сам помръдна и малко оставаше да се усмихне.

Не биваше да се изненадва, че действително е станал лекар. Беше логично, след начина, по който го бе отгледала майка му. Искаше му се да направи хората по-добри.

Служителката от регистратурата донесе чаша вода на Гевин. Мишел беше забравила, че той е там. Силната светлина от тавана подчертаваше бръчките от умора около очите му.

— Татко, трябва да си отидеш вкъщи. Денят беше дълъг.

— Ще остана.

— Не, наистина. Последното, което ми е нужно, е и двамата да сте на легло. Ще се чувствам много по-добре, ако се прибереш. Ще ти се обадя.

— Оставам — каза той с дълбокия си школуван глас.

Той е знаел. През цялото време е знаел, че бащата на сина ѝ е лекар и живее в Кристъл Сити, а не си бе направил труда да ѝ каже.

— По дяволите! Изнервяш ме, като седиш тук и чакаш. *Моля те*, татко...

— Аз ще откарам Мишел до вкъщи, когато приключим — намеси се Сам с нотка на нетърпение в гласа. Имаше право да го прояви. Трябваше да се съсредоточи, а не да посредничи при семейни разпри.

Гевин се поколеба, после кимна и се изправи. Отиде до леглото и стисна рамото на Коуди.

— Да се пазиш, чуваш ли?

Освен първото им ръкостискане, това беше единственият път, когато го бе виждала да докосва сина ѝ.

— Да — отвърна Коуди. — Довиждане.

— Сега ще ти сложим упойка — каза Сам. Сестра О'Браян довърши подстригването, а после сложи покривало и дезинфекцира раната.

Заради покривалото Мишел вече не можеше да види лицето му. Умен ход, отсъди тя, щом видя иглата, която Сам щеше да използва.

— Ще те заболи леко — предупреди той, откровено, но не тревожещо. — Ще усетиш убождане и вероятно очите ти ще се насълзят.

Много готино, помисли си Мишел. Да предостави на момчето извинение да заплаче, ако му се прииска.

Коуди отново я стисна за ръката. Тя му отвърна. Сам инжектира ксилокаин на няколко места, после остави спринцовката настрана.

— Добре, имаме няколко минути да си поговорим — каза той. — Трябва да дадем време на упойката да подейства.

Мишел преглътна, а буцата в гърлото ѝ беше все още болезнена.

— Ами говори.

— Разкъсването е голямо. — Без да докосва момчето, той проследи извивката с пръста си. — Коуди и кобилата бяха много близо. Можеше и да е по-зле, но Едуард ѝ махна подковите предишната вечер, защото знаехме, че раждането наближава. Така че щетите са по-малки, отколкото можеха да бъдат.

Мишел помисли за странната и все пак позната миризма по влажните дрехи на Коуди. Тя беше мускусна, леко сладникава. Миризмата на раждането. Синът ѝ бе пропит от нея.

Сам отново посочи раната.

— Виждаш ли как се спуска надолу към слепоочието му?

Тя кимна, мислейки колко деликатна изглежда мрежата от миниатюрни капилляри. Колко уязвима. От гърдите ѝ се надигна ужасът, но върна на себе си, тя го сдържа.

— Това означава, че ще шия и в областта на лицето, ето тук.

Имаше около два сантиметра между веждата и линията на косата му. Там раната изпъкваше, а плътта беше кафеникава на цвят, заради дезинфектанта.

— Е, аз не съм пластичен хирург — продължи той. — Обикновено насочвам подобни случаи към специалист.

— Но този е необичаен?

— Донякъде. Склонен съм да го направя сам, тук и сега. Мога да направя множество мънички шевове — имам опит от времето на клиничните дежурства при един специалист в Юкатан.

Юкатан? Странно беше да мисли за всичките места, на които Сам бе ходил, за всички неща, които бе правил през годините, в които бяха разделени. Той бе заминал за Юкатан, докато тя бе отглеждала сина им.

— Вероятно ще остане белег — довърши той.

— А има ли друг вариант? — попита Мишел.

— Мога да сложа клампа и след това да го отведеш в Мисула. Там има страхотен специалист по лицева хирургия.

— А пластичният хирург няма да иска да дойде тук?

Сам се поколеба.

— Не и този.

— Значи искаш да взема решение.

Сам я гледа дълго. Тя се питаше какво минава през главата му, как се чувстваше, когато раненият му син лежи тук, а той няма думата

за лечението му. Помисли за всички ситуации, когато тя трябваше да решава за Коуди, а ѝ се искаше да има някого, с когото да го обсъди. Беше се чувствала така самотна в онези случаи.

— Представих ти възможностите, Мишел.

— Не искам да зная възможностите. Искам да зная как да *постъпя*.

— Има големи шансове пътуването до Мисула да не му навреди сериозно...

— Престани да се държиш като... *лекар*. Искам да ми кажеш кое е правилното решение...

— Просто заший проклетата рана. — Изпод покривалото излезе тих раздражен глас.

И двамата със Сам сведоха очи към Коуди.

— Наистина ли? — попита тя.

— Да. Искам да приключим с това. Пътуването до Мисула не ми звучи приятно.

— Колко голям ще е белегът? — попита тя Сам.

— Нали виждаш къде ще е? Тъничка линия. Отначало червена, а после ще избледнее до бяло.

По тялото ѝ премина тръпка. Да, това беше нещастен случай, но Коуди щеше да бъде белязан от него, и то за цял живот. Никога нямаше да бъде същият.

— Давай — нещастно каза момчето.

— Добре. — Гласът ѝ беше нежен. — Хайде направи го, Сам.

За няколко мига той остана напълно неподвижен. Не помръдваше, въпреки че тя усещаше как над него се спуска странно спокойствие.

Верен на думата си, той направи миниатюрни шевове, като работеше с иглата и с толкова тънка копринена нишка, че тя трябваше да примижи, за да я види. По време на процедурата Мишел седеше и държеше момчето за ръка, докато то лежеше безмълвно и неподвижно.

Въпреки че Сам твърдеше, че не е специалист, едно нещо Мишел можеше да каже със сигурност. Беше добър лекар. Работеше спокойно със сестрата. Двамата с нея се разбираха, сякаш се познаваха отдавна. От време на време влизаше служителката от рецепцията и той отговаряше на въпросите ѝ, без дори да вдигне поглед или да наруши

концентрацията си. Ръцете му се движеха в прецизен, хипнотизиращ ритъм.

През цялото време Коуди лежеше неподвижен и учудващо спокоен, хванал ръката на Мишел.

Когато Сам най-сетне приключи, тя реши да изрече онова, което си мислеше.

— Предполагам, че това означава, че знаеш за баща ми.

— Аз съм общопрактикуващ лекар.

— Но знаеш за заболяването му.

— Партньорът ми, Карл Шенк, е личният му лекар. Гевин не ти ли каза?

— Успявам да запомня само нефролозите и хирурзите.

Сам направи възел.

— В Мисула получава добри грижи.

— Ще получи и единия ми бъбрек.

За миг той се поколеба, после направи още един шев.

— Това е много важно, Мишел. Предполагах, че ще го одобряват за трансплантация.

— Откъде знаеше?

Без дори да вдигне поглед, той сякаш долови отбранителното й отношение.

— Недей да се ежиш срещу мен. Общото състояние на Гевин е отлично. Непушач, не страда от диабет. Физиологически не би могъл да бъде по-добър кандидат. Само това имах предвид. Никой сред познатите ми лекари не би използвал славата на баща ти, за да го превърне в рекламно лице на трансплантациите.

Свали покривалото. Коуди изглеждаше блед, но спокоен, с натежали клепачи.

— Добре ли си, каубой? — попита Сам.

— Предполагам. — Отдръпна ръката си от Мишел. Изглеждаше смутен, че я е държал през цялото време.

Сам насочи фенерче с размерите на химикалка първо към едното, а после и към другото му око.

— Нали няма да ме ритнеш по главата, както постъпи последната ти пациентка, а?

— Ще реша, след като видя шевовете.

Мишел харесваше свободното държание на Сам с момчето. Познаваше го едва от два дни, и все пак маниерите му бяха открити и естествени. Понякога ѝ се искаше Брад да...

Алис, сестрата, му поднесе малко огледало.

Сам се ухили.

— Хвърли един поглед, Франкенщайн.

Коуди се намръщи.

— Хубава прическа.

— Можеш да накараш Хазлет да я оправи. Той е местният бръснар и при повикване идва в болницата. А може и да изчакаш, докато те изпишем — предложи Сам.

— Ей — извика Коуди. — Трябва ли да остана?

Погледът на баща му беше твърд.

— Да. Само за през нощта, разбра ли?

Мишел изучаваше изпълненото му със съмнение лице, после и това на Сам. Мили боже, помисли си тя, колко си приличат! Сходството бе толкова явно сега, когато дългата коса на Коуди беше отрязана. Изглеждаше почти напълно като баща си от времето, когато той бе представлявал всичко на света за нея.

Тя се изправи бързо.

— Ще остана с него.

— О, не, мамо — възрази Коуди. — Мога да преживея сам една нощ в болницата.

Тя го потупа по крака. Отново почувства мрачната пустота от загубата, като че малкото ѝ момченце беше изчезнало пред очите ѝ.

— За мен тя ще е много по-тежка, отколкото за теб.

— Не се тревожи за мен, мамо.

— Винаги ще се тревожа за теб. — Буцата в гърлото ѝ набъбна.

— Благодаря ти, че ме държа за ръката през цялото време.

Той изкриви ъгълчето на устата си в усмивка. Мимика на Сам.

— Да, мамо.

ГЛАВА 13

Когато Сам излезе от болницата, завари Мишел да плаче, седнала отвън в тъмнината, обхванала стиропорена чаша с чай.

Изглеждаше така мъничка и самотна на бетонната пейка, че той се стъписа.

— Ей — възкликна, настанявайки се до нея. — Ето ти салфетка.

Близката врата се отвори и оттам излезе Алис О'Браян с торба, праметната през рамо. Притежаваше онази уморена хубост, присъща на всички сестри, и го погледна с повече внимание, отколкото заслужаваше, като се има предвид общото им минало.

— Лека нощ, Сам — пожела му тя.

— До утре, Алис.

Погледът на Мишел я изпроводи, докато нощта не я обгърна в тъмнина.

— Тя не те нарича „докторе“.

Все някога трябваше да ѝ обясни за Алис. Но не сега. Трябваше да обсъдят други неща.

— За хората тук съм просто Сам Макфий. Един от тях. — Обърна се към нея, забелязвайки сребристото ручейче на бузата ѝ. Искаше му се да го докосне, да го изпие, да го изличи. *Господи!* Пъхна ръце в джобовете на якето си. — Добре ли си?

Тя избърса лицето си със салфетката.

— Дойде ми малко в повече. Денят беше дълъг.

— Държа се геройски в болницата — похвали я сериозно той. Ако съдеше по другите майки, чиито ранени деца бе лекувал, вътрешно беше смазана. И въпреки това, външно бе спокойна, докато помагаше на Коуди да се настани в стаята си. Купи му роман на Ан Райс с меки корици и комплект тоалетни принадлежности от магазина за подаръци, поседя с него за известно време, а след като сервираха вечерята и започна някакъв филм с Брус Уилис, си тръгна.

— Винаги мога да се стегна заради Коуди — каза тя.

— Никога ли не те е виждал безпомощна?

— Не. — Тя изтри последната сълза. — От самото начало си казах, че ще му бъда опора.

Сърцето му долови неизреченото — че е била съвсем сама, че в семействата с двама родители единият можеше да си позволи лукса от време на време да се отпусне, докато другият поеме нещата, че при всичките ѝ кризисни моменти като родител не е имало кой да я утеши.

Не можеше да не се запита какво би било да бъде до нея в такива ситуации. Не можеше да не се запита каква беше тази пораснала Мишел. Още ли плачеше, щом чуеше тъжна песен по радиото, още ли започваше да хълца, след като се е смяла твърде силно? Още ли издаваше онзи странен гърлен звук, когато свършваше?

Изправи се със замаяна глава от гняв, отчаяние, загуба — и неотслабващо възхищение от тази жена, която въпреки годините на раздяла, никога не го бе напуснала напълно.

— Нека те заведе на вечеря.

— Не. — Отказът ѝ последва бързо, автоматично.

— Грешен отговор, госпожо. Не забравяй, че аз трябва да те откарам вкъщи.

— Но...

— Без „но“. Стой тук. Трябва да се преоблека и после ще те заведе при Труди да хапнем пържоли. — Тръгна към автоматичната врата. — В Сиатъл ядете пържоли, нали?

Тя вдигна лице към него, а светлините от паркинга очертаха красиви сенки по скулите ѝ. Накрая се усмихна бегло.

— Предполагам, че вие от Монтана ще се обидите, ако откажа, нали?

Сам се опита да не придава твърде голямо значение на съгласието ѝ, докато влизаше вътре, но леката топлина в гърдите му бе най-приятното нещо, което бе изпитал през целия ден. Отиде до шкафчето си, мислейки си колко нереално му се бе сторило да лекува собствения си син. Да знае, че крехката плът и кости под ръцете му бяха част от него самия.

Замисли се за деня, когато бе решил да стане лекар. Тогава беше на осем-девет години и се возеше в очукана стара кола по прав, равен път. Колата беше плимут „Валиант“ с имитация на индиански килим, покриващ скъсаната тапицерия. На седалката до него се търкаляше

пакет „Читос“ и бутилка с някаква червена течност. Майка му пушеше цигара и пригласяше на радиото.

Тя знаеше текста на всички песни в стил рокабили, защото в продължение на една удивителна година пееше в денвърска група, наречена „Роуд Рейдж“. Сам беше твърде малък, за да я помни, но майка му твърдеше, че била най-хубавата година в живота ѝ. Пътували из цялата страна, а сингълът им „Скъпите ни покойници“ се изкачил до първо място в класацията на „Кънтри Билборд“.

Групата понесла успеха по-зле от провала и се разпаднала, а членовете ѝ се разпръснали. Но майка му още си припяваше с радиото с дрезгав от алкохола и цигарите глас.

Сам седеше мълчалив и гледаше как буболечките се размазват по предното стъкло. След известно време каза на майка си, че му се пишка, и тя спря на една отбивка. Докато се върне от мъжката тоалетна, Тами Лий беше заспала в колата, затова той седна на капака и зачака.

Седеше си там — русокосо хлапе, самичко върху капака на старата таратайка — и наблюдаваше как хората спират за почивка край магистралата. Усещаше странно свиване в корема, щом видеше семейства. Майка, баща, две-три деца, куче. Вършеха прости неща като играта с кучето, което ловеше хвърлена пръчка, или си седяха на бетонната маса за пикник, хапваха сандвичи или си наливаха безалкохолна напитка от пластмасова кана. Тези неща — тези простички, обикновени ритуали — той желаше до болка.

Във въпросния ден Сам се въртеше на капака на колата, вираше се в майка си и си мечтаеше за вълшебно заклинание, с което да я накара да се събуди, да му се усмихне, да разроши косите му и да го попита иска ли чаша мляко.

Очите ѝ потрепнаха и се отвориха и само за миг той си помисли, че заклинанието ще подейства. После тя избърса уста с опакото на ръката си, бръкна в джоба си и извади малко дребни. Подаде треперещата си шепа през прозореца и каза:

— Иди да ми купиш диетична кола, сине. — Изрече го с тон, който той наричаше мислено „умореният ѝ глас“. По-късно бе осъзнал, че е от махмурлука.

И въпреки че не беше от майките, които постоянно угаждаха на децата си, той я обичаше. По-късно, когато стана лекар, разбра, че

децата обичат чудовищните си родители, независимо от всичко.

Докато се връщаше от автомата за напитки, стиснал студената кола с две ръце, покрай него притичаха момченце и неговият баща, като си подаваха топка. Хлапето за малко да се блъсне в него, но отстъпи встрани в последния момент. Дори не погледна към Сам. Просто си продължи по пътя. Имаха хубава кола с лекарска табелка. Сам постоянно пътуваше и затова разпознаваше тези означения.

Когато се озова до тяхната кола, майка му се държеше странно. Лицето ѝ беше преbledняло и плувнало в пот, а очите ѝ бяха помътнели и обърнати нагоре. Извиваше гърба си на дъга и от гърлото ѝ се прокрадваше ужасен звук. Сам пусна студената кутийка на земята и се втурна към мъжа с топката.

— Ей, господине — изкрещя той. — Лекар ли сте?

Когато човекът кимна, той съобщи:

— Майка ми е зле.

Докторът отиде до колата им, сложи ръка на челото на Тами Лий и повдигна клепачите ѝ с палец.

— Госпожо? — попита той. — Госпожо, чувате ли ме? — Жена му се приближи с някаква чанта. Лекарят зададе няколко въпроса — какво е пила, откога е така — и Сам избърбори отговорите. Ровейки в чантата, мъжът се зае за работа. Скоро след това Тами Лий лежеше, омаломощена, но спокойна и се държеше глупаво, докато разговаряше с доктора и го уверяваше, че ще потърси помощ в следващия град.

Сам реши точно там и на мига, че иска да стане лекар. Искаше да кара хубава кола, да си играе с момчето си и да лекува хората, когато се разболеят.

Онова малко момче сега му се струваше далечен странник, а докато Тами Лий изпълни обещанието си да потърси помощ, изминаха много години. Сам побърза да се преоблече в цивилните си дрехи за рекордно време, притеснен, че Мишел може да размисли и да изчезне от живота му като спукано сапунено мехурче.

Както той бе изчезнал от нейния.

Обу ботушите си, среса косата си и затръшна вратата на шкафчето си. Когато излезе, нея я нямаше. Стоеше с напираса от устата му ругатня.

Тя излезе от болницата иззад него.

— Отидох да нагледам Коуди за последен път.

Сам издиша и преглътна ругатнята.

— И?

— Спи.

— Хубаво. Това е най-доброто за него.

Мишел прехапа устна неуверено. Сам хвана ръката ѝ, чувствайки топлината ѝ през зимната ѝ ръкавица. Тя я издърпа и той не настоя повече.

— Коуди ще се оправи. Цяла вечер съм на повикване, а Реймънд е дежурен.

— Реймънд?

— Реймънд Беър, старшата сестра. Викаме му Шамана. Може да усети влошаването на пациента преди техниката, кълна се. Най-шантавото нещо, което си виждала някога.

— Да не би да е онзи, който четеше някакво списание в отделението на сестрите?

— Той е. Ако четеш списание, значи няма нищо тревожно. — Пръстите му потрепнаха при спомена за топлината на ръката ѝ. — Хайде. Колата ми е ей там.

Само четири от осемнадесетте маси при Труди бяха заети, но това не беше необичайно за студената понеделнишка вечер. С червените си мушамени покривки, златни пластмасови чаши и прибори за сол и пипер с формата на глава на бик, ресторантът напомняше на гаражна разпродажба от седемдесетте. Но липсата на елегантност щедро се компенсираше от хубавата простичка храна.

— Избери си нещо традиционно и няма да сбъркаш. — Сам разгърна своето меню.

— Виждам, че няма какво да се чудиш на листа с вината. — Усмихна се така, че вътрешностите му се разтопиха. — Червено, бяло... Предполагам, че Роузи означава розе?

— Добре дошла в Кристъл Сити.

Усмивката му се задържа на лицето.

— Тук все още е дълбока провинция.

Мишел му се струваше непозната. Огромен неизследван континент. Тайнствен, но той желаше да го изследва.

— В Калиспел и Боузмън можеш да откриеш всичкия блясък и изисканост, които искаш. Твоят старец бе един от първите преселили

се тук от Холивуд, но наистина не беше последният. В центъра на Уайтфийш можеш да си купиш гривна от „Тифани“ и отлежал коняк.

— Можеше да печелиш много повече, ако беше установил практиката си в някои от тези градове. — Тя затвори менюто си.

— Защо хората винаги допускат, че лекарите са избрали професията си заради парите?

— Такива са всички доктори, които познавам.

Той си помисли за Карл и за доктор Браунър в Юкатан.

— Тогава познаваш неподходящите лекари — отвърна. — Преди бяхме трима, но единия се премести в Калиспел. — Не го изрече гласно, но третият партньор трупаше състояние, като пишеше рецепти за валиум и золофт.

— А ти защо не гониш печалбата?

— Тук ми е мястото. Двамата с Карл работим за племето в резервата „Флатхед“. Не е заради парите, Мишел. Ако беше заради тях, можех да изкарвам по петдесет хилядарки на седмица, като ловя телета във Вегас.

— Не само си лекар, но си и благороден.

— Така ли мислиш?

— Мисля, че си се върнал тук, за да създадеш у другите комплекс за малоценност.

— Да бе! — Той се засмя.

— *Защо* избра точно този град?

Никой дотогава не го бе питал. Квалификацията му беше достатъчно добра. Бе завършил шестгодишна програма в комбинирана специалност, а обучението му в Тексаския университет бе първокласно. Можеше да отиде навсякъде.

— Започнах да си мисля за практика в малко градче, когато работех в Юкатан с мексикански индианци. Там научих нещо повече от медицината. Ражда се дете с цепнатина на небцето? Оправяш го и детето ще води по-добър живот. Мъж страда от хепатит? Лекуваш го, той оцелява, а ти имунизираш семейството му. В това е красотата на работата в страни от третия свят.

— Тогава защо не остана в страна от третия свят?

— Защото в задния си двор имаме същите проблеми. Малки градчета, индиански резервати, западащи райони, които не могат да поддържат доходоносна практика. — Той гледеше Мишел изпитателно,

отбелязвайки ненатрапчивата елегантност на златния ѝ часовник, на френските дизайнерски обеци. — Зная какво е да имаш пари — имах ги в дните на родеото. Е, поне в част от тях. Зная какво могат и какво не могат да направят парите за един човек.

— Виждаш ли? Прекалено благороден си.

Сам се замисли за дните, когато нощуваше в конската каравана или в каросерията на пикапа си, как лежеше буден, измъчван от парещото желание да притежава онова, което имаха богатите като Гевин Слейд. Тази нужда да се чувства равен с тях беше като болест за Сам, и вероятно това обясняваше защо се трудеше така усилено както на арената, така и в клиниката. Само времето и дълбокото самопознание, произтичащо от лекуването на хора, го бе изцелило от тази болест.

— Не съм благороден, Мишел — казал той. — Аз съм обикновен човек.

Поръчаха си пържоли и бутилка вино от сервитьорката, която Сам познаваше по име. Когато тя се отдалечи, Мишел продължи да я наблюдава с периферното си зрение.

— Пораждаме ли клюки?

— На място с размерите на това? — попита той. — Майтапиш ли се? Вероятно ще пишат за тази вечеря на челната страница на „Градски клюкар“.

— Не знаех, че тук папараците са толкова зловни. — Тя се усмихна със старата пакостлива нежност, която той си спомняше добре. Прекалено добре. Завиваше му се свят, като я зяпаше. Не би трябвало да се изненадва, че дъщерята на Гевин Слейд се е превърнала дори в по-голяма хубавица на тридесет и пет, отколкото на осемнадесет. Но, от друга страна, тя винаги го изненадаваше.

Гледаше го с изражение, от което вътрешностите му се свиваха. Влажен поглед и устни. Пълно внимание към думите му.

— И така избра Кристъл Сити — каза тя.

— Да. Познавах Едуард Блис от състезанията, той имаше нужда от партньор за Лоунпайн, градът се нуждаеше от лекар, така че всичко пасна. — Какво пък, мислеше си той. Защо да не бъде откровен с нея? Искаше му се да бъде пак с Мишел, там, където се бяха родили мечтите му и където надеждата не умираше, въпреки всичко. — Освен това предполагах, че ще те видя отново.

Тя нямаше отговор на това, но размишляваше над признанието му в мълчание, което той не можеше да разгадае.

Докато се хранеха, той си припомняше нощта, когато бе заминал. Старият пикап „Валиант“ се тътреше по тихите улици на градчето, подмина кафенето „Тръкстоп“, хранителния магазин и театър „Линууд“, киното, където с Мишел бяха седели хванати за ръце в мрака. Спомняше си жълтеникавия лъч на прожекторите, мирисът на цигари от одеялото, което покриваше седалката на колата, тихия звук от каубойска песен по радиото и учестеното хрипливо дишане на майка му.

Беше нервна, въпреки че Сам, изпълнен с гняв, искаше да остане и да се бори с обвинителите си.

— Нищо не съм откраднал! — настояваше той. — Нищичко!

— Зная — отвърна майка му с уморена примиреност. — Мислиш ли, че има значение? Гевин Слейд не иска да се навърташ покрай дъщеря му. Това е неговият начин да ти го покаже.

— Нека не бягаме, мамо. Живеем в свободна страна...

— Този град е собственост на Гевин Слейд. Ако иска да заминем, ще заминем. — Погледна го косо, вирайки се в мрака. Не само на теб са решили да лепнат обвинение.

Той се стегна.

— Какво имаш предвид?

— Тази вечер имах малка визита от заместник-шерифа О'Ший. Изглежда неочаквано е открил чекове без покритие, няколко нарушения на гаранцията и поне две ограничителни заповеди от Колорадо. И това не беше нагласено. Ще трябва да лежа в затвора, сине. Това ли искаш?

— Искам да спрем да бягаме.

— Е, със сигурност не можем да си позволим адвокат. И със сигурност не искам да бъда гостенка на щата в обозримо бъдеще. Така че изчезваме. — Тами Лий посегна да натисне запалката в колата. — Предполагам, че няма да е от полза, ако ти кажа, че съжалявам — добави. — Издъних се. Отново. Тъкмо когато започваше да ти харесва да живеем тук.

Сам изпита яростен порив да скочи от колата. От години бягаше с нея, но сега имаше някого, за когото да се бори. Мишел. И

собствената му невинност. Но знаеше, че трябваше да се грижи за майка си. Тами Лий Гилмър никога не би оцеляла без него.

А Мишел щеше да оцелее.

— Позволи ми поне да спра и да се сбогувам с нея — каза той.

Тами Лий сграбчи ръката му.

— Нещата са сериозни, сине. Това е реалността. Хора като нас не могат да поемат този риск. Стъпим ли в имота му, свършено е с нас.

Сам знаеше какво искаше да чуе тя. *„Спокойно, мамо. Ще намерим друго място. Нещата ще се подредят...“* Това ѝ повтаряше всеки път, всеки път, когато напускаха някой град набързо. Е, този път не. Този път нямаше да я уверява, че всичко е наред.

Пълната луна плуваше високо в небето в студената ноемврийска нощ, а той виждаше ранчото Блу Рок на излизане от града — сгушени в далечината постройки с блещукащи светлинки от прозорците и кълбо дим, излизащо от комина на голямата къща.

„Сбогом, Мишел.“

Познанството с нея го бе научило на нещо, което медицинският колеж никога не би могло — че човешкото сърце може да пее. Онази нощ се закле да се върне при нея, веднага щом с Тами Лий се установяха някъде. Но на следващия ден нямаше време да ѝ се обади, нито пък на по следващия, а когато най-сетне отдели шепа дребни, за да ѝ звънне от телефонен автомат в Оклахома Сити, бе твърде късно.

— Напуснах Блу Рок в деня, след като ти изчезна — каза меко тя след дълго мълчание. — Баща ми не прояви голямо разбиране по отношение на бременността ми.

Е, това не го изненадваше. Гевин Слейд бе човек, отдаден на собствения си имидж. Съвършената актьорска кариера, съвършеният добитък, с който да парадирва на родето, съвършената дъщеря... докато не се бе оказала обикновен човек с недостатъци. След това вече не можеше да бъде част от имиджа му. Бързо и чисто я беше изрязал от живота си.

— Искам ми се да бях знаел — отговори тихо той.

Тя отпи от водата си, а на долната ѝ устна заблестя капчица. Сам се опита да не се заяпва.

— Предполагам, че в завръщането ми изигра роля и известно злорадство — призна той. — Може би някъде дълбоко съм таил желанието да кажа „Майната ви“ на хора като...

— Като баща ми.

— Да.

— Той трябваше да ми каже, че живееш тук. Но не мога да се разгневя за подобни стари работи. Болестта му прави всичко друго така незначително. — Мишел остави чашата с вода, а кубчетата лед нервно потракаха. — Е, разкажи как се справи ти — продължи тя. — Разкажи ми как стана лекар.

— Чрез родеото.

— Какво имаш предвид?

— Използвах парите от наградите, за да се издържам, докато учех.

— Шегуваш се.

— Не, госпожо. — Взе си хапка от пържолата си. — Издържах изпитите по основните предмети в средното образование и се записах в комбинирана програма, за да взема бакалавърска и магистърска степен за шест години. Беше голяма мъка, живеях на път, повечето нощи спях в конската каравана. Карах я на автопилот дълги години. Не се разсейвах, не си позволявах колебание. Останах съсредоточен в тази едничка цел — да завърша образованието си и да си намеря постоянно жилище — и не си отдъхнах, докато не я постигнах. — Взе си багета и я разчупи на две. — Понякога се чудя какво пропуснах през тези години. — Обля го мрачна вълна. — Например раждането на сина ми. — Хвърли поглед към лицето ѝ и каза: — О, по дяволите! Не исках да...

— Искам да зная и останалото. Какво стана с майка ти?

— Добре е. Не близва алкохол, живее на Аспен стрийт. — Звучеше много по-лесно, отколкото се бе оказало в действителност. Сам я подтикваше и понякога я заплашваше, за да отиде в клиника, а тя се съпротивляваше с всички сили. Но всеки път, когато залитнеше, той я вдигаше, отново я записваше в клиниката за рехабилитация или я изпращаше на поредната среща с „Анонимни алкохолици“. Понякога се налагаше да е суров с нея, защото само това действаше. Тези преживявания го бяха направили някак безмилостен, а това не му харесваше особено.

Накрая, след дългогодишна борба с пристрастеността на Тами Лий, постигнаха трайна трезвеност. От пет години не пиеше.

— Наистина ли? Страхотно, Сам!

— Работи в града, в магазина за домашен текстил на Ланел. — О, господи, помисли си той. Щеше да се наложи да разкаже на майка си за Коуди. Нямаше представа как ще го приеме. Никога не се знаеше какво може да я извади от равновесието. — Ами ти? Обзалагам се, че картините ти висят в „Метрополитън“.

Тя бе свела поглед към салатата си.

— Може би в тоалетната на „Метрополитън“. Работа за една рекламна агенция.

— Значи приложно изкуство. — Веднага му се прииска да си вземе думите обратно.

Тя се засмя, но прозвуча пискливо и принудено.

— О, да. Картини на мехурчета пяна и индустриални отливки.

Той почувства, че му прималя от съжаление. Преди тя беше толкова жизнена, така дяволски талантива, че хората затаяваха дъх пред произведенията ѝ. Обичаше изкуството така, както повечето хора обичаха храната или въздуха.

— Е, сега рисуването хоби ли ти е или...

— Не рисувам, Сам. — Тя заби вилицата си в салатата. — Никога не ми оставаше време. Бях заета с Коуди.

„Мамка му!“

— Трябваше да ме намериш — изрече той с острота в гласа. — Трябваше да ме накараш да ти помогна.

— Да бе! Между родеото и клиничните дежурства? Или пътуванията до Мексико?

— Искам си тези години обратно — заяви той рязко. — Всичките онези години, през които не съм знаел, че имам син.

— Теб те нямаше. Не можех да те открия.

— Колко усилено ме търси, Мишел? Не съм се крил.

— Нито пък аз — отвърна му тя.

— Но аз не съм имал тайна от теб, по дяволите!

— Ако те бях открила, щеше ли да има значение? Щеше ли да се откажеш от родеото и медицинския колеж заради нас?

— Защо трябваше да избирам? Можехме да се справим с всичко, Мишел!

— Въобразяваш си. Опитах се да върша всичко и е твърде трудно!

Той се замисли за рисунките и картините, на които бе обърнала гръб. Дали защото страстта ѝ бе охладняла, или защото просто нямаше време?

— Добре, пропуснах детството на сина си. Не можем да върнем годините, които сме изгубили. Но можем да продължим отгук нататък.

— Не разбирам.

— По дяволите, Мишел! Няма да се извинявам за проклетия си живот. Ти имаше детето, а аз — кариерата си. Кой от нас трябва да злорадства?

Тя потръпна.

— Сам, моля те!

Той си напомни, че синът ѝ бе ранен, докато беше под неговата опека, и че цял ден бе прекарала в Мисула, където екипът за трансплантацията я бе подложил на кръстосан разпит.

— Какво ще кажеш да сменим темата?

Тя се отпусна на облегалката на червеното сепаре.

— Мислиш ли, че имаме нещо общо след всичките тези години?

„Син. Момче, което не познавах.“ Сам се насили да го премълчи.

— Продължавай да говориш и ще видим.

Напрежението се поразсея. Сам никога не си бе представял, че ще бъде тук с нея. Гледайки я как чопли ястието си, се чудеше за какво ли си мисли, за какво мечтае сега. В началото, когато се бе върнал в Кристъл Сити, смяташе, че може да я вижда от време на време, когато тя гостуваше на Гевин. Но местните клюки опровергаха това очакване. Всички в градчето знаеха, че Гевин Слейд и дъщеря му са се отчуждили. Но никой не знаеше причината.

— И така, откъде ще започнем? — промълви той.

Тя остави вилицата си.

— Имаш предвид да кажем на Коуди за нас ли?

Той не беше сигурен какво е имал предвид, но кимна, защото изглеждаше логично.

— Да. Сама ли искаш да му кажеш или да го направим заедно?

— Ъ-ъ-ъ, мислех си да го направя сама. Не съм свикнала да се съветвам с някого за решенията, засягащи Коуди.

— И чия е вината?

— О, Сам! Не се опитвам да те жегна. Мъча се да бъда реалист. Отгледах го сама. Вземала съм и добри, и лоши решения за него, също

като всеки друг родител. Но никога не съм очаквала да се сблъскам с *това*.

— Казваш „това“ все едно говориш за венерическа болест.

— Нямах това предвид. По дяволите, Сам! Скачаш при всяка дума. Също като... — Тръсна глава смутено. — Също като Коуди.

— Как мислиш, че ще приеме новината?

— След днешния ден ли? — Ето я отново нежната усмивка, която го влудяваше и го връщаше назад във времето, за да му припомни колко отблизо я познаваше. — Ще бъде удивен.

— Нима?

— Той е сложна личност. Всъщност преди беше страхотно хлапе. Като го гледаш сега, не би предположил, но това момче ми носеше вестника в леглото всяка сутрин. Сядаше на скута ми и си играеше с косата ми, докато му четях хумористичните страници.

Сам притвори очи. Видя картината така ярко, че почти го задушаваше. „Защо не можех да бъда там? По дяволите, защо не можех да бъда в картинката?“ Почувства пристъп на гняв — силен и ирационален.

— Както и да е, вече не е така мил и любвеобилен — каза Мишел.

Сам отвори очи.

— Забелязах, дявол да го вземе.

— Понякога си мисля, че не го познавам. Но вярвам, че ще се... радва да научи, че ти си баща му.

— Да се радва. Какво искаш да кажеш?

— Просто... че ще се радва. Ти не би ли се радвал, ако най-сетне се срещнеш с *твоя* баща?

— Ако предположим, че майка ми знае със сигурност кой е той. Но иначе, да. Вероятно щях да се радвам. — Изкашля се. — Щом ние... щом ти му кажеш, ще го попиташ ли дали би искал да отседне при мен за известно време?

Тя се облегна назад.

— *Какво?*

— Чу ме, Мишел.

Ръката ѝ се сви в юмрук. Сякаш се извиси на ръст, лъвица, защитаваща малкото си.

— Изключено.

— Защо?

— Не сме се върнали завинаги. Живеем в Сиатъл.

— Сама каза, че ти създава неприятности...

— Това не означава, че искам да се откажа от него. Той не е куче, което да оставиш в приют, защото се е оказало досадно. Божичко, Сам, какво си мислиш?

— Че имам син, за когото не си направи труда да ми кажеш. Искам да го опозная, да науча какви са плановете му за колежа. — Поколеба се. — Възнамерявам да помогна финансово за това и за всичко друго.

Тя притисна длани към масата. Колко чисти бяха ръцете и ноктите ѝ. Преди винаги бяха изцапани с боя. Спомняше си ги, помнеше как го докосваше с тях по бузата, по гърдите и... *По дяволите!*

— Издръжка? Не го очаквам, Сам. И със сигурност не ми е нужна.

— Жалко. Смятам да я плащам въпреки това.

Тя се взираше в пространството.

— Точно такъв баща имах аз. Бащата с чековата книжка.

Той я изгледа ядно, но истината отекна в съзнанието му. Не беше уверен, че иска или се нуждае от Коуди, или че беше готов за него точно сега, но в едно беше сигурен — ако желаше да си спечели място в сърцето на момчето, в живота му, ще трябва да го заслужи. А определено не можеше да го постигне за няколко седмици.

ВТОРНИК

ГЛАВА 14

Телефонът изтръгна Мишел от неспокойната дрямка, която я измъчваше цяла нощ. Посягайки опипом за слушалката до леглото, тя почувства как се съживяват всички страхове и кошмари, които я преследваха, откакто бе оставила ранения си син в болницата.

Стисна слушалката с две ръце.

— Да?

— Мамо?

— Коуди! — Сърцето ѝ заседна в гърлото. — Какво има? Добре ли си? Да не би нещо...

— Ей, мамо, по-полека. Добре съм. Сам каза, че трябва да ти се обадя да ти кажа как съм.

Гърдите ѝ се отпуснаха като спукан балон. Чувстваше се така, сякаш с часове бе сдържала дъха си.

— Леле, Коуди. Радвам се да чуя гласа ти.

— Сам каза, че ще ме изпишат днес. Няма признаци на сътресение.

Тя хвърли поглед към часовника. 6:45 сутринта. Въпреки юношеската си храброст, Коуди вероятно също бе прекарал тежка нощ.

— Ще дойда веднага. — Облегна се на таблата на леглото.

— Добре. Сам иска да говори с теб за минутка. Доскоро, мамо.

По време на паузата, докато чакаше Сам, тя позволи на устните си да се извият облекчено в трепереща усмивка. Нищо, нищо на света не можеше да се сравни с ужасния страх на една майка за детето ѝ. След като този страх беше разсеян, на негово място остана почти замайваща еуфория.

— Здравей, Мишел. — Гласът му развихри еуфорията до буря в гърдите ѝ.

Опомни се, каза си тя. Това е лекарят на Коуди. *Лекар.*

— Благодаря ти, че му позволи да се обади. Миналата нощ си спечелих нови четиристотин бели косъма.

— Ами тогава си сложи шапка.

Дори и остроумна забележка не можеше да помрачи настроението ѝ.

— Ще дойда веднага, щом кажа на баща си какво става.

Само десет минути по-късно Мишел си бе сложила вълнен клин и широк ирландски пуловер, и разглеждаше шапките на закачалката в коридора. Знаеше, че трябва да отдели време да се обади на Брад и да го осведоми за драматичните събития, а също и как бе минала срещата в Мисула.

Но все още не можеше да му телефонира. Беше твърде рано сутринта, а и Коуди я чакаше.

Имаше и друга причина за неохотата ѝ, но отказа да размишлява над нея точно сега. Беше се научила да изпитва вина — присъщо на майките. Или на жените изобщо.

Тя грабна една вълнена шапка от закачалката, obu ботушите си и излезе. Бледата зора обагреше планините на изток, очертаваше ярка огнена линия по най-високите върхове и спускаше розови сенки по хребетите и долините. Беше толкова студено, че снегът скърцаше под подметките ѝ, докато прекосяваше двора към голямата къща. От басейна се издигаше пара.

В кухнята блещукаше единствената светлинка и хвърляше златисти отблясъци върху пресния сняг в двора. Преди да изкачи стъпалата пред верандата, Мишел спря и тайно се вгледа в баща си вътре.

Той стоеше до плота с полуразтворен халат, докато се занимаваше с апарата за диализа. Това бе интимен момент и тя не можеше да се натрапи. Знаеше, че не бива. Отстъпи назад. Гевин леко завъртя глава и тя видя профила му.

За миг-два той остана неподвижен, прокарвайки ръка по челото си, опрял другата на плота.

Гърлото ѝ се сви, докато се насилваше да отвърне поглед. За пръв път, откакто бе научила за заболяването му, осъзнаваше тежкото му състояние и беше странно да види истината, докато стои в студеното сияние на зората и наблюдава сцена, така болезнена и лична, че почти я задави.

Баща ѝ беше болен, той умираше и отчаяно се нуждаеше от операцията. Неотложността се втурна по вените ѝ като адреналин. Искеше да направят операцията *сега*, а не следващата седмица. Мили

боже, ако можеше да изтръгне бъбрека си със собствената си ръка и да му го даде в този момент, щеше да го направи.

Забърза обратно към къщата за гости, надраска бележка с обяснение до баща си и я остави до входната врата. Поколеба се на верандата. Може би трябваше да влезе, да му пожелае добро утро, да го попита дали се нуждае от нещо. Ами ако искаше компанията ѝ и утехата, която можеше да му предложи?

Но не можеше да го направи. Не можеше да влезе там, да се натрапи. Не можеше да бъде дъщерята, от която се нуждаеше. Бяха чужди в толкова много отношения.

Докато шофираше към града, грабна мобилния си телефон и набра номера на лекарската служба. Попитаха я дали става дума за спешен слушай. Когато призна, че няма такъв, я посъветваха да позвъни в редовното работно време.

— Трябва да говоря с нея сега — каза тя.

— Госпожо, с радост ще запиша номера ви...

— Баща ми е болен сега, а не в редовното работно време.

— Телефонът за спешни случаи е...

— Зная го. — Пое си дъх продължително. — Ами Дона Робъртс, сестрата по трансплантациите? Тя там ли е?

— На смяна е от девет часа.

— Тогава Темпъл. По дяволите, той приема ли обаждания?

— Ще ви пренасоча, госпожо.

Толкова просто. Психологът Темпъл знаеше, че хората не получават невроза по график.

— Тук е доктор Темпъл. — Звучеше рязко и обезпокоено, като се вземеше предвид часа.

— Обажда се Мишел Търнър, помните ли ме?

— Разбира се. Какво мога да направя за вас?

Думите се изляха забързано.

— Вижте, искам трансплантацията да стане по-скоро. Не желая да чакам края на ски ваканцията на хирурга или каквото я задържа. Тази сутрин баща ми... видях... — Млъкна, представяйки си Уилард Темпъл да закусва на барплота в имението си в предградията, да пие кафе и да гледа навън към игрището за голф, граничещо с двора му. — Както и да е, не издържам да го гледам такъв. Защо да не може да направим останалите изследвания днес, а трансплантацията — утре?

Пауза. Злокобна лекарска пауза.

— Всъщност, госпожо Търнър, щях да препоръчам операцията ви да бъде отложена, докато с баща ви преминете повече консултации за процедурата.

Безмълвен вик отекна у Мишел. Кокалчетата ѝ побеляха, докато стискаше слушалката.

— Ъ-ъ-ъ, почакайте малко. Бихте ли повторили?

— В момента не разполагам с досието ви, но съм загрижен, че има проблеми, които трябва да бъдат проучени и разрешени, преди да продължим.

Тя осъзна, че отчаянието и гневът имат вкус. Горчив вкус на ръжда, на кръв.

— Един момент, по дяволите! — Опита се да не крещи, но не се получаваше. Не я бе грижа дали гласът ѝ щеше да го изтръгне от огромното му тухлено имение и да го просне по задник на снега. — След всичките тези седмици на изследвания, след като отговарям на всички физически критерии, вие ми казвате, че имаме „проблеми“?

— Госпожо Търнър, отношенията ви с баща ви са необичайни. Прекарвали сте малко време заедно...

— Какво искате от мен, по дяволите? — разяри се тя. — Искате да му направя голям скандал ли? Искате да го обвиня, че никога не се е държал с мен като баща ли, за бога? Да го обвиня, че не ме възприема като дъщеря, а като донор? Че не иска от мен нищо друго, освен още няколко години живот? Това ли са онези проклети „проблеми“, за които намекувате?

Мълчанието му беше толкова продължително, че започна да ѝ става неудобно.

— Много впечатляващо, госпожо Търнър.

— Опитвам се да ви впечатля — изрече през зъби тя. — Опитвам се да ви впечатля с факта, че вече сме чакали прекалено дълго. Искам операцията веднага...

— В нея няма нищо просто. Процедурата е рутинна, но сериозна.

— Дяволски сте прав. Защото... — Млъкна, защото осъзна, че се готви да заплаши Уилард Т. Темпъл със смърт. Това не беше разумен начин да го смая със здравата си психика. — Чуйте, вече съм спокойна, докторе. Но не желая повече отлагания.

Изключвайки телефона, погледна към скоростомера. Беше увеличила скоростта неусетно. Отпусна крака си от газта и се опита да се успокои! Но беше трудно. Имаше чувството, че се впуска от една криза в друга.

Натали, най-добрата ѝ приятелка, често ѝ изтъкваше предимствата на бавното темпо, на това да „живееш за мига“. Лесно ѝ беше да го каже. Тя можеше да живее „за мига“ колкото си пожелае. Прелиташе от ден на ден без никакви грижи. Беше пълна противоположност на Мишел и въпреки това от години бяха най-добри приятелки.

— Добре, Нат. Опитвам се да живея за момента. — Дъхът ѝ замъгли пространството във все още студения роувър. — Ще взема Коуди. Днес нямам други ангажименти, така че мога да го заведа къщи, да му приготвя супа и цял ден да се грижа за него. Ще видя дали Сам може да намери начин да ускори трансплантацията. Как ти звучи това?

Звучеше така, сякаш се побъркваше, говореше си сама, докато шофираше по магистралата. Но някак си, решението този ден да кара стъпка по стъпка я успокояваше. Когато влизаше в болницата, вече си бе върнала по-голямата част от здравия разум.

Спря на регистратурата, обслужвана тази сутрин от друга служителка.

— Аз съм майката на Коуди Търнър. Днес ще го изпишат.

Служителката събра купчина папки и ги сложи в метална поставка на плота.

— Така е. Мисля, че в момента се облича. Ето ви няколко формуляра за подпис.

— Бих искала да видя сметката, моля.

Служителката отвори една папка и ѝ подаде химикалка, след това въведе нещо на клавиатурата. От принтера се проточи дълъг лист. Разгледа подробната сметка и посочи един ред.

— Това означава ли, че лекарят се отказва от таксата си?

Жената кимна.

— Така изглежда.

По някаква причина това я вбеси. Отгърна страницата и откри листа с финансовата застраховка. Насреща ѝ изскочи още една нежелана благотворителност.

— Тук пише, че всичко е платено.

— Точно така, госпожо.

— От Гевин Слейд.

— Разбрах, че той е дядо на момчето. — Служителката се усмихна със замечтано възхищение, което Мишел много добре познаваше. — Сигурно е страхотно да имаш такъв баща.

Драсна подписа си на всички обозначени места.

— Страхотно, и още как. — Живей за мига, напомни си тя. По-късно щеше да се разправя с Гевин за сметката. И със Сам, който се бе отказал от таксата си. Да вървят по дяволите и двамата! Имаше добра работа, печелеше достатъчно. Не й бе нужно никой от двамата да нахлува в живота й и да поема юздите.

— Добро утро, госпожо Търнър. — Сестра О'Браян изглеждаше спретната и хубава в розови панталони и туника, наметната с жилетка. — Синът ви изглежда добре.

Мишел се усмихна насила.

— Вчера няхах възможност да говоря с вас. Оценявам всичко, което сторихте със Сам за Коуди.

— Моля.

Изглежда не бързаше за никъде. За да поддържа разговора, Мишел попита:

— Отдавна ли работите със Сам?

Сестрата се поколеба и й отправи много странен поглед. Служителката на регистратурата спря да почуква по клавишите и с периферното си зрение Мишел я видя да се навежда напред.

— Близо пет години, откакто се върна в града — отвърна Алис О'Браян.

Мишел почувства, че сестрата може да й разкаже още много за тези пет години, но сега не беше подходящият момент. Намествайки презрамката на чантата си, тя забърза надолу по коридора. Вратата на стаята на Коуди бе леко открената. Тя почука.

— Коуди? Мама е.

— Да, готов съм.

Не бе подготвена за вида му. Опашката я нямаше. Дебела бяла превръзка покриваше шевовете. Косата му имаше позната форма. Спомняше си как растеше тя, когато беше малък — на прекрасни

вълни, като че цялата му глава бе облизана от дружелюбен златен ретрийвър.

Той я погледна, а Мишел мислено благодари на бога. Бледността я нямаше. Добър знак.

И въпреки че ѝ се плачеше, тя се насили да се усмихне.

— Харесва ми прическата ти, сине.

— Един човек дойде призори и каза, че само ще я подравни, а виж какво направи.

— Хубава е, Коуди. Наистина.

— Гадна е.

Виждаше, че отново го обзема предишното сърдито настроение. След травма или тежка болест децата обикновено преживяваха период на съвършена доброта. Вчера, докато Сам го шиеше, Коуди бе толкова добър. И по телефона ѝ бе прозвучал бодро. Но сега нещата се връщаха към обичайното му настроение.

Нарочно ли го правеше, питаше се тя.

Подаде ѝ бяла найлонова торбичка с името на болницата, отпечатано от едната ѝ страна.

— Ето ги всичките ми вещи. Може ли да си вървим вече?

— Първо трябва да се видя със Сам — отвърна тя, а устните ѝ се насладиха на името му. — Имам някои въпроси към него.

Коуди ѝ подаде едно розово листче.

— Той вече ми даде тази рецепта.

— Гледай MTV два часа и ми се обади сутринта — изрече един глас от прага.

Мишел се обърна и го видя, облегнат с едното си рамо на касата на вратата. Сам Макфий в лекарска престилка. Вчера беше твърде притеснена за Коуди, за да оцени гледката. Беше толкова различно от начина, по който го помнеше, и по който винаги си го бе представяла.

Това беше мъжът, който искаше да си проправи път в живота на сина ѝ, напомни си тя.

— Вземи рецептата за болкоуспокояващите. — Сам влезе в стаята. Табелката със снимка, висяща от джоба му, а още повече стетоскопът и протектора с надпис на фармацевтична компания, му придаваха авторитет, който я караше да се чувства странно. — Спазвайте указанията и той ще се оправи. — Постави няколко снимки върху таблото на стената. — Тази сутрин е добре. — С молива си

посочи няколко области, които ѝ напомниха за фигурите на Роршах, симетрични цветни петна, които психиатрите използваха, за да проследят умствената дейност.

— Тази е от вчера, а ето и сутрешната. Травмата на главата е минимална.

По някаква причина ѝ се доплака. Разгледа снимката. Показваше ли къде се крие добротата? Обясняваше ли защо Коуди постоянно е изпълнен с омраза? Прехапа езика си, за да не изрече въпросите на глас.

Сам се усмихна широко на Коуди.

— Дебела глава имаш, хлапе.

— А ти — скапан бръснар — промърмори момчето.

— Хазлет ли? Имаме късмет, че изобщо някой е съгласен да прави домашни посещения.

Коуди се придвижи към вратата, а дънките му се влачеха.

— Ще бъда в колата, мамо.

— Добре. — Тя почака, прехапала долната си устна, защото знаеше какво иска да направи той, но не желаше да го накара, защото нямаше да е същото. *„Обърни се, малък негоднико. Обърни се и благодари на доктор Макфий.“*

Той не го направи. Не беше изненадана. Не смяташе, че и Сам е изненадан. Само след няколко дни той вече знаеше отлично, че Коуди е кисел хлапак, който се движи на ръба и се прави на прекалено готин за твърде широките си дънки.

— Има ли още нещо, което трябва да зная? — попита тя.

— Обичайното. Карайте я по-полека през следващите няколко дни. Ще свалим конците в петък или събота.

Тя кимна, свела поглед към ръцете си. През миналата нощ почти не бе мигнала и сега с неудоволствие осъзна, че не се бе изкъпала, не носеше грим и бе облечена в дрехи, които намъкна за пет минути.

— Отказал си се от таксата си — избъбри Мишел.

— Хлапетото беше под моя опека, когато кобилата го ритна в главата. Ако искаш да ме съдиш, ще спечелиш доста.

О, това би било забавно, помисли си тя. Вече виждаше заглавията в таблоидите. *„Майка знаменитост съди бащата за травма, нанесена на извънбрачния им син.“*

— Не си и помисляй за съдебен иск, Сам.

— Иска ми се всички да имаха същото отношение.

— Имам още един въпрос.

— Давай.

— Става дума за трансплантацията на Гевин. — Стомахът ѝ се сви. — Ъ, може да има спънка.

— Спънка?

— Отлагане.

Изражението му не се промени, но светлината в очите му помръкна.

— Гевин ли има проблеми?

Тя пристъпи от крак на крак. Стаята ѝ се струваше изключително задушна.

— Ами не съвсем. Само че... тази сутрин станах рано и видях... Осъзнах, че тази работа с диализата и всички лекарства вече се е влачила твърде дълго. Затова разговарях с доктор Темпъл, психологът от екипа за трансплантацията. Казах му, че всеки миг изчакване е проява на жестокост. — Пое си дълбоко дъх, усещайки как сълзите от изтощение и отчаяние напиреха да бликнат. Овладея се. — А кучият му син каза, че не бил сигурен, че сме готови.

— Готови ли? Искаш да кажеш, че трябва да назначат още изследвания или...

— Не, остава само ангиограмата. Играе си с нас, Сам. Не мисли, че с Гевин сме психически узрели.

— А ти смяташ, че сте?

— Зная, че съм, по дяволите! Животът ми е в застой и нищо не може да продължи, докато не приключи с това. А той иска да определя дали действам, подтиквана от вина или от лоялност, или от бог знае какви подбуди. Какво значение може да има това, Сам?

Той мълча дълго време. Твърде дълго. Мишел започваше да мисли, че е професионален навик. Конспирация. Измъчвай пациента, докато го докараш до ръба, след това си прибери парите.

Накрая Сам проговори:

— Ще ти дам лична препоръка.

Костите на краката ѝ омекнаха.

— О, Сам! Наистина ли? Моля те!

— Ще направя каквото е по силите ми. Познавам Маги Кер. Бих могъл да ѝ се обадя. — На визитката ѝ пишеше „Д-р Маргарет Кер“,

но Сам я наричаше Маги. — Тя е най-добрата — добави той.

— Радвам се да го чуя. — „Е, какви са ви отношенията с Маги?“

— Както и да е, сигурен съм, че ти е казала колко е сложна процедурата. Тя трябва да бъде изпълнена с точност до секундата. Всичко трябва да се случи едновременно в правилния момент. Чакането може да изнерви всеки.

— Опитвам се да проявя търпение, но ми е дяволски трудно!

— Няколко дни повече не са от значение, не и при Гевин. Както ти казах по-рано, той е в отлична форма. Няма вероятност да се влоши.

Мишел се улови да поставя ръце на хълбоците си. Не, не на хълбоците. В задната част на талията, в областта на бъбреците. Напоследък често го правеше.

— Добре — каза тя, внезапно засрамена. — Ще приема препоръката. Само им предай, че не съм психопат, който се опитва да спечели вселенското благоволение, като дари единия си бъбрек на баща си.

Очите му проблеснаха.

— Мога да го направя.

— Благодаря ти.

— А, Мишел, снощи наистина говорех сериозно. За Коуди.

Не би могъл да планира неочакваната си атака по-добре. Беше се отказал от таксата си, предлагаше ѝ да се намеси в работата на екипа в нейна защита, а сега и това.

— Изнудваш ли ме? — попита тя. — Ще ми дадеш лична препоръка, ако се съглася да ми откраднеш сина?

— Не целя да открадна нищо от теб, Мишел. Мислиш ли, че ще му навреди да чуе истината? Че ще го нараним, ако научи кой съм?

Тя се отпусна тежко на касата на вратата.

— Не зная какво си мисля. Дори още не съм изпила първата си чаша кафе.

Призрачно осветен от слабата лампа, той ѝ се струваше едновременно чужд и болезнено познат. Светлината подчертаваше чертите му — финия нос и високите скули, устата, която помнеше от толкова отдавна. И все пак, по челото му виждаше отпечатъка на изгубените години, зрелостта, дошла бог знае откъде, и късаща сърцето ѝ самота.

— Ще му кажа, Сам.

— Кога? — Въпросът му бе мигновен, сякаш го бе държал на върха на езика си по време на целия разговор.

Тя се насили да прикрие страха си.

— Ще го направя днес.

— Как мислиш, че ще го приеме?

Господи, как искаше да го докосне, точно сега. Да хване ръката му и да я стисне. Защото за пръв път тя осъзна, че и той е уплашен. Като познаваше уязвимостта, дълбоко скрита у този тайнствен, но познат мъж, той й ставаше още по-скъп.

— Не бих могла да зная, Сам. Напоследък Коуди е... непредвидим. Никога не зная дали нещо ще му хареса, ще го подразни или ще го разяри.

— Не пита ли за баща си вече?

Мишел имаше чувството, че балансира върху острието на нож. Имаше ли значение какво ще му отговори? Сам вече не беше част от живота им. Но... как би могла да излъже? Каква полза би имала?

— Питаше от време на време, след като започна училище. — Преди това не бе имал представа, че нормалните семейства се състоят от двама родители.

— И...? — Сам се бе сковал. Тя виждаше напрегнатите жили на врата му. Част от нея се наслаждаваше на страданието му, защото и тя се бе борила, докато отглеждаше сина си сама. Но друга, по-нежна част от нея, все още искаше да го докосне.

— Казах му, че съм срещнала баща му, когато съм била прекалено млада. Казах му, че е бил каубой, който е участвал в шампионата по родео. Обясних му, че не съм го виждала след кратката ни... връзка.

За малко да я нарече „любовна“.

Мускулът на челюстта му изпъкна.

— Изкарала си ме истински принц, а?

— Нямахме смисъл да му казвам повече. Беше опасно заради пресата. Аз винаги ще си остана дъщерята на Гевин. Не исках да пишат разни неща... за нас, за Коуди. Ако му бях споменала името ти и му бях дала подробности, някой търсач на сензации можеше да научи. Не е справедливо спрямо детето.

Искаше ѝ се Сам да каже нещо, но той само продължаваше да я гледа и изведнъж тя си спомни миналото. Неговото мълчание, нейното бърборене. Как той се преструваше, че се ядосва за дреболии, например, когато тя носеше батистените му работни ризи, но Мишел разбираше, че тайно се радва. Тези ризи миришеха на него.

В деня, в който напусна Блу Рок опозорена, тя отнесе една от тях със себе си. Докато беше бременна, я вадеше и я държеше притисната на топка до гърдите си. Меката избеляла памучна материя успокояваше кожата ѝ, докато вдъхваше аромата на Сам. Никога не я бе прала, защото се ужасяваше, че миризмата ще изчезне. Когато това се случи, казваше си тя, Сам ще си е отишъл от живота ѝ окончателно и безвъзвратно.

С тази стара синя риза се случи нещо съвсем неочаквано. Някой ден можеше да му разкаже за това, но не сега.

— Всичко, което Коуди знае за миналото е — каза тя, — че съм била част от статистиката, неомъжена майка, принудена да порасне твърде бързо. — Сянка премина по лицето ѝ и тя побърза да продължи: — Не му го казах с тези думи. Никога не бих позволила Коуди да се чувства виновен за това че се е родил. Той е най-голямото щастие в живота ми. — Усети малък възел в гърлото си, защото тази част беше истина. — Бих умряла за него и той го знае. Обичам го повече, отколкото съм мислила, че е възможно. Давам му най-добрия живот, който мога да му осигуря. Успях да го опазя от фотообективите и да го задържа в училище. И... това май е всичко. — Парата ѝ свършваше и тази мисъл предизвика горчива усмивка на устните ѝ.

Пейджърът му извънтя и я сепна. Той провери номера.

— Ще говорим по-късно. Ще видя Коуди през седмицата, за да сваля конците.

— Добре.

Докато се отдалечаваше, а хирургическата му престилка се ветрееше зад него като плащ, тя си помисли за предстоящата задача и потръпна. Не от студ, а от страх. Някаква малка, скована в лед, част от нея живееше в ужас, че Коуди — нейното гневно, красиво, объркано момче — би я напуснало, ако имаше къде да избяга.

ГЛАВА 15

Сам и партньорът му Карл прекарваха по един ден седмично в резервата на около двадесет мили от Кристъл Сити. Работеха като медицински съветници на конфедерацията на племената салиши и кутенай. Там, в една каравана, в съседство с началното училище, той практикуваше онзи вид медицина, в който беше най-добър — директна, практическа грижа. Лекарската му работа беше сломяваща духа, често тъжна, понякога вбесяваща и, от време на време, удовлетворяваща.

За неприятностите получаваше мижава стипендия от Бюрото за индианските проблеми и, ако обстоятелствата го позволяваха, един час атлетичен, необвързващ секс с една жена на име Канди, която живееше в колиба в северния край на селището.

Днес в безплатната клиника проведе детска консултация с четиринадесетмесечно бебе и имунизира едно момченце. Малко по-късно прегледа седемдесетгодишен диабетик, който не искаше да спре да пие. Изказа обичайните предупреждения, връчи обичайните памфлети и брошури, написа рецепта и изпрати стареца, който се движеше с неочаквано достойнство. Щеше да е чудо, ако изкара зимата.

Назначи терапия срещу хламидия на засрамена тийнейджърка и извади бобено зърно от ноздрата на любопитно тригодишно дете. Прегледа Линда Улф не за пръв и последен път. Тя твърдеше, че има проблем с координацията. Сам виждаше, че е твърде изтощена и с прекалено силни болки, за да се постарее повече в измислянето на лъжа. Неясно смотолели, че е паднала, после тихо заплака, докато Сам я бинтова и ѝ предписа някакво болкоуспокояващо. Този път имаше разкъсан хрущял на лакътя, но през годините беше лекувал странната, хаплива, а накрая и жалка жена със спукани ребра, разкъсани рани, отлепена ретина и безброй контузии.

Когато я разпитваше, тя винаги даваше дежурния си отговор:

— Аз съм голямо момиче, доктор Макфий. Зная какво правя.

И толкова. Съпругът ѝ щеше да я тормози, докато един ден прекрачи границата и я убие или докато тя помъдрее и го напусне.

Всеки път, когато видеше Линда, Сам правеше всичко по силите си, за да я убеди да напусне мъжа си. Разговаряше със социалните служби, пришпорваше племенната полиция да хване негодника по друго обвинение — пресичане на червено, незаконно изхвърляне на смет, изтекъл срок на номерата. Но, макар и странно, Ранди Улф беше примерен гражданин, работещ в дърводобивната индустрия. Единствените му престъпления бяха насочени към Линда, а тя отказваше да повдигне обвинения. Веднъж, преди няколко години, Сам се спречка с него. Ранди се прибра у дома и смаза жена си от бой.

В края на деня Сам паркира зад една дървена къща в северната част на селото. Кенди отвори вратата и пушна навън стадо котки, докато той влизаше. Усмихна се, облечена в ръчно рисувано кимоно.

— Здравей, докторе — каза тя. — Отдавна не сме се виждали.

Той се ухили и кимна за благодарност, докато тя му подаваше студена бира.

— Така е — отвърна Сам, отпивайки голяма глътка, после остави бутилката. Целуна я настойчиво, като я избутваше назад към спалнята, без да отлепя устни от нейните. След няколко минути бяха голи и се търкаляха по леглото. Харесваше мекотата ѝ, вкусът ѝ на бира и парфюм и нещата, които тя правеше с ръцете и устата си.

Но след като свършиха, никога не му се оставаше дълго. Облече се набързо, подаде кимоно на Кенди и излезе при пикапа си. Загърнатата във вълнено палто, тя стоеше и го гледаше със замислено лице.

— Много си се разбързал днес, докторе.

— Тъхъ. Имам много работа.

— Искаш ли да останеш за вечеря? Готвя фасул.

— Не тази вечер, захарче. Най-добре да тръгвам.

— Пази се — каза тя, потръпвайки, докато Сам се качваше в колата. Котките ѝ се втурнаха вътре, галейки се в глезените ѝ, докато тя го изпращаше с поглед.

Сам помахаше и потегли, донякъде отвратен от себе си, задето можеше да я остави толкова небрежно, донякъде подразнен от Кенди, задето му го позволяваше. След срещата изпитваше тъпото усещане за безполезност. Знаеше, че преднамерено странеше от обвързване, въпреки че част от него жадуваше да го направи. По пътя към къщи включи радиото. Помисли си за четиримесечното бебе. Дори и сега

можеше да усети копринената повърхност на кожата му, пухкавата му черна косичка. Виждаше кривата и мокра беззъба усмивка на бебето.

Пъхнатите му в ръкавици ръце се стегнаха конвулсивно около волана. Какъв е бил Коуди като бебе?

„Концентрирай се върху настоящето“ — диктуваше му здравият разум.

Да започне с гневния тийнейджър, който вероятно се намираше в по-голям риск, отколкото майка му смееше да допусне. Да започне с хлапето, което отдавна бе преминало възрастта, на която би му пукало кой е баща му. Да започне с хлапето, което знаеше, че ще трябва да положи усилия да хареса.

Господи! Що за баща не харесваше собственото си дете?

Сам спря пикапа пред боядисано в жълто бунгало в самия край на града. Късното следобедно слънце обливаше снежните бразди в малкия двор. Знаеше, че тя го чака вътре. Винаги беше така във вторник следобед, нейният половин свободен ден. Откакто се бе преместил в Кристъл Сити, той отделяше вторниците за нея.

Седеше зад волана и се отърсваше от невидимото бреме, мислено оставяше в колата всички грижи от дългия уморителен ден. После тръшна вратата зад себе си и прекоси двора към верандата.

Почука леко и влезе. Посрещна го познатият мирис на свещи с ванилова есенция и цигарен дим.

— Здравей, мамо — поздрави той, изтръсквайки снега от ботушите си на изтривалката.

— Здравсти, сине. — Тами Лий Гилмър пхна разделителя в романа с меки корици на скута си. Доста късно в живота си бе открила нещо, което ѝ харесваше почти толкова, колкото преди — пиенето и купоните. Четеше ненаситно — детективски и любовни романи, трилъри, мемоари и любимите ѝ списания „Нашънъл Инкуайърър“ и „Кънтри Билборд“. Сам нямаше спомен да е имало книги сред вещите им. Като че ли Тами Лий наваксваше пропиляното време.

Тя се изправи от креслото си и прекоси стаята, прегърна го за кратко и го целуна по бузата. Ароматът ѝ на цигари и парфюм „Марли“ се бе пропилил в пуловера, който носеше. Беше слаба кокалеста жена, чието тяло по чудо бе оцеляло след годините на самоунищожение. Въпреки че беше привлекателно по един старомоден начин, лицето ѝ

бе белязано с деликатна мрежа от бръчици, пътна карта на бурното ѝ минало.

— Добре ли си, мамо? — попита я Сам.

— Разбира се. — Отиде до кухнята и наля две чаши кафе, после му подаде едната. — Току-що го направих.

— Благодаря. — Седна на масата, докато тя търсеше в хладилника нещо, което да му предложи. Въпреки че не беше гладен, знаеше, че няма смисъл да я спира.

Това бе жената, която го бе отгледала в раздрънкан плимут „Валиант“, която го бе оставяла в кошарата за игра, докато групата ѝ свиреше единствения им хит, изпълнен от пресипналия ѝ от уискито глас; която го бе научила да купува цигари от автомат, преди още да е станал достатъчно голям, за да се научи да брои; която го бе използвала, за да си издейства условни присъди от неодобряващите съдии; която го бе накарала да изостави единственото момиче, което някога бе обичал. Беше му отнела всякакъв шанс за нормално детство.

И все пак, когато Сам поглеждаше майка си, изпитваше едно-единичко чувство, което се излъчваше от сърцето му и отекваше в цялата му душа. Чувство на любов.

Защото след всичките пътувания, бягствата, укриванията, арестите, призовките, крясъците и болката, след като бе пораснал достатъчно, за да я принуди да се лекува, тя го бе обичала с цялото си същество.

Понякога това не беше много. Понякога да търси любов от нейна страна бе като да пита за мляко в магазин за авточасти. Но в по-трезвите си периоди тя успяваше да му даде достатъчно обич, за да преживява. Докосваше бузата му и му казваше, че съжалява, задето е пропуснала родителската среща или е забравила да купи продукти, или не ѝ достигат пари, когато дрехите му са умалели. Без дори да възнамерява да го прави, Тами Лий го бе научила да мечтае.

Тези дни в магазина на Ланел тя слушаше местните клюки и режеше платове за завеси и кувертюри. В сравнение с бурното ѝ минало, това беше тих живот, но не се оплакваше. Работеше доста над позитивизма с надзорника си от „Анонимните алкохолици“ и явно това ѝ стигаше.

Сервира чиния със сирене и крекери.

— Как вървят нещата при теб? Как я кара синът ми, докторът?

— Преживявам интересна седмица. За начало спечелих наградата на родеото в събота.

Тами Лий сбърчи нос.

— Не разбирам защо продължаваш с това, скъпи. Ще се нараниш.

— Мамо, та аз съм се наранявал на толкова много места, че вече не останаха. — Разпери ръце. — Родеото е моят спорт.

— Лекарите би трябвало да се занимават с голф и ски.

Той се засмя.

— Я, къде го прочете това?

— В едно списание, което намерих в кабинета ти.

— Предполагам, че не съм от тези доктори. — С неговата практика, службата в обществената болница и индианците, които лекуваше, никога нямаше да забогатее.

Мислите му прескочиха към Коуди. Само коженото яке на момчето вероятно струваше колкото седмичната застраховка срещу лекарска грешка. Дали се дължеше единствено на възрастта му, или беше от онези хлапета, за които символите на благосъстояние имаха значение?

Тами Лий барабанеше с пръсти по масата. Сам знаеше, че ѝ се пуши, но се опитваше да не го прави твърде често в негово присъствие. Като дете вероятно беше погълнал дим в количество, достатъчно, за да убие лос. Хапна си крекер и отпи от кафето.

— На родеото се натъкнах на някого — изрече внимателно. Отрано се бе научил да предпазва лабилната си майка, когато е възможно, но това не беше нещо, което можеше да скрие от нея.

Ръцете ѝ спряха да барабанят и тя го изгледа с остър, пронизателен поглед.

— Така ли? На кого?

— Мишел Търнър, дъщерята на Гевин Слейд.

Майка му се облегна в тапицирания с винил стол и подсвирна.

— Тази сутрин в магазина дойде Теда Дъкурт и спомена нещо такова. Заради болестта на Гевин ли е дошла?

Сам кимна. Не искаше да обсъжда подробности с майка си. В град с размерите на Кристъл Сити заболяването на Гевин едва ли можеше да бъде опазено в тайна, но не беше работа на Сам да издава подробности за състоянието му и лечението.

— И... как е старото ти гадже? — попита Тами Лий. Познаваше Мишел само бегло като разглезената дъщеря на русия актьор, момичето, с което Сам се виждаше като тийнейджър. Подозираше, че майка му знае колко далече са стигнали отношенията им, но Тами Лий никога не бе говорила много по въпроса. Спомняше си, че веднъж се бе опитала да го предупреди за Мишел.

— Това момиче ще ти донесе само болка, сине.

Помнеше деня, в който го бе казала. Върна се от работа, след като цял следобед беше сервирала в кафене „Тръкстоп“. Облечена в бялата си полиестерна униформа, седна на боядисания люлеещ се стол и развърза белите си кожени маратонки „Рийбок“, разтривайки уморените си крака, докато Сам се приготвяше за среща с Мишел в къщата за лодки. Беше в страхотно настроение.

— Чуваш ли ме, сине? — повтори Тами Лий. — Само болка.

— Остави ме, мамо — каза той, докато бършеше косата си с хавлиена кърпа. — Прекарваме си страхотно заедно.

— В момента, да. Но не може да си позволиш да забравиш коя е тя и кой си ти.

Търпението му се изчерпи.

— До после. — Остави я да седи в паянтовата къща под наем, стара дървена постройка в бедняшки квартал с порутен гараж, свързан с къщата чрез дълъг прав коридор. Само това можеха да си позволят с бакшишите на Тами Лий и заплатата на Сам от ранчото.

Когато се върна за пръв път в Кристъл Сити, за да започне практиката си, мина покрай къщата и я завари изоставена. Прозорците бяха строшени, вероятно от хлапета с въздушни пушки. Покривът беше провиснал като гърба на стар кон, а обшивката — избеляла от времето и добила цвета на прашния двор, задушаван от избуяла салвия. Потисна порива да запали къщата и да я гледа как изгаря до основи.

— Е? — подкани го майка му. — Каква е тя сега?

— Художник на реклами в Сиатъл.

— Спомням си, че беше някакво дете чудо.

— И е... самотна майка.

Оформените ѝ вежди се повдигнаха.

— Май с нея имаме нещо общо, в края на краищата.

Сам обмисли забележката ѝ за момент. Като Коуди, и той рядко бе питал кой е бил баща му. „Просто един мъж“ — винаги отговаряше Тами Лий и си измисляше името. „Просто един мъж на име... Макфий.“

Не се опита да научи повече, защото когато порасна достатъчно, за да знае как да издири някого, вече можеше и да проумее колко лесно е за един мъж да създаде дете. А и защото в неговото съзнание никой мъж не можеше да се сравнява с измисления баща от фантазиите му.

Питаше се дали и Коуди бе постъпил така. След като в живота му липсваше баща, беше ли си изфабрикувал съвършения татко от желанията и мечтите си? Беше ли си представял някой едър и силен мъж, който се смее, играе на топка с него и го води на риболов? Някой, който гаси лампата и го наглежда нощем?

Загадъчният баща бе представлявал могъща фигура в живота на Сам, но бе изцяло плод на въображението му. Сам се опитваше да реши как би се почувствал, ако имаше шанса да се запознае с истинския си баща.

Неминуемо щеше да се разочарова.

— Синът на Мишел е на шестнадесет, мамо. Била е бременна с него, когато е напуснала Кристъл Сити през онази зима.

Тами остана напълно неподвижна, въпреки че светлосивите ѝ очи се изпълниха с удивление. Най-сетне тя каза:

— Значи е твой син.

— Да.

— И не си знаел за него?

— Не. Напуснахме града, преди Мишел да ми каже.

— И не се е опитала да се свърже с теб?

— Не. — Не му се искаше да се впуска в тази тема с Тами Лий. Не искаше тя да се чувства виновна, задето го е повлякла със себе си по трудния път. Трезвеността ѝ беше отвоювана трудно. Няколко пъти вече се бе поддавала на старата слабост; едно емоционално разстройство би я тласнало безмилостно към следващата чашка.

— И какво мислиш за всичко това? — попита тя.

— Все още свиквам с идеята. Момчето се казва Коуди, на шестнадесет е и е сърдито на света.

Тя се взираше в скута си.

— Ти беше твърде зает, стараяйки се да се задържиш на работа и да учиш, сине. И трябваше да се откажеш от училището, когато се местехме постоянно. Съжалявам за...

— Недей, мамо — прекъсна я той. — Ти ме предпази да не се превърна в непокорен малък негодник, затова трябва да ти благодаря.

— Значи той е непокорен малък негодник?

— В общи линии, да.

— Какво мисли за теб?

— Мишел не му е казала, че съм му баща. Но обеща да го направи скоро, може би днес. А после... ще видим.

— Всяко момче би се гордяло да те нарече „татко“ — каза Тами Лий. Тя му приписваше заслуги, защото е спасил живота ѝ, като отново и отново я влачеше до клиниката, ритаща и пищяща. Колкото и пъти да ѝ обясняваше, че силата е била нейна, а не негова, тя настояваше, че трябва да благодари на него.

— Може да иска да се запознае с теб — предложи Сам и не се сдържа да добави, — бабо.

Тами Лий се смрази за момент. После се изправи.

— Имам нужда от цигара. — С бързи, отривисти движения тя грабна пакет „Вирджиния слимс“ от шкафа, запали една, включи аспиратора над печката и се облегна на плота.

— Ще ме намрази. — Издиша облаче дим.

— И така да е, няма да е по твоя вина. Казах ти, хлапето е проблемно. Мишел се старее с всички сили да се справи с него.

Тами Лий го изгледа през тънък воал от синкав пушек.

— Има ли шанс двамата пак се съберете?

Въпреки че възможността бе далечна, колкото луната, Сам беше пронизан от тази мисъл от мига, в който я бе видял на паркинга до арената.

— Няма начин — отвърна бързо. — Тя живее в Сиатъл и е... обвързана, предполагам. Животът ми е подреден, мамо. Няма място за риск. Веднъж бях женен и знаеш какво се случи. Не смятам да се занасям със старата си изгора.

Тами Лий кимна.

— Хората не се женят за детската си любов. Или ако го направят, накрая умират като Ромео и Жулиета.

Сам се засмя.

— Май си права, мамо.

— Тогава какво следва?

— Предполагам, че когато видя Коуди отново, той ще знае, че съм му баща.

Тя угаси цигарата в алуминиев пепелник на печката.

— Боиш ли се, сине?

— Дявол да го вземе, да, мамо.

ГЛАВА 16

Това беше лудост, мислеше си Мишел, въздишаща по Сам Макфий като влюбена ученичка. Но не можеше да спре да мисли за него, да си представя големите му ръце и как деликатно се бяха справили с шевовете на Коуди. Не можеше да не си припомни цвета на очите или изражението на лицето му, докато я наблюдаваше от прага на болничната стая. Имаше почти пораснал син, болен баща, връзка в Сиатъл. Не биваше да си представя, дори и тайно, какво би било отново да опознае Сам.

— Е, ти така и не ми разказа за раждането на жребчето — каза на Коуди по пътя към къщи, колкото да се разсее, толкова и за да го подтикне да говори.

— Беше много яко. Имаше неправилно предле... неправилна позиция на кончето, а ветеринарят не можеше да дойде навреме, затова се захванахме ние — Сам, аз и Едуард. Кобилата все се изправяше, когато не трябва. Трябваше да си пъкна ръката вътре в нея, за да завъртя жребчето.

— Представям си тази невероятна картина. Значи не си се погнусил?

— Не. Както казах, беше много яко.

Може би се дължеше на удара по главата. Това трябва да е обяснението, мислеше си Мишел, защото синът ѝ не можеше да смята, че да си завреш ръката в родовия канал на някаква кобила е яко. Но от друга страна, някога конете изпълваха живота ѝ и го правеха красив. Чудеше се, дали някой кон не можеше да стори същото и за Коуди.

Дуули беше четиригодишен през лятото, когато тя се пренесе в Монтана. Грациозният кон с бяло петно на челото беше привлякъл интереса ѝ, когато го видя да рита в ограждението. Баща ѝ, нетърпелив да я поглези, ѝ го предложи.

Всички в ранчо Блу Рок трябва да я бяха взели за високомерна гражданка с тесните ѝ светлобежови панталони за езда, високи английски ботуши и цял куп панделки и трофеи, разпръснати по бюрото в стаята ѝ.

Дуули не притежаваше търпението да бъде обучаван от ездач, който искаше от него да прескача малки препятствия и да извива гърба си или да обикаля в кръг в красив тръс. На Мишел ѝ бяха нужни много хвърляния от седлото и много наставления от страна на Сам, за да го разбере.

Стигнаха до къщата и тя угаси двигателя, обръщайки се към Коуди. Тази прическа! Опитваше се да не се усмихва, като я гледа, но беше ужасно щастлива, че не вижда омразната двуцветна конска опашка, висяща на гърба му.

— Как се чувстваш? — попита го тя. — Мога ли да ти приготвя нещо за ядене?

— Смазан съм, мамо. Мисля да се поотпусна малко.

Мишел устоя на желанието да му помогне да слезе от колата. Когато той свали якето си и се просна на дивана, включвайки телевизора, тя устоя и на желанието да грабне одеяло и да го завие. Преди можеше да го завива, докосва и обгрижва колкото си иска. Сега, когато го правеше, имаше чувството, че навлиза в чужда територия.

Добре, сега му кажи, подканяше се тя. Кажи му за Сам.

Но още щом отвори уста да заговори, той вдигна телефона и набра дълга поредица от цифри.

— Там ли е Клаудия? — попита. — Хей, Клаудия! Аз съм. Няма да повярваш какво се случи...

Чувствайки се като натрапник, Мишел излезе от къщата за гости, все още облечена с палтото си, и отиде до голямата конюшня в края на централната алея. Всичко приличаше на декор от сантиментален филм — слънчевата светлина върху снега и старата червеникава постройка, твърде идеални, за да са истински.

— Джейк? Аз съм, Мишел Търнър. Дъщерята на Гевин.

— Добре дошла отново, Мишел. Радвам се да те видя. — Беше само няколко години по-възрастен от нея. Някога баща му бе управител на ранчото, важна и доходна служба в имот с размерите на Блу Рок. Джейк не се бе променил много. Само малко понапълнял и загрубял от времето. Имаше големите мазолести ръце на опитен ездач, типичната походка на отдавнашен каубой и резервираното държание на човек, който се чувства по-свойски сред животните, отколкото сред хората.

— Има ли тук кон на име Дуули? — Шансът беше малък, но беше длъжна да попита.

— О, да. Старецът още е сред любимците на шефа.

Мишел не искаше Дуули да е старец. Искаше да е така млад и бърз, както го помнеше.

Джейк я поведе надолу по пътеката в центъра на конюшната. Тя се чудеше дали той помни случилото се преди толкова много години и ролята, която бе изиграл, но знаеше, че няма да го попита. Спряха при един от боксовете. Над ниската врата се появи дълга кафява глава на пъстри петна, сякаш бе напръскана с четка.

Дуули. Най-добрият ѝ другар. Не помнеше да е обичала друг кон като него, а сега той стоеше пред нея, лениво дъвчеше люцерна и от влажните му ноздри лекичко се издигаше пара.

— Дуули.

Казват, че конете, подобно на слоновете, никога не забравят. Мишел вярваше в това. Вярваше с цялото си сърце, защото в минутата, в която изрече името му на глас и се притисна до дългата му твърда глава, той изпръхтя и издиша леко в тишината на конюшната.

А Мишел неочаквано избухна в сълзи. Може би защото този момент беше кулминацията на всичко, което се бе трупало вътре в нея. В един свят, който се бе побъркал зад гърба ѝ, Дуули си живееше живота, дъвчеше си люцерната и си стоеше търпеливо в бокса. Беше остарял и се радваше да я види.

Джейк се отдръпна, вероятно смутен от проявата ѝ на чувства. След време тя вдигна поглед и избърса лицето си в ръкава.

— Съжалявам, Джейк. Това е любимият ми кон и е много вълнуващо да го видя отново.

Той се взираше настойчиво в нея. Правеше го и когато бяха млади. Това винаги я плашеше, защото в погледа му се четеше стаен глад.

— Трябва да го изведеш на езда — каза той, карайки я да се чувства глупаво заради подозренията си.

Мишел знаеше, че би трябвало да се възпротиви, да протестира, да измисли куп причини да не излиза на езда с Дуули, при всичките проблеми, но когато отвори уста, единствената дума, която излезе, беше:

— Да.

От съседното помещение взеха юзда, верига, хамут и седло „Флорес“, които помнеше отпреди години. Баща ѝ можеше да е един от холивудските преселници, които хората в Монтана не обичаха, но беше сериозен преселник. Блу Рок обгръщаше животните с внимание. Успехът на доставчика на животни за родеото зависеше от качеството им. Всяка частица от такъмите и седлата беше идеално почистена и смазана.

Дуули чакаше търпеливо да го оседлает.

— Напълнял е — каза тя, усмихната, докато притягаше каишите.

— Не се движи много. Ездата ще му се отрази добре.

— Добре ли е? Нали не куца?

— Просто е бавен. Мързелив е. Но ще ти се подчинява.

Изведе го на двора, където снегът беше дълбок и пухкав. Слънчевата светлина и студът я пронизаха, а Дуули изви шията си точно по начина, който Мишел си спомняше. Той знаеше пътя до широкия покрит манеж. Насочваше го с шпорите едва-едва. Отначало го подкара бавно в спокойна разходка по арената. Когато конят се поотпусна, естествено премина в слаб тръс, лека като вятъра походка, която съответстваше на собствения ѝ сърдечен ритъм.

От уважение към възрастта му не го накара да препуска в галоп. Просто се вслушваше в потропването на опитните му копита по меката земя, в ритмичното пуфтене на дъха му и постоянното поскърцване на седлото.

Подобно на носени от вятъра листа, в съзнанието ѝ изплуваха откъслечни картини от миналото. Първият път, когато бе яздила Дуули, му сложи английско седло и се опита да го придума да изпълни скокове. Той се съпротивляваше упорито и в последвалата битка на волята не успя да се наложи нито конят, нито ездачката. После, един ден се бе появил Сам. Тя беше засрамена и отбранително настроена, когато той се приближи до оградата, опря крак на перилата и каза:

— Трябва да опиташ да заобикаляш варели с този кон. За това е бил обучаван.

Тя му отвърна, че знае как да язди и му благодари, но той просто се изсмя и продължи да я наблюдава. Когато беше на път да се откаже в безсилието си, Сам даде почивка на животното, постави му друго седло и го подкара покрай варелите.

От този момент насетне тя бе запленена. Да вървят по дяволите красивите панделки и изкуствените цветя покрай фалшивите препятствия. Тя се наслаждаваше на скоростта и ловкостта на обикалянето около варелите — без никога да се съревновава, отдадена само на удоволствието. Дуули трябва да беше роден с трасето в паметта си, защото го изминаваше съвършено, с цялата всеотдайност, за която Мишел можеше да мечтае. Светкавичен галоп по алеята, завъртане по часовниковата стрелка покрай първия варел, обратно на часовниковата стрелка при втория, а после финишираше с такъв бърз галоп, че ѝ се струваше, че всеки път част от нея изоставаше назад.

И винаги, в откъслечните спомени неизменно изплуваше Сам със спокойната си висока фигура и приятелско присъствие в края на манежа.

Онова лято, когато Дуули и Сам изпълваха дните и нощите ѝ, тя си бе мислила, че е намерила пълното щастие.

Бе вярвала, че то ще трае вечно.

Дуули не беше глупав, усети лошото ѝ настроение и забави крачка в походка на люлеещо се конче. Това я успокояваше. Питаше се дали и той го усеща. Конят се потеше толкова обилно, че от всеки сантиметър от тялото му се издигаше пара, затова Мишел забави темпото и го остави да се поохлади.

— И двамата изглеждате страхотно — каза Гевин. Вече не беше крехкият инвалид, когото видя в кухнята рано тази сутрин. Измамно жизнен и издръжлив, той бе облечен в яке от агнешка кожа и широкопола шапка, а връхчетата на ушите му и носа му бяха зачервени от студа.

Откога стоеше там? Бе толкова погълната от ездата, че не можеше да определи.

— Надявам се, че не възразяваш. — Тя се смъкна от седлото и поведе Дуули в две дълги обиколки на арената.

— Не, разбира се. Хубаво е да го видя, че се раздвижва.

— Мисля, че ме помни.

— Не бих се изненадал. Той е един от най-умните коне, които съм имал.

Мишел и Гевин се държаха спокойно и непринудено помежду си. Тя прибра Дуули и отдели време да го нахрани и разчеше гривата му, да постави малко червен дезинфектант в долната част на задния му

крак, където бе забелязала малко порязване. Почисти принадлежностите, докато баща ѝ я наблюдаваше с одобрение.

Навестиха Коуди и откриха, че е заспал веднага, затова излязоха на разходка с колата до малкия местен самолетен парк. Гевин поздравяваше хората по име. Заведе я в хангара, където държеше двата си самолета — стария биплан и „Мустанг Р-51“, скъпоценните му машини. Мустангът все още носеше оригиналните райета от десанта над Нормандия. Беше един от малкото запазени самолети от Втората световна война. Понастоящем повечето бяха в музеи.

— Веднага щом ти подновят разрешителното — каза тя, — очаквам да ме заведеш на най-страхотната разходка, татко.

— Дадено — обеща ѝ той.

Беше ранна привечер, когато се върнаха и влязоха в къщата за гости, за да видят Коуди. Той се беше сгушил и все още спеше на дивана, а телевизорът работеше с намален звук. Възползвайки се от възможността да направи нещо, което той не би ѝ позволил, ако беше буден, Мишел го покри с плетено раирано одеяло и отметна къдрица от челото му.

— Добре ли е? — прошепна Гевин, докато излизаха.

Тръгнаха към голямата къща.

— Да.

— Не съжалявам, че част от косата му я няма.

Изтръскаха снега от ботушите си и ги оставиха в коридора. Влязоха и седнаха до огъня. Тадао им донесе коктейли — „Драй Сак“ за нея и разреден сок от касис за Гевин, както и купичка с безсолни солети, които никой от двамата не докосна.

— Тази сутрин си поговорих с доктор Темпъл. — Тя отпи от шерито си. — Той каза, че може да препоръча отлагане на операцията.

— Така ли?

— Казах му, че това са пълни глупости и че искам да действаме веднага.

Гевин поклати глава.

— Отдавна живея с това заболяване. Още една седмица няма да ме убие.

Тя се скова, опряна на облегалката на кожения диван.

— Искан ми се да не говориш така. — Когато погледна към лицето му, ѝ се щеше да вярва, че вижда онова, което всички дъщери

търсеха у бащите си. Но спомените просто ги нямаше. Може би точно това търсеше. Ако не общо минало, то поне нещо мило и скъпо. Но го нямаше между тях. Вероятно все още имаше време. Щеше ли трансплантацията да им донесе нова близост?

Идеята ѝ се стори неправдоподобна. Бъбрекът си беше просто бъбрек. Резервна част, както го бе нарекъл Коуди. Той не притежаваше тайнствена сила. И въпреки това продължаваше да си мисли, че баща ѝ ще оздравее заради нейния дар.

Той явно нямаше представа за какво си мисли, защото неочаквано каза:

— Е, какво е мнението на Сам за момчето?

— За Коуди ли? — попита глупаво тя.

— Точно за него. — Гевин говореше с пресилено търпение.

— Смята, че е гневен и непокорен.

— Това някакво временно настроение ли е или има проблем?

Взря се в баща си изумено.

— Наистина не знаеш, нали?

— Как се отглежда тийнейджър ли? Нямам никакъв опит, Мишел.

И тя отново го почувства — ядът и негодуванието.

— И двете едновременно.

— Може би не е толкова лоша идея да го събереш със Сам — предложи Гевин.

— Не съм му казала, че Сам е баща му. — Разклати леда в чашата си. — Защо никога не ми каза, че Сам се е върнал в Кристъл Сити?

— Не мислех, че искаш да чуеш това или каквото и да е друго от мен.

Мишел долови нещо по-сериозно зад думите му, някаква осъдителност или уклончивост. Не можеше да определи точно.

— Добре би било да ме предупредиш — каза тя.

Гевин прокара пръсти през белите си коси.

— Е, скъпа, мисля, че се боях, че няма да дойдеш, ако знаеш, че той е тук.

— Щях да дойда, независимо от това — настоя тя. Тази вечер ще кажа на Коуди за Сам. — Безпомощно наблюдаваше как играят

пламъците зад решетката на камината и се отразяват в металната ѝ вътрешност. — Нямам представа как ще се почувства, като узнае.

— А Сам как приема всичко това? — попита той.

— Твърди, че иска да опознае Коуди, но точно това ме влудява. Не можеш да опознаеш едно дете за няколко седмици. Трябва да го отгледаш от раждането му, за да го познаваш истински.

Така ли смяташ?

— Да.

— Значи аз не те познавам? И не мога да те познавам?

Тя погълна остатъка от питието си.

— Говорим за Коуди.

— Добре. Е, говори.

— Просто... не зная какво очаква Сам. Ами ако иска нещо, което не мога да му дам? Например повече време с момчето?

— Готова ли си да се съгласиш на това?

— Разбира се, че не. — Отказът ѝ се изплъзна и я изненада с бързината си. Толкова ли непреклонна беше? Сигурна, че не може да ѝ се случи нищо непредвидено? Нима приличаше на някоя матрона на средна възраст, която бе толкова праволинейна, че не можеше да си представи да се отклони от пътя, който си бе предначертала много отдавна?

— С Брад имаме цели. — Опита се да убеди баща си, както убеждаваше и себе си. — Обвързали сме се. Градим живота си заедно и не смятам да променя това, само за да може Сам Макфий да свикне с новината, че има син.

— Скъпа, повярвай ми, не е новина.

Нещо в тона му я жегна и тя остави чашата си. Медният полилей над главите им излъчваше топлина в смрачаващата се стая и тя не можеше да пропъди мисълта, че наподобява сценичните прожектори, осветяващи широките му рамене, великолепната му коса, набразденото му от опита и грижите лице. Кой Гевин Слейд гледаше — актьора или мъжа?

— Какво имаш предвид, татко?

— Да знаеш, че имаш дете някъде по света, е като да разнасяш епруветка с нитроглицерин. През цялото време си вцепенен от страх, боиш се, че ще я изпуснеш или някой ще те блъсне и светът ще експлодира.

— Не разбирам какво общо има това със Сам.

— Може би трябва да бъдеш по-толерантна. Позволи му да прекара малко време с Коуди, докато сте тук и виж как ще потръгне.

— Надявах се и ти да прекараш известно време с него.

Той избягваше погледа ѝ.

— Той не проявява интерес. Какво общо имам с шестнадесетгодишно хлапе?

— Кой знае? Самолетите, например? — Спомни си проблема с разрешителното му и бързо смени темата. — Харесва филмите. Трябва да го разведеш из „Линууд“.

— Добре, може да прожектирам един-два стари филма за него.

Идеята беше баща ѝ да поседи с него. Но се възпря да я предложи.

— Винаги съм смятал, че ще е хубаво да ремонтирам и отворя киното отново — продължи той, изненадвайки я. — Притежавам и съседното търговско пространство. Жалко е да го оставя неизползваемо.

— Проектът звучи внушително — отбеляза тя. — Но всяко нещо по реда си. Най-добре през следващата седмица да се съсредоточим в оздравяването и на двама ви.

По време на вечерята, съвършено приготвена и поднесена от Тадао, и двамата мълчаха, насаме с мислите си. Гледайки младия мъж, докато му помагаше да разтреби масата, Мишел се питаше дали той е добра компания за баща ѝ. В младостта си се бе радвала на свойското държание на служителите в ранчото. Въпреки че винаги беше ясно, че баща ѝ е шефът, в Блу Рок цареше непринудена естественост, която никога не бе виждала в майчината си къща в Бел Еър. В ранчото всички бяха като едно голямо семейство. Въпреки че бе живяла там за кратко, това беше единственият дом, където наистина се чувстваше удобно. Макар да беше родена в Южна Калифорния, никога не се бе чувствала на мястото си, никога не бе достойна за изискания стил и високите стандарти на майка си. Веднъж, много отдавна, бе попитала баща си защо се е преместил от Калифорния и той ѝ бе отвърнал простичко „Заради спокойствието“. Едно от дребните неща, които ги свързваха, помисли си тя. Можеше да има и други, ако Гевин не беше...

Възпря се. Зарече се да не изважда наяве горчивината и съжалението.

След вечерята Тадао ѝ даде купичка със супа и сандвич с пуешко месо за Коуди. Тя сметна, че доста успешно е демонстрирала спокойствие пред баща си, но когато му пожела лека нощ, последните му думи за малко не я накараха да изпусне супата.

— Не го отлагай повече. Кажи на момчето тази вечер, чу ли?

ГЛАВА 17

Коуди имаше неприятен вкус в устата, когато се събуди и видя вечерните новини да примигват пред лицето му. Няколко минути се вираше невиждащо в телевизора, опитвайки се да определи дали главата го боли. Слабо. Когато я държеше съвсем неподвижно, без да помръдва, освен за да диша, не чувстваше никаква болка.

Сам Макфий му беше дал някакви хапчета. Малкото кафяво шишенце беше на плота. Може би щеше да вземе едно-две тази вечер.

Не, каза си той. Те бяха за Клаудия. Когато ѝ разказа за травмата си, първият ѝ въпрос беше какви болкоуспокояващи му е предписал лекарят. Обичаше да се друса с хапчета. И Коуди го бе правил един-два пъти с нея, открадвайки няколко таблетки даврон от мострите на Брад. Но Брад беше толкова смотан, с всичките си дизайнерски дрехи и големи планове, че дори не бе забелязал. Беше разсеян, но това устройваше Коуди. Много неща му се разминаваха, докато Брад беше наоколо.

Миналия петък, точно преди училищната танцова забава, двамата с Клаудия взеха няколко хапчета с голяма глътка бира. Светът му се стори размазан и всичко, което казваше, размиваше Клаудия. Обичаше начина, по който тя се смееше — отмяташе глава назад с всичките си червени къдрици и гласът ѝ изтъняваше с всяка следваща сричка. Смахът ѝ беше секси. След танците я изпрати пеша до дома ѝ — майка му ставаше истински досадна, като не му позволяваше да шофира без възрастен придружител нощем.

На пейката в тъмния коридор в къщата на Клаудия тя му позволи да стигне почти до края. Коуди получи ерекция само като си помисли за меките ѝ извивки и устни. Засмукваше езика му по зашеметяващ начин, който го подлудяваше. Острият аромат на парфюма ѝ и вкусът на бира и ментови дражета „Лайфсейвърс“ го упойваха повече от всякакви хапчета.

Някъде в къщата някой светна лампата и развали магията. Знаеше, че следващия път Клаудия ще го остави да стигне докрай. Нужно им беше само малко повече уединение.

Но Коуди не получи този шанс. Още на следващия ден майка му го домъкна чак тук, наред нищото, за да си скъса задника от работа в ранчото на някакъв тип и да го ритне кон по главата.

Докато майка му се върне от голямата къща, вече бе изпаднал в лошо настроение. А тя, разбира се, засия в усмивка и зачурулика:

— Тадао ти изпраца супа и сандвичи. Гладен ли си?

Умираще от глад след дрямката.

— Да.

— Стой тук. Ще ти донеса вечерята на поднос.

— Добре.

— Как е главата ти?

— Боли ме, когато я движа.

Тя разчисти кухненския бокс, после влезе с подноса с голяма купа супа, сандвич и чаша мляко.

— Благодаря. — По някаква причина той се подразни от листенце магданоз, което плуваше на повърхността на супата и от факта, че Мишел бе разрязала сандвича на две триъгълни половини. Майка му винаги правеше така — опитваше се да разкраси и без това красивите неща.

Може би защото беше художничка. Веднъж, когато се местеха в новата градска къща до Брад, Коуди зърна някои нейни стари картини и рисунки. Изобилие от невероятни, необуздани произведения, които нямаха нищо общо със скиците, които правеше за работата си. Не можеше да повярва, че собствената му майка е рисувала подобни неща. Беше почти плашещо.

Докато той се хранеше, тя пусна новините, но не им обръщаше голямо внимание. Всъщност изглеждаше нервна. Коуди предполагаше, че се бои от трансплантацията. На него му беше прекалено противно да мисли за това, но Мишел бе настояла да помогне в секундата, в която бе чула за болестта на баща си.

— Трябва да го направя. *Искам* — заяви пред него и Брад. — Трансплантацията се понася най-добре, ако донорът е близък човек — кръвен роднина.

Дълбоко в себе си Коуди знаеше, че майка му не е единствената родственица на Гевин Слейд. Но когато си представеше хирурзите да го режат и да му вземат цял орган, за бога, не можеше дори да

продума, камо ли да се самопредложи като донор. Затова държеше устата си затворена и оставяше майка си да играе ролята на мъченица.

— Искаш ли допълнително? — попита тя.

— Не, нахраних се.

— А десерт? Във фризера има сладолед или пакетче бисквити...

— Не, благодаря. — В гласа му имаше нотки на грубост и тя потръпна, но не го бе грижа. След като му каза да ѝ запази от болкоуспокояващите, Клаудия не бе много словоохотлива и дългото неловко мълчание все още отекуваше в ушите му.

Майка му взе подноса и се върна в дневната. Коуди посегна към дистанционното, за да превключи на MTV, но тя го изпревари, грабна устройството и го изключи.

Той я изгледа ядно, изненадан и подразнен.

— Какво ти става, мамо?

— Трябва да поговоря с теб за нещо.

— Нима? — Започваше да му доскучава. Може би тя се притесняваше за операцията и искаше да му каже колко много го обича и други глупости, в случай че нещо се обърка по време на трансплантацията. Това беше последното, което му се обсъждаше.

— Да. — Мишел подгъна единия си крак под себе си на стола и взе една декоративна възглавничка, а десният ѝ показалец се заигра с пискюлите. — Въпросът е сериозен, Коуди. Искам да ми обърнеш внимание.

Той вдигна и двете си ръце в пресилено свиване на рамене, въпреки че от това го заболя главата.

— Да ти приличам на човек, който може да избяга някъде?

— Аз, ъ-ъ, искам да поговорим за баща ти.

Мамка му! Коуди усети, че цялото му внимание се изостря. Насили се да остане неподвижен на дивана, с безизразно лице и неутрален тон, когато каза:

— Така ли? Ти каза, че бил просто някакъв каубой, когото не си виждала повече.

— Вярно е. Тоест, смятах го за вярно. Но той живее тук, Коуди, в Кристъл Сити. Нямах представа къде е, докато не го видях в събота вечерта.

О, боже! Той не знаеше къде да се дене, какво да прави с ръцете, с очите, с ума си. Затова устните му лениво пророниха:

— Без майтап?

Но мозъкът му щеше да прегрее. Опита се да си представи множеството около арената на родеото. Единственото, което си спомняше от съботната вечер, беше едно момиче на име Моли Лайтнинг. И тълпа хора, които приличаха на селянци и почитатели на кънтри музиката.

— Не бих се шегувала за подобно нещо, Коуди.

— Тогава кой е той?

Пръстът ѝ продължаваше да върти пискюла, все по-бързо.

— Сам. Сам Макфий.

— Леле! — Възклицанието му се изплъзна, преди да успее да го възпре. Сърдечният му ритъм се учести. Баща. Имаше баща. Сам Макфий бе проклетият му баща.

Беше толкова странно да научи кой е той след всичките години, в които си го бе представял. Още по-странно беше да знае, че Сам и майка му са се чукали като тийнейджъри.

— Благодаря ти, че не си ми казала, мамо.

— Не знаех как. Беше шокиращо да го видя така неочаквано. — Тя притисна възглавничката до гърдите си. — А наистина бяхме толкова заети, че това е първата възможност, която ми се удава.

Изведнъж там, където в живота му висеше празна рамка на портрет, се появи лице. Лице на каубой, загоряло и слабо, и някакъв мъж, облечен в карирана бархетна риза и дънки „Ливайс“. Мъж с големи ръце и невъзмутимо държание. Мъж, който запази такъв сериозен тон на гласа си, докато зашиваше Коуди със същите големи ръце, с които бе бутал количката с тор.

Господи! Сам Макфий. Негов баща. В душата на Коуди се надигаше буря. Светът се пренареждаше и той нямаше представа как ще изглежда, след като нещата се уталожат.

— Коуди? — Гласът на майка му бе лек, треперлив. Дяволски се надяваше да не зареве или да се опита да го принуди да говори за чувствата си. — Искаш ли... да кажеш нещо? — Гласът ѝ продължаваше да е несигурен.

Искаше му се да каже много неща. Искаше да ѝ се развика, задето бе крила такава голяма тайна от него. Искаше да я попита какво толкова не му бе наред, че да не заслужава да познава баща си. Искаше

да се скрие зад някаква стена и да изчака светът да се върне в руслото си.

Но повече от всичко искаше да научи отговора на големия въпрос, който го измъчваше.

— А той знае ли... кой съм?

— Да.

— По дяволите, казала си му, преди да кажеш на мен? Много ти бла...

— Не съм му казала. Той се досети заради възрастта ти. Или поне предполагам, че е заради нея. Може да е било и нещо друго.

— Какво?

— Приличате си... по неочебиен начин. Понякога по стойката, по някои движения. Трудно е да се определи. — Започна да си играе с пискюла. Това направо влудяваше Коуди. — Но мисля, че е било заради възрастта ти. Досетил се е, че си се родил само няколко месеца след като ние... след като аз...

— След като те е чукал! — избухна Коуди.

Чу как майка му си поема въздух, но не я погледна. Стискайки облегалката на дивана, той се изправи. Борейки се с пристъп на замайване, момчето мина наперено по коридора до стаята си и тръшна вратата с всички сили.

Мамка му! Да върви по дяволите! А сега какво щеше да прави?

ГЛАВА 18

О, *по дяволите!* С отривисто движение Мишел скъса глупавия пискюл от тъпата възглавничка. После захвърли и двете.

Страните ѝ горяха. Имаше чувството, че цялата изгаря от срам.

„След като те е чукал!“

Думите на Коуди отекваха в стаята. Не можеше да се скрие от тях. Не можеше да заличи болката, която ѝ причиняваха. Вярно, той имаше доста по-сериозни проблеми от употребата на неприлични изрази, но в момента всичките им трудности кристализираха в резкия удар, нанесен от една дума.

Искаше да отиде при него, да седне на леглото му и да му каже, че знае, че разбира какъв шок трябва да е за него това, но въпреки всичко то не променя нищо между тях...

Но не беше вярно. Вече ги променяше. Мишел не можеше да върне старото положение.

Свила крака към гърдите си, тя погледна празния екран на телевизора, после лавиците по стените, пълни със стари романи и джунджурии. Питаше се дали те имаха някакво значение, или са плод на труда на някой дизайнер като Марта Стюарт, аранжирал изсушени цветя в ръждясали конски подкови и стърчащ чадър в стар каубойски ботуш.

Яростната реакция на Коуди бе сринала равновесието между тях. Напоследък се бунтуваше, но гневът му ѝ бе поносим, нямаше нищо общо с този неконтролируем изблик на яростна омраза.

Без да плаче, тя се насили да прецени ситуацията. Да сведе до минимум проблема. Момчето беше шокирано от новината за Сам, но този шок щеше да отшуми и той щеше да дойде на себе си. С Коуди щяха да останат тук за кратко. След това нямаше да се налага да идват повече.

„*Просто се отбих да оставя един бъбрек и да спася живота на баща си. След това ще си замина.*“

Сам твърдеше, че иска да опознае сина си, но ангажиментът му свършваше в деня, в който бе напуснал града преди седемнадесет

години. Единствената причина, поради която бе казала на Коуди, бе чувството, че го мами. Не дължеше нищо на Сам. Нито пък той на нея.

Всъщност, изобщо не биваше да мисли за него.

Вдигна телефона и набра номера на Брад. Той също трябваше да научи. Щеше ли да се разтревожи? Да се почувства заплашен?

В началото на връзката им я бе попитал за бащата на Коуди и тя му бе казала точно същото като на сина си — младежка грешка, не поддържат връзка, няма представа къде е той.

Сега всичко се бе променило.

Сам Макфий беше съвсем истински. Имаше кариера и ранчо, бизнес партньор и уважение в града, който някога го беше изритал в лицето.

Имаше големи нежни ръце и я гледаше по начин, който разливаше топлина на забранени места в тялото ѝ.

Затвори телефона, когато чу да отговаря телефонният асистент на Брад. Той мразеше автоматичните телефонни секретари и затова плащаше на непознати да записват съобщенията му вместо него. Мишел не можеше да си представи да съобщи на непознат какво се бе случило току-що. Какво щеше да му каже? „Предайте на Брад да ми звънне, защото току-що казах на сина си кой е истинският му баща и сега той ме мрази.“

Телефонът иззвъня и я сепна. Грабна го, молейки се да е Брад. Той не беше от онези мъже, които се появяваха, тъкмо когато имаш нужда от тях, но тя продължаваше да се надява, че някой ден ще се промени.

— Ало?

— Мишел, обажда се Сам.

Господи, господи, господи!

— Не искам да говоря с теб точно сега.

— В неподходящ момент ли се обаждам?

— В най-лошия. — Сърцето ѝ биеше силно. Гърлото я болеше от всичко онова, което искаше да му каже.

— Коуди е добре, нали?

— Разбира се, че не е... — Тя млъкна. Сам имаше предвид контузията. — Главата му е наред. Подремна си, хапна и сега е в стаята си.

— Тогава защо твърдеше, че не е добре?

Тя преглътна с усилие. Болеше я, сякаш нещо огромно беше заседнало в гърлото ѝ.

— Казах му за нас. Признах му, че ти си биологическият му баща.

Мълчание. Някъде до него залая куче. Колито. Сутринта, когато беше отишла в ранчото му, бе забелязала, че Сам несъзнателно проявява привързаността си към кучето, галейки главата и ушите му, без дори да се усеща, че го прави. Вероятно и сега се случваше същото.

— Как го прие той? — Попита тихо Сам най-сетне.

— Не е много доволен. След като изрече думата „чукам“ пред майка си, отиде и се затвори в стаята си.

— Идвам при вас.

— Не, Сам, не можеш...

Той прекъсна връзката. Вече не можеше да го спре. Чувстваше се безпомощна. Трябваше ли да каже на Коуди, че Сам идва? Не, можеше да барикадира вратата си или още по-лошо — да избяга някъде.

Залови се да разтреби къщата, занимавайки се с най-тривиални задачи. Чиста кърпа за ръце в банята. Да светне лампата пред входната врата. Минутите се влачеха, а нещата за вършене се изчерпаха. Неспособна да си намери място, тя извади скицника и любимия си молив. Свикнала да си взема работа за вкъщи от офиса, тя не ходеше никъде без скицника си. Въпреки че се бе отказала от рисуването, все още мислеше в образи и никога не знаеше кога ще я споходи идеята за дизайна на някоя реклама.

Моливът ѝ се завъртя и затанцува по листа, а тя усети болезнено чувство, което не бе изпитвала много отдавна. От нервите е, каза си. Това е. А когато видя какво се бе появило на листа, се убеди, че е точно така. Изображението, което беше очертала, бе лишено от оригиналност и душа — лозе, което всички вече бяха виждали върху дузина етикети за вино. То идваше от съзнанието ѝ, а не от сърцето. Идеално за някой от големите ѝ клиенти от винарски изби.

Затвори скицника и го остави на масата. Няколко минути по-късно на вратата се чу потропване. Мишел отиде до стаята на Коуди и каза:

— Сам е тук.

Никакъв отговор. Вероятно си бе пуснал музика на дискмена и бе наместил слушалките над превръзката на главата си.

Сам си свали ботушите до вратата. Поздрави я без усмивка. Просто се взираше с изпитателен поглед, виждайки я по начин, по който никой друг не я бе виждал. Накрая каза:

— Изглеждаш ужасно.

— Благодаря. Прекарвам страхотна вечер. — Посочи към хладилника. — Да ти предложиш ли нещо за пиене?

— В момента не, благодаря. Къде е Коуди?

— В стаята си. — Показа му вратата.

Сам не се поколеба. Това бе първото, което Мишел забеляза. Тя винаги проявяваше несигурност, когато трябваше да се разправя с момчето. Имаше склонност да спира, за да претегли алтернативите, да изрепетира сцената в главата си и тогава да действа предпазливо. Сам веднага се впусна в действие. Разбира се, той имаше много по-малко за губене, отколкото тя. Не можеше да загуби онова, което никога не му бе принадлежало.

Почука на вратата и каза:

— Коуди, Сам е. Майка ти и аз искаме да поговорим с теб.

„Майка ти и аз.“

Мишел никога не бе предполагала, че ще чуе някога тези думи. Фразата предизвика образи и копнежи, които тя не желаше — партньорство, хармония... мечта, която някога бе хранила.

След миг долетя отговорът на Коуди:

— Нямам какво да кажа на когото и да е от вас.

На този етап тя обикновено го оставяше на мира, за да се поохлади. Но Сам не познаваше неумолимите му настроения. Постави ръка на дръжката на вратата.

— Не си спомням да съм ти предлагал тази възможност. Или ще излезеш, или ще вляза аз. И в двата случая това трябва да стане в следващите пет секунди.

— Иначе какво? Ще ме напляскаш ли?

Сам завъртя топката на вратата и Мишел се изненада, че тя не остана в ръката му. Изглеждаше съвършено спокоен, когато влезе в стаята на Коуди. Тя беше декорирана в пастелни карета и райета, като в скъп хотел. Коуди лежеше на леглото, свил ръце в юмруци, и наблюдаваше Сам с изпълнени с омраза очи.

Мишел застана до вратата и затаи дъх.

— Никога не бих те ударил. — Сам говореше спокойно и тихо, както правеше винаги, когато бе ядосан. Това беше едно от нещата, които Мишел помнеше у него. Колкото по-разгневен беше, толкова по-тихо звучеше. — Никога не бих ударил човек. Но също така не приемам отказ. Така че, защо не станеш и не дойдеш в дневната?

— Може пък да не искам.

Една малка частица от Мишел изпита нездраво задоволство от размяната на реплики. В миналото се налагаше тя да се сблъсква с неподчинението на Коуди. Най-сетне някой друг трябваше да го изпита на свой гръб. Сам стоеше като щит между нея и момчето, приемайки презрението му, като че ли не беше нищо особено.

— Значи искаш да си стоим тук? — Премести куфара на Коуди от пейката за багаж и седна. — Мен ме устройва.

Момчето не каза нищо, но се надигна от леглото, излезе от стаята и се стовари на фотьойла в дневната. Не поглеждаше нито Сам, нито Мишел. Тя беше удивена, че Сам го накара да излезе.

— Тогава аз ще започна. — Сам се отпусна на дивана, а тя го последва, кръстосвайки ръце да се защити несъзнателно.

— Първо, трябва да знаеш нещо, Коуди. Новината за теб е най-важното събитие в живота ми.

Този човек бе шесткратен национален шампион. Беше спасявал човешки живот, израждал бебета, съобщавал бе на хората, че техен близък е починал. И въпреки това мислеше, че това е по-важно.

Коуди се вираше право напред с каменно изражение. Господи, дори сега изглеждаше поразително хубав, като паднал ангел с превързана глава.

— Второ — продължи баща му, — ако още веднъж заговориш на майка си така, ще съжаляваш, че си ме открил.

Коуди се обърна към нея с презрение, врязано в линиите покрай устата му.

— Страхотно, мамо. Вече започна да му разказваш интимни неща.

— Не те виня, че искаш да си остане между вас. И аз щях да се срамувам, ако съм казал нещо подобно на жената, която ме е родила и отгледала. — Макар че гласът му беше спокоен, в думите му се долавяше острота, която звучеше като предупреждение.

Наблюдавайки сина си, Мишел виждаше, че и той го е разбрал. Вече си беше намерил майстора. Сам бе израснал, борейки се да се докаже в състезанията, в училище, и в професията. Отношението на Коуди може и да я нараняваше, но за мъж като него, бе просто проява на наглост и егоизъм.

— Е, какво правиш тук, все пак? — попита Коуди.

— Същото като теб. Опитвам се да разбера какъв да бъде следващия ми ход. — Сам праметна крак връз крак. Носеше сиви термочорапи. По подгъва на дънките му още се виждаха залепнали топчета сняг. — Знам какво не трябва да правиш. Не бива да се държиш нагло с майка си. Няма да го търпя. Разбираш ли?

Погледите им се срещнаха. От самото начало беше ясно кой ще спечели. След няколко секунди Коуди сви рамене и отмести очи.

— Все тая.

— Последното ти избухване няма да се повтори — каза Сам. — Беше последно. Повярвай ми, зная какво си мислиш. Смяташ, че съм просто някакъв си възрастен. И че нямам власт над теб.

— Наистина нямаш — изтъкна момчето.

— Знаеш ли какво? — Сам се облегна назад свойски. — Напълно си прав. Няма да те напердаша. Но мога да ти кажа едно. Не се дръж като негодник с жената, която е отделила шестнадесет години и девет месеца, за да те отгледа.

Коуди положи всички усилия, за да изглежда отегчен, но тя виждаше, че е впечатлен.

— А защо не?

Все още запазвайки отпуснатата си поза, Сам го прикова с поглед, от който тревата би изсъхнала, и заговори меко, с убийствен самоконтрол.

— Не ми задавай този въпрос повече.

Мишел отпусна ръце и погледна изпитателно двамата. В миг видя свръхестественото сходство. Толкова много си приличаха, че се изненадваше, че целият град не се е досетил вече.

— Добре — каза момчето накрая, вирнало брадичка, въпреки капитулацията си. — Все тая.

— Е — намеси се майка му, опитвайки се да разсее напрежението. — Предполагам, че трябва да решим какво ще правим оттук нататък.

— Ще приключиш с операцията и после ще се върнем у дома — каза Коуди.

— Може и така да е — съгласи се тя. — Това ли искаш?

— Защо да искам нещо друго?

— Може би няма причина — каза Сам и Мишел се зарадва, че заговори, защото тя не можа да измисли какво повече да каже. — Но може и да има.

Мълчание. И тъга. Думите на Сам я изпълниха с огромна мъка. В сърцето си знаеше, че и двамата са се затворили като в пашкул. Някак си това омаловажаваше отношенията им. Без връзки и ангажименти. *Щом няма любов, няма и болка.*

— За какво говориш? Да не мислиш, че искам да ме водиш на бейзболни мачове, да ми купуваш разни неща и всичките тези глупости? — попита Коуди. — Малко съм пораснал за подобни работи.

— Хубаво. Не понасям бейзбола. Мразя пазаруването. — Сам отново го прониза с очи. Този поглед беше убийствен. Къде го бе научил, питаше се Мишел.

— Виж какво ти предлагам — продължи той. — Ако сутринта се чувстваш добре и майка ти няма нищо против, ще дойдеш у дома. Ще видиш как е жребчето. Може да поговорим, а може и да си мълчим. Ще видим.

Коуди седеше скован и безмълвен за известно време.

— Ами ако не ми се иска?

— Тогава няма да дойдеш. — Но Мишел и Сам бяха видели проблясъка на лицето му при споменаването на коня. — Стой си тук и... се занимавай с каквото искаш.

Отново тишина. Коуди беше като вкаменен, но тя знаеше, че в него се разиграва битка. Най-сетне проговори:

— Мога ли вече да отида в стаята си?

Лицето на Сам се скова в настойчиво очакване.

Накрая, неохотно, Коуди добави:

— Ъ-ъ-ъ, моля?

Случват се чудеса, мислеше си Мишел. Той поиска позволение.

Сам я погледна.

— Мишел?

— До утре сутринта, Коуди — изрече тя. — Тогава ще ми кажеш дали искаш да те закарам до дома на Сам.

ГЛАВА 19

Сам гледаше как Коуди напусна стаята със заучената приведена стойка и с пъхнати в джобовете ръце. Въпреки мръщенето, той все пак беше хубаво момче и Сам го беше забелязал още преди да се досети, че е негов син.

Искаше да попита Мишел какъв е бил Коуди като бебе, като малко момче, но всеки път, когато си помислеше за онези изгубени години, почти се задавяше от гняв и безпомощност. Не можеше да ги върне. Но това не утоляваше любопитството му.

— Какво се върти в главата му в момента? — попита тихо.

— След минута ще е Мерилин Менсън на дискмена. Мразя музиката му. Мразя, че я мразя, понеже иначе обичам музиката.

— Вярваш или не, разбирам какво имаш предвид.

Това предизвика мимолетна, уморена усмивка на лицето ѝ. Сам знаеше, че трябва да си върви, но не му се искаше. Наведе се напред и вдигна скицника от масата.

— Може ли?

— Разбира се. Обаче това е за работата ми. Едва ли ще ти се стори интересно.

Винаги бе обичал да разглежда рисунките ѝ. Когато бяха млади, тя притежаваше талант, който караше хората да се заглеждат повторно. Хвърляха един поглед, после още един и накрая започваха да коментират шепнешком.

Но когато разлисти скицника, той не откри дръзките емоционални картини, които очакваше. Това бяха рисунки най-вече на неживи обекти — мебели, маратонки, грозде, душеве — и хладна, анатомична скица на голяма дива патица в полет. Всяка беше направена със забележителна премереност и съвършенство, сякаш от компютър.

Мишел се размърда на дивана, подгъвайки крака под себе си.

— Казах ти, че е служебно. Аз съм графичен дизайнер.

— Много си добра — изрече с пълна искреност. — Не мога да повярвам, че си се отказала от живописата. Така страстно я обичаше.

— Сам, бях на осемнадесет. Обичах страстно всичко — рисуването, конете... теб. Проблемът беше, че животът надживя страстта. Някои хора му казват порастване.

Твърдението ѝ прокълтя у него като тъп удар. Отблясъците от огъня потрепваха по бузата ѝ и озаряваха тъгата по лицето ѝ. Не му бе приятно да я гледа така. Но не знаеше как да пропъди тъгата ѝ.

— О, по дяволите, Мишел! — Той се приближи до нея на дивана. — Не исках да те разстройвам. — Следващият му жест дойде съвсем естествено. Ръката му се протегна над облегалката и я обгърна.

За няколко секунди тя се отпусна до него, а той не можеше да повярва какво вълнение му причиняваше усещането за нея, така податлива и отзивчива. Но само миг по-късно Мишел изглежда осъзна какво е направила и се отдръпна. Сам въздъхна облекчено. Животът му най-сетне бе влязъл в релси и да се забърка с Мишел Търнър означаваше, че може да дерайлира. Никой здравомислещ човек не би си пожелал такава катастрофа.

— Добре съм, наистина — каза тя с треперлив глас. — Напоследък ми е трудно.

— Меко казано. Но двамата с баща ти сте силни. Процедурата ще мине успешно. Днес говорих с Маги Кер и тя прие личната ми препоръка. Операцията ще се извърши по график. Справяш ли се с Коуди? — попита я сякаш между другото.

— О, да. Шестнадесетата му година е голям купон.

— И на мен така ми се струва.

— Да видим. Първата седмица се върна от училище с пиърсинг на пъпа и започна да пуши. Дори не се опита да се скрие от мен. Мисля, че му харесваше да гледа ефекта, който самоосакатяването му имаше върху мен.

— Сигурно. Какъв е смисълът да си поставиш обица, ако никой не я забелязва?

— А ти как би реагирал?

— Предполагам, че нямаше да му обръщам внимание, докато не се нарани при закопчаването на панталона си. После щях да оставя раната да зарасне.

— Ами пушенето?

— Това е по-трудно. Може би някое момиче ще се отврати от миризмата и той ще престане да пуши.

— Неговата приятелка кара предимно на цигари.

— Тогава Коуди се нуждае от нова приятелка.

— О, и достатъчно ли ще е само да му го кажа? Сам, не си толкова наивен.

Някога беше, много отдавна. Вярваше в една толкова силна любов, че никакви външни причини и особено пък родителското неодобрение, не биха могли да ѝ попречат. Само за една вечер Гевин Слейд бе направил това убеждение на пух и прах.

Сам пропъди мисълта и се съсредоточи върху Коуди.

— Занимава ли се с някакъв спорт?

— Със скейтборд и сноуборд. Ето какво, Сам. Не съм била съвършеният родител, но не съм и най-лошият. С едно порастващото дете понякога се случват неща, които доктор Спок не споменава в книгата си. Детето се превръща в самостоятелна личност. Понякога тази личност може да върши неща, които те влудяват, но си безсилен да ги спреш.

— Възможно ли е той да *иска* да бъде спрян?

— Имаш предвид дали търси къде е границата? Разбира се. Дали му поставям такава? Разбира се. — Тя се изправи, отиде до прозореца и пъкна ръце в задните си джобове. — Но той, разбира се, я пристъпва.

Явно за Мишел това бе позната територия. Но имаше и скрити особености, които не забелязваше.

— Знаеш ли, смятам, че не е моя работа, но ми се струва, че си толкова загрижена да направиш момчето щастливо, да му осигуриш идеалния живот, че забравяш нещо.

Тя се обърна с лице към него и вдигна гарда си като невидима стена.

— И ти го проумя, след като ни познаваш само от три дни?

Той ѝ отправи крива усмивка.

— Ами, това си е дарба.

Тя изви очи нагоре.

— Сериозно, Мишел, работата ми изисква да откривам проблемите на хората в рамките на петнадесетминутно посещение в кабинета ми. Понякога имам само толкова — тук това се случва често, защото повечето хора не ходят редовно на лекар. Разполагам с петнадесет минути, за да разреша проблема им. През последните пет години натрупах голям опит.

Тя скръсти ръце под гърдите си и го изгледа предпазливо.

— Добре, спечели вниманието ми. Сподели ми експертното си мнение, докторе.

Мамка му! Защо Сам правеше това?

Той опря лакти на коленете си.

— Лекарската ми преценка е, че Коуди не се отличава от много други деца. Колкото повече му отпусках края, толкова повече начини ще намери да се оплете във въжетото. Нужно е да го държиш по-изкъсо.

— Не се роди с наръчник за употреба — каза тя. — Така е при отглеждането на деца, Сам. Трябва да се учиш в движение.

Той имаше чувството, че стои на ръба на пропаст. Здравият разум му диктуваше да се отдръпне. Сърцето му го караше да скочи.

— Знаеш толкова добре, колкото и всеки лекар, че децата на нещастни родители растат доста по-угнетени от тези на сравнително щастливи родители. Това няма нищо общо с размера на дохода им или вида на къщата, в която живеят. Свързано е с възприятието им за ролята им на този свят.

— О, много си те бива, Сам. Дай да припишем вината на мен.

— По дяволите, Мишел... — Думите му навличаха големи неприятности, затова се възпря и я изгледа изпитателно — дребничка и слаба, сериозна и много красива, взряна в тъмнината навън. После хвърли поглед към скицника на масата. Накрая се изправи, изваждайки връзка ключове от джоба си.

— Мишел, вземи си палтото. Искам да ти покажа нещо.

— Но Коуди...

— Няма да се бавим.

Тя навлече яке и obu ботушите си, докато той стори същото. Нощният вятър ги прониза, когато излязоха. Високо в небето луната пръскаше смразяващо синкаво сияние наоколо, а светлините от голямата къща хвърляха ветрилообразни петна по двора. Сам вървеше напред по тъмната алея покрай каубойските постройки. При последната се обърна и нагази в неизринатия сняг по пътеката към някаква врата.

Повдигайки връзката ключове към светлината, Сам избра един, стар и захабен, почти загубил се сред множеството други ключове.

— Чудя се дали все още става.

Мишел стоеше безмълвно до него, докато пъхне ключа. Заяде, но най-вече от студа. После се завъртя и той отвори вратата, пристъпвайки на място, което не бе виждал от седемнадесет години.

Окъпаната от лунна светлина стая бе обитавана от привидения. Присъствието на покритите с чаршафи мебели подсилваше призрачния ефект. Сам щракна ключа и светна лампата.

— Спомняш ли си го?

— Какво би направил, ако кажа „не“?

— Щях да те нарека лъжкия. — Издърпа чаршафа от едно кресло и от близката маса.

— Сам, не виждам смисъла... О!

Наблюдаваше я как възприема сцената и му се искаше да я познаваше по-добре, да знаеше какво изпитва. Бе разчитал у Гевин Слейд да има зрънце сантименталност и се бе оказал прав. Старецът бе оставил това място недокоснато, светилище на дъщерята, която си бе отишла от живота му.

— Всичко е точно каквото беше, когато работех тук. — Думите на Мишел излизаха с малки облачета пара във въздуха.

Някога Гевин бе обзавел бунгалото специално за нея. Имаше работна маса, статив и подложки за листи с клипс, множество платна и буркани с четки, тубички с бои. Всички тези неща бяха още тук, оставени на произвола на времето. Сам свали още един чаршаф от старомоден диван, покрит с проядено от молци памучно кадифе.

При вида му го споходи толкова възбуждащ спомен, че за малко не събори Мишел на остарелите възглавнички. Спомняше си как тялото ѝ лежеше под неговото, как краката ѝ се обвиваха около него, звука от дишането ѝ до ухото му. Спомняше си какво е да потъне до дъно в нея. Спомняше си какво е да изпитва такава чиста и силна любов, която гори като неугасващ пламък.

Господи! Вътре беше толкова студено, а той започваше да се поти. Погледна крадешком към Мишел, за да види дали е забелязала.

Беше се изчервила до връхчета на ушите си.

— Питам се дали е станало тук — промълви тихо и безразсъдно той. — Питам се дали тук сме създали Коуди.

Тя си пое въздух.

— Не. Беше в къщата на пристана. Случи се... в къщата на пристана.

Постройката до реката беше тайното им убежище, където можеха да се промъкнат и да намерят уединение заедно. Внезапно Сам бе задавен от спомени от онова лято. Това беше единственият период в живота му, когато всичко му се виждаше съвършено ясно, когато се чувстваше напълно сигурен, че се движи в правилната посока, напълно сигурен, че знае какъв ще е резултатът.

Странно нещо е животът. Завърташе те, изстрелваше те в съвсем различни посоки, като дива езда на необязден кон. Човек нямаше представа накъде отива, докато не се озовеше по задник в прахта.

— Сам, защо ме доведе тук?

„Непрекъснато си припомням какво е да сме заедно.“ Стисна зъби, за да не го изрече. Вместо това каза:

— Трансплантацията и възстановяването ще отнемат време. Можеш да рисуваш, докато си тук.

— Не. — Изговори го бързо, решително. Почти отбранително.

— Защо не?

— Рисувам в работата си. Защо да върша нещо, което ми напомня за нея, когато имам принудителна ваканция?

Искаше му се да каже, че картините, които бе рисувала тук, се различаваха от сегашните ѝ скици, че бяха нещо изключително, създадено от талантливо око и ръка.

Не каза нищо. Трудно беше да разгадае тази пораснала Мишел. Едно бе сигурно — беше изплашена, а той явно не ѝ помагаше.

Чувстваше се все по-сигурен, че с Мишел трябва да отворят врати за нови възможности. Какво би било да я опознае отново, да я види през очите на възрастен? Четеше копнежа в погледа ѝ, сенките на неосъществените мечти, и съзнаваше, че не може да я изхвърли от живота си, когато мине трансплантацията.

— Освен това — каза тя, вдигайки замръзнала тубичка боя, — материалите ми са съсипани.

— Лесно можеш да ги подмениш. При следващата разходка до Мисула можеш да си купиш малко четки и бои.

— Наистина не искам, Сам.

Остави думите ѝ да проникнат в съзнанието му.

— По-добре да тръгваме, преди да измръзнем до смърт.

Изпрати я до вратата ѝ и остана за момент, гледайки я изпитателно в сиянието на лампата на верандата.

Изведнъж се почувства като натрапник.

— Трябва да вървя, Мишел.

— Лека нощ, Сам.

— Лека нощ. — Дланта му несъзнателно се повдигна и обхвана лицето ѝ.

Тя не помръдна.

— Ръката ти е студена.

— Бузата ти е топла. — Наведе се и я целуна. Почувства меката кожа и лекото ухание на парфюм и сняг. — Е, ще се видим утре... може би — добави той. После тръгна към пикапа си, устоявайки на порива да си подсвирква.

ГЛАВА 20

Когато се втурна отново в къщата, тя дръпна завесата в кухнята, за да зърне Сам за последен път. Студената бяла усмивка на луната хвърляше лъч светлина над него и Мишел вдигна ръка да му помахва за довиждане. Смутена, че е била забелязана, тя спусна пердето и се облегна на плота. Цялата трепереше. Трепереше от спомените, от желание и най-вече от страх. Сам Макфий бе част от миналото ѝ, от което се бе отдалечила много, и не биваше да показва такава експлозивна реакция към него. Но той бе така дълбоко свързан с важните за нея неща — Коуди, изкуството ѝ, Монтана и Гевин, — че се чувстваше едновременно неконтролируемо привлечена и уплашена от него.

Нагледа Коуди и откри, че вратата на стаята му е здраво затворена. Свари си чаша чай с две пакетчета, за да е по-силен, и когато седна на дивана, ръката ѝ се пресегна към телефона.

След две извънпявания започна да потропва с крак от нетърпение. Той вдигна на четвъртото.

— Брад Ловел.

— Аз съм.

— Здравей, скъпа. — Звучеше топло и приятно.

Тя се усмихна, вътрешно облекчена.

— Какво правиш? Зает ли си?

— Преглеждам едни документи. Изглежда ще можем да си позволим апартамент в Кауай.

— Брад?

— Да, скъпа?

— Трябва да ти кажа нещо.

— Какво, предпочиташ да намериш друг в Мауи ли?

— Не, нищо подобно. — Боже! Откъде е добил впечатлението, че изобщо иска апартамент в Хавай?

— Тогава какво, Мишел?

Тя отпи от чая си.

— Става дума за Коуди.

— По дяволите! Да не би да е загазил вече?

Подразни я, че Брад предполагаше, че момчето се е забъркало в неприятности. Още повече я дразнеше, че в общи линии беше прав.

— Е, има неприятности... и неприятности.

— Искаш ли да ми разкажеш или ще си играем на „Двадесет въпроса“?

Отпи още една глътка, после остави чашата си.

— Става дума за мъжа, който... за баща му.

— Каубоят.

— Да. Ъ, сега живее в Кристъл Сити. Онази вечер... го срещнах случайно. — Взе бързо решение да не му обяснява подробностите.

— А той позна ли те?

Беше леко обидена от намека.

— Да. И не му отне много време да събере две и две и да се досети за Коуди.

Мълчание.

— Брад?

— Чакам да заявиш, че ще разкажеш всичко това в шоуто на Опра.

Тя не успя да сдържи усмивката си.

— Така. Както и да е, ние... Тази вечер казах на Коуди. Не беше въодушевен, но мисля, че свиква с идеята.

— Ами ти, Мишел? Развълнувана ли си?

Усети пристъп на вина, защото искаше да може да каже, че срещата със Сам не означава нищо за нея. Че не изпитва нищо.

— Бях шокирана. Изненадана. Никога не съм мислила, че ще го видя отново. Но се оказа, че е подредил добре живота си, станал е лекар и е партньор в конеразвъдно ранчо на около десет мили оттук. Казва се Сам Макфий.

— Смяташ ли, че иска нещо от теб?

Помисли си за начина, по който Сам я бе докоснал и й бе пожелал лека нощ. Полазиха я тръпки.

— Какво... например?

— Например право да вижда сина си или нещо такова.

Почувства ужасно вледеняване в основата на тила.

— Нямам представа. Всичко се случи много бързо. Не ме е молил за нищо. — *Все още.* Но тази вечер бе видяла въпроса в очите

му.

— Е, ако си въобрази, че да се прави на баща е много забавно, напомни му колко са се вдигнали таксите за колежа.

— Не става дума за пари.

— Миличка, всичко е свързано с парите.

— Не и това. Ще оставя Коуди да свикне с идеята и... ще видя какво ще стане. О, боже, Брад, ами ако поиска да бъде с баща си повече, отколкото с мен? — Мишел изля страха си в слушалката.

— Защо му е да иска такова нещо? — Брад звучеше искрено озадачен. — Виж, не се тревожи. Ти си добра с момчето. Той те обича. Просто в момента минава през труден период, като всяко дете. — Брад лесно смени темата и тя му позволи, поне веднъж благодарна, че размишлява за предимствата на Кауай пред Мауи.

Разговорът я остави със смътно, неизказано чувство на неудовлетвореност. „Защо не може Брад да е така решителен за нас, както за ваканционните имоти?“ — питаше се тя.

Неспокойна, тя допи чая си и си направи още една чаша. Съзнаваше, че кофеинът ще я държи будна, но не я бе грижа. Дълго се взира в снимката на майка си в малката рамка, която носеше навсякъде в куфарчето си. Шарън Търнър бе издокарана в рокля на Диор, със съвършена прическа и грим и отправяше въздушна целувка на някого зад камерата. „Липсваш ми, мамо“ — прошепна Мишел. „Точно сега много ми се иска да чуя гласа ти.“ Забарабани с ръце по телефона. Знаеше на кого ще се обади. Знаеше, че вероятно ще съжaliaва, но въпреки това щеше да го направи. Набра номера и зачака.

На третото позвъняване един глас отговори:

— Ало?

— Натали, съжaliaвам, че се обаждам толкова късно. Аз съм.

— Мишел! — тя изпищя с неподправено задоволство.

— Заета ли си? — попита, въпреки че каквото и да правеше Натали, тя щеше да го прекъсне, защото бе от този вид приятелки.

— Репетирам една увертюра. Много е вълнуващо. Но ми харесва да пазя къщата ти. Страхотно джакузи. Ами *ти*, сладурче? Какво става? Как вървят нещата?

Освен на Коуди и Брад, Натали беше единствената, на която бе казала за трансплантацията. Подобни неща не се обсъждат със

случайни познати от работата. А и с баща като Гевин Слейд Мишел се бе научила да си мълчи, за да не надушат медиите.

— Готвя се да отида до болницата в събота за още една процедура. Ако се окаже успешна, ще насрочат операцията за понеделник.

— Кога ще пристигне Брад? Ще дойде ли при теб в болницата в Мисула?

Меката кожа изскърца, когато Мишел се размърда на дивана.

— Преди да замина двамата проведохме дълъг разговор за това. Не мога да реша какво искам от него. Може би изобщо не ми е нужно да идва.

— О, за бога! Прекаляваш с това „мога да се справя сама“. Разбира се, че трябва да дойде.

— Ако е тук, ще се тревожа какво прави и мисли, крачейки напред-назад по коридора на някаква болница в непознат град. Ще се побъркам, докато се питам дали с Коуди се разбират. Може би е по-добре да остане в Сиатъл и да го информирам по телефона. Както и да е, той е в готовност. Обеща, че ако реша, че искам да е с мен, ще зареже всичко и ще дойде.

— Брад никога не е зарязвал нищо в живота си. Само прави намеци, че трябва да се разкарам.

Имаше зрънце истина в това. Двамата с Натали се влудяваха взаимно.

— Баща ми и аз сме подготвени. Всичко ще бъде наред.

— Ще спасиш живота му. Вълнувам се само като си помисля за това.

— Не се притеснявай, Натали. Това е просто хирургическа процедура.

— Само? Само? Ни най-малко, сладурче. Зная, че не вярваш в такива неща, Мишел, но е истина. Трябва да помислиш за духовния аспект. Ти даряваш живот на бащата, който го е дал на теб.

— Дарявам един бъбрек на бащата, който ми изпращаше ежемесечен чек.

— Не, чуй, трябва да ме чуеш. — Мишел можеше да си представи как Натали се навежда напред в присъщата ѝ поза „очи в очи“. Чудеше се какъв цвят е косата на приятелката ѝ тази вечер. — Това има по-дълбок смисъл. Не е просто някакъв си ремонт.

— Напротив, Натали. И слава богу, че е, защото това означава, че изобщо е възможно. Ако се изискваха магия и чудеса, щяхме да сме сериозно загазили.

— Добре, поне си помисли. Във физиологично отношение е просто ремонт. Но не бива да отхвърляш възможността с теб да се случи нещо повече. Нещо удивително. Ще се свържеш с баща си на клетъчно ниво.

Мишел се разсмя, опитвайки се да не се залее с чая.

— Да, Нат, тъкмо тази част очаквам с нетърпение.

— Само почакай да видиш. Как се разбирате с баща ти?

— Съжалявам, че ще те разочаровам, но сме като двама сърдечни непознати. Той е засрамен и се извинява за всичко това. Като че ли е допуснал публичен гаф, като се е разболял. А сега, когато отново сме заедно... — Направи пауза, почувствала леко съжаление. — Нека просто да кажем, че няма връзка на клетъчно ниво.

— Ще има. Обзалагам се, че е пощурял по Коуди.

Този път за малко да се задави.

— Натали — изпъшка в слушалката, — ще ме убиеш.

— Какво? Баща ти не го бе виждал. Трябва да е чудесно да ги събереш заедно.

— Все едно да събереш Джони Деп и Чарлтън Хестън. Коуди се държи ужасно, баща ми не знае как да го възприеме и са на косъм да избухнат.

— О, Мишел. Съжалявам. Нека поговоря с Коуди. — Познаваше го буквално от деня, в който се бе родил. Като неин придружител при раждането, Натали бе тази, която бе прерязала пъпната връв, хлипайки наравно с Мишел. Още тогава, на мига, бе решила, че го обича и любовта ѝ беше непоколебима.

— Той спи. Претърпя малка злополука.

— *Злополука?* Ах, ти, защо не ми каза?

— Не е сериозно. Поряза си главата.

— Как?

— На... подковата на един кон.

— Задръж проклетия телефон, Мишел. Имаш предвид, че е бил ритнат по главата от някой от конете на баща ти?

— Всъщност го ритна един от конете на *баща му*.

— Мишел! — Можеше да си представи как сега Натали, силно възбудена, крачи напред-назад из дизайнерската ѝ дневна и пици в слушалката. — Искаш да ми кажеш, че каубоят е там?

Никога не ѝ бе разказвала повече подробности, отколкото на Брад и Коуди.

— Сега живеее наблизо.

— Стига бе! Ти знаеше ли, че е там?

— Не, беше пълна изненада. Всъщност е станал лекар.

Мълчание. Абсолютно и смаяно мълчание. Рядко се случваше Натали да замълчи напълно и Мишел се ухили, наслаждавайки се на тази новост.

— Майко мила! — каза тя накрая. — Нека да си изясня. Безименният каубой, който те забремени, се е върнал и сега е уважаван гражданин и доктор?

— Точно така.

— И на баща ти не му е хрумнало да ти каже?

— Ние не си говорехме, Натали.

— Добре, давай към интересната част. Каубоят лекар женен ли е?

— Не.

— Ангажиран?

— Не зная.

— Ако беше, щеше да знаеш. Как реагираха с Коуди, когато им каза?

— Сложно е.

— Хубаво. Идвам.

— Какво?

— Сигурно ще ми отнеме ден и половина с фолксвагена.

— Натали, не можеш...

— Казах, че *идвам*. — Тресна телефона.

Макар да знаеше, че е безполезно, Мишел няколкократно натисна бутона за повторно набиране, но дочу да се включва очакваната гласова поща.

— Нат, имам достатъчно грижи и без теб — каза тя, знаейки, че приятелката ѝ я игнорира, докато се щураше из градската ѝ къща, хвърляйки неподходящите си дрехи в плетена чанта с презрамка. Мисля — заговори на записващото устройство, — че някои приятелки

са прекалено добри. — Продължи да нарежда в същия дух, опитвайки се да разубеди Натали, но знаеше, че няма смисъл.

Когато затвори, се почувства някак си странно дезориентирана. Радваше се, че Натали ще дойде. Беше смаяна. Не можеше да реши какво изпитва. Но едно бе сигурно. Приятелката ѝ бе от онези хора, за които нямаше тайни. И познаваше Мишел по-добре от всеки друг на света.

Натали щеше да ѝ хвърли само един поглед в присъствието на Сам и щеше да *разбере*. Натали щеше да разбере, че тя не може да спре да мисли за него, че няма представа какво да прави с него.

Мишел продължаваше да си напомня, че има изграден живот. Имаше Коуди и Брад, и кариерата си. Върху това трябваше да се съсредоточи. А също и върху операцията.

Легна на дивана, затвори очи и внезапно идеите заприиждаха. Част от нея, дръзка и неконтролируема, имаше съвсем ясна представа какво иска да направи със Сам Макфий.

СРЯДА

ГЛАВА 21

Коуди се радваше, че майка му не настоя за обяснение, когато на сутринта ѝ каза, че иска да отиде у Сам. Трябваше само да я увери, че главата му е добре, че ще си сложи шапка и че иска да види жребчето, на което бе помогнал да се роди.

Лицето ѝ придоби онова сериозно, нервно изражение, което се появяваше, когато заподозреше, че е намислил нещо, но тя изпи кафето си във вгълбено мълчание. Питаше се какво ли си мисли. После реши, че всъщност не иска да знае.

Коуди чакаше, скован и угрижен, докато тя се обади в Лоунпайн. Но не разговаря със Сам, а с онзи индианец, Едуард Блис. Едуард не беше лош, малко шантав, но приятен. Каза, че може да отиде, и така, в девет часа Коуди изскочи от рейндж роувъра и се отправи към обора. Кучето — Спраут? Не, Скаут — припкаше, скимтейки по снега, за да го придружи.

Дочу майка си да му подвиква някакви неща — да не си сваля шапката, да се обади, ако се почувства зле, и други подобни глупости — но той просто махна, без да се обръща. Беше грубо да я отпрати, но ако не се отдалечеше, тя щеше да седи цял час и да му нарежда да внимава с това, да бъде предпазлив с онова, а тази сутрин не му се слушаха майчински лекции.

— Ехо — извика, когато влезе в обора. Скаут припкаше наоколо, шумно душеше въздуха и се правеше на важна. Централният коридор бе тъмен и малко по-топъл, благодарение на отоплителните лампи, висящи от гредите.

Надникна в разхвърляния офис.

— Има ли някой?

Не се виждаше никой. Досети се, че Сам вероятно е на работа, а Едуард беше или някъде из имота, или все още в хижата си отсреща. Колито откри купчина стари одеяла до печката на дърва и се сгуши на топка, за да подремне.

— Чудесно — промърмори Коуди под носа си. Хубаво беше да е сам, настрана от всички. Не обичаше да му се пречат.

Излезе от офиса и обу ботушите, които бе носил предния ден. Взе бежов гащеризон и го навлече. Потропвайки с крака, за да ги стопли, той се радваше, че наоколо няма огледало, защото бе сигурен, че прилича на пълен идиот. Докато си слагаше чифт ръкавици, престана да мисли как изглежда. Искаше да види кобилата и малкото.

Родилният бокс имаше собствени отоплителни лампи в четирите ъгъла. Светлината от тях падаше под ъгъл над кобилата и бебето и за секунда Коуди ги зяпна удивено със свито гърло. Силвия стоеше спокойно в средата на помещението. Когато забеляза момчето, издаде звук, подобен на човек, който се покашля. Беше приятелски. Поне той бе сигурен, че е такъв. След това побутна с муцуната си жребчето, което спеше, свито като котенце в краката ѝ. Малкото повдигна глава, след това се надигна с мъка, залитайки. Първо изпъна предните, след това и задните и след минута усети как да се изправи на четирите си крака. Коуди се изкушаваше да помогне, но Сам бе казал, че е най-добре да остави бебето да стане само.

То се спусна към майка си и смешно заопипва корема ѝ с устни. Тя го побутна още малко, извивайки се назад, за да го насочи към цицките си. След известно време то пъкна глава на правилното място. Коуди не бе очаквал звукът от сученето да е толкова отчетлив — засмукване, преглъщане, гъргорене. Вероятно щеше да се смути, ако наоколо имаше друг, но в момента беше сам, затова се облегна на вратата и се ухили.

Меката утринна светлина, леката струйка пара от ноздрите на кобилата, смешните смучещи звуци, издавани от кончето, и изпънатите му хилави крачета. Леля Натали — не му беше истинска леля, а най-добрата приятелка на майка му — щеше да изпадне във възторг в този момент. Но тя се прехласваше дори по рекламите на Холмарк.

Когато миналата вечер говори с Клаудия, Коуди се опита да ѝ опише чувството да присъстваш на раждането на жребчето, но тя каза само „Радост!“ и започна да му досажда за болкоуспокояващите. Донякъде му се искаше да ѝ разкаже, че е намерил баща си, но не можа да измисли начин да повдигне темата. Понякога му се щеше Клаудия да бе приятелка, с която можеше да сподели подобни неща, но в действителност тя никога не се интересуваше от сериозни лични проблеми. Падаше си само по забавленията и когато беше с нея, той искаше същото. Но понякога се питаше какво би било да има

приятелка, на която се доверява, с която наистина може да разговаря, защото в дни като днешния имаше новини, които го изгаряха отвътре.

Вероятно не можеше да ѝ сподели за Сам, но щеше да се опита да намери фотоапарат отнякъде и да направи няколко снимки на конете, за да ги покаже на Клаудия. Кончето беше толкова сладко, как може някой да не иска да го види?

Майка му бе рисувала страхотни картини с коне. Замисли се за рисунките, складирани в килера на кабинета ѝ в дома им. Голямата плоска папка бе пълна със стари скици, акварели и акрилни студии. Когато беше малък, я разпитваше за тях, разлиствайки купчината със страхопочитание и разглеждаше рисунките на конете с удивление и възхищение.

— Какви са тези неща, мамо? Ти ли ги направи?

— Да, преди години, миличък. — Винаги го наричаше така, дори и сега понякога. — Вече нямам време за подобен вид рисунки. Твърде заета съм с работата.

— Тези ми харесват повече от работата ти.

Тя го погледна с големите си тъжни очи и разроши косата му.

— И на мен ми харесваха повече, миличък. И на мен.

Не му разказа повече подробности за тях, но от време на време Коуди ги разглеждаше тайно. Сега, след като бе видял ранчото на дядо си, разбираше откъде са дошли онези рисунки. Конете, планини и буйна река. Висока ела до буца каменна сол. Гнездо на гмурец в блато, в което неподвижната вода отразяваше снежните върхове. Всички те бяха рисувани, докато тя е била в Блу Рок.

Кобилата на Сам и малкото ѝ щяха да се впишат отлично в тях. Майка му би ги изобразила страхотно. Но тя се бе отказала от живописата, когато е бил бебе, и той не си спомняше да се е занимавала с друго, освен с работата за агенцията. И все пак, Мишел пазеше старите си картини.

Веднъж, на четвърти юли, когато беше около десетгодишен, Коуди се събуди от гърмежите на фойерверките над Елиът Бей. Тръгна да търси майка си и я намери в домашния ѝ кабинет, а рисунките бяха разпилени по пода. Тя пиеше чаша вино и плачеше безмълвно. Разколебан, той се промъкна обратно в стаята си.

Сега знаеше източника на спомените и тъгата ѝ. Докато бе живяла в Блу Рок преди години, Мишел бе срещнала Сам Макфий.

Баща му. Проклетият му баща.

Пропъди ядосано тази мисъл. Свърши малко работа, почисти улуците и съдовете на напоителната система. Приспособлението обслужваше всички боксове, пускайки вода, когато някой от конете натиснеше с език бутона в центъра на поилката. Напълни количката с тор от празните помещения и я изкара навън. От време на време спираше, за да нагледа кобилата и жребчето.

След малко кончето спря да суче. Кобилата се зае с майчинските си задължения, душеше го навсякъде и го облизваше тук-там. Коуди се чудеше дали ще е добре дошъл в преграждението им. Ритникът по главата беше злополука. Рефлекс. Дори и с ограничения си опит беше наясно с това.

Когато повдигна резето на вратата, ръката му потрепери леко, изненадвайки го. Не очакваше да се уплаши. Беше глупаво. Отвори вратата и пристъпи вътре, а ботушите му потънаха в мекия пласт слама. Издаде подобен на целувка звук, както бе чувал да правят Едуард и Сам.

Кончето се дръпна, но кобилата вдигна очи и кимна смешно с глава, което го накара да се усмихне.

— Здравей, Силвия — поздрави я тихо. — Как си, момиче?

Тя изпръхтя, после проточи врат и побутна рамото му с меката си муцуна. И Коуди, най-стеснителното момче на света, забрави свенливостта си. Потърка носа ѝ, бодливата ѝ брадичка, врата, нежно нашепвайки ѝ безсмислици. Силвия въздъхна от удоволствие, когато я почеса между ушите.

Кончето продължаваше да го наблюдава, махайки с опашка, наострило уши. Коуди протегна ръка ниско, с дланта нагоре.

— Ела тук, мъниче. Няма да те нараня. Ела тук...

Жребчето скочи на крака. Той се отпусна на едно коляно, движейки се бавно, за да не го уплаши. Животинчето подуши ръката му, помръдвайки нос, и рязко отдръпна глава. Коуди държеше ръката си уверено и продължаваше тихия си монолог. Кончето подуши и се отдръпна още няколко пъти. Накрая позволи на момчето да го почеше между очите. Притисна се с явно доверие и го остави да го погали по муцунката и главата. Коуди се разсмя на глас, когато малкото розово езиче се показа и облиза ръката му. Лапна пръста му и го засмука. Беше толкова сладко, лъскаво като нова монета, сгушено в него като

обикновен домашен любимец. Напълно отдаден на момента, той обви ръце около врата му и притисна бузата си до топлата гладка муцуна.

Дочу шум зад себе си. Каза си, че кобилата потропва с крак по пода. Дано да беше това.

Изправи се и се обърна, съвсем сигурен, че не бе чул нея. Някой току-що го бе спипал на местопрестъплението, в най-абсурдния момент.

— Здравей, Коуди — каза тя. — Дойдох да видя новото жребче.

— Ъ, да, Моли. — Усещаше как червенината се изкачва по лицето му като скалата на термометър. — Това е името ти, нали? Моли? — Като че ли го бе забравил и като че ли можеше да я заблуди.

Тя му се усмихна широко и за секунда сякаш слънцето засия по-ярко през капандурите. Беше невероятна с дългата си права коса, лъскава като водата. Човек не можеше да откъсне поглед от лицето ѝ.

— Да, така се казвам.

Ушите му горяха.

— Тъкмо се, ъ, сприятелявах с него.

Тя влезе в помещението и умело погали Силвия, за да я успокои. Но очите ѝ не изпускаха кончето.

— О, каква малка красавица! — Бръкна в джоба си и извади лакомство за майката. — Няма нищо, че те видях да я прегръщаш — добави, докато кобилата хрупаше моркова си.

Коуди за малко не се задави от срам.

— Аз само...

— Обикновено ги целувам по устата — заяви тя, после клекна и протегна ръка на кончето.

Коуди се отдръпна с леко превъзходство, защото малкото не искаше да има нищо общо с момичето. Не го бе грижа колко време ще прекара в опити да го приласкае. Би бил щастлив да стои цял ден и да гледа Моли. Работните дрехи ѝ стояха много добре. В училището му в Сиатъл прилепналия клин, гумените ботуши, широкият пуловер и издутата престилка биха предизвикали коментари като „загубеняк“ и „лъохман“. Но тук, в обора на Сам, тя изглеждаше естествено и комфортно. Улови се, че се пита какво би било усещането да притисне до себе си слабото ѝ тяло. Чудеше се как ли мирише косата ѝ, дали бузите ѝ са толкова меки, колкото изглеждаха, и дали устните ѝ...

Леле! Мислите му излизаха от контрол. Дължеше вярност на Клаудия, а не на това кльощаво непознато селско момиче. Тъкмо Клаудия го бе измъкнала от неизвестността и посредствеността в училище. Понеже тя беше негово гадже, изведнъж и той бе станал известен, важен. Разпознаваха го, когато вървеше по коридорите в училището.

Проблемът беше, че когато Моли Лайтнинг го погледнеше с блеснали очи, ставаше много лесно да забрави всичко това.

— Тя е свършено малко конче — каза Моли. — Просто свършена. Знаех си, че ще бъде.

— Откъде си знаела?

— Защото е плод на Каликс и Силвия. Идеалната комбинация.

— Каликс. Имаш предвид, че той е бащата?

— А-ха. Или расов жребец за разплод, така казват хората, които развъждат коне.

— Все тая. — Стана му неловко. — Ъ, искаш ли да пийнеш кола или нещо друго?

Тя се изправи.

— Да. И без друго трябва да оставим бебето на мира.

Оказа се права. Практически в мига, в който напуснаха помещението, малкото се сгуши и заспа. Преровиха очукания хладилник, пълен с ампули, лекарства за конете и безалкохолни напитки. Колито тупна с опашка, после отново задряма. Стояха в офиса и пиеха от кутийките, отново обзети от смущение.

— Майка ми чула, че си бил ритнат по главата. — Моли разглеждаше плетената сива шапка, която си бе сложил тази сутрин.

Той почувства прилив на гордост, докато докосваше челото си, където се подаваше крайчето на бинта.

— Да. Оказах се на пътя на копитото на Силвия в неподходящия момент.

Тя го наблюдаваше с такова възхищение, че Коуди се почувства с няколко сантиметра по-висок.

— Радвам се, че си добре.

Харесваше му как тя пие колата от кутийката. Харесваше му, че ноктите ѝ са чисти и изрязани късо. Клаудия лакираше своите в различен цвят всеки ден, а в специални случаи рисуваше миниатюрни

орнаменти върху всеки от тях. Така и не бе схванал какъв е смисълът, но това бяха момичешки работи.

— А майка ти откъде е научила за злополуката? — попита той.

Моли завъртя очи шеговито.

— Тя научава всичко. Преподава английски в гимназията. Обзалагам се, че Едуард Блис ѝ е казал.

— А споменал ли ѝ е и другото? — Коуди усещаше странна лекота в гърдите си, като че ли бе всмукал цигарен дим и бе задържал дъха си.

— Какво друго?

— За... Сам Макфий.

— Какво за него?

— Че ми е баща. — Наложил си да звучи съвсем непринудено. — Биологичният ми баща. — Не я поглеждаше, но почувства, че тя притихна, обзета от удивление.

— Ау! — възкликна най-последно.

— Явно майка ти не научава *всичко*.

— Май не. Сам знаеше ли за теб?

Коуди усети да го пробужда неприятно чувство на срам. Беше вбесен, че е бил заченат така безгрижно и захвърлен, също толкова маловажен, колкото и кончето за расовия жребец за разплод.

— Не. С майка ми са загубили дирите си.

— Имаш ли пастрок?

Замисли се за Брад, за неговите чисти ръце и дебел портфейл. И подозрителните му очи.

— Не.

— А ти радваш ли се?

— Той просто е стар познат на майка ми. Това не променя нищо.

Моли пусна празната си кутийка в кошата.

— Сигурен ли си?

— Защо, да не мислиш, че ще започнат всичко отначало и ще се хвърлят в обятията си?

— Ами ако го направят?

— Няма — отвърна бързо и яростно той. — Ние живеем в друг щат. Тук сме временно.

— Наистина харесвам Сам. Всички го харесват.

— А аз дори го не го познавам.

Тя направи пауза.

— Миналото лято излизаше с майка ми.

Коуди рязко вдигна глава. Очите му се присвиха.

— Така ли? Още ли са заедно?

— Не. Останаха добри приятели, но вече не излизат. Чух, че се вижда с много различни жени. — Страните ѝ порозовяха. — Само така съм чувала, де.

— А твоят баща?

Тя сви рамене.

— Зарязал ни е, когато съм била малка. Почти не си го спомням.

— Сигурно познаваш Сам по-добре.

— Да.

Коуди изчака, защото му се искаше да каже още нещо. Откакто бе научил за Сам, изгаряше от любопитство. Имаше толкова много въпроси. Откъде беше Сам? Как бе отраснал? Имаше ли братя или сестри? Какво ядеше на закуска?

„Защо не е дошъл да ме потърси?“

Хвърли кутийката си в кошчето и излезе бавно от офиса.

— По-добре да се залавям за работа — каза, ставайки сприхав заради мислите, които се въртяха в главата му.

— Искаш ли да ти помогна? — попита Моли.

— Не.

— Бих могла...

— Не. — Обърна се с лице към нея. Тя стоеше на прага, осветена в контражур. Искаше му се Моли да си тръгне незабавно, но тя не помръдваше.

— И без това няма много работа — каза неубедително.

— Е, довиждане, тогава. — Тя излезе от обора. Висок кон, порода апалуса, с рошаво зимно покривало, бе вързан за оградата. Тя го отвърза и се метна на седлото, обърна го и се отдалечи спокойно и с достойнство.

ГЛАВА 22

Болестта беше неговият враг. В момента, в който му поставиха диагнозата, Гевин си я бе представил като живо същество, чудовище, което го дебнеше в мрака. Първоначално пропиля много време да отрича факта и да се гневи. Унизен от разпадането на тялото си, той проклинаше вселената и призоваваше смъртта. Отдаде се на пиене, сменяше често жените и едва не се съсипа. Една сутрин се събуди в спешното отделение в Калиспел и разбра, че са го върнали от кома — и то временно. Останалото зависеше от него.

Прибра се вкъщи и се зае с оцеляването. Поведе битка срещу болестта, изработи си стратегия с прецизността на режисьор, който прави мащабен план на сцена.

И въпреки това губеше позиции. Наемането на експерт по храненето и участието в специални терапии само бе отложило неизбежното. Бъбреците му бяха безполезни. Диализата не беше ефективна. Бавно се тровеше. Ако трансплантацията не подействаше, щеше да умре до няколко месеца.

Шофирайки по магистралата и отдалечавайки се от града, той стисна волана с ръце. Част от стратегията му да се пребори с проблема бе да се прави, че всичко е наред, като че не носеше торбичката с течността за диализата, свързана с тръбичката, която излизаше от тялото му. Все още ходеше до магазина за фураж, правеше поръчки и бъбреше с купувачите на крави и директорите на родеото, които идваха в града. Все още се отбиваше в закусвалнята, за да изпие чаша чай — кафето отдавна му бе забранено.

Беше известен в Кристъл Сити. Дори и сега, години след последния му филм, го считаха за местна знаменитост. Хората обичаха да се приближават до него и да го поздравяват. Обичаха да разказват на децата си, че той е актьорът от всичките онези касети във видеотека.

Държаха филмите му в отдел „Класика“.

Караше по пустия път, мислеше за Мишел и горещо се молеше за алтернатива на операцията. Господи, тя не му дължеше нищо, а още по-малко бъбрека си.

Но в мига, в който бе научила за състоянието му, се беше вкопчила като кърлеж и не смяташе да се откаже.

Защо го правеше? Синовната обич и привързаност не го обясняваха. Може би от чувство за дълг. Проблемът беше, че вършеха нещата отзад напред. Първо трябваше да дойде прошката. *А след това трансплантацията.* Тъжно бе да си мисли, че кризата ги бе събрала.

Размишляваше над дългата пропаст в отношенията им, пропаст, която се измерваше с възрастта на Коуди.

„Бременна съм, татко.“

„Не съм изненадан. И майка ти беше небрежна.“

Господи! Къде му е бил умът, да говори по този начин на младата си, уплашена дъщеря? Още по-лошо, Гевин се бе погрижил тя да не може да се обърне към Сам Макфий. Нищо чудно, че си бе отишла и издигнала стената на мълчанието, устояла с години. Не я винеше.

В отговор на заминаването ѝ си намери любовница почти на нейните години и се превърна в местния плейбой. Залови се с работа, продуцирайки няколко независими филми от малки студиа, а останалата част от вниманието си посвети на програмата за отглеждане на животни за родео във фермата си. Почти не му оставаше време да си поеме дъх. Дяволски сигурен бе, че не иска да ѝ каже, че старото ѝ гадже е успяло в живота и се е върнало да живее в града.

Вината си към Мишел изкупваше по също толкова типичен начин — като учреди огромен фонд за колежа на сина ѝ. Не беше толкова наивен да мисли, че може да си купи прошката ѝ, но поне нямаше да се налага момчето да се тревожи за образованието си.

След като му поставиха диагнозата, Гевин многократно вдигаше телефона, дори набираше номера. Беше ужасно и недостойно да използва жалостта и състраданието, за да прекоси пропастта. Възпираше се да ѝ каже колкото може по-дълго. Мишел разбра, когато Гевин учреди фонда на името на Коуди. Само часове, след като получи документите за подпис, тя му се обади.

От една страна, бе благодарен на болестта, която му я бе върнала така бързо и безусловно. Ако трансплантацията не сполучеше, щеше да се чувства все едно се е провалил. Но това означаваше да иска гаранция, а поне веднъж в живота си притежаваше мъдростта да не го направи.

Гледката на аварирала кола покрай пътя го сепна от размишленията. Позна бежовия шевролет „Селебрити“, паркиран на банкета с вдигнат капак. Отби от шосето и паркира зад колата.

— Проблеми ли имаш? — попита той жената, наведена над двигателя.

Тя се изправи. Лицето ѝ мигновено се смрази, когато разпозна Гевин. Тами Лий Гилмър беше над петдесетгодишна и това личеше по уморената кожа и изтощената от третиране, високо тупирана коса. Бе стройна и светлоока, а на устните ѝ трептеше хитра усмивка. В годините след завръщането си в Кристъл Сити водеше спокоен живот, без да показва признаци на необузданото гуляйджийство, което някога я бе превърнало в прицел на одумки в града.

Работеше в магазин за платове, но Гевин никога не бе стъпвал в него. В редките случаи, когато я виждаше, двамата се разминаваха с кимване и бегъл поздрав. Сега беше уловен в капан.

— Просто угасна — отговори тя. — Не мога да разбера какво стана. — Бе пресипнала. Доколкото знаеше Гевин, Тами Лий бе отказала пиенето, но този навик все още личеше в гласа ѝ.

Той отвори вратата на пикапа си.

— Ще те закарам.

Тя тръшна капака и грабна чантата си от седалката.

— Благодаря, Гевин. Бях се запътила към дома на Сам. Оттам мога да се обадя в гаража на Макавой.

Стъпенката на камиона бе висока и той ѝ подаде ръка, за да я подкрепи, докато се качваше. Ръката ѝ беше малка и кокалеста, но тя беше достатъчно пъргава и се настани на седалката до шофьора. Миришеше на цигари и парфюм от дрогерията. Ароматът му бе непретенциозен и затова му се стори приятен. Гевин произлизаше от свят, в който жените се обличаха официално, дори за да проверят пощенската кутия. Този свят изобщо не му липсваше.

Заобиколи колата, качи се и потегли по магистралата.

— Знаеш ли пътя до ранчото на Сам? — попита тя.

— Да, зная къде е Лоунпайн. Ходил съм там един-два пъти. — Гевин бе купил няколко коня от Сам. Не бяха говорили за нищо повече.

Тами Лий кръстоса крака и оправи вълнения маншет на ботушите си. Гевин не отделяше очи от пътя, но се улови, че почти против волята си си припомня една от срещите си с екипа за

трансплантацията. Психологът в общи линии му бе обяснил, че няма да изпитва интерес към секса в продължение на много време — а може би и завинаги. Лекарствата против отхвърлянето на органа имаха един куп странични ефекти.

— Но пък осигуряват живот — каза доктор Темпъл с оживено от оптимизъм, болезнено откровено лице. — Това е за предпочитане пред другата алтернатива.

Гевин не се усмихна.

— Застреляйте ме веднага — промърмори, а психологът си записа нещо.

На Гевин му липсваше Каролин, която живееше с него, докато не му поставиха диагнозата. Беше бивша първа подгласничка на мис Калифорния, а любимите ѝ занимания бяха язденето на коне, гледането на филми, пазаруването и разнообразния секс за развлечение.

Когато ѝ съобщи за болестта си, тя го изгледа ужасено, напусна го в същия ден, подаде иск за осем хиляди месечна издръжка и продаде историята си на някакво списание.

Неговият адвокат договори много по-ниска сума и Гевин основа втори тръст за Коуди.

— Предполагам, че знаеш защо съм тръгнала към дома на Сам — каза Тами Лий и напълно преобърна посоката на мислите му.

— Сигурно за да видиш момчето.

— Разбрах, че се казва Коуди. — В гласа ѝ се долавяше леко неодобрение. — Коуди Джаксън Търнър. Имах късмет, че те срещнах. Сега можеш да ми разкажеш всичко за него, за да ме подготвиш.

— Не съм прекарал много време с внука си, Тами Лий.

— Да. Е, той е и мой внук, а аз изобщо не съм го виждала.

— Един съвет. Не очаквай прегръдки и целувки.

— От шестнадесетгодишно момче, което не ме познава? Не се тревожи, Гевин, не съм толкова глупава. — Остана замислена за малко. — Когато Сам беше на същите години, той се държеше по-зряло от мен. Напусна училище и дойде да работи за теб. Отнех детството на това момче. Не. Изобщо не му позволих да има такава.

Искреното съжаление в гласа ѝ го накара да потръпне.

— Ей, не се обвинявай. Сам е добре. Не всяка майка е отгледала дете, което става лекар.

— Той го постигна сам. Никога не го забравям. Никога.

— Имаш правото да се гордееш много с него — отбеляза Гевин.
Тя се засмя кратко, поклащайки глава.

— Все си мисля, че са ми го оставили по погрешка, че всъщност е бил предназначен за някоя двойка с хубава къща, пълна с книги, с пиано и гореща вечеря на масата всяка вечер.

— Обзалагам се, че това би го направило твърде мекушав, за да постигне всичко, което е направил. — На Гевин му се искаше да изостави темата. Знаеше каква е била, когато Сам растеше. Въпреки че постоянно беше до него като майка, по някакъв начин отсъстваше от живота на Сам също толкова, колкото Гевин — от живота на Мишел. Защото когато си пияница, ти чисто и просто отсъстваш.

— Добре, пристигнахме. — Зави по алеята пред дома на Сам. Не беше параден вход като този на Блу Рок. Очуканата пощенска кутия бе единственият знак, че имотът има име. „ЛОУНПАЙН“ беше щамповано на едната ѝ страна и флагчето беше вдигнато. В средата на предното пасбище, покрит със сняг, растеше старият бор, дал името си на ранчото.

Стройно момиче на висок кон, порода апалуса, се отдалечи в противоположната посока, напускайки имота. Гевин разпозна дъщерята на Руби Лайтнинг.

— Питам се дали не е правила компания на Коуди — промърмори Тами Лий. — Ако младежът е поне донякъде хубав, колкото баща си, няма да има проблеми с момичетата. Ами твоята дъщеря? — попита изведнъж. — Чух, че е голяма клечка в рекламна компания в Сиатъл.

— Ъ-хъ. Но нямам нищо общо с това.

— Много мило, че се е върнала след всичките тези години.

Той паркира до обора. Колито изскочи, лаейки и подскачайки по снега.

Обръщайки се към Тами Лий, Гевин се принуди да бъде искрен.

— Мишел не се върна, за да бъде мила.

— О...?

— Болен съм. — Беше му противно да го изрече. Почти се задави от думите. — Вероятно си чула.

— Споменавах го в магазина.

— На диализа съм, но няма ефект. Може да получа отравяне по всяко време. Нужна ми е трансплантация на бъбрек. Мишел ще бъде

донор.

— Мили боже...

— Никога няма да мога да ѝ се отплатя.

— Гледай само да оздравееш, Гевин. Това ще е достатъчна отплата. Знам го със сигурност.

Партньорът на Сам, Едуард Блис, излезе, носейки огромен капан за диви животни. Гевин отвори вратата на Тами Лий.

— Здравейте — поздравът на Блис беше лек, а погледът му — натежал от любопитство.

— Здравей, Еди. — Тами Лий нахлупи плетената си шапка над ушите. — Колата ми се повреди. Ще използвам телефона в офиса в обора.

— Добре. Днес Сам е на работа.

— Зная. Дойдох да видя Коуди.

Интересът на Блис бе толкова силен, че беше почти комичен.

— Той е в обора.

— Искаш ли да ти помогна с капана? — каза Гевин.

— Не, благодаря. — Едуард пристъпваше неохотно от крак на крак. — Справям се. — Постави капана на шейна, закачена за снегомобил. По-добре да тръгвам. Напоследък наоколо се навърта някаква котка.

— Кажи ми, ако това нещо върши работа. Аз самият имам проблеми с планински лъвове през последните няколко години — каза Гевин, докато Блис запали двигателя и потегли. Той стоеше нерешително между камиона и обора. Не беше необходимо да остава, но и не му се тръгваше още.

Тами Лий се поколеба на вратата.

— Хей, Гевин?

— Да?

— Може би ще, т-ъ, ни запознаеш.

За пръв път, откакто я намери встрани от пътя, той се усмихна. Не я винеше, че е нервна преди срещата с шестнадесетгодишния внук, за когото не бе чувала преди. Коуди можеше да предизвика нервност у всекиго.

— Да — каза той. — Естествено.

Влязоха заедно. Миризмата на сено, меласа, овес и тор изпълваше въздуха, а някакво радио свиреше музика, създадена, за да

подлудява хората.

— Не съм специалист по музика — прошепна му Тами Лий. — Това брой ли се за музика?

Той направи пресилен жест, като покри ушите си.

— Добре дошла в света на Коуди.

Забелязаха го, докато почистваше една от преградите. Очевидно за посетителите, той поддържаше доста добро темпо с лопатата, навеждаше се, за да загребе и след това се завърташе, за да насипе товара си в количката.

— Жалко, че Сам пръв се добра до хлапето — коментира Гевин, изненадан да го види да работи толкова трудолюбиво. — Би могъл да ми бъде много полезен в Блу Рок.

— Трябва да му възложиш някакви задължения — каза тя, поглъщайки с поглед момчето. — Обзалагам се, че би работил и за двама ви.

— Когато го видях за пръв път, не мислех, че става за нещо. На мен ми приличаше на олицетворение на причината, поради която никога не гледам MTV.

Тами Лий кръстоса ръце пред себе си и се облегна на един стълб.

— Значи си забравил основното правило за децата.

— Какво е то?

— Под най-ужасното поведение и най-ужасните дрехи се крие просто едно хлапе.

— Нямам голям опит с децата.

— Нито пък аз. — Боязлива като нервно жребче, тя се приближи към Коуди.

— Добре ли си? — попита Гевин, изненадан от колебанието ѝ.

— Виж, не се справих много добре със Сам — каза тя. — Не искам да се проваля със сина му.

Сърцето му неочаквано прескочи. Изведнъж го осени прозрението, че за нея въздържанието от бутилката беше битка, война. И че никога не беше извън опасност да се върне към стария навик.

Без да мисли, той взе ръката ѝ.

— Хайде. Ще те представя.

Посегна към радиото и го изключи.

Несигурният тенор на Коуди продължи да пее, после престана.

— Хей, какво по... — Млъкна, когато видя Гевин и Тами Лий.

— Извинявай. — Гевин се усмихна приятелски. Но вече се бе издънил, като смути момчето.

— Не бива да се промъкваш така зад хората. — Коуди остави лопатата си настрана и свали ръкавиците, после пхна пръст под шапката си там, където се подаваше бинта.

— Добре ли е главата ти? — попита възрастният мъж.

— Сърби ме.

— Доведох ти някого, с когото да се запознаеш. Това е майката на Сам, Тами Лий Гилмър.

Почувства как тя стисна ръката му, преди да направи последната крачка към Коуди. За човек, когото почти не познаваше, беше лесно да прочете мислите ѝ. Жената беше вцепенена от страх. И развълнувана — личеше си по трепването на усмивката ѝ и в прекомерния блясък в ъгълчето на окото ѝ.

— Здравей, Коуди — изрече тя с пресипнал глас. — Каква изненада! Нямах търпение да се запозная с теб.

Той престана да се чеше. След миг подаде ръка. Тя я задържа за кратко.

— Здравсти — поздрави момчето.

— Предполагам, че ще е най-добре да ме наричаш Тами или Тами Лий — каза тя.

— А не „бабо“ или „бабче“? — попита закачливо Гевин, опитвайки се да разведри момента.

— Не бих имала нищо против — каза тя в пристъп на откровеност, от която се изчерви. — Но „бабо“ е обръщение, което трябва да заслужиш, не мислиш ли? Коуди и аз току-що се запознахме.

Кръстоса ръце пред себе си и изгледа изпитателно лицето му.

— Сигурно ще ти омръзне да го чуваш, но изглеждаш точно като Сам, когато беше млад. Той беше най-хубавото момче в града.

Младежът сви рамене. Стойката му не беше много добра, забеляза Гевин. Дали беше от дългото време, прекарано в игра на компютър? Не знаеше. Твърде много неща не знаеше за момчето.

— Коуди — продължи Тами Лий, — не искам да те смуцавам. Не искам да ти се натрапвам. Но ако не възразяваш, може да прекараме известно време заедно някой път.

— Имам работа — заяви безцеремонно той.

— О — възкликна тя. Пръстите ѝ се склучиха. — Правя страхотна домашна пица — добави.

Той кимна уклончиво и сложи ръкавицата си.

— Най-добре да се залавям за работа.

— Ами, ще се видим, може би — каза Тами Лий.

— Може би.

Гевин се отдалечи с нея. Музиката засвири отново. Спряха, за да нагледат кобилата и новороденото, облягайки се на вратата и възхищавайки се на кончето. Гевин хвърли поглед към възрастната жена и не се изненада, когато забеляза стичащата се по бузата ѝ сълза.

— Ей, той е просто едно дръпнато хлапе — каза той и ѝ подаде кърпичка от джоба си.

— Не очаквах да се хвърли в обятията ми. Но, боже господи, искаше ми се да го прегърна. — Ръцете ѝ трепереха, когато се хвана за горната част на вратата. — Колко ми се искаше да го прегърна!

Острият ѝ искрен копнеж развълнува Гевин.

— Мисля, че и двамата сме пропуснали този етап с Коуди.

Тя попи сълзите си и му върна кърпичката.

— Предполагам, че съм тъжна, защото пропуснах много от това време и със Сам. Някои уроци човек научава твърде късно.

Стара болка измъчваше Гевин. Преди седемнадесет години си бе съставил мнение за Тами Лий и Сам — и то беше погрешно.

— Най-добре да се обадя за колата — каза тя.

Когато стигнаха до вратата на обора, силната музика престана. И двамата се обърнаха. Коуди излезе на пътеката между преградите.

— Ей... Тами Лий. — Звучеше несигурен, когато изричаше името ѝ.

— Да?

— Каква пица?

Лицето ѝ се озари от усмивка.

— Каквато харесваш, миличко. Каквато харесваш.

ГЛАВА 23

Зимните гуми на Сам изскърцаха по алеята, когато зави към фермата си. Изненада се, когато завари форда на Гевин Слейд паркиран пред обора. По дяволите, какво търсеше той тук?

Сам спря пред къщата и забеляза светлината в кухнята. Спря на задната веранда, удивен да види как майка му предлага димяща чаша на възрастния мъж.

Изчака, за да се окопити. Първата му среща с Гевин Слейд бе дала ход на събития, които никой не можеше да предвиди. Когато беше седемнадесетгодишен, колата на майка му загасна на паркинга пред кафене „Тръкстоп“ в Кристъл Сити. Собственикът, много свестен човек, уреди да я закарат в гаража на Макавой и даде работа на Тами Лий. Няколко запитвания отведоха Сам до Блу Рок. Добра репутация, доставчик на животни за родеото. Мечтата на всеки каубой.

Управителят на Гевин му хвърли един поглед на седлото и повика шефа. Телосложението на Сам работеше в негова полза. Беше висок и строен, с дълги ръце и спокойно държание, което вдъхваше увереност на хора и коне.

— Е, приличаш на каубой. Можеш ли да яздиш като такъв? — поиска да узнае Гевин.

Забивайки пети, Сам направи демонстрация върху коня, който му заеха.

— Как стигна дотук — попита Гевин.

— Пеша.

— От града? Това са шест мили.

Сам не коментира забележката. Гевин го нае на мига.

Младежът изпитваше безмълвно удивление пред парада от знаменитости, които навестяваха прочутия актьор. Разпознаваше лица от стари филми, от вечерни програми, от звездни телевизионни игри. Красиви жени и добре облечени мъже идваха да молят за услуга, защото след като се бе оттеглил от актьорството, Гевин Слейд се превърна в уважаван продуцент, внимателно подбиращ проектите си.

Той записа Сам в няколко местни състезания. Наградите от малките шоу програми не бяха кой знае какво, но момчето опита нещо непознато му дотогава — възможността.

Съдбата се оказа с руса конска опашка, скъп костюм за езда и нежен замечтан поглед, който го накара да забрави мястото си в този свят.

Проклятие! Дъщерята на шефа.

Как можеше да е толкова глупав?

Сам отвори рязко кухненската врата. Гевин беше чаровник, любимец на дамите. Какво искаше той от Тами Лий, по дяволите?

— Здравей, мамо. — Свали шапката си и подаде ръка — Гевин.

— Радвам се да те видя. — Гевин му отправи ослепителна усмивка, но очите му останаха студени и предпазливи.

— Имах проблеми с колата — обясни майка му. — Гевин ме докара дотук.

Сам се поотпусна. Звучеше достатъчно невинно. Но не се заблуждаваше относно Гевин Слейд. Старецът го бе сметнал за работнически боклук, недостатъчно добър за дъщеря му. Само по себе си това бе простимо, но Гевин бе играл грубо. Дори подвеждането с липсващите пари беше разбираемо, макар и непростимо. Но онова, което Сам не можеше да забрави, беше фактът, че интригите му бяха съсипали майка му, когато тя и без това бе загазила.

— Искях да се запозная с Коуди — продължи Тами Лий.

— Чувстваше се достатъчно добре, за да дойде на работа. — В гласа на Гевин се прокрадна гордост. — Честно казано, това ме зарадва. Малко работа със сигурност не може да му навреди.

— Значи го видя, мамо? — Сам се вгледа изпитателно в сбръчканото и повехнало лице и долови тъгата в очите ѝ. Откакто се помнеше, се чувстваше отговорен за тази тъга. Знаеше, че вината не е негова, но би дал всичко, за да я разсее.

— Гевин ни запозна — каза тя. — Няма да те залъгам, Сам. Не сме се сближили.

— Надявам се поне да се е държал учтиво.

Тя махна с ръка.

— Не мисля, че ще открием много допирни точки, но се радвам, че се срещнахме. Той е хубаво момче. Напомня ми за теб на същата възраст.

Сам се питаше дали се е държал също толкова безцеремонно. Може би. Може би това, че бе чукал дъщерята на шефа, се дължеше толкова на безцеремонността му, колкото и на хормоните.

— Като стана дума за Коуди, най-добре да тръгваме. — Гевин взе шапката си от закачалката зад вратата. — Стъмва се.

Сам стрелна с поглед майка си. Цял следобед ли бе прекарала с Гевин Слейд? Казвайки си, че не е негова работа, тръгна към конюшните. Докато Гевин подгръвяше двигателя, Сам намери Коуди в далечния край на редицата боксове, опрял рамо на вратата. Зарадва се, когато видя, че всички принадлежности са измити и подредени. Но не бе така доволен, когато забеляза, че момчето пуши цигара.

Опита се да звучи небрежно, когато каза:

— Тези неща ще те убият.

Коуди се извърна рязко. Бунтарско изражение помрачи лицето му.

— Пуша само понякога. Мога да спра по всяко време.

— Защо не сега?

— Аз ще избира момента.

— Е — грабвайки един маркуч, Сам насочи струята и поля облечената му в ръкавица ръка и цигарата, — аз предпочитам да е сега.

— Ей! — Коуди отскочи назад, изтръсквайки водата от ръката си. — Адски студена е!

— Ами недей да пушиш тук повече.

— Ще правя каквото си...

Сам вдигна маркуча.

— Не ме предизвиквай. Въоръжен съм.

Коуди хвърли ръкавицата си с отвращение.

— Можеше просто да ме помолиш да я загася.

— *Нареждам* ти да ги откажеш.

— Аз пък ти *казвам* да не ми се бъркаш.

Застанаха лице в лице, гледайки се свирепо като съперничещи си кучета. Сам не трепваше, но и Коуди не отстъпи.

— Как е главата ти?

— Сърби ме. Най-добре да тръгвам. Чао. — Отдалечи се, мърморейки под носа си.

„Добре дошъл в отбора на родителите.“ — Господи, как ли се справяше Мишел, запита се Сам.

ЧЕТВЪРТЪК

ГЛАВА 24

Мишел се будеше трудно у дома. Беше обзавела спалнята си в пастелни сини и златисти нюанси, бе похарчила абсурдна сума за спално бельо в „Нордстром“ и вложила пари във вносен матрак от онези, в които потъваш като в облак. Стаята излъчваше комфорт и лукс, в резултат на което спеше твърде дълго и дълбоко.

В Монтана се будеше с пукването на зората и като дете се втурваше към прозореца, за да види дългите полета и пасбища в ранчото на баща си. Склоновете на планините, набраздени от сините вълнички на ледниците. Падащите лъчи на изгряващото слънце.

А и бог знаеше какво ще се случи всеки ден.

Доби представа за това, когато утринната светлина се отрази от колата, паркирана на овалната алея пред къщата на Гевин. В Северозапада вероятно имаше само един фолксваген „Бийтъл“ с цвят на лайм.

Мишел нагледа Коуди — спеше дълбоко след тежката физическа работа, — после навлече стария си сив пуловер, напъха крака в ботушите си и забързано прекоси двора към голямата къща. Влезе през кухнята и мимоходом поздрави Тадао. Ароматът на кафе и полезния за бъбреците зелен чай я заля, но не беше гладна, а само нетърпелива да разбере какво става.

Гевин и Натали седяха в дневната пред буйния огън. Гевин пръв я забеляза. Тъкмо се бе разсмял и усмивката на лицето му разведри сърцето ѝ.

— Ей, добро утро, Мишел.

— Здравей, татко. Виждам, че си се запознал с Натали.

— И още как.

— Към пет часа тази сутрин. — Гривните, халките на ушите, копринения шал на главата, шарения клин и особено топлата усмивка на Натали ѝ бяха познати и скъпи.

— Здравей — каза тя, протягайки ръце.

— Здравей — отвърна Натали, изправяйки се, за да я прегърне.
— Опитях се да стигна тук снощи, но старият фолксваген не пожела да

ми съдейства. Наложих се да направя почивка в Кор д'Ален.

— Трябваше да се обадиш, Нат.

— Нали помниш, че говорихме. Знаеше, че ще дойда.

— Да, но... — Обичайната логика не се отнасяше до Натали Плъм. Мишел седна на големия кожен диван до тях.

Очите на приятелката ѝ блестяха.

— Държах се така, сякаш никога преди не съм виждала филмова звезда.

— Наистина не си виждала — напомни ѝ Мишел.

— Е, това обяснява защо се вторачих и заеквах. — Отпи от чашата си кафе. — Баща ти се притесни от мен. Човек би си помислил, че никога не е бил буден в пет сутринта от луда почитателка.

Гевин се облегна назад, кръстосвайки глезените на обувките си в ботуши крака.

— Признавам си, че не ми се беше случвало скоро.

Харесваше му, наслаждаваше се на всеки миг. Потребността да излага лицето си през милиони хора бе почти толкова силна сега, колкото на върха на кариерата му във филмовия бизнес. Смяташе, че за баща ѝ това е просто поредното признание. Във всеки случай далеч не бе подразнен от смаяното възхищение на Натали.

— Говорим си от няколко часа. — Натали му отправи поглед на разтапящо съчувствие. — Трябва да си легнеш вече. Чувствам се толкова виновна, че те вдигнах.

— Ставам рано. А и това посещение си заслужаваше. — Потупа ръката ѝ върху купчината дебели албуми на масичката за кафе.

— Донесла си ги от Сиатъл — каза Мишел леко обвинително.

— Естествено, приятелко. — Натали я дари с усмивка. — Не мога да повярвам, че си ги забравила.

Изчерви се от срам. Честно казано, Мишел дори не бе помисляла да ги донесе, за да ги покаже на баща си. Не беше допуснала, че ще бъде заинтересован от снимките на Коуди на първия му рожден ден или на велосипеда, който веднъж му донесе Дядо Коледа, или на първия му учебен ден.

— Снимките много ми харесаха, Мишел — каза тихо баща ѝ. — Повече, отколкото можеш да си представиш. Гордея се с теб заради живота, който си изградила за себе си и Коуди.

Тя примигна смаяно. Откакто бе пристигнала в Блу Рок, избягваха определени теми. Доктор Темпъл и социалният работник в екипа за трансплантацията повтаряха колко важно било да обсъждат лични неща, семейни неща. Дадоха им някакви малки тетрадки, за да записват мислите и чувствата си. Тетрадката на Мишел си стоеше празна. Обзалагаше се, че и неговата също. Затова твърдението, че е горд от нея я изненада.

Поставяйки ръце на коленете си, той се изправи. Дебелият му сив пуловер изглеждаше топъл и удобен върху високата му стройна фигура. Обемното плетиво скриваше торбичката за диализата.

— Задачи — обясни той. — Имам среща с шефа на арената.

— Ще се видим, партньоре — каза Натали с пресилен провлечен говор.

— Джейк, усили отоплението в бунгалото до това на Мишел. Ако имаш нужда от нещо, свирни.

— Идеално е, Гевин. Благодаря ти, че ме прие тук.

— Удоволствието е мое, мадам. — Той излезе през кухнята, а Мишел барабанеше с пръсти по страничната облегалка на дивана, опитвайки се да разбере дали флиртува с приятелката й.

Натали и тя седяха сами в дневната, гледайки как утринната слънчева светлина се прокрадва по ръчно рисуваните плочки на пода. Мишел взе кадифена възглавница и я замери, казвайки:

— Кучка такава!

Натали я улови, смеейки се.

— И представа си нямаш.

Мишел бе обзета от подозрение.

— Така ли?

Натали подпря обутите си в чорапи крака на подвързаните с кожа албуми.

— Предположих, че баща ти ще иска да види старите семейни снимки. Но всъщност ги донесох, за да ги покажеш на Сам Макфий.

— Господи, наистина си кучка!

— Трябва да му ги покажеш. Трябва да го осведомиш за живота на Коуди.

— Не съм длъжна да правя нищо.

— В законово отношение, вероятно не, освен ако не те съди за право на посещение.

Тръпки полазиха по гърба на Мишел.

— Не би посмял.

— Кой знае? Но ще иска да види снимките.

— Знаеш ли кое те прави такава кучка?

— Кое?

— Това, че си права.

Тя се ухили.

— Зная. Та кога ще му ги покажеш?

— Сигурно днес, когато закарам Коуди на работа в ранчото му. Сам е на половин работен ден. — Удивително, колко бързо бе запаметила графика му. Разказа ѝ как делеше смяната в клиниката с партньора си и че е на повикване. Каза ѝ го само веднъж и въпреки това бе попила информацията. Странно.

— Нямах ли други... срещи и прочее с баща ти?

— Всичко започва в неделя. — Пое си въздух колебливо и мислено благослови Сам, задето се бе намесил с доктор Темпъл.

Натали хвана лицето ѝ в двете си ръце.

— Знаеш ли колко е специално всичко това?

Мишел преглътна внезапно появилата се болезнена буца в гърлото си.

— Не мога да го възприема като нещо повече, освен сравнително сложна хирургическа процедура.

— Много повече от това е. — Тя се изправи и хвърли поглед навън към колата си. — Много съм непослушна.

Мишел вдигна тежките албуми.

— Вярно е.

— Имам предвид, че не нося само снимките. Веднъж в живота имаш време да се върнеш към рисуването.

„Не и ти.“ Мишел имаше чувството, че Натали се е съюзила със Сам по въпроса. Или може би тайното ѝ желание беше абсурдно очевидно.

— Остави ме на мира — заяви категорично.

— Как не! — Отвън Натали повдигна капака на фолксвагена и отвори багажника. Освен багажа ѝ, вътре имаше торбички от магазина за художествени материали „Мадрона Бей“ в Сиатъл.

Сърцето на Мишел прескочи. „Мадрона Бей“ беше меката на художниците в целия Запад. Този магазин бе едно от първите неща,

които откри, когато бременна се премести в Сياتъл. Пестеше и последната стотинка, за да си купува материали. Това бе вълшебно място, изпълнено с всичко, което ѝ бе необходимо, за да вдъхне живот на образите, които изгаряха душата ѝ.

От години не беше стъпвала там.

— Кучка такава! — прошепна тя, с блеснал от копнеж и безпомощност поглед. — Не са ми необходими.

— О, мила! — Натали грабна чантата си на цветя и я преметна през рамо. — Напротив. Нужни са ти. Какво друго ще правиш, докато Гевин се възстановява?

— Аз... — „Е, какво, наистина?“, помисли си Мишел. Натали имаше право. Разполагаше със старото си ателие, което Сам ѝ бе показал онази вечер. — Мисля, че мога да се позабавлявам в свободното време.

— Добро момиче. Да се раздвижим тогава. Трябва да изнесем горката Камий на студа.

Камий беше челото ѝ, унгарски концертен инструмент на Жузак от 1968 година. Не ходеше никъде без него. Държеше го в твърд калъф, облепен със стикери от всички места, които бе посетила — като Шри Ланка, Люцернското езеро, Монреал и Рио де Жанейро.

Отидоха до бунгалата и Мишел струпа фотоалбумите в роувъра. Питаше се дали ще се осмели да ги покаже на Сам. Натали бе права, съгласи се неохотно. Той трябваше и заслужаваше да види какви са били първите шестнадесет години на Коуди.

Стовариха боите, четките и белгийските ленени платна в ателието. После Мишел помогна на приятелката си да пренесе вещите си в къщата за гости. Вътре вече бе топло и уютно и Натали въздъхна от удоволствие.

— Нека се освежа малко и ще отидем заедно.

— Къде, Нат?

— У Сам Макфий. Не каза ли, че Коуди работи там? Някой трябва да го закара, нали?

— Да, но...

— Смяташ ли, че мога да стоя настрана? — Натали порови в чантата си и намери четка, която прокара от корените към върховете на стърчащата си коса. — Умирам от любопитство, Мишел. Ти си най-

добрата ми приятелка, а имаш бурно минало, за което не зная нищо.
Имаш ли представа как ме влудява това?

Мишел се ухили, въпреки нежеланието си.

— Мисля, че това ми харесва.

— Кучка — заяви Натали и я прегърна.

ГЛАВА 25

Сам излезе на предната веранда с Едуард Блис, докато рейндж роувъра спираше на двора. Почувства познатото присвиване в гърдите, когато Коуди излезе от колата.

Синът ми. Имам Син.

Освен докато зашиваше раната му, не беше го докосвал.

— Вече се справя по-добре с подбора на дрехите. — Едуард отпи от чашата си кафе. — Започва да се облича в тон с времето и работата, а?

Коуди все още изглеждаше малко размъкнат, въпреки че беше заменил престорената провисналост на градските си одежди със стари дънки, работни ботуши и подплатено с агнешка кожа дънково яке. Топла шапка покриваше новата фризура и превръзката.

— Кой е в колата с Мишел? — попита Едуард.

Сам присви очи, но отблясъка от слънцето върху предното стъкло го заслепи.

— Не съм сигурен. Отново Гевин?

Вратата до шофьора се отвори и оттам се показа най-странната жена, която Сам бе виждал някога. Приличаше на пеперуда, облечена в дълъг многоцветен шал, шантави лилави ботуши и шапка от ламска вълна като на планинските водачи, шерпите. С ветреещи се пола и шал тя се понесе по снега към къщата, като през цялото време бърбореше с Коуди. Мишел заобиколи откъм задната страна на колата и вдигна капака на багажника.

— Ай, карамба! — промърмори под нос Едуард. — Коя е тая кукла?

— ... толкова невероятно яко от страна на майка ти — казваше тя на момчето, когато стигнаха до верандата. Едва поемайки си въздух, тя наклони глава назад, изложи на показ обици на неочаквани места и продължи: — Добре, Коуди, да играем ли на гатанки? Кой е баща ти?

Свали шапката си и разкри щръкналата си коса с виолетови и зелени кичури. Имаше леко извити нагоре ъгълчета на очите и лице на малка фея — дяволито, живо и хитро. Тинкърбел, дрогирана с ЛСД.

Изчервен, но явно развеселен, Коуди каза:

— Сам и Едуард, това е...

— Чакай, чакай! — Дяволитата жена подаде ръка, облечена непрактично в черни ръкавици без пръсти. — Не ми казвай. Нека позная. — Стана много сериозна, поглеждайки от Коуди към Сам, а после и към Едуард, след това обратно. — Няма място за съмнение. Високият е. Хайде, запознай ни, глупчо. — Сръчка го отстрани.

— Това е приятелката на майка ми.

— Не съм ли и твоя приятелка? — Тинкърбел изглеждаше наранена.

— Да, и моя. — Момчето пъкна ръце в джобовете. — Натали Плъм.

— Всъщност аз съм неговата фея кръстница. — Тя се качи на верандата. — Не ви ли е разказал за мен?

— По-добре да се залавям за работа — каза Коуди, бързайки към конюшните.

Сам бе доволен от нетърпението му да нагледа кобилата и жребчето. Щеше му се да вярва, че хлапето ще се заинтересува от конете. Може би по този начин щяха да намерят общ език.

Натали пристъпи на верандата и се ръкува с Едуард, а после и със Сам.

— Трябва да ме извините — каза тя. — Изпих около тридесет литра кафе. Може да ви се сторя прекалено приказлива. Надявам се да не възразявате.

— Ни най-малко — отвърна Сам.

Едуард вложи цялата сила на чара си в комичен поклон.

— Добре дошла в Монтана.

Лицето на Натали светна.

— Благодаря.

Мишел пристигна, мъкнейки под мишница големи дебели книги.

— Почакай. — Сам скочи от верандата. — Нека ти помогна.

— Ах ти, Мишел! — извика Натали, обръщайки се към приятелката си. — Не ми каза, че той е по-красив от Джордж Клуни!

Сам взе горните два албума от ръцете ѝ.

— Не съм Джордж Клуни.

Натали Плъм го измери с откровено преценяващ поглед.

— Приликата е достатъчно голяма.

— Но аз съм по-дружелюбен — намеси се Едуард. — И имам по-добро работно време.

— Идеално — отвърна тя с ослепителна усмивка. — Тогава може да ме разведеш наоколо. Коуди не спира да говори за новороденото конче.

Едуард я хвана за ръка и я поведе към обора.

— С удоволствие.

Докато се отдалечаваха, Сам я чу да казва:

— ... и най-малките подробности, чуваш ли? Искам да зная абсолютно *всичко*.

Мишел ги наблюдаваше. Сутрешната светлина меко огряваше лицето ѝ, а носа и страните ѝ бяха зачервени от студа. Стискаше два албума пред себе си като щит.

— А той знае ли *всичко*? — попита.

— Ако не знае нещо, ще си го измисли.

— Говоря сериозно, Сам.

— Добре, той се досети за Коуди дори преди мен. Още в секундата, когато го видя. Но не обели дума, преди да му кажа. Едуард не лъже и не наранява хората. Никога. — Посочи към книгите. — Е, какви са тези неща? Фотоалбуми?

— Тъхъ. Имаш ли минутка?

— Предполагам, че ще отнеме повече от минута. Но всъщност разполагам с цялата сутрин. — Хвърли поглед надолу към пейджъра, прикачен към колана му. — Стига това нещо да не звънне. Ела.

В дневната той добави още няколко цепеници в пращия в печката огън и разчисти място на масичката за кафе.

— Мога ли да ти предложа нещо за пиене?

Тя не отговори. Погледна я и видя, че се взира в картината над камината.

— Боже мой — възкликна Мишел. — Нямах представа какво е станало с нея.

Картината заемаше почетно място над камината, откакто се бе преместил в Кристъл Сити. Тя беше единственият му подарък от Мишел. Платното живееше собствен живот. То сияеше от чистото чудо, видимо във всяко движение наметката, и отразяваше скритата нежност на много млада и талантива художничка.

— Радвам се, че си я запазил — изрече с тих, пресипнал глас. — Хубава е.

— Винаги съм го мислил. Всеки, който я види, казва същото.

Тя потръпна, въпреки че не беше студено.

— Смятах, че нося още много картини у себе си.

— Все още не мога да повярвам, че вече не рисуваш.

— Живописиста изискваше от мен повече, отколкото можех да дам.

Животът е на първо място, после идва изкуството.

— Обзалагам се, че приятелката ти Натали не е съгласна.

— Тя е различна.

— Забелязах.

Докато седеше, маниерите ѝ станаха резки, почти делови. Като че ли проявата на уязвимостта ѝ я бе засрамила.

— Би трябвало все още да рисуваш, Мишел.

Брадичката ѝ се повдигна.

— Как, през цялото си свободно време ли?

— Човек намира време за важните неща.

Гневът, който проблесна в очите ѝ, беше нов за него. Онази Мишел, която познаваше преди години, също имаше характер, разбира се. Но гневът ѝ никога не беше студен, както сега. Или някак странно насочен към самата нея.

— Какви са тези албуми?

— Натали ги донесе от дома ми.

Сам седна до нея. Сърцето му биеше тежко. Даваше си сметка колко важен и критичен е този момент.

— Снимки на Коуди, докато е растял?

— Да. Интересуват ли те?

Ето го, значи. Миналото, взряно право в лицето му. Тук, в тези четири дебели албуми, се криеше историята, в която не участваше. Годишите, които бе пропуснал със сина си.

— Интересувам се, и още как.

Тя взе най-горния.

— Нямах време да ги прегледам и подреда, затова всичко е такова, каквото го виждаш.

— Какво би искала да редактираш?

— Ще разбереш, когато стигнеш до него. — Тя свали обувките си и пхна крака под себе си на дивана. Сам, който бе прельстил доста

жени на същия диван, сметна жеста за почти непоносимо еротичен. Насили се да се съсредоточи върху албума.

Тя отгърна предната корица.

— Първият ми апартамент в Сиатъл. В началото, когато се преместих, Натали и азделяхме квартира на Капитол Хил. — Обикновена снимка на слънчева стая с плъзгащи се стъклени врати и наблъскани мебели. Спретната, по-хубава от повечето студентски квартири.

— Докато бях бременна, учех рисуване — каза тя. — Опитах се да продължа, след като се роди бебето, но животът ми стана твърде напрегнат.

Погледът му попадна по-долу на страницата върху снимка на Мишел. Не беше много добре направена, но го развълнува. Тя стоеше до парапета на ферибот, боядисан в бяло и зелено. На заден план се виждаха синята вода, гористи острови и далечна планинска верига. Беше вързала косата си на опашка и бе облечена в дънков сукман.

Бризът прилепяше синята рокля около заобления ѝ корем. Тя представляваше олицетворение на здрава млада жена в последното тримесечие на бременността си. Сам се взираше, очарован от съзнанието, че само няколко месеца, преди да бъде направена снимката, я бе държал в обятията си. Той бе посял това бебе у нея.

Леко прокара палеца си по момичето на снимката.

— Яд ме е, че съм пропуснал това.

— Да. — Мишел изглежда се стараяше да овладее гласа си. — Бях дебела и сприхвава през цялото време. Мисля, че това е единствената ми снимка като бременна.

— Кой я направи? Натали ли?

— Да. — Обърна страницата. — О, ето.

Следващият кадър показваше чернокосо дяволче със силно гримирани със спирала очи, надничащи над хирургическа маска.

— Отново Натали? — попита Сам.

— Тя беше придружителката ми при раждането.

Той стисна зъби. После, когато си върна самообладанието, каза:

— Трябваше да бъда аз.

Мишел поклати глава. При това движение лек повей на уханието ѝ достигна до него и тялото му пламна от желание да я докосне.

— Сам — каза тя, — ти беше на осемнадесет. Не беше готов да понесеш раждането...

— И ти също беше на осемнадесет. Беше ли готова?

— Нямах избор.

— На мен не ми бе даден избор. Щях да остана с теб. Знаеш много добре, че щях.

— Нищо не знаех. Ти изчезна толкова бързо, че нямах дори възможността да ти кажа, че съм бременна. — Посочи към една размазана фотография. — А ето го и него, току-що роден.

В снимката нямаше нищо уникално. Като лекар бе виждал кадри на миговете след раждането, а този не беше особено добре заснет. Но понеже беше на Мишел, прегърнала сина му, устата му пресъхна. Не можеше да говори, не можеше дори да преглътне.

Мокротото червено лице на Коуди лежеше на гърдите ѝ, облечени в болнична нощница на точки. Малкото краче на бебето се подаваше, изражението на Мишел излъчваше пълно изтощение и облекчение.

— Сияеш — отбеляза той.

— Сияя?

— Сиянието на майката. Някои хора отричат съществуването му, но то е много истинско. — Нежно очерта формата на лицето ѝ и на това на бебето.

— Много професионално, доктор Макфий — каза тя с лек сарказъм.

После, стъпка по стъпка, страница по страница, тя го преведе през изгубените години. Напомняше на отварянето на врата и прекрачването в свят, за чието съществуване не бе подозирал. Паралелна вселена, скрита от него в продължение на седемнадесет години.

Сам видя Коуди като кръглолико бебе, обожавано от Натали. Дете в гащеризонче и шапка на „Сиятъл Маринърс“ му махаше от мъчителното разстояние на годините.

— Виждаш ли това синьо нещо в ръката му? — Мишел потърка пръст върху снимката. — Никъде не ходеше без него. Това е една от старите ти работни ризи.

Сам почувства силен прилив на емоции при вида на ризата си, стисната в малката пухкава ръчичка.

— Наистина ли?

— Когато си тръгнах оттук, тя беше сред малкото неща, които отнесох със себе си. Твоята... — тя млъкна и прехапа устната си.

— Моята какво? Какво щеше да кажеш?

— Миризмата ти. Тя се бе пропила в нея.

Обгърна я с ръка. Ето защо отношенията му с жените потръгваха трудно. Не можеше да понесе тяхната нежност, ранимост, начина, по който сърцето му се свиваше на възел, когато го споходеха чувствата.

— Ах, Мишел, по дяволите...

За миг тя се отпусна на рамото му. После изглежда се окопоти и върна вниманието си върху албума. Снимка от първия ден в детската градина разкриваше дете, което се превръщаше в самостоятелна личност, застанало до червеникава дървена ограда с кутия за обяд с „Пауър Рейнджърс“ и раница с „Лууни Тюнс“. Сам разглеждаше училищни портрети, кадри от отбора на детската лига, екскурзии до зоопарка, аквариума, ски ваканции, летни почивки на отдалечени плажове.

Порази го усмивката на Коуди. Тя беше от онези, при които слънцето сякаш помръква — заемаше цялото му лице и личеше в очите. От всяка негова снимка се излъчваше радост.

Сега Коуди рядко се усмихваше.

На много от снимките присъстваше Натали Плъм. От време на време се виждаха и такива, на които момчето стоеше до някой мъж.

— Кой е този? — Сам посочи мъж с хавайска риза, който караше кънки с шестгодишния Коуди.

— Бивше гадже. Не съм го виждала от години.

Той се надяваше, че не го е чула как въздъхна от облекчение. Намери още няколко натрапници... учителят на момчето от трети клас.

— Беше най-милият човек. Коуди наистина го обичаше.

— А ти? Обичаше ли го?

— Той искаше истинска съпруга. Нямах представа как да бъда такава, затова престанахме да се виждаме.

— Ами този другият?

— Още едно бивше гадже. Запознахме се на конференция по рекламно изкуство.

— И той ли търсеше истинска съпруга?

Тя се засмя.

— Оказа се, че предпочита да има няколко почасови любовници.
Пълен кретен.

— Много гаджета ли си имала?

— Ами ти? — контрира го тя. — Търсиш мръсни тайни, Сам.
Повярвай ми, няма да ги откриеш тук. — Почука с пръсти по албума.

Сам забеляза хубава снимка на Коуди на около дванадесет години, тъкмо когато изпълняваше идеален футболен шут. Лицето му беше напрегнато, а погледът му фокусиран върху топката, подобно на лазерен лъч.

— Тук отбеляза гол — каза Мишел.

Сам би дал всичко — *всичко*, — за да види този удар на живо.

— Изглежда е бил добър малък спортист.

— Беше, но загуби интерес към колективните спортове.

— Знаеш ли защо?

— Защото навърши шестнадесет?

— Много шестнадесетгодишни деца спортуват.

Тя си пое въздух припряно.

— Казах си, че няма да реагирам отбранително. Много се старая да не го правя.

— Съжалявам. — Докосна снимката.

— Тази е добра.

Тя се поколеба.

— Брад я направи.

— Ах, Брад.

— В годината, когато се срещнахме. Беше обществен спонсор на футболния клуб. Всъщност не той, а фармацевтичната му фирма. „Мед-План Фармасис“. — Прескочи няколко страници. — Тук сме на ски на вилата ни в Уистлър.

Тримата стояха пред модерна сграда. Коуди се усмихваше като победител. Погледът на Мишел изглеждаше чудато разфокусиран, сякаш търсеше нещо зад фотоапарата. Мъжът, наречен Брад, бе висок, вероятно метър и осемдесет, набит, със загоряло лице, белоснежна усмивка и дизайнерски емблеми на ски екипировката си.

Сам не се съмняваше, че е свестен тип, заможен, грижовен.

Но докато разглеждаше снимката, изпита такъв прилив на истинска омраза, че трябваше да отмести очи.

Колкото по-голям ставаше Коуди, толкова по-редки ставаха снимките, правени през различни интервали.

— Мисля, че винаги става така — призна Мишел. — Когато са малки, ти се иска да ги щракнеш всеки път, когато кихнат. Докато стигнат гимназията, се сещаш да снимаш само по Коледа. Ето го с приятелката му — каза тя. — Клаудия Телър. Не искаха да ги снимам, но сметнаха, че това е единственият начин да ги оставя на мира.

— За Хелюин ли са маскирани?

Тя се засмя.

— Училищна танцова забава. Това е официално облекло.

Момичето притежаваше меланхолична красота, с анорексични сенки под очите и скулите. Косата ѝ беше твърде червена, за да е естествена, а усмивката — твърде лукава, за да е искрена. Застанал до нея, Коуди изглеждаше висок и изключително горд.

— Още ли му е гадже?

— Доколкото ми е известно. Родителите ѝ са на ръководни длъжности в „Майкрософт“ и тя се счита за най-популярното момиче в училището.

— Изглежда много смешно.

Мишел се усмихна широко.

— Радвам се, че не съм единствената, която мисли така. Но... — Отвърна поглед.

— Какво, Мишел?

— Ужасно е.

— Ами кажи го. Няма да те издам на никого.

— Надявам се престоят ни тук да охлади отношенията му с Клаудия. Ужасно ли е?

— Коуди би бил на това мнение.

Тя притисна ръка към снимката.

— Искам да си има приятелка. Просто не *тази*.

Сам разгледа бледото момиче на снимката. От перспективата на годините можеше ли все още да вини Гевин?

— Приеми истината, Мишел — каза той, — времето, когато си уреждала живота на детето си, е отминало.

— Но аз *зная*, че не е подходяща за него. Той е напълно заслепен. Мисли си, че са истински влюбени. Също като... — Изправи се бързо. — Най-добре да видим какво прави Натали. Непредсказуема е.

— Довърши онова, което казваше.

Тя отиде до предния прозорец и се взря в дългите бели полета и планини. Той застана зад нея. Искаше да хване раменете ѝ, да я притисне към себе си.

Как ухаеше косата ѝ? Какво би било усещането за устните му върху нейните?

— Сгрешихме ли тогава? — попита тихо тя. — Бяхме ли заслепени?

— Баща ти смяташе така.

Тя се обърна към него, прехапвайки долната си устна.

— Баща ми не знаеше за нас. Поне не преди да му съобщя, че съм бременна. — Отдръпна се от него. — Тогава ти вече си бе заминал.

— Знаеше, Мишел. — Не можеше да повярва, че тя е убедена в обратното.

— Не знаеше, не и докато аз... в онзи последен ден. Бяхме внимателни — упорстваше тя.

— Трябва да го попиташ някой път.

В очите ѝ проблесна нещо като паника. Отношенията с баща ѝ бяха сложни, непонятни за Сам. Той почувства страха ѝ, че можеха да се сринат под по-критичен поглед.

— Вече е обед — каза припряно тя. — Най-добре да отърва Едуард от Натали. — Отиде до вратата и взе якето си от закачалката.

— Ще оставя тези албуми тук, в случай че искаш да ги разгледаш по-подробно.

Мигът беше отлетял. Беше се докоснал до страховете ѝ за кратко, но тя отново му се изплъзваше и убягваше. Изглеждаше разтревожена, пъхна ръка в ръкава на якето си и се засуети с ципа.

— Проклятие — изруга през зъби.

Сам хвана ципа ѝ и го вдигна.

— Полека, Мишел. — След като го закопча, не се отмести, а постави два пръста под брадичката ѝ и прикова погледа ѝ към себе си. Кожата ѝ беше толкова мека на допир. — Благодаря — цялото му внимание бе съсредоточено върху устните ѝ. — Благодаря, че донесе тези снимки. Това означава много за мен.

— Благодаря на Натали. — Сними се и се измъкна, после се наведе да обуе ботушите си. — Защо ме гледаш така?

— Може би още въздишам по теб, дори и след всичките тези години.

— Мъже като теб не остават верни толкова дълго време.

— Не ме познаваш, Мишел.

— Не, наистина. — Излезе на верандата. — Май това е проблемът ми.

— Можем да го решим — каза той.

— Ако нещо в живота ми трябва да се поправи, ще се погрижа сама. — Изглеждаше нервна и смутена от вниманието му.

Вбесяваше го, че го държи на разстояние.

— О, няма? Доколкото видях в тези албуми, със сигурност не си открила онова, което искаш с... как му беше името? Брад?

— Откъде знаеш?

— Очевидно е. Ти си като идеален образ — любовница, която в действителност не трябва да обича, партньор, който носи по-голямата част от товара, кукла Барби, която изглежда добре под ръка със смокинга му на Армани.

— Нищичко не знаеш за мен и Брад.

— Кажи, че греша.

— Ти ни омаловажаваш. Омаловажаваш връзката, която се развива към...

— Към какво, Мишел? Към брак или сливане на две компании?

— О, а ти да не си експерт по връзките, а? — Излезе навън, без да го изчака да отговори.

Сам почувства лека вина, защото го беше преценила правилно. Миналото му със сигурност подкрепяше забележката ѝ повече, отколкото тя можеше да си представи. „Кажи ѝ. Кажи ѝ за брака.“ Но мигът отмина и той я последва навън.

На фона на монотонното бяло на натрупания върху оградата на външния манеж сняг, пъстрата пола и клин на Натали Плъм представляваха ярко цветно петно. Двамата с Едуард стояха до портата за товарене. Тя не спираше да приказва и да пърха с ръце. Когато Коуди излезе от конюшнията, водейки кобилата, дори Натали се усмири. Сам и Мишел забързаха към него и спряха до срещния край на арената.

— Какво става? — попита Мишел.

— С Едуард решихме, че кобилата и жребчето могат да излязат днес — отвърна момчето.

— Тази кобила го ритна по главата — обясни Мишел на Натали.

— Опасна е — отбеляза приятелката ѝ слисано.

— Всички родилки са такива. Но вече е добре. Гледай!

Едуард сигурно бе давал указания на Коуди. Оглавникът беше правилно закопчан. Момчето разхождаше кобилата с подходящия резерв на поводите и бълващите ѝ пара ноздри се намираха до рамото му. Тя го следваше като голямо послушно куче. Оттатък арената долитаха възгласите на възхищение от Натали, носени от лекия студен вятър.

Жребчето стоеше на пътеката върху тънките си като клечки крака и нервно цвилеше, докато Коуди отвеждаше майка му. В нежеланието си да я изпусне от поглед малкото направи внимателна стъпка към заснежения двор, после още една. Предните му крака се разтвориха и залитна, след това се изправи. Муцунката му се повдигна, покрита със сняг. То кихна, клатейки глава. Коуди погледна назад и се разсмя със звънлив звук, който подсети Сам за снимките, които току-що бе видял, за един по-малък и по-щастлив Коуди.

Сърцето го болеше, като го гледаше. Синът му с любимия му кон и жребчето, на което бяха помогнали да се роди. Имаше нещо необикновено, почти тържествено във факта, че всички бяха тук, заедно.

— Красавица е, Сам — каза Мишел. — Съвършено малко конче. Нищо чудно, че не мога да откъсна Коуди от нея.

Момчето откачи юздата, за да пусне кобилата да се разходи на воля. Жребчето стоеше близо до нея, въпреки че се отклони към Натали, вероятно привлечено от флоралните ѝ дрехи.

— Надявам се да не се привърже твърде силно — каза тихо Мишел.

— Толкова лошо ли би било?

Тя вдигна лице към неговото така, както той помнеше отпреди години. Никое друго лице, ничии други очи не притежаваха такава нежност, такава уязвимост.

— Никога повече няма да го види.

— Никога ли?

Тя примигна, а дългите ѝ мигли се сведоха с трагична убеденост, която смрази Сам до костите.

— След трансплантацията не мисля, че ще идваме много често. Скоро Коуди ще отиде в колеж, а аз... — Млъкна и погледът ѝ се откъсна от неговия.

— Какво ще правиш ти, Мишел?

Тя мълча дълго. Чуваше единствено бърбенето на Натали и Едуард и от време на време издишането на кобилата.

— Когато дойдох тук в началото — продължи тя, — хранех лудата надежда с баща ми най-сетне да се сбlijим. Да се опознаем най-накрая, така както баща и дъщеря би трябвало да се познават. Може би се хванах на приказките за клетъчната памет, мислейки, че ако споделяме кръв и плът, непременно ще последват идеалните отношения. — Засмя се кратко и горчиво. — Вместо това смятам, че сме доказателство, че няма нищо необикновено в един жив донор с роднинска връзка.

— Създаваш си мнение за много неща за твърде кратък период от време — изтъкна Сам. — Забави темпото, Мишел. Ти... — Една снежна топка се разби точно в средата на гърдите му. — Хей!

Едуард и Натали бяха вържени и мятаха топки с бързината, с която успяваха да ги направят. Коуди прескочи оградата на арената и се присъедини към атаката.

— Внимавай с главата — извика Мишел.

Момчето почти не обърна внимание на предупреждението. Превърна се в бърза и трудна за улучване мишена.

Мишел получи удар в рамото, преди да се приведе и да направи свои топки.

Битката прогони всички мисли за обяда. Необузданите писъци на Натали изпълниха въздуха. Сам нанесе няколко добри попадения и освободи напрежението. Мишел, която се оплакваше от снега във врата си, го сграбчи за раменете и го задържа пред себе си като щит.

— Чакай малко — каза той. — Какво не е наред тук?

Коуди се възползва, замервайки го в лицето, и се разсмя така силно, че и баща му се присъедини към смеха му.

Сам загреба още една пълна шепа сняг. Пейджърът, закачен за колана му, иззвъня.

— Какво е това? — Мишел вдигна ръка, за да обяви примирие. Лицето ѝ беше мокро от снега и приятно зачервено. Сам изпита силен прилив на желание. Ако бяха сами, знаеше точно къде щеше да я целуне, да я вкуси.

Провери дисплея на пейджъра. Кожата му настръхна от съобщението.

— Мишел, баща ти е постъпил в болницата.

ГЛАВА 26

— Наизустих пътя до болницата — каза Мишел, докато пейзажът профучаваше край нея. Прокара пръст около яката си, усещайки мокрите петна от боя със снежни топки. — Отвратително е да ти е познат.

— Не и ако работиш там. — Гласът на Сам беше спокоен, професионален.

Тя притисна кокалчетата на ръката си към устата, за да възпре въпросите. *„Какво се е случило? Защо? Това означава ли, че трансплантацията трябва да бъде отложена?“*

Не искаше да ги задава все още. Не бе готова да чуе отговорите. Искаше да види баща си. Искаше отново да чуе гласа му, да хване ръката му в своята. Искаше да му каже колко го обича.

„Обичам те, татко.“

Толкова ли беше трудно да го изрече? Защо не му го бе казала преди? Защото не беше сигурна, че наистина го чувства, или защото се боеше, че ще е едностранчиво?

— Почти стигнахме — каза Сам, докато пикапът му завиваше покрай покритата със сняг индианска статуя в центъра на градския площад. Пристигнаха под козирката на входа на болницата и тя блъсна с рамо вратата на колата и я отвори, хуквайки веднага, щом краката ѝ докоснаха земята. Електронните врати се отвориха със свистене.

— Гевин Слейд — каза на служителката, същата, която беше на смяна при злополуката с Коуди. — Аз съм дъщеря му, Мишел.

— В приемната е.

Тя се втурна вътре и намери баща си в компанията на набит сивокос лекар. Гевин изглеждаше измъчен, с жълтеникав оттенък на кожата и бялото на очите.

— Аз съм Мишел Търнър — каза тя на доктора, без да сваля очи от баща си.

„Обичам те, татко.“

— Здравей, Мишел. Това е личният ми лекар, Карл Шенк. — Гласът му беше натежал, уморен, изтънял.

— Какво стана?

— Токсемия. Течността за диализата не свърши работа.

— Но ще я коригират, нали? Той ще се оправи ли?

Шенк беше зает да следи жизнените показатели.

Влезе Сам, внасяйки със себе си мириса на сняг и вятър. Тя си помисли какво ѝ бе казал по-рано — че баща ѝ е знаел за тях двамата в младежките им години.

„Вярно ли е, татко? Заради теб ли изчезна Сам?“

Пропъди мисълта. Едва ли времето и мястото бяха подходящи. Искаше да докосне баща си, но не знаеше къде. В опакото на дланта на едната му ръка беше вкарана система, а в свивката на другата ръка още една. От корема му също излизаха тръбички. Ограничи се да постави ръка на крака му, покрит с тънък синкав чаршаф.

Беше време за въпросите. Пое си дълбоко въздух.

— Това ще се отрази ли на трансплантацията?

Шенк я изгледа косо.

— Обадох се на нефролога му.

— И?

— Ако Гевин се стабилизира, ще продължи по план.

Тя погледна строго баща си в очите.

— Ами стабилизирай се.

Той се помъчи да се усмихне. Тя виждаше, че се чувства зле, но опитът му я окуражи.

— Старая се.

После Сам пое командването. Това не я изненада. През изминалите няколко дни бе осъзнала, че привлекателното сериозно момче, което бе познавала някога, се бе превърнало в спокоен, решителен, все така привлекателен мъж. Затова, когато започна да прехвърля изследванията, които Шенк бе назначил, а после се увери, че някой ще се обади на Едуард, за да му каже да изпрати Натали и Коуди у дома с роувъра, и след това се обади на специалиста по храненето на баща ѝ, Тадао, тя просто се отдръпна и го остави да работи.

Усещането беше приятно. Греховно приятно. Някой друг да поеме юздите за малко. Да има друг, който да каже „Ето така ще стане“, беше лукс.

Наблюдаваше Сам, стиснал телефона с рамото си и хванал подложката с клипс. Защо ѝ беше толкова приятно, когато той пое командването?

Стори ѝ се някак нелоялно да храни подобни мисли. Брад също беше отговорен човек. Но нещата, за които поемаше отговорност бяха... различни. Плановете за ваканцията, следващата му инвестиция в недвижими имоти, членския внос за кьнтри клуба. Никога не я обременяваше с подобни неща, защото знаеше, че е маловажно за нея.

Тя никога не го караше да сподели нейното бреме.

Нещата, за които Сам ѝ помагаше, без дори да го е молила.

Докато следобедът преминаваше във вечер, тя се отдръпна в замайването на разсейващата се тревога. Привечер излязоха резултатите на Гевин, които сочеха, че се стабилизира. Дойдоха санитарите, за да го отведат в отделна стая и тя застана до леглото му, докато сестрите проверяваха всички системи за наблюдение.

— Не ме плаши така повече, татко. — Опита се да звучи непреклонно.

— Върви си вкъщи да вечеряш. Ще се обадя на Джейк, когато решат да ме изпишат.

— Предпочитам да остана...

— Мишел, опитвам се да ти кажа любезно, че съм адски уморен и веднага щом си тръгнеш, ще заспя. Разбираш ли?

Тя се взря в слабото му лице. Прекрасно лице, изпълнено с характер и опит. Притежаваше такова поразително харизматично излъчване, че дори и болен на легло, все още се класираше за изданието „Най-красивите“ на списание „Пийпъл“.

— Добре. — Беше неловко да го целуне по бузата заради всичките тръбички и монитори. Хладната миризма на болница се носеше във въздуха. — Довиждане, татко. Ще се видим сутринта.

— Още утре ще изляза отгук.

— Надявам се.

Сам чакаше в коридора, когато тя се измъкна и тихо затвори вратата зад себе си.

— Нито един скучен момент — каза тя, опитвайки се да разведри обстановката.

Така е в Кристъл Сити.

Излязоха и видяха, че слънцето вече залязваше. Планините бяха обагрени в оранжево, а температурата бе спаднала с няколко градуса. Мина лъскав черен джип, забавяйки покрай болницата.

— Познаваш ли ги? — попита тя Сам.

— Не. Колата е твърде нова. Вероятно е взета под наем. — Отвори ѝ вратата на пикапа. — Трябва ти едно силно питие.

— Защо го казваш?

— Заради напрежението. Толкова си напрегната, че дори аз мога да го почувствам. Мисля, че е заразно.

— Съжалявам. Мислиш ли, че ще се отрази на изследванията на бъбреците ми, ако тази вечер се напия до безпаметност?

— Определено.

— От това се боях.

— Не съм голям привърженик на напиването до безпаметност в коя да е нощ.

Тя се качи в колата и потрепери от досега до студената винилова седалка.

— Съжалявам, Сам. Зная, че за теб бе ужасно да се справяш с проблема на майка си.

Уличните лампи се включиха с примигване тук-там по улиците. Някои смятаха, че е потискащо да живееш на място, където всички се познават. Но след години в големия град тя разбираше очарованието на малкия.

— Коуди спомена, че се е запознал с майка ти — каза Мишел, почувствала се неудобно от мълчанието на Сам.

— Така ли?

— Любопитен е. Мисля, че няма нищо против да я опознае.

— И тя би искала. Обаче нямам представа какво общо могат да намерят помежду си.

Минаха край киното. Като тийнейджъри ходеха там. Тя си спомняше как със Сам седяха в ухаещия на пуканки мрак, държаха се за ръце и гледаха „Офицер и джентълмен“.

— Много жалко, че са затворили „Линууд“ — отбеляза тя, подразнена от вида на угасналата табела.

— Струва ми се, че последният му сезон беше преди около три години.

— Баща ми иска да го отвори отново, но проектът е замразен до след операцията.

Сам зави отстрани до старата сграда.

— Искаш ли да влезем?

— Може ли? Не е ли заключено?

В гаснещата светлина тя можеше да види усмивката му, докато ровеше в жабката за фенерче.

— Едно време се промъквах на няколко прожекции. Ела.

Мишел се чувстваше донякъде като крадец, когато се отпавиха към задната част на сградата. Видя светлината от фарове на улица Мейн, но нямаше вероятност някой да забележи пикапа, паркиран в уличката до киното. Както бе предвидил Сам, задният противопожарен изход не беше заключен. Влязоха и включиха фенерчето.

Движещият се лъч освети призрачна сцена, излязла направо от „Фантома от операта“. Мишел се взираше в старомодните полилеи с провесени паяжини, белещите се тапети на лилии, набраната кадифена завеса над екрана, превърната в дрипа.

— Зловещо е — каза тя, а дъхът ѝ образува замръзнали облачета пара.

— Искаш ли да си вървим?

— Не, нека да поразгледаме.

Дъските по пода скърцаха, докато вървяха по пътеката между седалките. Касата и щанда за храни и напитки бяха прашни и изоставени, фойето беше празно и обкичено със стари филмови плакати. Онези от филмите на баща ѝ носеха неговия автограф. Сам насочи фенерчето към „Божие дело“, бедствен епос, който бе счупил рекордите по приходи и бе изстрелял баща ѝ в редиците на най-скъпо платените звезди по негово време.

През десетилетията след отпечатването на плаката Гевин Слейд се бе променил съвсем малко. Имаше класическа, вечна структура на лицето, устояла на възрастта.

— Винаги съм хранила смесени чувства по отношение на кариерата му — призна тя пред Сам. — От една страна, как бих могла да гледам нещо подобно или изпълнението му в „Лицето на битката“ и да не се гордея? А, от друга страна, той предпочете кариерата си пред мен — поне докато не му потрябва нещо, което само аз мога да му дам. Как да не съм обидена от това?

Той мълчеше и тя обгърна с ръце тялото си, за да се предпази от студа.

— Аз съм ужасна. Не би трябвало да си мисля подобни неща.

Сам я докосна по рамото.

— Не си ужасна. Смятам, че е напълно нормално да се чувстваш така, предвид обстоятелствата.

— Сега звучиш като Темпъл. Онзи, който смяташе, че имаме твърде много „проблеми“ за разрешаване.

Над щанда за храни и напитки висеше електрическа печка. Сам я включи и Мишел се зарадва, когато реотаните придобиха червеникавооранжево сияние. Явно баща ѝ все още поддържаше инсталацията на старата сграда. За няколко минути печката над главите им окъпа фойето в слаба светлина и приятна топлина. Тя си спомняше чудатите стари мебели от много отдавна — овехтялото кожено кресло и диванче, мраморните пепелници, пожълтели от годините. Тя седна на старото, тапицирано в кадифе диванче с извити навън странични облегалки и ресни. Пружините му изскърцаха, докато се настаняваше на него.

— Според мен — каза Сам, обръщайки се към нея, — вашите „проблеми“ ще се разрешат много по-успешно, след като загърбите операцията.

Толкова просто. Мишел имаше чувството, че някой бе повдигнал с вила тежестта, която притискаше гърдите ѝ. Защо не се бе сетила за това? Защо не се бе принудила да погледне отвъд операцията и да разбере, че истинското оздравяване щеше да се случи, ако просто го оставеше да стане от само себе си?

— Благодаря ти — прошепна, когато той седна до нея. — Благодаря ти за тези думи.

— По-добре ли се чувстваш?

Почувства как я заливат топлината от печката и успокояващото присъствие на Сам, сухия мирис на изоставената сграда и странното, необяснимо чувство за мир и сигурност.

— Много по-добре.

— Хубаво. — Той се усмихна широко. — За това живея.

Мишел сви коленете си към гърдите, наблюдавайки го.

— Не мога да свикна с мисълта, че си лекар.

Сам вдигна ръцете си, прокара палец по скулата ѝ и тя цялата притихна в очакване, напълно съсредоточена в мястото на допира.

— А аз не мога да свикна с мисълта, че си станала майка — каза той.

Докосваше кътче в душата ѝ, което никой друг не бе докосвал досега — с изключение на самия него, много отдавна, когато беше момче. Как можеше да знае тогава, на осемнадесет, че той ще е единственият? Как би могла да знае, че когато напусне живота ѝ, ще остави огромна празнота и самота, които никой друг нямаше да запълни?

— По дяволите, Мишел — каза Сам, отпусчайки ръка. — Искате ли да ми беше казала.

Тя долови гнева му като ехо на своя и проблемът с този гняв беше, че е подхранван от съжалението за онова, което не бяха направили, за пътя, по който не бяха поели. А проблемът със съжалението беше, че не водеше наникъде. То просто се загнездваше в сърцето, мрачно и горчиво.

— Опитвах се да ти кажа — изрече тихо тя, представяйки си себе си в онзи ден, изплашена и развълнувана, и толкова млада. Беше ноември, небето помръкваше от залеза, а тя бе облечена с дрехите си за езда — бежови панталони и широк бял пуловер с плетеници. Но онзи ден ти не дойде на работа.

Той седеше напълно неподвижен, като че всяка клетка в тялото му бе нащрек. Тя усещаше, че той знае кой ден имаше предвид. Мишел взе джип от ранчото и потегли бавно, ужасена от резултата на домашния тест за бременност и нервна, защото никога преди не бе ходила до дома на Сам.

Той представляваше остаряла дървена постройка в източния край на града, една от множеството в редицата къщи, построени за прииждащите през лятото берачи на череша. Не ѝ убягна символиката на прекосяването на железопътните линии, за да стигне до дома му.

Прозорците не светеха, а алеята беше пуста. Дълбоко у себе си вече предугаждаше тишината, която щеше да последва почукването на вратата. Но въпреки всичко почука и на предната, и на задната врата, провря се под въжетото на простора с единствен забравен чорап, замръзнал върху него. Извика, после опита задната врата и не се изненада, когато тя се отвори. Кристъл Сити беше малко градче,

където хората оставяха задните си врати отключени — особено когато в къщата нямаше нищо за крадене.

Потрепери, минавайки през четирите стаи и представяйки си Сам и майка му там. Провиснали мебели с дупки в тапицерията, комплект за столова от петдесетте, хлътнали легла в мъничките спални. Нищо чудно, че никога не я бе канил у тях.

— Нямахте те — каза тя след дълго мълчание. — Къщата ви беше празна. Отидох до кафенето, за да видя дали майка ти още работи там. Ърл Мийчъм каза, че заминала и дори не оставила адрес, на който да изпратят чека за последната ѝ заплата.

— Винаги е трудно да оставиш адрес, когато не знаеш къде отиваш — обясни той.

Тя се взираше в засилващото се сияние на печката.

— Какво щеше да ти струва да се сбогуваш с мен?

Той мълча дълго, толкова дълго, че тя стана мнителна и се вгледа в лицето му на светлината от реотаните. Вече не го познаваше, не можеше да прочете мислите на това слабо, сериозно лице. Изглеждаше напрегнат, а очите му бяха развълнувани, сякаш у него се вихреше битка.

— Сам?

— Не зная защо не се сбогувах — каза най-сетне с тих и овладян глас. — Беше много отдавна.

— Всичко се случи много отдавна.

Гневът се изпари и непоносимо нежни спомени се промъкнаха и я обсебиха. Беше време, когато се мислеха за център на вселената и всичко им се струваше възможно. Спомняше си смеха, страстта и пълната вяра, че всичките им мечти могат да се сбъднат. Спомняше си любовта, за която всички мислеха, че са твърде млади.

Сам погали скулата ѝ с палец.

— Никога не съм бил добър в сбогуването.

Мишел знаеше, че ще я целуне. Ръката му беше на точното място, обхванала врата ѝ. Погледите им бяха на подходящото място — и двамата се взираха в устните на другия, — но най-вече защото моментът беше подходящ. Тя не мислеше за нищо, освен за настоящето и колко силно е желанието ѝ да я целуне, да я прегърне.

Сам се наведе напред, а тя отмести коленете си от пътя му, но никой от двамата не бързаше, защото всеки удар на сърцето, всеки дъх,

всяка секунда бяха важни. Устните им се докоснаха и вкусът му връхлетя в душата ѝ с могъща сила, спомените от миналото изплуваха, а страстта им беше нова, жива и при все това стара и позната, като нещо, което са носили у себе си с десетилетия.

Не говореха. Бяха достатъчно разумни, за да не го правят. Защото ако започнеха да разсъждават, щяха да разберат, че това е лудост. В мълчаливо съгласие решиха да се отдадат на лудостта. Палтата им се смъкнаха, после ботушите, пуловерите и дънките, ръцете му шареха навсякъде, както и нейните, а усещанията се сменяха по-бързо от мисълта. Корави мускули, мека плът, устата му очертаваше топографията на тялото ѝ, докато инстинктът и спомените не се сляха в една точка и двамата не се опознаха отново. Накрая дойде ред на припряността, защото усещаха някаква неотложност, някаква жажда, която не можеше да чака. Мишел се отпусна на извитата облегалка, а той опря ръце от двете ѝ страни, сниши се над нея, а тя се повдигна и последва миг на сливане, така съвършен, че тя видя звездите.

След това Сам остана върху нея, а на нея ѝ се искаше да го задържи там завинаги, защото веднага щом някой от тях се раздвижеше или проговореше, реалността щеше да връхлети отново. Тя чувстваше топлината на гърба му под дланите си, вслушваше се в учестеното му дишане, докосваше с устни пулсиращата вена на врата му.

— За какво си мислиш? — попита Сам и си спомни, как цялата изтръпваше, когато усетеше горещия му интимен шепот.

Никой друг не бе открил тази подробност за нея.

— Че трябва да се размърдаме или да си говорим — отвърна му шепнешком тя.

— Добра идея.

Но след малко Мишел не се стърпя и попита:

— Ами *ти* какво си мислиш?

— О, мила. Мръсни работи. Много мръсни мисли. — И ѝ разказа в пълни подробности, бутна я отново на диванчето, зашепна в ухото ѝ така, както само той умееше. Изведнъж отново започнаха да се любят, целувките и ласките му бяха груби, точно от каквито тя се нуждаеше, за да я доведат до шеметен оргазъм, който я накара да извика и гласът ѝ отегна в мрака на празната сграда.

— А сега какво си мислиш? — попита Сам много по-късно.

— Че се радвам на мрака. — Целуна го кратко по изобретателните устни, които току-що бяха правили неописуеми прекрасни неща с нея, и се насили да седне и да облече пуловера си.

— Защо?

— Защото... — изправи се, забързано навличайки бикините и дънките си — вече не съм осемнадесетгодишно момиче. На тридесет и пет съм и ми личи.

Той се засмя невярващо, закопчавайки ципа на дънките си.

— Тревожиш се, че ще бъда разочарован от *вида* ти?

Тя се засуети с копчетата на панталона си.

— Е, може би не се тревожа, но...

— Слушай. — Той хвана ръцете ѝ и ги постави на гърдите си, на невероятно мускулестите, сексапилни гърди.

— Слушам.

— Разбира се, че си спомням как изглеждаше тогава. Как бих могъл да забравя? И аз също бях на осемнадесет. Тялото ти ме подлудяваше. Спомням си го ясно. — Прокара пръст по шията ѝ, по гърдите и отново ги възбуди. — Но онова, за което си мислех, докато те прегръщах сега, беше колко те обичах тогава.

Внезапно се почувства замаяна, догади ѝ се и ѝ прималя от вина и объркване.

— Най-добре да вървим.

Той се поколеба, сякаш искаше да добави още нещо. Но после закопча ризата си, обърна се, изключи печката и включи фенерчето.

Излязоха през вратата, от която бяха дошли. Бяха започнали да падат големи пухкави снежинки, от онези, които рисуват по коледните картички. В сиянието на уличната лампа на ъгъла въртящият се сняг изглеждаше великолепен, вълшебен.

По средата на разстоянието между вратата и пикапа върху уличката легна някаква сянка.

Сам обгърна Мишел и я притисна до гърдите си.

— Какво по дя...

В лицата им избухна светкавица и макар Сам да не разбираше, тя знаеше точно какво се бе случило.

Бяха я открили. Лешоядите. Папараците. Преследвачите на хората с болни бъбреци. Убийците на принцеси.

По посипания с луга и пясък път се завъртяха гуми и след това джипът ускори, оставяйки Мишел и Сам замръзнали като двойка койоти, попаднали под прожекторите на ловци на диви животни. Познатата пареща болка от светкавицата изпълни съзнанието ѝ. Трябваше да ги познае. Бе видяла колата да минава покрай болницата по-рано същата вечер. Трябваше да се досети, че ястребите кръжат наоколо.

— За какво беше всичко това, по дяволите? — попита Сам.

— Ще го прочетеш във вестниците — каза глухо Мишел, чувствайки как вътрешностите ѝ се свиха на кълбо от ужас. — Може би още утре. — Дигиталният трансфер на файлове бе направил процеса бърз като телефонно обаждане.

— Не чета подобни издания.

— Ще се изненадаш, когато видиш кой ги чете.

ПЕТЪК

ГЛАВА 27

Мишел стоеше в коридора на болницата и ѝ прималяваше от облекчение. Баща ѝ се беше стабилизирал и го бяха върнали на лекарствата, които вземаше при подготовката за трансплантацията. Изключвайки опасността от някаква друга криза, отново се върнаха към плановете за процедурата. След няколко минути щяха да го изпишат.

Но тя имаше чувството, че всички останали аспекти от живота ѝ се клатеха в различни посоки. Миналата нощ в тайнствения мрак на полузабравено място двамата със Сам се бяха любили. Тя го желаше с такава нетипична за нея необузданост и жажда, че започваше да си мисли, че се превръща в съвсем друг човек. Не можеше да се познае. Предаваше живота, който си бе изградила толкова далече от тук. Би трябвало да изпитва срам, съжаление, вина... но не изпитваше тези чувства.

Мислите ѝ не я оставяха на мира и тя се разходи до малкия салон за чакащи до регистратурата. Наоколо нямаше никого, затова си взе чаша кафе. Влезе сестра О'Браян и я поздрави усмихнато.

— Мишел, нали? — попита тя.

— Мишел Търнър. Твърде много време прекарвам в тази болница.

Сестрата седна на кушетката, тапицирана с винил и въздъхна уморено.

— На мен ли го казвате? Върлува грип, та през последната седмица работя извънредно. Момчето ви добре ли е?

— Да. Но тази рана на главата много ни изплаши. — Направи пауза, питайки се каква част от историята им знаеше сестрата. Вероятно цялата. В края на краищата, това бе болница. — Случайно снощи да сте забелязали репортер или фотограф да душат наоколо?

— Ъ-хъ. Боя се, че видяха как баща ви постъпи в болницата вчера. — Отправи към Мишел извинителен поглед. — Не пуснахме никого при него.

— Добре. Вечно се притеснявам — призна тя. — От години се опитвам да държа Коуди в анонимност. — Пое си дълбоко дъх. — Е, въ-
ъ, хората тук говорят ли за нас? За Сам и Коуди?

— За това, че са баща и син ли? — изрече го с лекота. — О, да.

— От това се страхувах. — Мишел умираше да попита какви са коментарите, но не бе сигурна, че иска да знае.

— Никога не съм си представяла Сам със собствено дете.

Нещо в тона на Алис О'Браян, в дълбоката осведоменост на забележката ѝ, привлече вниманието на Мишел.

— Отдавна ли работите със Сам?

Сестрата повдигна вежди учудено.

— Не ви ли каза?

Мишел почувства странна промяна в атмосферата и инстинктивно се стегна.

— Какво да ми каже?

Жената изчака, явно претегляйки възможностите за избор. После каза:

— Сам и аз бяхме женени.

— О! — „Господи!“

— Очевидно двамата имате да наваксвате доста.

— Трябваше да ми каже — изрече Мишел, унижена от положението, в което я бе поставил.

— Това е стара история, но не е тайна. — Алис О'Браян говореше прямо. — Когато той дойде тук преди пет години, се влюбих в него от пръв поглед. — Засмя се. — Както и по-голямата част от персонала. Сам и аз се разбирахме чудесно и решихме да се оженим. Мисля, че той се впусна във връзката ни, движен от инерцията, а аз бях достатъчно глупава, за да я взема за любов. — Придърпвайки розовия си пуловер около раменете, тя добави: — Имам класическия характер на милосърдна сестра — грижовна, внимателна, — а той искаше любов и секс, не милосърдие.

— Алис — каза Мишел, — не е нужно да ми обяснявате. — „Сам трябваше да го направи.“

— Нямам нищо против. Неминуемо ще чуете историята от този или онзи. Не беше нещо твърде драматично. Аз се влюбих силно, а Сам — е, той някак си просто се включи, предполагам. Когато казах, че искам дете, настъпи моментът на отрезвяването. — Повдигна

ръкава на пуловера си и погледна часовника. — Той реагира зле. Отвърна, че в практиката си е виждал достатъчно нежелани деца. А аз осъзнах, че никога няма да ми даде онова, от което се нуждаех, което *заслужавах*, по дяволите. Затова се разделихме. — Горчива усмивка изкриви устата ѝ. — Беше му съвестно, но аз държах на своето. Така е по-добре. Все още сме приятели и колеги.

Мишел се облегна в стола си, а мислите ѝ препускаха. Макар и по-млада от нея, Алис говореше с мъдростта на много по-възрастна жена и думите ѝ отекваха в тишината. *„Никога нямаше да ми даде онова, от което се нуждаех.“*

— Мисля, че по свой собствен начин той ме обичаше за известно време. Просто не беше писано да трае вечно — заключи тя, изправяйки се и поглеждайки часовника отново. — Той е сложна личност, имал е труден живот. Научил се е да се влюбва бързо, да обича силно и да забравя. Никой никога не го е научил как да бъде верен.

Възседнала Дейзи, светла кобила с тъмна ивица на гърба, Мишел яздеше по пътеката, която се виеше на югозапад от Лоунпайн. Усещаше режещия студ в дробовете си и шибашите пориви на вятъра, от които лицето ѝ изтръпваше.

След признанието на Алис тя откара баща си вкъщи, а после отиде право в Лоунпайн. Сам бе излязъл, за да нагледа капана за диви животни. *„Вероятно на връщане ще се отбие до горещите извори“* — беше я информирал Едуард. — *„Обикновено обича да прави това, когато е в особено настроение.“*

„В особено настроение.“ Не го попита какво имаше предвид. Сама щеше да разбере съвсем скоро.

Пътеката беше лесна за следване, тъкмо както бе казал Едуард. Тя мина покрай изоставена след отдавнашна сеч купчина дънери, после зави надолу към низината, където снегът се бе стопил и отдолу се показваха димящи тинести участъци. Стадо лосове се подплаши от приближаването ѝ. До заобиколеното от скали естествено езерце беше вързан висок кон, но Сам не се виждаше. Слизайки от седлото, тя уви поводите около ниския клон на една елша и се изкачи до водоема. Горещите извори изобилстваха в района и рехавите облаци пара

смекчаваха и замъгляваха всичко, придавайки на въздуха лек мирис на сол и сира.

— Каква изненада, да те видя тук — изрече един безплътен глас.

Мишел се взря през парата и го видя, потопен до гърдите в езерото, гол и усмихнат. Опита се да не мисли за усмивката или за начина, по който влагата накъдряше косата му, или за капчиците вода по раменете му.

— Днес, в болницата, имах малък разговор с Алис — каза тя.

Усмивката му се стопи.

— Тогава май е по-добре да седнеш.

— Може би трябва да се облечеш, Сам...

— Или пък ти да се присъединиш към мен. — Усмивката отново се прокрадна по устните му.

Тя се отпусна на плоския камък, закривайки лицето си с ръце.

— Не мога да повярвам, че не ми каза, че си бил женен.

Дочу шум от водата и изведнъж видя, че той се плъзга към нея и сваля ръцете ѝ от лицето. Трябваше да си върви, просто да се изправи и да се отдалечи с коня, но се чувстваше прикована на мястото си, неспособна да помръдне.

— Щях да ти кажа, Мишел, но нямахме толкова много време, за да поговорим.

— Но имахме време да направим много повече от това.

— Да. — Ръцете му — влажни, топли, настоятелни — свалиха ръкавиците ѝ и разкопчаха ципа на якето ѝ. — Да, така беше.

Издигащата се пара, горещината и докосването му я изпълниха със странна, непреодолима умора и всичко, което бе възнамерявала да каже, просто изчезна. Бавно и грижливо Сам свали ботушите и чорапите ѝ.

— Аз съм виновен, че бракът ми с Алис не потръгна. — Шепотът му дразнеше ухото ѝ, после той я целуна, без да бърза. Вкусът му, вкусът на страстта бе могъщ наркотик.

— Тя твърди, че не си удовлетворил... нуждите ѝ. — Принуди се да изрече думите, въпреки че се предаваше и събличаше пуловера и дънките си, оставяйки приятния шок от студения въздух и горещата вода да погъделичка кожата ѝ.

— Права е. Не можех да ѝ дам онова, от което се нуждаеше. — Продължително и бавно ръцете му се плъзнаха по тялото ѝ, докато я

придърпваше в копринените води, тайнствено затоплени в недрата на земята. — Защото дадох всичко на теб.

Сам беше човек, който винаги обмисляше нещата, преди да реши какво да прави. Но истината беше, че целият този размисъл никога не носеше някаква полза. Все стигаше до онова, което инстинктите му диктуваха първоначално. В мига, в който бе прозрял истината за Коуди, бе погълнат от удивление. Искаше да опознае момчето, да бъде близо до него, да бъде с него. Обстоятелствата му бяха предоставили начин да осъществи това, ако успееше да накара Мишел да се съгласи.

Все още седнал в горещия извор и примижал в гъстите струйки пара, той я наблюдаваше как се облича. Тялото му реагира толкова бързо, както когато беше осемнадесетгодишен — може би дори по-бързо. Защото сега знаеше от личен опит, че секс като този, който току-що бяха правили, не се случваше всеки ден.

Смяташе, че трябва да е облечен, когато повдигне въпроса за Коуди, затова се насили да се охлади, прегази до брега и се подсуши, преди вцепеният студ да го прониза. Навлече дънките, чорапите и ботушите си, като продължаваше да поглежда крадешком към Мишел. Тя беше повече от красива, както винаги, но сега, когато отново я опознаваше, видя нещо повече у тази жена. Преди години бе съзрял обещанието. Сега виждаше как времето, грижите и майчинството са я оформили и смекчили. Въпреки че беше слаба, гърдите и корема ѝ притежаваха сладостната закръгленост, присъща на всяка жена, която е раждала и кърмила бебе. Нямаше значение колко време е минало. Следите от майчинството оставаха завинаги.

— Защо се усмихваш? — попита тя леко подозрително, все още зачервена от горещия извор и любенето.

Сам нахлузи през глава сива фланела.

— Нужно ли е да питаш?

Тя се скова, но преди това той долови проблясък на веселие в очите ѝ.

— Не дойдох тук, за да търся секс, а отговори.

— Тогава сексът беше просто нещо като бонус, предполагам — каза той.

— Много смешно. — Обу ботушите си и тръгна към конете.

— Мишел, чакай. — Последва я, подскачайки от камък на камък, за да избегне димящата тиня. Няколко лоса, леко смутени от човешкото присъствие, се придвижиха предпазливо към гората. — Искам да те помоля нещо.

Тонът ѝ трябва да бе събудил подозрението ѝ, защото тя се обърна към него с присвити очи и кръстосани пред гърдите ръце, в несъзнателна самозащита.

— Какво?

Той реши, че е най-добре да бъде прям.

— Когато с Гевин влезете в болницата за операцията, искам Коуди да отседне при мен.

Разбра, че тя ще възрази, още преди да е продумала. Личеше по присвитите ѝ очи и предпазливото изражение. Не я изчака да заговори, а продължи:

— Обмислям го от няколко дни и планът е добър. Той може...

— Вече имам планове за Коуди — отвърна тя. — Той ще остане в Блу Рок. Тадао и Джейк са там, а сега и Натали. Те...

— Те не са му семейство. — Сам се опита да овладее гнева и отчаянието си. — Негова плът и кръв. Има мен и майка ми. Нужен му е шанс да ни опознае. Моментът е подходящ, Мишел.

Тя отстъпи назад.

— Не.

— Защо се безпокоиш? — попита той. — Искам да прекарам известно време със сина си. Как можеш да възразиш срещу това?

— Защото не мисля, че знаеш какво искаш. — Разпери ръце. — Приключил си брака си с Алис просто ей така. Разделили сте се след година. А сега искаш да се нагърбиш със син?

Язвителната забележка го засегна дълбоко, но не искаше болката му да проличи. Знаеше какво прави тя. Опитваше се да го вбеси, да го нарани, за да се откаже. Изведнъж прозря мислите ѝ така ясно, че му се прииска да я прегърне.

— О, Мишел, не бива да се страхуваш.

Брадичката ѝ се вирна.

— Не се боя.

— Напротив. Страхуваш се, че с Коуди ще станем първи приятели и ще забрави кой е бдял над него нощем, приготвял му е торта за рождения ден и е гледал футболните му мачове в дъжда. —

Сам се приближи до нея, взе ръката ѝ, притисна устни до нея и я задържа. — Не трябва да се тревожиш. Едно дете винаги би избрало майка си. Довери ми се.

Отмести се и си сложи шапката. Нямахше намерение да се издаде така.

— Хайде, Мишел. Ти си имала шестнадесет години. Аз искам една седмица.

Тя откачи поводите на кобилата, после прокара пръсти през гъстата ѝ зимна козина.

— Къде сме, Сам? — попита го тя. — Трябва да зная, преди да взема решение.

Той знаеше, че не пита за обратния път. Бяха стигнали там, където не съществуваха повече тайни и колебания. Но новата им близост ги правеше уязвими. Не беше сигурен, че изведнъж може да се превърне в домошар. Но искаше да опита. Бяха отворили душите си за проблемите — но също и за радостта, ако успееха да подредят нещата. В това беше сигурен.

— Е? — повтори тя. — Къде сме?

Той държеше коня ѝ, докато Мишел се качваше. Стоеше, вдигнал поглед към нея.

— Предполагам, че в началото.

Ресторантът на Труди беше едно от малкото хубави неща в Кристъл Сити, реши Коуди. Гигантският му чийзбургер и пържени картопки, последвани от шоколадово-сметанов пай представляваха приятно разнообразие на фона на макробиотичните глупости, които сервираше специалистът по хранене на дядо му.

Жалко, че родителите му бяха съсипали всичко, след като му съобщиха новината точно след десерта.

Той се намръщи на отражението си в тъмната витрина на магазина за фураж „Нордърн Лайтс“. Бе помолил да го извинят след вечеря и през последните петнадесет минути се скиташе по главната улица, която, общо взето беше единствената улица в градчето. В единия ѝ край бяха кметството и библиотеката, единствените места, освен ресторанта на Труди, които изглеждат работеха след смрачаване.

В другия край стоеше старо кино с изоставен магазин в съседство, а лъскавите прозорци буквално си просека да ги замериш с камък.

Майка му каза, че Гевин притежава „Линууд“ и някой ден може да направи нещо с него, но засега беше пусто като в неделен следобед. От библиотеката излязоха и си тръгнаха няколко деца и тази гледка — момчета, които се бутат и блъскат, момичета с притиснати към гърдите учебници — само влоши настроението му. Вдругиден щеше да започне училище, а това означаваше обиди в добавка към контузията.

Изправил рамене, той продължи да върви и мина покрай магазина, в който работеше Тами Лий Гилмър. Майка му и Сам вероятно се чудеха къде се е запилял. Представи си ги седнали един срещу друг в ресторанта, вероятно хванати за ръце и разтревожени. Нека се тревожат, по дяволите. Беше обещал да не се отдалечава, каза им, че иска само да излезе на чист въздух. Идеална възможност — междуградският автобус чакаше от другата страна на улицата и изхвърляше дизелови изпарения в нощта. Светещият надпис над автобуса сочеше примамлива дестинация — МИСУЛА — СПОКЕЙН — СИАТЪЛ.

Божичко, какво не би дал да скочи в него на мига. Ровейки в джобовете си, намери сплескания пакет „Кемъл“. Бяха останали две цигари. Нямаше представа какво ще прави, когато и те свършеха. Как се снабдяваха с цигари децата в градче, където всички се познаваха? Запали и остави клечката да догори, докато четеше надписа на кутийката кибрит: „Вие сте самотни? Уплашени? Разорени? Наберете 1800 Рънауей“.

— Какъв късмет! — промърмори под нос и дръпна силно от цигарата си. Някъде в началото на учебната година бе пропушил, за да се навърта около Клаудия, и се беше получило. Тя го забеляза, поиска си цигара и след няколко седмици започнаха да излизат заедно. Чудеше се какво ли прави тя сега. Бяха разделени само от седмица, но вече се тревожеше дали щеше да го чака. Тази мисъл го вбеси толкова силно, че за малко не събори няколко деца, излизащи от библиотеката. Каза рязко „Извинете ме“ и се облегна на студената стоманена стойка за велосипеди пред сградата. Само няколко колелета бяха привързани към нея. Сигурно беше трудно да караш по тези неравни, заледени улици. Защо изобщо хората живееха в Монтана, питаше се той, докато издихваше струйка дим.

— Здравей, Коуди — изрече един познат глас.

Вдигна очи и видя Моли Лайтнинг, натоварена с книги. Остана в същата поза до стойката за велосипеди.

— Здравей.

Погледът ѝ попадна върху оранжевото огънче на цигарата в ръката му и той изведнъж се почувства глупаво. Глупав и срамежлив, както когато пропуши за пръв път. Опитвайки се да се държи равнодушно, той бръкна за почти празната кутия.

— Искаш ли да запалиш?

— Не.

И без да пита знаеше, че тя не пуши. Е, хубаво. Поне не се готвеше да му държи конско.

Моли се чувстваше неудобно и поглеждаше нагоре-надолу по улицата.

— Чакаш ли някого? — попита той, опитвайки се да се държи дискретно, като пусна цигарата и я стъпка в мокрия сняг. Браво, каза си сърдито. Половин цигара, а вече я нямаше.

— Мама трябва да ме вземе в осем. — Вгледа се в него с очевиден интерес. „Може и да си пада по мен“ — помисли си той и идеята му допадна.

В другия край на пресечката три момчета в широки панталони и анораци вдигаха врява, смееха се и се блъскаха. Едно от тях взе камък или буца лед, хвърли я по табелата над козирката на „Линууд“ и прониза въздуха с победоносен вик при звука на строшени крушки.

— Кретени — каза тихо Моли.

Коуди се почувства малко по-добре, когато я чу да изрича на глас мислите му.

— Кой са тези?

— Момчета от училище. Били Хо, Итън Линдвиг, Джейсън Китредж. — Тримата се натъпкаха в кабината на стар шевролет „Ел Камино“ и отпрашиха в мрака. — Всички си мислят, че Били е много як, но аз смятам, че е кретен. Миналата година получи условна присъда като малолетен за кражба, но така децата само решиха, че е още по-як. Дори не го изритаха от отбора по футбол. — Млъкна, притеснена, все едно е казала твърде много. Неловко пристъпяше от крак на крак.

— Ъ-ъ, мога ли да ти помогна с книгите? — попита Коуди, надявайки се да не звучи като смотаняк.

Тя се усмихна както първия ден, когато се запознаха — някак срамежливо, но секси.

— Благодаря — отвърна и прехвърли в ръцете му купчината книги от библиотеката. — Не исках да ги оставя на снега. — Ухаеше много приятно на сапун и чист въздух. Коуди се надяваше миризмата на цигари да не се е пропила в якето му. — Ами ти какво правиш тук? — попита тя.

Той кимна към ресторанта на Трудни в средата на пресечката.

— Майка ми и... Сам Макфий ме изведоха на вечеря. Просто исках да се поразходя малко. — Тя не каза нищо, но го слушаше в очакване. — Майка ми ще постъпи в болницата, за да дари единия си бъбрек на дядо ми — избъбри той.

Подготви се да види шокираната ѝ физиономия, но Моли го изненада. Просто се усмихна отново и каза:

— Яко.

— Май да. — За пръв път Коуди започваше да мисли, че може би *наистина* е някак си *яко*. — Но — добави в продължаващ пристъп на откровеност, — докато са в болницата следващата седмица, искат да отседна у Сам. Оставиха на мен да реша.

— А какъв избор имаш? — попита тя.

Харесваше му, че изглежда искрено заинтересована. Тази вечер възнамеряваше да сподели с Клаудия и да поиска мнението ѝ за всичко това, но тя не познаваше хората, за които ставаше дума. По-лесно беше да поговори с Моли, лице в лице.

— Мога да остана в Блу Рок с Джейк и Тадао — те работят за Гевин. — Подпря брадичката си на най-горната книга. — Или да отида в Лоунпайн.

Тя се усмихна широко и постави ръце на кръста.

— Майтапиш ли се? Какво има да се чудиш? Сам ти е баща и има ферма с коне. Лесно решение.

СЪБОТА

ГЛАВА 28

Тами Лий Гилмър обикновено не почиваше в събота, но си бе издействала отпуск, за да вземе колата си от гаража на Макавой. Оставяйки току-що запалената цигара на отрупания плот в банята, тя взе кръгла четка и тупира косата си. Вече никой не си тупираше косата, беше й известно. Дявол да го вземе, вече никой и не пушеше. Но това не я спираше.

Знаеше, че на Сам не му харесва, че пуши, но никога не възразяваше. Беше й помогнал да се отърве от толкова много други навици, че цигарите вероятно изглеждаха безобидни в сравнение с тях. Взе цигарата и си дръпна, мръщейки се на жълтеникавото изгорено петно, останало на ръба на имитирация мрамор плот. Наистина беше отвратително. Трябваше да ги откаже.

Утре.

Днес нямаше да се торМОЗИ с това. Бяха й необходими години, за да научи този урок от Анонимните алкохолици. Трябваше да си прости сама, да избягва да потъва в угризения за миналото. За нея това бе ежедневна битка.

Гримира се и се облече в дънки и свободна фланела. Все още й ставаха — осми номер, „Уренгльр“ — и се гордееше с този факт. При все това, дълбоко у нея се спотайваше странен копнеж, който я връхлиташе в най-неочаквани моменти. Това бе желанието да бъде мека и пухкава, може би като Ланел Джейкъбс, собственичката на магазина за домашен текстил. Тайничко мечтаеше да бъде като нея — закръглена и очилата, с тресящи се над лакътя ръце и двойна брадичка, облечена в домашна рокля, голяма престилка и практични обувки. Да ухае на талк и лосион „Джергенс“, и на прясно изпечен хляб.

Тами Лий излезе навън, вдигна лице към облачното небе и почувства как то изтръпна от минусовата температура. Да, беше лудост, но искаше да бъде една от онези едри сивокоси жени. Защото подобен външен вид говореше на хората, че знаеш мястото си в живота. Означаваше, че си създала семейство, приготвяла си палачинки през уикендите и си чела на децата си приказки за лека

нощ. Означаваше, че си превърнала една къща в дом, окачвайки завеси и избирайки подходящия цвят за стените и всяка пролет си купувала разсад петунии за градината. Означаваше, че имаш внуци, които тичат по пътеката пред входната ти врата, защото нямат търпение да те видят. Означаваше, че имаш съпруг, който има някои дразнещи навици, но въпреки това го обичаш, защото е всичко на света за теб.

Господи, какво ли не би дала, за да се вмести в такъв живот, вместо в тесните си дънки.

Почувства познатото напрежение у себе си и тръгна по улицата към центъра на града. Напрежението беше предупреждение; то беше копнеж, мрачното желание, което я поглъщаше толкова дълги години. Едно питие, само толкова й бе нужно. Едно питие и напрежението щеше да отшуми, а тя отново щеше да се почувства нормално.

Ускори крачка, стиснала ръце в юмруци в джобовете на якето си. Може би трябваше да се обади на надзорника си. Това беше момент на слабост; беше дошъл изневиделица. Както винаги.

Въпреки това вървеше. Студът имаше успокояващ ефект и болезнения момент на жажда отмина. Животът й беше такъв, какъвто е. Бог знаеше, че е повече, отколкото тя заслужава. Докато стигне до гаража, копнежът се бе уталожил до глухо бучене.

— Здравей, Том — поздрави тя, влизайки в задушния и вмирисан на масло офис. — Готова ли е?

— Беше нужна нова водна помпа — обясни той.

Плати му в брой. Напоследък плащаше в брой почти винаги, защото писането на чекове не й бе донесло друго, освен неприятности. Сам й беше дал дебитна карта, за да тегли от собствената му сметка, но тя избягваше да я използва. Достатъчно бе, че й бе върнал живота. Не искаше да взема повече, отколкото вече бе получила от него.

На една пресечка от гаража тя спря до кафенето на Рей Куик, за да изпие чаша кафе и да си купи най-новия брой на „Енкуайърър“. Сам й се подиграваше за клюкарските издания и филмовите списания, които си купуваше, но тя ги обичаше.

Новите броеве на „Енкуайърър“ бяха все още опаковани в найлоново фолио. Докато си наливаше кафе, Рей отвори пакета и й продаде един, заедно с „Пийпъл“ и запазения специално за нея брой на „Кънтри Билборд“. Отиде до колата си и седна вътре, пиеше кафе, чакайки парното да затопли купето, и прелистваше списанията.

Огромна снимка на възрастен мъж, оцелял от „Титаник“, заемаше първата страница на „Енкуайърър“, но вниманието ѝ привлече малка снимка в горната част.

— Майка му стара! — промърмори тя, като за малко не изпусна кафето си. Ръката ѝ трепереше, когато остави чашата в поставката и отгърна на втора страница. Очите ѝ попаднаха на стара снимка на Гевин Слейд и Мишел, загорели и здрави като Питър и Бриджит Фонда. До нея имаше размазан кадър на човек в носилка, която вкарваха в Общинската болница. На същата страница неясна черно-бяла снимка показваше Мишел Търнър и Сам, уловени в прегръдка наред снежна улица. Заглавието гласеше: *Дъщерята на умираща филмова звезда търси утеха при Самотния каубой.*

Шевролетът излезе на заден ход от паркинга. Едно от малкото хубави неща, свързани със скитническия ѝ живот, беше, че я биваше в карането, бе навъртяла повече километри от шофьор на ТИР. Избягвайки заледените участъци по магистралата, тя се прибра бързо и вдигна телефона.

Днес Сам беше дежурен, но обслужващия персонал записа съобщението.

— Не е спешно — каза Тами Лий, — но е важно.

После позвъни в ранчото Блу Рок. Мъжът, който вдигна, каза, че господин Слейд „не е на разположение“. Не ѝ оставаше друг избор, освен да опита отново в болницата. Може би „Енкуайърър“ поне веднъж бе прав за нещо.

Стигна до болницата за пет минути и видя Коуди Търнър, седнал прегърбен на бетонна пейка пред пристройката, в която се намираше кабинетът на Сам. На главата му имаше черна плетена шапка и малки слушалки. Кракът му потропваше в такт с музиката, която само той чуваше.

„Моят внук. Това е моят внук.“ — помисли си с удивление тя.

Изглеждаше премерзнал, неспокоен и мрачен. И приличаше на Сам.

Тя излезе от колата и ботушите ѝ започнаха да хруцят по посипаната със сол и пясък повърхност на паркинга.

— Здравей, Коуди. Помниш ли ме? Тами Лий Гилмър.

Той свали слушалките.

— Здравсти.

— Какво става? — Стараеше се гласът ѝ да звучи непринудено.

— Дядо ми ме докара да ми свалят шевовете. А той имаше час за някакъв преглед.

— Е, как е главата?

Той свали черната си плетена шапка.

— Мисля, че е добре.

Тя огледа раната.

— Каква седмица, а? — каза тя. — Цялото това ходене до болницата.

— Да, гадно е.

Тя посочи дискмена му.

— Каква музика харесваш?

— Алтернативна, малко хеви метъл. И някои по-стари неща — отвърна неопределено момчето.

— Някога чувал ли си за рокабили?

— Да. — Отново си сложи шапката.

— Аз разбирам от рокабили. Някога пеех в една група.

— Ами — изрече той, разглеждайки я недоверчиво и с интерес.

— Истина е. Групата се казваше „Роуд Рейдж“. Имахме голям хит, наречен „Скъпи покойници“. — Изтананика му мелодията.

Очите му се ококориха.

— Няма начин! Чувал съм я.

— Много хора са я слушали. Използваха я в реклама на камиони.

— Тя се успокои. — Виж, може да ми погостуваш днес.

Коуди мълчеше, побутвайки с върха на обувката си буца лед на тротоара.

— Ако ти омръзне, можеш да си тръгнеш веднага, обещавам.

Той я погледна право в очите и тя осъзна, че има страхотно лице, лице на момче, което се превръщаше в истински хубавец. Но освен хубостта му, Тами Лий виждаше наглост и труден характер. Сигурно на Мишел Търнър не ѝ беше лесно да го отгледа.

— Видях онова нещо във вестника — каза той.

Тя се насили да не сведе поглед.

— Надявах се да не си го видял.

— И Сам също го видя. Всички сестри го чакаха, за да му го покажат, когато дойде на работа тази сутрин.

— Вестникът е парцал. Публикуват лъжи и клевети. — Пое си дълбоко дъх и ѝ се прииска да запали цигара. — Онази снимка не означава нищо. Майка ти вероятно се е подхлъзнала на леда и Сам я е хванал, за да не падне.

— Може би — отвърна момчето. — Мразя проклетите таблоиди.

— Аз също — излъга тя.

— Когато бях малък, мама винаги се тревожеше, че ще ни преследват заради Гевин.

— А така ли беше?

— Не, но тя все повтаряше: „Виж Лиса Мари Пресли. Искаш ли да се озовеш на нейно място“. — Устните му за малко не се изкривиха в усмивка.

— Е, какво ще кажеш? Искаш ли да видиш къде живее баба ти?

Той се поколеба.

— Да.

— Тогава чакай тук. Първо трябва да попитам.

Коуди отново сложи слушалките, а Тами Лий тръгна към входа на клиниката в тухлената сграда. Обикновено много се гордееше да види сина си в дългата бяла престилка, но днес беше разтревожена.

— Имаш ли минутка, Сам? — попита го тихо.

Той отвори вратата към стаята за персонала. Беше празна, а масата бе отрупана с чаши от кафе, позахабени медицински наръчници и документи.

— Е, доколко е вярна историята в таблоида? — попита тя. Нямахме смисъл да увърта. — Излизаш ли с момичето, по което беше луд преди седемнадесет години?

Трудно беше да отгатне настроението на сина си. Той винаги проявяваше стоицизъм. При един от многото ѝ терапевтични сеанси тя бе признала, че безсрамно се е възползвала от спокойствието му, от готовността му да ѝ прощава, независимо от всичко. Когато му го каза в лицето, той я изгледа с горчиво-сладка усмивка и отвърна:

— Ти си такава, каквато си, мамо. Човек не прощава на облаците, когато вали дъжд.

Споменът я трогна и тя докосна ръката на сина си.

— Краткотрайна връзка ли е — попита Тами Лий, — или...

— Не е — отвърна той.

Прииска ѝ се да беше от онези майки, които показват по телевизията — да може да го потупа по ръката, да му каже няколко мъдри думи и да оправи всичко преди следващите реклами.

— Е, аз не съм специалист, но дано знаеш какво искаш. Защото това засяга и трима ви, а единият от вас е още дете.

— Съзнавам го. Коуди ще отседне при мен, докато Мишел и Гевин се подложат на операцията.

— Така ли? — Тя изми една чаша на мивката и си наля кафе, опитвайки се да си представи сина си като баща. — Вълнуваш ли се?

— Разбира се. Но съм и притеснен. В понеделник трябва да започне училище. Не съм чувал шестнадесетгодишно дете да се премести в средата на годината и действително да му хареса.

Тя отпи от престоялото кафе.

— Така се калява характерът. — Остави чашата и погледна към вратата, уверявайки се, че са сами. — Какво смяташ да правиш с тази история във вестника?

— Няма да ѝ обръщам внимание.

— И Мишел ли не ѝ обръща внимание?

— Не сме имали възможност да поговорим. — Лицето му изглеждаше изопнато от чувството на неудовлетвореност. — Двамата с Гевин тъкмо заминаха за Мисула, за да се подготвят за операцията.

— Може би трябва да отидеш там и да обсъдиш нещата с нея. — Нещо — съдбата или чистата случайност — бе събрало отново Сам и Мишел. Бог знаеше, че в младостта си не бяха получили шанс. — Не я съди за миналото, Сам. Знаеш ли, тази сутрин изпитах съжаление, искаше ми се да бях подредила живота си другояче, да бях направила по-добър избор. Не искам и ти да го правиш. Не искам никога да съжаляваш.

— Не мога да се измъкна преди утре сутринта.

— Тогава иди утре сутринта — каза тя. — Кълна се, понякога си прекалено несхватлив за лекар.

Отправи ѝ бегла усмивка.

— Добре. Ще предложи на Коуди да го закарам дотам сутринта.

Коуди бе мълчалив по пътя към дома ѝ. Докато го въвеждаше през входната врата, ѝ се прииска да беше сложила някакъв ароматизатор. Къщата миришеше на застоял цигарен дим и вчерашно кафе. Не можеше да обвини хлапето, ако се обърнеше и си тръгнеше.

Той влезе колебливо и се огледа наоколо.

Тами Лий не издържаше повече. Грабна цигара от една кутия на плота и я запали.

— Не пушиш, нали? — попита със закъснение.

Той сви рамене.

— Пуша.

— Е, няма да ти предложи цигара. Баща ти ще ме убие. Искаш ли кола? — Отиде до хладилника. — Разбрах, че понеделник е големият ден. Денят на трансплантацията.

Той отвори кутийката.

— Да. — Отпи от нея в продължителна неловка тишина. Тами Лий допуши цигарата си и запали нова. Погледът на Коуди шареше из стаята като уловено в капан животинче, което търси изход. Изведнъж изражението му се промени от бдително на удивено.

— Еха — промърмори под носа си. — Това „Стратокастър“ ли е?

— Да. Също като онази, на която свиреше Дик Дейл. — Взе старата електрическа китара от поставката ѝ в ъгъла. Инструментът беше класика. Бе го залагала и откупувала безброй пъти и накрая го бе задържала. Напоследък рядко свиреше, но знаеше, че не го е запазила случайно.

Докато гледаше лицето на Коуди, най-сетне разбра каква е била причината.

— Свириш ли?

— Малко — отвърна той. — Ами ти?

Тами Лий взе китарата, настрои я и изсвири няколко акорда с изненадващо пъргави пръсти. Хвърляйки поглед към внука си, тя се засмя на изражението му.

— Не ми ли вярваше? — Пъхна касета в уредбата. — Това е демо запис, наречен „Наследствени мечти“.

Не я беше слушала отдавна и звукът от собственото ѝ свирене я сепна. Спомни си как я бяха записали в едно студио в Рино, което бяха наели почасово. Остави Сам да плаче в една кошара за игра в контролната зала. След последния дубъл всички излязоха да се

натряскат, а Сам заспа в столчето си за кола под масата в мрачния, задимен клуб.

— Хубава песен — отбеляза Коуди, когато тя свърши.

— Така ли мислиш?

— Да.

— Прави ли ти се пица?

— Предполагам, че бих хапнал.

Удивително! Внук тийнейджър, който действително искаше да прекара известно време с нея.

А дори не ѝ се налагаше да носи домашна рокля и практични обувки.

НЕДЕЛЯ

ГЛАВА 29

Сам не се ползваше с привилегии в болница „Сейнт Брендън“ в Мисула, но се позова на професията си, за да се осведоми за процедурата на Мишел и научи, че графикът не е променен. Бе отседнала в стар хотел, построен от бароните на дърводобивната индустрия в началото на века. Сега, поради близостта му с болницата, винаги бе населен със семействата на пациенти и гостуващи лекари. Рано сутринта той застана пред вратата ѝ, опитвайки се да събере мислите си. Почука.

— Кой е? — Гласът ѝ беше тих, но не сънен.

— Сам.

— Влизай — каза тя, отваряйки вратата. Халат за баня. Боси крака. Тревожно изражение на лицето ѝ. На леглото имаше роман с меки корици и няколко вестника, разпръснати върху смачканите завивки.

— Здравей. — Наведе се и я целуна, но не улучи и устните му докоснаха слепоочието ѝ. Тя ухаеше на паста за зъби и дезинфектант.

— Наред ли е всичко с Коуди? И той ли дойде с теб?

— Добре е. Оставих го долу в кафенето с Гевин, яде палачинки.

— Значи смяташ, че тази уговорка — да отседне при теб — ще се получи?

— Да, Мишел. Разбрахме се.

— Ако ти дойде в повече, искам веднага да разбере.

— Доверието ти в мен е много ласкателно.

Тя му отправи бегла усмивка.

— Мисля, че ти се струва по-лесно, отколкото е в действителност.

Досега наистина беше лесно, но с Коуди бяха прекарвали заедно само една вечер. Момчето беше мълчаливо и вероятно размишляваше за операцията и училището. На Сам почти му дожаля за хлапето.

— Как мина ангиограмата ти? — попита той, като умишлено смени темата. Процедурата бе последното и най-инвазивното във физическо отношение изследване, извършвано при жив донор. Знаеше,

че е доста плашещо и неприятно. Бяха й дали леко успокоително. През един малък разрез вкараха тръбичка във вената и инжектираха багрило, за да може екипът за трансплантацията да проучи бъбреците й и всичко свързано с тях.

— Страхотно. Голяма веселба. Натали и аз се смяхме с часове.

— О, чувство за хумор. Това винаги е добър знак.

— Същото каза и сестрата, която обръсна слабините ми.

— А сега добре ли се чувстваш?

Тя седна на леглото и се облегна на купчина възглавници.

— Почувствах се добре пет минути след процедурата, но ме накараха да лежа неподвижно цели шест часа. Избраха чудесен бъбрек за баща ми и вярвам, че всичко мина добре. Ще вземат левия.

Докато говореше, леко пребледня и сърцето на Сам се сви. С кого споделяше тя страховете си? Надеждите и мечтите? С Натали? С тайнствения Брад? Коуди беше ли достатъчно голям, за да разбере?

— Искаш ли да поговорим за това? — Неспособен да пренебрегва темата повече, той посочи към вестника на леглото.

Тя го вдигна между палеца и показалеца си.

— Виждала съм и по-лоши неща. Когато бях дванадесетгодишна, публикувах снимка, на която танцувах на някаква сватба с един от братовчедите на Кенеди, а в заглавието се споменаваше „невръстна булка“.

Вестникът беше сгънат на статията. Заглавието и текстът изобилстваха с безочливи предположения и чисти лъжи, но камерата беше уловила... нещо. Падащият сняг бе замъглил фокуса, но имаше намек за движение в начина, по който ръката на Сам я обгръщаше и главата й се сгущваше на гърдите му. Снимка на тях двамата, сами и погълнати един от друг. Догади му се от нахлуването в личното им пространство.

— Когато видях този боклук — каза той, — ми се прииска да пребия някого.

— Добре дошъл в света на Гевин. — Сви рамене без съжаление. — Свиква се, когато се научиш да не му обръщаш внимание.

Сам не искаше да свиква с това. Но се чувстваше притеглен от нея, точно както той я бе привлякъл в горещия извор. Първия път, когато я загуби, обгради сърцето си със здрава стена, която го бе предпазвала от същите емоции, които изпитваше сега.

Мишел прехапа долната си устна.

— Коуди видя ли статията?

— Да.

— Каза ли нещо?

— Не много. Само че си излязла по-добре от Лиса Мари Пресли.

— Значи не мислиш... че му придава особено значение?

— Не зная. Не говори много по въпроса пред мен или майка ми.

Очите ѝ се разшириха.

— Бил е с Тами Лий? По собствено желание?

Сам изпита леко раздразнение.

— Да не би да не одобряваш майка ми, белия боклук?

— О, Сам. По дяволите, знаеш, че нямах предвид това. Трудно ми е да си представя Коуди в компанията на човек, по-възрастен от шестнадесет години. Надявам се да се е държал възпитано с нея.

— Изглежда се спогаждат добре. Мисля, че си говореха за музика.

Тя сви колене към гърдите си.

— Аз самата не я познавам истински.

— Много се е променила — отбеляза Сам.

— Както всички ни.

— Някои неща не се променят изобщо. — Пое си дълбоко дъх.

— След всичките тези години, аз все още те желая.

— Сам...

Той посочи към вестниците.

— Между нас има нещо.

— Не вярвай на всичко прочетено — отвърна му тя, а бледите ѝ страни се изчервиха.

Той се приближи до леглото и докосна рамото ѝ.

— Не ми беше нужно да го прочета във вестника. Но, знаеш ли, радвам се, че излезе наяве.

Тя се отдръпна от него.

— Разбираш ли колко неподходящ момент си избрал?

— Защото не дойдох на някакъв футболен мач, когато си се чувствала самотна ли?

— Майната ти. — Изгледа го ядосано. — Не смятах, че някога ще те видя отново, Сам. И сега просто трябва отново да те допусна в живота си?

— Защо си толкова сприхава? — попита той.

Мишел си пое дълбоко дъх и затвори очи за малко. Когато ги отвори, изглеждаше по-спокойна.

— От нервите е — призна тя. — Никога не съм се справяла добре с... непредвидени обстоятелства. Позволих на Коуди да се премести при теб за тази седмица. Какво още искаш? Какво?

Той изчака да се уталожи чувството му на безсилие.

— Не става дума само за Коуди. Искам отново да те опозная. Искам... онова, което изпитахме в четвъртък вечерта и в петък край горещите извори.

— Увлякохме се. Не ми е присъщо да губя... самообладание по този начин. — Ръцете ѝ се свиха като нервни възли в скута ѝ. — Имам добра работа, ще стана съдружник, имам чудесен живот в Сиатъл. Трябва ли да захвърля всичко това заради хубавите ти очи?

— Не знаех, че намираш очите ми за хубави.

— Много неща не знаеш за мен. Ако ме познаваше, щеше да разбереш, че не мога да имам мимолетна връзка с теб заради доброто старо време.

— Кое те кара да мислиш, че е мимолетна? — Той наблюдаваше развълнуваното пулсиране на вената на врата ѝ и го проследи с пръста си. Мека. Толкова мека, като суха коприна.

— Не бива да се обвързваме, независимо какво ни диктуват хормоните.

Вплете пръстите си в сатенените ѝ коси. Годините се стопиха и всичко, което бе изпитвал към нея, което бе таил у себе си цял живот, се надигна, сякаш за да изтласка въздуха от дробовете му.

— Мишел, не слушам хормоните. Слушам сърцето си.

Долната ѝ устна потрепери и тя я прехапа, отмествайки поглед.

— Какво, за бога — попита с плачевен тон, — те кара да вярваш, че между нас може да се получи?

Обърна я с лице към себе си.

— А теб какво те кара да смяташ, че не може?

Прекъсна ги рязко почукване на вратата.

— Мишел — извика един глас. — Аз съм.

— О, боже — прошепна тя. — Брад.

ГЛАВА 30

— Не ставай. — Сам отиде до вратата, хладнокръвен и спокоен, сякаш преди малко не бе преобърнал света на Мишел с главата надолу. Отвори и в стаята влезе Брад.

Изглеждаше красив и елегантен като в реклама на Джей Крю. Имаше излъчването на собственик на яхта. Едно от първите качества, които я привлякоха към него, бе тази уравновесена изтънченост. В живота на такъв мъж не можеше да цари хаос.

— Брад — опита се да се успокои. — Не те очаквах. — Питаше се защо бе дошъл. По-рано се бяха договорили да не идва, освен ако тя не го помоли. Но ето го сега. Заради таблоида ли бе тук, или защото бе решил, че ѝ е нужен?

Гласът ѝ я предаде, докато Брад и Сам се гледаха като съперничаещи си елени, готови да сплетат рогата си. После той мина покрай Сам, отиде до леглото и се наведе да я целуне по челото. Скъп афършейв и риза, която скърцаше от колосването. Ментови дражета. Брад.

— Здравей, скъпа. — Отдръпна се и я огледа критично.

Мишел се размърда притеснено на леглото. Изчервяваше ли се? Можеше ли Брад да види къде Сам бе докоснал бузата ѝ, косата...

— Как мина? Добре ли си? — попита той.

— Страхотно. Напълно сме готови за утре. Брад, искам да ти представя Сам Макфий. Сам, това е Брадли Ловел.

— Вие сте онзи — каза новодошлият със сдържан тон. Онзи във вестника. — Потупа страничното отделение на пътническата си чанта „Луи Вюитон“, натъпкана със сгънати вестници. — Мишел ми разказа за вас.

— Така ли? — Сам погледна към нея, повдигайки вежда. — На мен не ми е казвала нищичко за вас. — В неговия вид нищо не напомняше Джей Крю. Очевидно днес не се беше избърснал. Бе облечен с износени дънки, които бяха заели формата на високото му слабо тяло. Сива спортна фланела и бейзболна шапка. А очите му я питаха: „Какво си му казала, Мишел? Каза ли му, че се любихме? Каза

ли му, че видя звездите? Каза ли му, че онази нощ заспа със сълзи на очи“.

— Мишел спомена, че сте били... нещо като работник в ранчото на баща ѝ? — Брад говореше равнодушно, сякаш за него наистина нямаше значение. Малък мускул заигра по челюстта на Сам.

— Питам се защо един мъж би позволил на Мишел да мине сама през всичко това.

Тестостеронът бе осезаем, помисли си огорчено тя.

— Ще ти кажа какво той *не* би направил. Няма да се впусне в съревнование с теб. — Погледна Сам намръщено, после и Брад, предизвиквайки ги да ѝ се противопоставят. — В случай че сте забравили, става дума за баща ми.

Сам отиде до вратата. Тя знаеше, че той не бяга. По лицето му ясно личеше, че все още не е приключил с нея.

— Трябва да се връщам. Днес следобед съм на повикване. Така че... ще видя Коуди утре след училище. — Взя се в нея за момент и Мишел усети странен отзвук от начина, по който я бе докосвал, когато се любеха. Намести козирката на бейзболната си шапка. — Екипът за трансплантацията е най-добрият. Всичко ще бъде наред.

Мишел се почувства задължена да обясни на Брад:

— Коуди ще отседне при Сам тази седмица.

Той подсвирна тихо.

— Браво на вас. Не му позволявайте да ви баламосва. Момчето не е стока.

Очите на Сам се присвиха.

— Синът ми е най-хубавото нещо, което някога съм имал. Ще се видим, Мишел.

Брад се обърна към нея, преди Сам да бе излязъл.

— Хей, не очаквах подобен цирк — каза той. Непринудената му усмивка я успокои. Това беше онзи Брад, когото познаваше, който очароваше клиентите ѝ на служебни партита, водеше я на вечеря в петък вечер и посещаваше уроци по суинг, просто защото го бе помолила.

Дори и да се радваше на познатото му присъствие, тя усещаше отсъствието на Сам, мрачна зееща празнина в деня ѝ. Чувство за недовършена работа. И ужасните думи, отекващи в съзнанието ѝ:

„Слушам сърцето си“. Можеше да го остави да продължи, но не бе посмяла.

— Божичко, каква седмица. — Остави вестниците и списанията на пода.

Една седмица. През този кратък период от време светът се преобрази. Всичко, в което някога вярваше, бе оспорено, притиснато, променено. Всичко, което смяташе, че е планирала, започваше да се разпада.

Дори представата за семейство. Когато растеше, „семейство“ бе нещо, което липсваше при нея и майка ѝ. Докато отглеждаше Коуди, то беше нещо, което настояваше да дефинират сами за себе си. „Семейството“ включваше Натали — лелята, която всяко дете искаше, сестрата, която всяка жена трябваше да има, и с която я свързваше нещо много по-мощно от кръвта. Там беше и Брад, който се опитваше да се разбира с момчето заради нея, усилие, което знаеше, че малцина мъже биха направили.

Сега кръгът се разширяваше, за да обхване баща ѝ и Сам, и дори Тами Лий, която — чудо на чудесата — бе прекарала вчерашния ден с Коуди. В живота ѝ трябваше да има място и за тях. *Нужно* беше.

— Е, той тук ли прекара нощта? — попита директно Брад.

За секунда Мишел бе прекалено стъписана, за да отговори.

— Не мога да повярвам, че ми зададе този въпрос.

— Не мога да повярвам, че дойдох в хотелската ти стая в десет часа тази сутрин и те заварих с някакъв мъж.

— Не е просто някакъв мъж, а бащата на Коуди.

— Тогава трябваше да е при него.

— Беше разтревожен за тази глупава история в таблоида. Искаше да поговорим за нея.

— Да, стори ми се много притеснен. — Брад извади кутийка ментови дражета от джоба на ризата си и ѝ предложи едно. Тя поклати глава, а той каза: — Не ми отговори, Мишел.

— Какво да отговоря?

— Спа ли с него или не?

Да е спала? Можеше спокойно да го отрече. Не бяха спали.

— Вчера имах хирургическа процедура. Снощи си поръчах сандвич с риба тон от румсървиса и гледах НВО. — Скръсти ръце пред

себе си, сякаш за да се предпази. — Защо дойде, без първо да се обадиш?

— Исках да те изненадам. Да направя нещо спонтанно.

— Никога през живота си не си вършил нещо спонтанно.

— Добре, може би тази история в таблоида събуди любопитството ми.

Докато се отпускахе на леглото и я обгръщаше с ръце, тя осъзна, че има да му обяснява много неща. Обзе я силно объркване. Знаеше, че трябва да му признае всичко, но не знаеше откъде да започне.

— Закуси ли вече? — попита го тя, загубила кураж.

— Студен геврек и слабо кафе в ранния полет.

— Може да се присъединим към Коуди и баща ми долу, или може би да си поръчаме нещо тук.

— Последното звучи добре. — Отиде до бюрото и вдигна менюто на хотела.

Докато четеше на глас асортимента, разделителната врата към съседната стая се отвори. Натали, която бе дошла, за да бъде до Мишел при вчерашната процедура, влезе с танцова стъпка. Ярката ѝ коса беше влажна от душа, а полата и шалът ѝ се ветрееха около нея.

— Изпреварих те, приятел. — Прекоси стаята, за да целуне Брад по бузата. — Вече поръчах закуска. — Усмивката ѝ бе изпълнена с пакостливост, докато му намигаше. — Но ще те оставя да я платиш, става ли?

— Боже, *наистина* е цирк — каза той, отстъпвайки назад, за да погледне Натали. — Имаме си татуирана дама и всичко станало.

Тя докосна едно място точно над лявата си гърда.

— Не би трябвало да знаеш за татуировката ми.

— И ти не трябваше да седиш без горнище в джакузито ми — напомни ѝ през смях.

Мишел също се засмя, спомняйки си онази нощ през миналото лято. Натали дойде на гости, разплакана, защото току-що бе зарязала гаджето си, което свиреше на тимпани и се казваше Стан. След няколко текили се съблякоха и с кикот скочиха в джакузито на верандата на Брад. Тогава Мишел не си даваше сметка, че е забелязал татуировката.

Натали му се изплези, изприпка до леглото и седна на края му.

— Добре, докладвай.

— Добре съм. Прекарах чудесна нощ — отвърна ѝ Мишел.

— Наистина ли?

— Наистина. Умирам да си взема душ.

— Мислех, че не бива да мокриш раната все още.

Брад затършува в чантата си.

— Аз съм много по-предвидлив от теб, скъпа. — Извади пакет „Дермасийл“, лепенки, предпазващи раната по време на къпане.

— Спасяваш ми живота. — Повдигна нощницата си. — Заповядай.

— За мен това е твърде извратено — обяви Натали, отиде до прозореца и надникна навън.

Мишел се забави под душа по-дълго, отколкото трябваше, застанала в обвитата от пара вана. Чувстваше как водата докосва като иглички врата, раменете и гърба ѝ. След много време и обилно количество сапун, тя излезе и си облече клин и свободен пуловер, а около главата си уви кърпа. Когато отиде в спалнята, Натали седеше на пода в поза лотос със затворени очи и безмълвно помръдващи устни. Това беше странно начало на един ден, който обещавахе да стане още по-странен.

Започвайки със закуската, която приятелката ѝ бе поръчала — китайски палачинки, плодов компот, бъркани яйца, пушена съомга и билков чай. Мишел седеше на края на леглото, хапвайки кроасан, когато я споходи прозрението. Брад почти не бе споменал Коуди. Момчето току-що бе намерило баща си, за когото не подозираше, а Брад дори не попита как му се е отразило това преживяване.

Питаше се защо. Дали се чувстваше застрашен?

— И така, говорих с портиера и той ми даде списък с препоръки за довечера. — Натали ѝ подаде една папка с логото на хотела.

— Какво ще има довечера? — попита Брад.

— Вечерта преди голямото събитие, глупчо! — Опита компота. — Реших, че трябва да си направим парти.

— Парти? Не може просто така...

— Само гледай. — Тя завъртя очи. — Боже, не можеш ли поне веднъж в живота си да бъдеш спонтанен?

— Ти си същинска чаровница, Натали. Наистина.

— Само слушай. Утре Мишел и баща ѝ ще сътворят чудо. Не смяташ ли, че би било добра карма да отбележим случая по някакъв

начин?

Мишел очакваше той да спори, но вместо това Брад омекна.

— Бъбречно парти. Ще ми бъде първото.

— Почакай да видиш менюто — предупреди го тя и прегърна Натали.

ПОНЕДЕЛНИК

ГЛАВА 31

Мишел се взираше в светещите цифри на часовника в хотелската стая: 4:45 сутринта. Трябваше да е заспала, да си почива преди голямото събитие.

Истината беше, че почти не бе мигнала. Партито на Натали бе странно и прекрасно като самата нея. Групата, състояща се от Гевин, Брад, Коуди, Натали и Мишел се събра в ъгъла на ресторанта. Натали бе успяла да доведе доктор Кер, Дона Робъртс, двамата хирурзи и доктор Темпъл. Тя и Коуди окачиха балони с форма на човешко тяло с разрези по тях. Някои от балоните носеха наставления: *„Моля, зашийте внимателно след операцията. Оставихте ли нещо? Моля, проверете горното отделение за лични принадлежности. Измийте си ръцете.“*

Смехът и тостовете варираха от глупави до сантиментални. Нейното семейство, мислеше си Мишел, гледайки ги с обич. Не изглеждаха точно като картина на Норман Рокуел, но ѝ принадлежаха и любовта ѝ към тях беше силна и непоколебима. Лекарите развалиха партито в осем часа, изпратиха Гевин в болницата и посъветваха всички да се наспят добре. На Мишел ѝ се искаше да изпитва благодарност за близостта на Брад, за познатото усещане на обятията му, докато лежаха в тъмната хотелска стая. Но ѝ беше неловко отново да бъде с него. В Сиатъл бе свикнала с предвидимия график, със съставянето на общи планове, с влизането и излизането от къщата му, когато си пожелае, бе уверена в мястото си в живота му. Сега не беше сигурна в нищо.

Въртеше се неспокойно в леглото. Брад се събуди и примижа срещу часовника.

— Здравей, страннице.

— Не исках да те будя — каза тя.

— Не бих имал нищо против да правя любов с теб — прошепна той.

Тя замръзна, а гърлото ѝ се сви. Мили боже.

— Но трябва да внимаваме с раната ти. — Думите му я спасиха от необходимостта да отговори. — А и се обзалагам, че това е последното нещо, което би ти хрумнало.

Винаги ли бе правил така? Да взема решения вместо нея? Идиотка, упрекна се тя. Беше стабилен, отговорен мъж, който я познаваше добре. Повечето жени биха дали всичко, за да го имат.

— Заспивай, Мишел — промърмори той и се обърна на другата страна.

Да спи. Казваше ѝ да спи, когато ѝ бе нужно да я изслуша. Да я изслуша истински — страховете ѝ и притесненията за операцията, вината и объркването заради Сам. Тя се надигна в леглото и внимателно обви с ръце коленете си.

— Брад?

Дълга и многострадална въздишка.

— Да?

— Ако нещо се обърка с операцията...

— Почакай — каза той и посегна да светне лампата. — Обсъдихме го. Като донор рисковете ти са в напълно приемливи граници.

— Разбира се — съгласи се Мишел. — Но си мислех, че трябва да знаеш. Ако нещо се случи с мен, оставям попечителството над Коуди на Сам. Вчера уредих документите.

— Разбираемо е, след като той е бащата на момчето. Но няма смисъл. Не си в опасност. Ще си дойдеш у дома, преди да се усетиш, и всичко това ще остане зад гърба ти.

— Не. — Тя едва шепнеше. — Не мисля, че ще се получи точно така.

— Искаш ли да остана? — попита Брад.

Тя знаеше, че ако го помолеше, ще остане да изчака операцията. Но така ли постъпваше с него през последните няколко години? Караше го да стои наблизо?

— Не — отвърна тя. — Всичко ще бъде наред. Не е нужно да оставаш.

Той мълча дълго. После стана от леглото и бавно, внимателно се облече.

Тя също стана, притеснена.

— Искаш ли да поговорим за това?

— Мишел. — Гласът му беше тих, но твърд. — Зная какво ще ми кажеш.

Седмицата беше дълга и странна, Мишел се бе превърнала в кълбо от нерви, но разбра. Най-после го осъзна. Двамата с Брад бяха извървели дълъг път, тригодишна връзка, която така и не се задълбочи с времето. Дори не беше нужно да го обсъждат. По лицето му четеше, че е стигнал самостоятелно до същото заключение. Беше време да продължат нататък. Той заслужаваше нещо повече. Тя също. Сам не й бе дал никакви обещания вчера, но те не й бяха нужни. Просто й трябваше свобода.

— Доплака ми се — призна тя.

— Мразя, когато плачеш.

— Зная. — На устните й бавно се оформи усмивка. — Затова никога не го правя пред теб. — Седна тихо на леглото, докато Брад довърши опаковането на багажа си и се обади на рецепцията, за да провери часа на ранния полет до Сиатъл. Кратка, неловка целувка по бузата, пожелание за късмет и след това си тръгна.

След като Брад излезе, тя отиде до стъклените врати, които извеждаха на балкона на втория етаж. Тежките завеси бяха спуснати, но чуваше звуците от улицата навън, свистенето от спирачките на камионите, стърженето на снегорина.

Пред прозореца имаше маса с телефон. Можеше да излезе на терасата и да се обади на Сам под претекст да му даде последни напътствия за Коуди.

Неприятно й беше, че изпитва желание да му се обади.

Борейки се с порива, тя се взря в тесния процеп на завесите. Небето просветляваше. Не можеше да откъсне очи. Тесният процеп в завесите с бадемовидна форма обрамчваше небето и придобиваше различни форми — зрялата форма на корем на бременна, на око или на дъждовна капка. Или на сключени за молитва ръце.

Внезапно изпита желание, не — нужда — да запълни тази празнина.

На масата лежеше една кутия с материалите, които Натали й бе донесла от Сиатъл. Почти несъзнателно грабна молив и започна да рисува в полуздрача, а сърцето й направляваше ръката. Нещо в нея се бе отприщило и се изливаше на хартията, а Мишел изпълваше

страница след страница, като едва смогваше да рисува в крак със скоростта, с която образите и чувствата я връхлитаха.

Когато слънцето обагри небето в розово, тя седеше на масата, а по страните ѝ се стичаха сълзи. Може би беше нещо моментно, просто един мимолетен порив, но през последния час тя усети вътрешната светлина, която смяташе за угаснала. Не знаеше какво е породило промяната. Вероятно бе комбинация от всичко, което се случваше — завръщането ѝ в Монтана, сбогуването с Брад, предстоящата операция, срещата със Сам.

С треперещи ръце Мишел гледеше нарисуваното. Не го оценяваше. Не можеше да определи дали се е получило. Но си беше нейно. Бе избликло от едно много по-искрено, много по-дълбоко кътче на душата ѝ. Изпитваше някакво безмълвно страхопочитание, докато събираше рисунките и ги пъхаше в куфара си. И за пръв път, откакто се бе сблъскала с необходимостта от операцията, си помисли — мога да се справя. *Мога да се справя.*

Когато радиото се включи в 6:00 часа сутринта, бе готова.

Последните приготовления ѝ се сториха почти нереални — попълване и проверка на формуляри, последни подписи, включване на системи, хартиени нощници и шапки. Коуди и Натали, наведени над нея, бърбеха нервно. Мишел отиде при баща си и го завари да чака с търпение и стоицизъм, които караха сърцето ѝ да се къса. Когато влезе санитар, за да я отведе в личната ѝ стая, Гевин се обърна към нея.

Никой от двамата не пророни дума. Той постави ръка на сърцето си. Тя стори същото, страхуваше се да заговори, защото нямаше да може да спре сълзите си. „*Какво да правя?*“ — питаше се. Ако се сбогуваше, щеше ли това да означава, че се бои, че нещо може да се обърка, че няма да го види повече? Ако не кажеше нищо, какво щеше да им остане, ако нещо *наистина* се объркаше?

Мълчалива, изпълнена с всичко неизречено, което крещеше вътре в нея, тя си тръгна, следвайки санитаря към стаята си.

Луташе се неистово между убеждението, че им предстои съвсем обикновена процедура и вратата на приятелката си, че това е едно духовно преживяване. Влязоха Натали и Коуди. Наведоха се да я целунат и да ѝ кажат колко я обичат. Коуди изглеждаше бледен и не

успяваше да прикрие притеснението си със сърдито държание. Не бе споделила много за Брад — спомена само, че е хванал ранния полет за Сиатъл. Обясненията щяха да почакат.

Радваше се, че синът ѝ започва училище. Нужно му бе да се поразсее. Вместо да крачи в чакалнята по време на операцията, Натали щеше да го закара обратно в Кристъл Сити навреме за първия звънец.

— Всичко ще бъде наред, Коуди — каза тя от болничното си легло.

— Ами ако нещо се обърка? — попита той и гласът му пресекна.

— Трябва да вярваш, че ще бъде наред. — Мишел гледаше лицето му и го обичаше с цялото си сърце. — Лекарите ни изследват от месеци и ни повтарят, че всичко зависи от нагласата. Това включва и твоята.

— Не отговори на въпроса ми. Ами ако нещо се обърка?

— Няма.

— Мамо, престани.

Тя пое ръката му в своята и с лека изненада забеляза, че има мазоли от работата при Сам.

— Добре. Да, има риск нещо да се обърка. Но е малък, пресметнат риск, за който едва ли си струва да се тревожиш. А и помисли как това ще помогне на баща ми да живее.

— Защо не изследваха мен? — запита изведнъж той, а гневът се прокрадна през страха и по бледото му лице изби червенина.

— Какво?

— Когато започнахте с всички тези изследвания, за да намерите донор, защо не изследваха и мен?

— От самото начало аз изглеждах най-подходяща, Коуди. Не беше нужно да те изследват.

— Дори не си направихте труда.

Тя бе поразена. Наистина ѝ се сърдеше, че го е пренебрегнала като донор.

— Ей, приятел. — Насили се да звучи спокойно. — Направих ти услуга. Искан ли ти се да беше на мое място сега? — Посочи към тънката шарена нощница, към леглото на колелца и студените, облицовани с плочки стени.

Натали влезе забързано.

— Най-добре да тръгваме, момчето ми. Днес си на училище.

— О, боже — каза той, а на лицето му бе изписано искрено страдание. — Защо не мога да се върна в Сياتъл с леля Натали...

— Хей — прекъсна го Натали с необичайно остър за нея тон. Миналата вечер го обсъдихме. Днес отиваш на училище. Ще ги разбиеш.

— Да бе.

Сърцето на Мишел се сви от мъката в гласа му. Никога през живота си не се бе чувствала по-безпомощна. Коуди трябваше да отиде в ново училище, а тя беше твърде далече, за да му помогне.

Той я изгледа ядно.

— Трябваше да ме изследвате за бъбрека.

— Благодарна съм ти за готовността да помогнеш, Коуди. Не го забравяй. Обичам те.

Дойдоха двама санитаря.

— Време е да отидете в предоперационната — съобщи единият от тях.

— Още една целувка, за късмет — каза Мишел на Коуди.

Той я целуна по бузата и стисна ръката ѝ, а тя скъта щастливия миг в сърцето си.

— Скоро ще се видим — прошепна.

— Довиждане, мамо. — Очите му се озариха от светлина, но после го загуби от поглед, когато завиха зад ъгъла на коридора.

— Имате добро дете, госпожо — каза единият санитар.

Обзе я нежно спокойствие, подсилено от успокоителното, което ѝ бяха дали. Рисувайки тази сутрин, бе преживяла катарзис, а последните мигове с Коуди ѝ бяха донесли мир. Санитарят бе нарекъл момчето ѝ „добро“. Какво определение!

Стигнаха предоперационната и там с изненада видя втора количка.

— Трябва да престанем да се срещаме така. — Гевин ѝ намигна.

Ако посегнеха, можеха да докоснат ръцете си.

— Не знаех, че ще те видя тук, татко.

— Нито пък аз.

Анестезиолозите влязоха и поговориха с тях, разяснявайки какво предстои.

После се случи най-странното нещо. Анестезиолозите и санитарите си отидоха. Гевин и Мишел се озоваха сами в тишината на

залата.

— Дадоха ми успокоително преди операцията — каза тя. — А на теб?

— Не съм сигурен. Цяла нощ ме подготвяха. — Потърка пръстите ѝ със своите. — Е, ето ни, само ние двамата.

— Да. — Не знаеше какво да каже. Имаха доста време да изразят съжаленията си, да заявят готовността си, да признаят обичта. Но бяха ли го изrekli? *Бяха ли?*

Майката на Мишел бе починала при операция. Тя се опитваше да пропъди тези мисли, но не можеше.

— Татко? — Думата прозвуча пискливо, по детински, но не я бе грижа.

— Да, мила?

— Страх ме е.

Усети, че баща ѝ се усмихна, почувства го в сърцето си. Той стисна ръката ѝ.

— Мен също, Мишел. И аз се боя.

— Не мисля, че ще успеем да загърбим това, а ти?

— Вероятно не. Но по-добре да не ни чуе Темпъл. Ще вземе да отложи операцията.

— Много беше досаден, нали?

— Да. Слушай, зная, че се появявах в живота ти от дъжд на вятър. — Отдръпна ръката си от нейната и докосна гърдите си. — Но винаги си била тук, точно тук, в сърцето ми.

Толкова много ѝ се искаше да я вярно, че затаи дъх.

— Мишел?

— Какво?

— Ти ми даряваш живот повторно. Де да можех да изразя какво означава това за мен.

Чувствата я заляха и прогониха хладината на залата. Лежаха един до друг, безпомощни в надеждата, обичта и страха си. Тя преглътна с усилие и се опита да възпре сълзите.

— Не плачи, миличка. Не искам никога да те карам да плачеш.

Тя усети топлата плавна река от светлина, която бе почувствала, и най-сетне повярва, че може би има нещо вярно в твърденията на Натали за онази невидима връзка между баща и дъщеря, между майка и син.

— Нямам нищо против да поплача с теб, татко.

— Всичко е сторено, Мишел. Не зная какво повече мога да направя.

Вратите изсъскаха и се отвориха.

— Време е за шоу, приятели — каза някой. — Първо дамите.

Мишел продължаваше да си мисли, че трябва да каже още нещо на баща си, но единствените думи, които излязоха от устата ѝ, бяха:

— Довиждане, татко.

После откараха и двамата зад остъклената част, където хирурзите и сестрите се миеха и подготвяха. Операционната изглеждаше помалка, отколкото си я бе представяла. Беше гледала прекалено много медицински телевизионни сериали. В реалния свят операционните бяха студени и претъпкани с апаратура. Синьо-зелени плочки и неръждаема стомана. Блясъкът от купола за наблюдение над нея — мили боже, помисли си тя, някой може да ме гледа — и екипът за трансплантацията, събран в полукръг около нея. С маски и шапки, с лампички на челата и ръце, напъхани в хирургически ръкавици. Сестрата бе стъпила на столче и се извисяваше над останалите.

Въпросите им заваляха, носейки се безплатно иззад маските.

Мишел поклати глава, онемяла от ужас. Вече бе истинско. Започваше се. Нямаше връщане назад.

Спусна се маската, острата миризма на упойката изпълни ноздрите ѝ и пред очите ѝ заплуваха образи — синьо-зелени плочки, мониторите и маскираният екип, а после всичко това изчезна и в съзнанието си видя лица — Коуди и Гевин, и Сам, и най-накрая тясното пространство, образувано в процепа на завесите, дупка в света, форма, която трябваше да продължава да запълва.

ГЛАВА 32

— Престани да се побъркваш, сине, и отиди в Мисула.

Сам продължаваше да гребе с лопатата. Миналата нощ бе навалял сняг и той почистваше предната пътека на майка си и алеята.

— Не се побърквам.

Тами Лий седеше на стъпалата на верандата и го гледаше с разбиране и съчувствие.

— Е, подлуди всички в болницата, като звъниш през петнайсет минути.

— Не звъня през петнайсет минути.

— Напротив. Карл е на повикване, Коуди е на училище, а ако изринеш още малко сняг, ще получиш удар ей тук, насред двора ми. Завлечи си задника до пикапа.

— Трябва да бъда тук, когато Коуди се прибере от училище. Да видя как е минал денят му. — Странно му беше да мисли за училищния график на момчето. Не си бе представял да бъде в тази роля. Мисълта предизвика внезапен спомен. Когато беше малък и пътуваше към къщи в училищния автобус, наблюдаваше как децата слизат на спирките, очаквани нетърпеливо от усмихнатите си майки. Гледайки ги, се поболяваше от завист.

— Можеш да идеш до Мисула и да се върнеш, преди да е свършило училището — каза майка му.

— Не съм им нужен в Мисула — отвърна той след дълго, замислено мълчание. Продължаваше да си го втълпява. Маги Кер бе обещала, че ще му сигнализира на пейджъра в момента, в който операцията приключи.

— Откъде знаеш?

Той заби острата част на лопатата в навалелия сняг и се замисли за Брад Ловел. Сериозен и самоуверен, той имаше пенсионен план и бе гледал Коуди да играе футбол, преди Сам дори да подозира, че синът му съществува. Ловел беше, чисто и просто, идеалният пример за мъжа, от когото се нуждае една жена. Стабилен и ясен, практичен и предсказуем. Ерген на месеца.

Как се превръща човек в такъв? — питаше се Сам, като умишлено пренебрегваше въпроса на майка си. Искаше му се да знае, защото сам трябваше да опита. Да опита да се вслуша в здравия разум. След като преживя хаотичното си детство, борейки се в училище и проваляйки се в брака, най-сетне бе внесъл ред в живота си. Майка му бе трезва. Имаше практиката си, конете, достойно място в обществото. Наистина ли искаше нещо повече от онова, което притежаваше? Притесняваше се да се нагърби с още нещо. Не знаеше дали притежава необходимите качества.

Мишел Търнър се бе върнала едва преди седмица, а хората вече започваха да говорят.

Ринеше с бясна скорост, остъргвайки алеята до бетон. Бореше се да пропъди съзнанието, което се надигаше у него, но не можеше да избяга, не можеше да се скрие от истината.

През всичките години, които бе преживял, и всички пропътувани километри никога не бе обичал друга така, както обичаше Мишел.

Когато я отведе в изоставения кинотеатър, почувства остра нужда да я притежава, дори и това да наранеше и двамата. При горещите извори тази остра нужда се смекчи и му напомни, че дълбоко в себе си още криеше чувства, които само тя можеше да провокира. В онзи момент разбра със сигурност, която не бе усещал от години, че им е необходим втори шанс. Трябваше да се опознаят, да се погледнат през очите на възрастни хора и да видят дали страстта, която бяха споделяли като тийнейджъри, наистина означаваше нещо.

Поне така бе смятал.

Сега нямаше представа какво да си мисли.

Когато пейджърът му се задейства, Сам заби лопатата в снега и натисна бутона за прочитане на съобщението.

Майка му се изправи на стъпалата на верандата.

— Някакви новини?

— Операцията е приключила.

ГЛАВА 33

— Мишел. Мишел, събуди се. — Женски глас се прокрадваше неясно като през мъгла.

— М-м-м. — Устните ѝ сякаш бяха залепнали. Вкус на ръжда и глина. Предполагаше, че онова, което изпитва, е болка, но то бе толкова силно, така смазващо, че не можеше да го нарече болка. Приличаше на огромен червен облак с пулсиращ център, който я бе сграбчил така здраво, че не можеше да мисли.

Раздвижи челюстта си от едната към другата страна.

— Мина ли? — Устата ѝ беше напълно пресъхнала. Алената мъгла туптеше, усиливаше се и я наказваше за усилието.

— Всичко свърши. Справихте се чудесно, направо отлично. — Дона. Така се казваше жената. Дона Робъртс, сестрата.

Мишел не се чувстваше отлично. Чувстваше се на косъм от смъртта. Болката в главата ѝ беше ослепителна. Постара се да фокусира очите си върху устните на сестрата, да я слуша внимателно.

Дона провери зелено-черния монитор.

— Много скоро ще те преместим в твоята стая...

— Баща ми. Искам да го видя.

— Той е добре, Мишел. И също е в реанимацията.

Искам да го видя. Но не успя да изрече думите. Болката я обгърна, замъглявайки разсъдъка ѝ, повдигайки я и завъртайки я надалеч и вече не можеше да види нищо.

ГЛАВА 34

Нещо им имаше на часовниците в това проклето училище, реши Коуди.

Не се движеха като нормалните часовници. Сигурно принадлежаха на друго измерение, където минутите се равняваха на часове и денят траеше цяла вечност.

Защото този ден в гимназията на Кристъл Сити продължаваше точно толкова — цяла вечност.

А беше едва обед.

Чувствайки се като пълен смотаняк, Коуди се бе появил в междучасието с папка с надпис „Нов ученик“ под мишница и огромна пъпка на челото. Не бе имал пъпки от септември, а тази сутрин изглеждаше, все едно се превръща в еднорог.

Не получи съчувствие от леля Натали, която го докара от Мисула.

— Никой няма да забележи. Само на теб ти се струва очебийна. Дръж се, все едно я няма.

— Да бе, все едно никой няма да забележи вулкана Везувий върху лицето ми.

— Сладурче, ако това е най-лошото, което ти се е случвало, считай се за късметлия. — В отсъствието на майка му леля Натали играеше ролята на експерт по всичко.

Поне Брад се бе върнал в Сиатъл. Коуди се тревожеше, че ще се задържи наоколо и ще задава въпроси. Брад обичаше да се прави на приятел, а на Коуди не му се говореше за чувствата си при срещата с баща си и всичките тези глупости.

Да си нов ученик в средата на годината бе специално мъчение, което трябваше да пазят за осъдени престъпници. Първо учителят с неговото: „Имаме нов ученик в класа“. После изреждането на учебници и пособия. Купчина формуляри за подпис.

Разпределението на местата за сядане.

Всички учители смятаха, че му правят голяма услуга, като го поставят най-отпред в средната редица, за да не пропусне и секунда от

увлекателните им лекции за правото на глас или фитопланктона. В действителност го правеха уязвим за шепота на съучениците му.

— ... като някакъв скейтбордист от предградията...

— ... има пиърсинг къде?

— Ами, аз мисля, че е сладък...

— ... придава си важност, защото дядо му е филмова звезда...

— ... почакай само, докато чуеш кой е *баща* му...

Прошепнатите догадки по време на часовете по социални науки, тригонометрия и физика го удряха по врата като храчки. Когато се опитваше да види говорещите, изпускатки молив или нещо друго и извърщайки се, срещаше неми, празни погледи.

Тъпаци. Всички в това скапано училище бяха тъпаци.

След третото междучасие имаше проблем с шкафчето — разбира се — и щом го отвори, не можа да натъпче вътре всичките си учебници и палтото, затова го задържа, въпреки че се потеше като прасе в прекалено затоплените стаи.

Обедна почивка. В старото му училище тя бе любимото му време от деня, защото седеше на масата с най-яките, на която всички останали само *мечтаеха* да бъдат. Клаудия щеше да бъде до него, да хапне едно картофче и да заяви, че е преяла, да бърби и да се смее през цялото време.

Беше далече от тази обедна почивка, далече от Клаудия.

Мамка му! Мамка му! Мамка му!

Изчака реда си на опашката за бързо хранене и си поръча бургер и кола. Безопасен избор. Рисковано бе да избере нещо различно за обед, дори и в училището в Сياتъл. Ако ядеш нещо като тофу или тайландски спагети, си в опасност да те вземат за *различен*. В старото му училище имаше един тип на име Суджит, който си носеше най-странни храни заради религията си. В определени периоди от годината не можеше да яде месо или млечни продукти, или други нормални неща. Децата му се подиграваха, стискаха с пръсти носовете си и се правеха, че повръщат, докато минаваха край него, а понякога се дърпаха от бургера му с фалафел и хумус. Веднъж Суджит напълно загуби самообладание и нарече всички „свинеядни неверници“, което само ги накара да се смеят още повече.

Коуди не се смееше сега. Искаш му се да не се бе занасял със Суджит. Защото сега *той самият* беше обграденият от свинеядни

неверници.

Забави се, вземайки си салфетка и сламка, и се повъртя покрай щанда, докато погледът му трескаво се стрелкаше из претъпканата шумна столова. Къде да седне? *Къде да седне?*

Макар и по-малобройни, масите бяха точно разделени като в старото му училище. Популярните деца заемаха централните. Също като в Сиатъл, те бяха неизменно красиви и весели, докато цялото училище се въртеше около тях. Наблизо седяха футболистите и мажоретките. Спортистите са си спортисти навсякъде — замеряне с храна, оригвания, последвани от хорово „Пфууу...“

Около заетите свещени вътрешни маси имаше неутрална буферна зона на нормалните деца, без определен статус. И, разбира се, в покрайнините седяха аутсайдерите, мекотелите и смотаняците.

На техните маси имаше предостатъчно място. Някои се криеха зад книжки с комикси или очила с големи лещи. Дебелите се хранеха тайно, преструвайки се, че не ядат, а са си просто дебели заради злощастно заболяване на ендокринната система. Най-задръстените се държах така, сякаш изобщо нямаха представа, че са загубеняци. Просто си дърдореха и обядваха — заобиколени от множество смотани термоси и пластмасови кутии. Тези деца не даваха пукната пара, че са считани за утайката на училищната общност.

Вероятно можеше да приклепне до масата на смотаняците, да излапа бургера си и да се измъкне навън, където седяха в междучасията.

Но, по дяволите, масата на смотаняците!

Ако не намереше по-добро място, със сигурност бе загубен.

Пое си дълбоко дъх и отиде до една от масите в неутралната зона. Като всички останали, и тази бе претъпкана. Забеляза една възможност. Празно място в края на маса, заета предимно от момчета, които говореха високо за сноуборд. Хей, и той можеше да разговаря за същото. Впил очи в свободното място, Коуди се придвижи напред, опитвайки се да не бърза, решен да си придаде вид, все едно е стигнал там почти случайно.

— Съжалявам, това е моето място. — Едно момче притича забързано и зае стола.

Коуди усети как лицето му се изчерви, въпреки че сви рамене небрежно. Но сега бе хванат в капан, застанал като идиот с табла в

ръка наред столовата.

Някой го бутна изотзад, разплисквайки колата му върху подноса.

— Хей, внимавай — промърмори той, но не достатъчно силно, за да бъде чуто.

Хлебчето на бургера му вече беше подгизнало. Ако не намереше място до минута, хората щяха да забележат. Но единствените места, които виждаше, бяха на масата на загубеняците. По гърба му се стичаше струйка пот. По дяволите, искаше му се да си беше свалил палтото. Чувството за надвиснала гибел го притискаше и му се струваше, че ще загуби всичко. Масата на смотаняците. Проклетата маса на смотаняците.

— Хей, Коуди!

При звука на името си, той вдигна поглед и забеляза Моли Лайтнинг.

Все едно бе видял ангел, когато я съзря, опряла едното си коляно на пейката, махайки му с тънката си ръка.

— Хей, ела да седнеш. — Тя бе на неутрална маса, където децата не бяха нито прекалено задръстени, нито особено яки. Просто обикновени.

Коуди кимна с напълно невъзмутим вид, но вътрешно бе на върха на щастието. Тя го бе спасила, несъмнено.

* * *

Чувствайки се като бивш военнопленник, Коуди излезе от шумния, вмирисан училищен автобус и застана на тротоара край шосето. Вдиша. Оцелял след бедствие. Човече, имаше чувството, че цял ден е сдържал дъха си, очаквайки засада. Бяха обещали да го повикат от часа, ако нещо лошо се случеше в болницата, но явно всичко бе минало по план. Поне за това трябваше да изпитва благодарност.

Мятайки раницата си на рамо, той тръгна по замръзвания чакъл към къщата на Сам. Още един бонус, помисли си сърдито. На всичко отгоре, трябваше да остане тук цяла седмица.

Въпреки мислите му, сърцето му се разведри, когато колито изприпка надолу от полето и скочи срещу него, изплезило дългия си

розов език към лицето му. За минута Коуди не можа да се сдържи и се разсмя гръмко. После видя Сам да се приближава откъм къщата.

Ако ме попита как е минало училището, ще се разкрещя, кълна се.

— Здравей, Коуди. — Сам метна торба от зебло в багажника на стария си пикап. В кабината остави хладилна чанта за напитки и тортила чипс. — Предполагам, че искаш да отидем до болницата веднага.

Този човек му беше прочел мислите.

И двамата мълчаха, когато Сам потегли към магистралата и се отправи на юг. Стариат додж миришеше на сено и моторно масло, а скоростният лост тракаше от неравностите. Сам Макфий наистина не беше като лекарите, с които Брад играеше голф, мислеше си Коуди. Но пък не беше и като който и да е друг доктор. Или може би Коуди просто смяташе, че е странен, защото му беше баща.

— Майка ми ме научи да карам колело, когато бях на пет — каза изведнъж той, без определена причина. Дъхът му замъгли стъклото.

Сам стискаше с ръце изтъркания лъскав волан и не отделяше очи от пътя.

— Така ли? — Още едно дълго мълчание. А после: — Наоколо не се намират много велосипеди. Обаче има доста коне. Може да пояздиш.

Коуди усети внезапен интерес, но се насили да не го показва. Истината беше, че действително искаше да язди кон, но мислеше, че ще се чувства глупаво. Повечето деца в гимназията в Кристъл Сити се бяха родили с това умение.

— Може би — изрече предпазливо.

— Може да се позабавляваш и с моторна шейна.

— Сигурно ще е яко.

— Можеш ли да караш с ръчни скорости? — попита Сам. — Имам предвид кола, а не кон.

Устните на Коуди потрепнаха.

— Да. Учих се на такава.

— В обора има един стар джип, който може да ти дам, за да ходиш на училище и да се връщаш. Така няма да губиш време в чакане на училищния автобус. Ще ти остане повече време за работа сутрин.

Коуди внимателно претегли преимуществата на предложението. Всъщност нямаше място за сравнение. Автобусът, който миришеше на съблекалня, и работата, и собствено превозно средство.

— Би било добре — каза той. После, преодолявайки неохотата си, добави: — Благодаря.

Сам се направи, че не е кой знае какво. Отвори чипса и подаде пакета на момчето. Отново потънаха в мълчание, докато Коуди не заговори, без дори да се замисли.

— Тази сутрин наистина беше гадно — каза той, чувствайки се глупаво, но неспособен да замълчи.

— Трансплантацията или училището?

— Трансплантацията. Училището — е, то беше гадно през целия ден. А в болницата всички бяха много нервни. — Намръщи се в страничното огледало. — Постоянно си мислех колко противно е всичко.

— Противно, а?

Взираше се през прозореца в голия пейзаж, който профучаваше край тях.

— Сигурно си мислиш, че съм голям егоист. — Веднага пожела да не беше го казвал. Този човек не го засягаше какво му минава през ума. Но беше много странно. На Коуди продължаваше да му се иска да говори.

— Защо да си го мисля?

— Защото не ги накарах да ме изследват, за да видят дали съм подходящ за донор на бъбрек.

— Предполагам, че биха те изследвали, ако майка ти не се бе оказала почти идеална за целта.

— Никой не ме попита дори.

— И това е проблем?

Коуди потърка с ръката си страничното стъкло.

— Трябваше да ме проверят, вместо да се държат все едно не съществувам.

— Ти каза ли им, че искаш да те изследват?

— Мама дори не ми каза какво става допреди няколко седмици. А после ми събщи: „Ами, ще се преместим в Монтана, за да дам бъбрека си на този човек“.

Сам прочисти гърлото си. Коуди предположи, че може би се усмихва. По някаква причина с него се разговаряше лесно. Той не настояваше, не се престараваше. Просто... беше там. Мълчалив. Майка му винаги му натякваше да бъде „откровен“. Изглежда не разбираше, че няма как да бъде пряк, ако тя постоянно говори.

— Както и да е — каза той, — беше много напрегнато. Откараха мама в онази стая с хартиена шапка на главата, закачена за някакви тръбички и жици, а аз трябваше да вляза и да се сбогувам, като че ли отива на друга планета и няма да я видя вече. И всичко това стана *преди* да отида в гимназия „Хиксвил“.

— Разбирам защо е било гадно.

Въпреки че Сам не сваляше очи от пътя, Коуди усещаше цялата сила на вниманието му, интереса му. Това бе ново преживяване, възрастен да е така заинтригуван от думите му. Защо? Защото беше лекар ли? Или защото му бе баща или просто някакъв човек? Или защото беше гадже на майка му и бяха поместили онази глупава снимка в „Енкуайърър“?

— Понеже никой не се обади от болницата, докато бях в училище, предполагам, че всичко е минало добре. Но през целия ден бях страшно притеснен.

— Ъ-хъ — каза Сам с провлечения си говор. — Аз също.

ГЛАВА 35

— Мамо. Ей, мамо. — *Коуди*. По-силен от всякакво лекарство, гласът на детето ѝ изтръгна Мишел от мъглата.

— *Коуди*... — Усещаше как устните ѝ се движат, но от тях се откъсна само шепот. Имаше чувството, че е минало много време; спомняше си, че е чула, че баща ѝ е добре. Облакът от болка все още я обгръщаше, но този път ѝ се искаше да се бори, за да се измъкне от мъглата.

— Къде... съм...

— В стаята си, Мишел. — По-дълбок глас. Мъжки.

— *Брад*... — Не. Сам. Сам. — Боли — изрече тя.

— Тя страда. — Сам говореше на някого с рязък тон. — Искам да ѝ сложите самодозираща морфинова помпа.

„*Бог да те благослови, Сам.*“

— Да, поръчахме...

— Веднага, разбрахте ли? Не след минута, а веднага.

Типично по докторски. Агресивността и неприятните оскърбления. Отривистата му заповед даде резултат. Не можеше да отвори очи или да преброи минутите, но след малко почувства системата, а някой насочи палеца ѝ към бутона, който щеше да ѝ донесе нежния, притъпяващ усещанията прилив на наркотик в тялото ѝ. Мишел натисна копчето и почти мигновено усети как морфинът се вля като вълна и след това се отдръпна, отнасяйки част от свирепата болка.

— Дейс'ва — каза тя. Сухота. Устата ѝ бе толкова суха.

— Добре, Мишел — отвърна Сам. — А сега си почивай.

Не можеше да си спомни дали я бе докоснал, откакто се бе събудила. Вероятно не. Лекарите вече не го правеха много често. Опита се да си припомни какво се бе случило между тях при последната им среща. Хотелската стая. Нещо важно, което бе прекъснато. Не можеше да мисли.

— Училището. — Внимателно оформи думата с устни. — *Коуди*. Как беше в училище?

— Оцелях — отвърна простичко момчето.

Искаше ѝ се да чуе целия му разказ, всяка подробност, но не можеше да се съсредоточи върху една тема.

— Видяхте ли... баща ми?

— Ще заведе Коуди при него след минутка — каза Сам. — Гевин е на този етаж, но в другото крило. Трябва да бъде под карантина в интензивното за известно време, но ще го нагледаме.

Мишел ту се унасяше в болката, ту се връщаше в съзнание. Дочу новините по телевизията и се усмихна, когато усети, че Коуди се приближи до леглото неловко, колебливо и я докосна по главата.

Плувайки в морфиновата мъгла, тя ги слушаше как се приготвят да се върнат в Кристъл Сити. Изрече безмълвно „Обичам те“, а когато си тръгнаха, обърна лице към стената и заплака без определена причина.

Когато се събуди отново, стаята бе празна, с изключение на системата и апаратурата. В процепа между завесите се показваше нощното небе.

Натисна бутона на морфиновата помпа. Нежен прилив на опиата. Небето се обагри в червено по края, като че бе пламнало.

По-късно някой постави нещо около глезените ѝ. Безпомощна, но негодуваща, тя промълви:

— Какво е това?

— Въздушни маншони. Ще чуете електрическата помпа да се включва през около двадесет минути.

— Твърде шумна е. Няма да мога да мигна изобщо.

— Трябва да сте с тях до момента, в който можете да станете от леглото.

С тази силна мотивация до изгрев-слънце бе на крака, вкопчена в ръката на някаква санитарка, докато направи една стъпка и се отпусна предпазливо на стола до леглото.

— Добре — каза тя. — Махнете ги вече.

Санитарката докосна сигналния звънец.

— Печелите. Съпругът ви ни предупреди, че сте истински боец.

Съпруг. Сам. Няма начин. Той не ѝ бе съпруг. Беше... прекалено сложно за обясняване пред санитарката.

По-късно се насили да стане отново и да почака търпеливо на стола, дори да хапне нещо. Оризов пудинг. Твърде сладък и с недостатъчно индийско орехче. После отново си легна с чувството, че е участвала в маратон. По някое време я посети Дона, грейнала в усмивка.

— Просто исках да се уверя, че си чула — бъбрекът ти работи чудесно.

Мишел стисна очи и усети силен прилив на благодарност.

„Успяхме, татко. Успяхме.“

ВТОРНИК

ГЛАВА 36

— Божичко, невероятни са. Кога си ги рисувала? Гласът на Натали се промъкна в странния сън, който Мишел сънуваше. В него тя се носеше през струйките пара, които се виеха над повърхността на горещите извори, където се бяха любили със Сам. Само че бе сама в мъглата, луташе се и викаше, но никой не можеше да я чуе.

— Мишел? — изрече настойчиво Натали. — Питам те за тези скици.

Тя се отказа от съня и бавно отвори очи.

— Какви... скици?

— Ето. — Коуди поднесе към устните ѝ пластмасова бутилка с гъвкава сламка.

Мишел отпи с признателност.

— Благодаря. Какви рисунки?

— Намерих ги в куфара ти. — Натали вдигна една от скиците, които Мишел бе направила преди операцията. — Прекрасни са.

— Много са яки, мамо.

Отпи още една глътка. Не искаше да мисли за рисунките и за случилото се в утрото на трансплантацията. Честно казано, нямаше представа дали преживяването имаше някакво значение.

— Имам чувството, че съм отсъствала цяла вечност — каза тя. — Кой ден е днес?

— Вторник.

Взря се в Коуди. Струваше ѝ се... различен. Предполагаше, че работата на открито е внесла цвят в иначе бледото му лице. Може би и се хранеше по-добре. Изглеждаше по-едър. Какво се бе случило, питаше се с леко притеснение. Човек не се променя за една нощ. Защо не бе забелязала?

— Добре ли върви училището? — поинтересува се тя.

— Да.

Не му повярва. Някой вероятно го бе посъветвал да не ѝ казва нещо, което може да я разтревожи.

— Разбирате ли се добре със Сам?

Той сви рамене.

— Мисля, че да.

— Следя положението — напомни й Натали. — Спогаждат се чудесно.

— Сам не ме познава — изтъкна момчето. — Той е просто някакъв тип. Ох! Престани да ме риташ, лельо Натали!

— А сега големият въпрос — каза Мишел. — Как върви училището?

— Гадно е — отвърна предвидимо той, а после се сви, когато Натали го ритна отново. — Ще оцелея, мамо. Но наистина искам да се върна в Сиатъл.

— Като говорим за връщане, аз трябва да си замина, мила — обяви Натали. — Тоест, ако ще се оправяш без мен.

Мишел се усмихна и усети как долната й устна се сцепи от разтягането.

— Ще се справя без теб. Но няма да ми е толкова забавно.

— Обаждай ми се, чу ли? По всяко време, денем или нощем.

— Разбира се, Нат. Ти си истинско съкровище.

— Грижи се за себе си. Ще поддържам домашното огнище.

След часа за посещения сестрите позволиха на Мишел да се разходи в коридора, бутайки стойката на системата. Накара ги да извадят катетъра при първа възможност. Пронизваше я пареща болка, но продължаваше да върви, съсредоточавайки се върху звука от тътренето на чехлите си по линолеума на пода. Отправи се към стаята на Гевин.

Баща й спеше, затворен в стерилна какавида от прозрачна пластмаса. Изглеждаше ужасно, като восъчен труп. Не. Искаше да изкрещи. „Татко! О, татко! Не сме приключили“ — мислеше си трескаво. — „Току-що се открихме отново.“ Въздухът около нея изведнъж й се стори неестествен, нездравословен. Всичко бе разрушено.

Но цветът на кожата му беше удивителен — здрава руменина по страните, ръцете и розовите нокти. Всички я уверяваха, че трансплантацията е била успешна, бъбрекът й действаше.

„Нека е истина! Моля те, моля те, моля те да е истина!“

Вдигна ръка, леко притисна пръсти към пластмасовия мехур и каза:

— Обичам те, татко.

Думите ѝ прозвучаха глухо и тихо сред бръмченето на апаратурата в стаята. Гръдният му кош се издигаше леко и се спускаше, издигаше се и се спускаше.

Докато се влачеше бавно обратно към стаята си, Мишел се питаше дали му го бе казвала някога, когато беше буден.

Не беше.

Но ако след всичко това той не го знаеше, никога нямаше да го научи.

ГЛАВА 37

Сам разопакова храната за вкъщи от ресторанта на Трудите. Тъй като не беше голям готвач, той се чувстваше късметлия, че на Коуди му бяха допаднали бургерите и пицата на Трудите. Момчето взе раницата си и се отправи към стълбите. Двамата се въртяха в кръг като две дебнещи кучета. В някои моменти Сам усещаше, че се сближават, но обикновено се държаха като непознати. Все си напомняше, че трябва да бъде търпелив. Повечето бащи разполагаха с години, за да опознаят децата си. Той имаше само няколко дни.

— Тази вечер има мач на „Соникс“ — каза той. — Фен ли си им?

Коуди се спря в подножието на стълбището.

— Донякъде.

Сам влезе в дневната и пусна телевизора, който изпълни стаята със синкава светлина и забързания монолог на баскетболния коментатор. Без да поглежда към сина си, той се разположи и отдаде вниманието си на мача. Коуди седна в края на дивана, готов да скочи и избяга всеки момент. Когато прекъснаха за реклама на бира, вниманието му се отклони към купчина списания, които Сам нямаше време да прочете, към бежовите завеси, към снимките на коне. Алис се бе опитала да придаде уют на къщата, докато бяха женени, но самият той не бе вложил много старание. Изобщо не знаеше как да превърне една къща в дом.

После погледът на Коуди се съсредоточи върху голямата картина, която висеше над камината.

— Мама ли я е рисувала? — попита той.

— Ъ-хъ. — Сам посегна и светна лампата над полицата. — Виж я.

Коуди стоеше с ръце пъхнати в задните си джобове и разглеждаше зимния пейзаж. Лицето на Сам остана безизразно, докато той си спомняше деня, в който Мишел му бе подарила картината. Бяха сторили всичко, което тийнейджърите *не бива* да вършат. Бяха правили секс без предпазни средства и се бяха осмелили да прекратят

невидимата, но непоклатима бариера между класите и привилегиите. Резултатът бяха две разбити сърца... и това момче.

— Страхотна е — каза Коуди, взирайки се в подписа и датата в долния ъгъл.

Сам се опита да отгатне какво минава през ума му в този момент, докато стоеше и гледаше онова, което майка му бе сътворила още преди раждането му. Питаше се дали Коуди може да си представи някогашното момиче, да я възприеме по друг начин, освен като своя майка. Вероятно не. Децата не мислеха по този начин.

— Майка ти каза, че вече не рисува.

— Прави разни неща за работата си, основно на компютъра. — Върна се и седна на дивана. Изражението му не издаваше какво си мисли.

Отново пуснаха мача и Сам не можа да се сети какво повече да каже. Но му се искаше да запълни тишината, затова попита:

— Джипът добре ли вървеше?

— Да, отлично. — Коуди се поколеба. — Днес след училище откарах Моли Лайтнинг до дома ѝ.

Сам не знаеше как да реагира. Трябваше ли да похвали момчето, че е услужило на приятелка? Да го посъветва да шофира внимателно и да си слага колана? Да го накаже, задето не бе поискало позволение да вози други хора?

— Трябваше първо да ме попиташ, преди да предлагаш на някого да се качи в колата — каза той.

Коуди се взря право в очите му.

— Защо?

— Защото отговарям за теб.

— Да бе — изсумтя момчето.

— Тази седмица е така, по дяволите... — Сам млъкна, удивен, че пулсът му се е ускорил. Това хлапе имаше убийствен инстинкт как да дразни хората. — Добре, виж — продължи той, натискайки бутона за спиране на звука на дистанционното. — Трябваше да ти кажа да не качваш никого, преди да си ме питал.

— Ами защо не го направи?

— Защото за мен това е новост. Уча се в движение.

— Личи си.

— Не ме улесняваш, Коуди.

— А защо да го правя?

Сам стисна зъби, докато овладее гнева си. Бавно и провлечено попита:

— Забавляваш ли се?

— С това, че съм тук ли? Не, по дяволите — отвърна право Коуди. — И на теб не ти е приятно, така че може би е най-добре да ме изпратиш в Сиатъл при Натали. — Потупа джоба на ризата си. — Имам копие от разписанието на автобусите.

— Не става — каза Сам, хвърляйки поглед към картината над камината. — Обещах да се грижа за теб тази седмица и точно това възнамерявам да направя. Вероятно можем да си прекараме добре, ако преминем фазата на заяждането. Какво ще кажеш?

Коуди хвана един конец от облегалката на дивана.

— Не виждам смисъл.

— Може би не е нужно да има смисъл. Виж, ти си тийнейджър. За теб е нормално да поставяш под съмнение всяко правило и да прекрчаваш всякаква граница. Моята работа е да ти налагам правила и ограничения. Не се справих със задълженията си, като не ти казах за качването на пътници в джипа. Ето ти правилото — броят на пътниците не бива да надвишава броя на коланите. Ясно ли е?

— Да. Все тая.

— Твое задължение е да ме уведомяваш къде отиваш, когато излизаш, и кога ще се върнеш.

— Не разбирам защо...

— За да знаеш къде да търся тялото ти, ако не се върнеш — отвърна рязко Сам.

Коуди се изправи.

— Божичко, не съм имал намерение да започвам Трета световна война. Просто споменах, че откарах едно момиче до дома му. Тя ме харесва. Толкова ли е трудно да повярваш, че някой ме харесва?

— Господи, не, Коуди. И аз те харесвам. Искам да си в безопасност. Искам да се разбираме добре, чуваш ли?

— Все тая — промърмори за последен път той, навеждайки се да вземе тежката си раница, и тръгна към стълбите. — Имам домашно.

Кръстосвайки ръце пред гърдите си, Сам се намръщи пред телевизионния екран, без да го вижда наистина. Разговорът му бе разкрил явната му неадекватност, за която изобщо не бе предполагал, и

това го дразнеше ужасно. Като родител човек трябваше да знае кога да каже „да“ или „не“. Кога да похвали и кога да порицае. Да прецениш правилно беше по-трудно, отколкото изглеждаше.

СРЯДА

ГЛАВА 38

Едва когато спря до конюшната в Лоунпайн, след училище на следващия ден, Коуди осъзна, че е забравил да се обади на Клаудия — отново. Ако не поддържаше по-тясна връзка с нея, тя щеше да си помисли, че е умрял или изчезнал от планетата.

Но дните си вървяха, времето му се изплъзваше, а разстоянието оттук до Сиатъл изглеждаше безкрайно.

И все пак трябваше да ѝ се обади. Но беше толкова нетърпелив да се измъкне от скапаното училище, че бе отпрашил с джипа, без дори да си спомни, че е възнамерявал да се отбие до Блу Рок и да звънне на Клаудия. Не искаше да използва телефона на Сам за извънградски разговори. Той вероятно би позволил, но Коуди не желаше да го пита.

Не знаеше какви са позициите му пред Сам. Толкова странно беше да живее в къщата му, да знае каква марка пяна за бръснене използва и за какви списания е абониран, да научава интимни подробности за този човек. Понякога водеха нормални разговори и всичко изглеждаше чудесно, но после взаимно се дразнеха и се караха. Коуди непрекъснато си напомняше, че това няма значение. Казваше си, че не желае да го опознава. Беше се справял добре без баща и сега не се нуждаеше от него.

Трудно бе да опознаеш Сам Макфий. Определено не беше човек, когото Коуди искаше да моли за услуга, като позволение за телефонно обаждане, например.

Е, добре, мислеше си той, ставайки от шофьорската седалка, щеше да се обади на Клаудия на следващия ден.

Женското коли се втурна през двора, скъсвайки се от лай. То вече познаваше Коуди и през изминалите няколко ноци бе спало до леглото му. Хвърли се към него като ракета. Той го улови в прегръдките си, леко залитна назад и се разсмя, когато го близна по лицето. Хубаво беше някой да те посреща с такъв ентузиазъм.

Когато се върнеха в Сиатъл, щеше да говори с майка си да си вземат куче или може би котка.

— Това се казва вярност — каза Сам, приближавайки се бавно откъм къщата. — Само да обърна гръб и заварвам най-хубавото си момиче в обятията на друг мъж.

Коуди се опита да сдържи усмивката си, докато пускаше кучето да стъпи на земята.

— Как е малкото конче днес?

— Ела и виж сам. — Не отдели дълго време да разглежда Коуди. Просто се обърна и се отдалечи.

Коуди се питаше дали Сам наистина е толкова хладнокръвен, или не му пука, или не иска да се забърква с непознато хлапе. Може би преувеличаваше в тълкуването на отношението му. Ужасно трудно беше да не зададе куп въпроси, но проклет да бъде, ако направи първата крачка.

Срещата с жребчето изтри всичките му грижи за известно време. То изглеждаше доволно да го види, рипаше из бокса, удряше се в стените и се блъскаше в кобилата. Когато майка му се опитваше да се храни, малкото припкаше напред-назад покрай нея. С бързо, раздразнено движение тя го изтласка настрана.

— Ей, защо го направи? — попита Коуди.

— Защото жребчето се изпречи на пътя ѝ към онова, което искаше. Не го е наранила. — Сам барабанеше с пръсти по вратата на помещението, привличайки вниманието на кончето, за да го ангажира, докато Силвия се хранеше. — Мислех си, че тези дни трябва да я кръстим. Трябва да регистрирам документите ѝ.

— Така ли?

— Как смяташ, че трябва да я наречем?

Коуди гледаше животното и през ума му минаваше само „хокей“ и „сладко“. Кафява. Пламък. Чорапче. Сви рамене.

— Не зная. Все едно.

Сам кръстоса крака и облегна рамо на стената на бокса.

— Хубавият кон може да живее двадесет-тридесет години. Трябва да се погрижиш да избереш подходящо име.

— Ами избери.

— Защо да не му го дадеш ти?

— Защо аз?

— Ти го доведе на бял свят. Мислех, че може да искаш да го кръстиш.

Коуди отново сви рамене. Мамка му! Не знаеше как да реагира. Как се държаха децата с бащите си, всъщност?

— Може пък да ти хрумне нещо. Ще ми кажеш, нали?

— Да. Добре.

Жребчето се усмири и сви в сламата, за да дремне. Кобилата се суетеше и го ближеше известно време. Удивително как знаеше точно какво да прави.

— Имаш ли домашни? — попита Сам. После поклати глава. — Странно ми е да ти задавам този въпрос.

„Мислиш си, че ти се чувстваш странно“ — каза си Коуди.

— Написах ги в училищната библиотека.

— Добре тогава, можеш да се заемеш с работата. — Преди момчето да успее да отговори, Сам му подаде лопатата и добави — Хубаво е, че си тук.

Коуди го изгледа рязко. Кое беше хубаво? Компанията му? Или уменията да рине тор? Сам не уточни, а и Коуди не попита. Отидоха в помещението с принадлежностите, облякоха подплатени гащеризони и си сложиха ръкавици. Момчето се зарадва донякъде, когато видя, че и баща му си взе лопата. След обичайните задължения в боксовете, днешната задача бе да почистят варелите с овес, да изхвърлят мухлясалото зърно на дъното, да изстържат галванизирани метални съдове и да върнат овеса.

— Някога мислил ли си какво искаш да правиш, след като завършиш училище? — попита Сам.

— Да. Но още не съм решил.

— Искаш ли да отидеш в колеж?

— Да. Повечето ми приятели искат да учат във Вашингтонския университет. Вероятно и аз ще отида там.

Това, че работеха, докато говореха, им помагаше. По някаква причина изглеждаше по-естествено да разговарят в ритъма на лопатите. Тази седмица сигурно беше най-странният период от живота на Коуди, в който трябваше да започне в ново училище, докато майка му и дядо му бяха заети с трансплантацията на бъбрека. Приказките не оправяха положението, но и не го влошаваха.

— Университетът вероятно ще ти допадне — отбеляза Сам. — На мен много ми хареса.

Коуди се питаше как ли са се чувствали Сам и майка му преди години, когато са го създали и повече не са се видели. Пропъди мисълта и се върна към работата. Въпреки че задълженията му бяха досадни, донякъде му беше приятно да бъде тук, да се занимава с конете и да се вози на моторна шейна.

— Какво мислиш за надбягванията с коне? — попита Сам, посягайки към маркуча.

Коуди изсумтя, подразнен, че изобщо изглежда като някой, който се забавлява.

— Голяма веселба. — Заби лопатата в купчината тор. Странният танц на несигурността между него и Сам Макфий го изнервяше.

По залез Сам и Едуард бяха под навеса и сменяха свещите на моторната шейна. Чу се затварянето на автомобилни врати. Сам излезе на алеята и видя Коуди и Тами Лий да вървят към къщата.

— Почти е време за вечеря — извика Тами Лий. Посочи към двете кутии за пица, които момчето балансираше в ръцете си.

— Скоро ще дойдем. — Сам се ухили от удоволствието да види майка си и сина си заедно. Семейството винаги му бе липсвало. За него това беше ново усещане. Дали му допадаше или бе нещо, без което мъж като него би живял по-добре?

— Мисля, че тук му харесва — каза Сам. — Мисля, че дори харесва майка ми.

Ровейки в една кутия за инструменти, Едуард го изгледа остро.

— Май се привързваш към момчето?

— Той е мой син. — Всеки път, когато произнасяше тези думи, биваше поразен от чудото. — Какво, не трябва ли да се привързвам?

— Не казах това. Но какво ще стане, когато си заминат?

Директен въпрос, който бе измъчвал Сам.

— Не е като да живеят на друга планета — отвърна той.

Слаб вик отекна надолу по хълма отгатык открития манеж. Едуард засенчи очите си.

— Хей, я виж!

Сам последва погледа му и почувства студените пипала на страха в стомаха си. Това беше Скаут, която бързаше насреща му — но не с обичайната си пъргавина и весела невъздържаност.

— Ранена е — каза той, втурвайки се в бяг. Стигна до колито по средата на пътя към хълма. Зад нея се точеше кървава следа. Кръвта течеше от дълга резка по предния ѝ крак. Четири драскотини набраздяваха муцуната ѝ.

— Ей, какво се е случило със Скаут? — извика Коуди, скачайки от верандата и бързайки към Сам.

Сам вдигна кучето на ръце и се втурна към помещението с принадлежности. В единия ъгъл имаше маса от неръждаема стомана и няколко лампи. Положи я там и прегледа раните ѝ.

— Нужен ли ѝ е ветеринар? — попита Едуард.

— Ще видим. — Докато Сам свалеше ръкавиците си, Коуди отиде до другия край на масата и зашепна името на животното, галейки го. Сам срещна погледа му. — Успокоявай я. Трябва да прегледам тази рана. — Едуард отвори големия стенен шкаф за първа помощ, пълен с инструменти и консумативи, а Сам използва ножици, за да отреже дългата черно-бяла козина и да оголи неприятното разкъсване.

— Какво се е случило? — попита Коуди. — Това от бодлива тел ли е причинено?

— По-вероятно от котка — отвърна баща му. — Планински лъв. Виждаш ли драскотините по носа ѝ? Скаут и друг път се спречквала с пума, която се е приближила твърде много.

— Ще се оправи ли?

— Да, ще я излекуваме.

Коуди гледаше към индиговото небе през малкия квадратен прозорец.

— Има ли много планински лъвове наоколо?

— Доста — каза Едуард, носейки някои лекарства от хладилника в офиса. — Поставяме капани, но те са много хитри. Миналият сезон уловихме три и ги изпратихме в резервата „Йелоустоун“, за да ги пуснат на свобода. — От боксовете се чуха приглушени звуци, тъй като конете си лягаха.

Сам си сложи чифт хирургични ръкавици. Двамата с Коуди работеха заедно, момчето успокояваше кучето, докато той дезинфектиреше повърхностните драскотини. Едуард се отдръпна и ги наблюдаваше замислено.

— Подай ми онази спринцовка с лидокаин — обърна се Сам към сина си. — Не я разпечатвай, докато не ти кажа. — Почисти мястото и инжектира локалната упойка. Кучето заскимтя, но Коуди го укроти. Докато чакаше да подейства лидокаинът, Сам се улови, че разглежда ръцете на сина си, нежно положени върху копринената козина на колито.

„Майчице“, помисли си, „момчето има моите ръце“.

— Добре ли си? — попита го той. — Доста кърви.

— След като изродих жребчето, мога да понеса всичко — увери го Коуди.

Сам използва двувърха игла и хирургично влакно, за да зашие раната. В един момент вдигна поглед и видя, че момчето го гледа, и изражението му едва не го събори. Хубаво е да имаш син. Но да имаш син, който ти се възхищава, това те кара да се чувстваш като бог.

— Хайде, напръскай я с „Фюрекс“ — каза той, кимвайки към пластмасовия флакон. — Точно така, по продължение на раната. — С пълна съсредоточеност Коуди постави жълтеникавия антисептик.

— Някога слагал ли си инжекция? — попита Сам.

— Не.

— Искаш ли да се научиш?

— Да.

Сам приготви доза противовъзпалително и пеницилин, после наставляваше момчето как да сложи инжекцията. Докато работеше, лицето на Коуди изразяваше пълна концентрация. Скаут скимтеше и се възползваше от допълнителното внимание, което получаваше. Изпълнен с гордост, Коуди я пренесе през двора в голямата къща и нежно я остави в кухнята.

— Вие двамата сте много добър екип — отбеляза Едуард, докато се миеха на мивката в сервизното помещение. Някаква мълчалива непринуденост цареше наоколо и на Сам му беше приятно. Много по-добре, отколкото да се върне в празен дом.

След вечеря Тами Лий внимателно слушаше, докато Коуди описваше лечението. Бе добър слушател. Докато говореше, несъзнателно държеше ръката си върху главата на кучето и гледката върна спомена за рядкото чувство на топлота, което бе обзело Сам по-рано. После Тами Лий погледна към часовника.

— Най-добре да тръгвам — каза тя. — Трябва да върна едни видеокасети, преди да затворят. Нали знаете какво казват хората. — Тя намигна. — Не си струва да нарушаваш правилата.

Сам се зарадва да види, че и Коуди се изправи галантно, когато тя стана. Тами Лий се обърна към него.

— Нямах търпение майка ти и дядо ти да се приберат, нали? — попита тя.

— Да. — При все това припомнянето някак го обезпокои. Повдигна рамене леко. — Колкото по-скоро се оправят, толкова по-скоро ще се върнем в Сиатъл.

— Липсват ли ти приятелите?

— Да.

— Мислех, че тук ще си намериш нови — каза Тами Лий, отправяйки се към вратата. — Ти си такова приятно момче.

Коуди изглеждаше стъписан. Вероятно се опитваше да си спомни кога за последен път някой го е наричал „приятно момче“.

ЧЕТВЪРТЪК

ГЛАВА 39

Коуди уморено намести раницата на едното си рамо и се запъти към входа на училището. Още един безкраен ден бе свършил.

Отчасти се радваше, че този следобед отива у Сам, а не в болницата. Майка му беше много по-добре, но това означаваше, че ще задава обичайните въпроси как е минал денят му, какви са учителите му, намерил ли е нови приятели и други глупости, а не му се говореше за това.

Единственият лъч светлина в това забравено от бога място беше Моли Лайтнинг. Тя беше страхотна, държеше се нормално с него и се стараше да го запознава с по няколко от приятелите си всеки ден. Бяха много по-различни от приятелите му в Сиатъл. Кой би предположил, че на обед ще седи и ще разговаря за връзване на кози и младежкия клуб „4-Н“?

Поне не беше на масата на смотаняците.

Може би вечерта щеше да се обади на Моли и да се престори, че пита за домашните работи или нещо друго.

— Коуди?

Някакъв глас зад гърба му. Момичешки, но не на Моли.

Той спря при тежката врата с армирано стъкло. Позна момичето, онова, което мислено наричаше Русата Бомба. Лъскава руса коса, огромни цици.

Усмихна се.

— Да?

— Ти си Коуди, нали? Коуди Слейд?

— Търнър.

— О! — Тя пъхна палец в джоба на дънките си и смъкна колана надолу, за да разголи част от корема си. — Някой ми каза, че си роднина на Гевин Слейд.

— Така е, но фамилията ми е различна. — Той бутна тежката врата и я отвори, после се дръпна настрани, за да мине момичето. Миришеше на дъвка и шампоан. Пуловерът ѝ бе прилепнал. Силно прилепнал. — Той ми е дядо. Живее в неговата къща.

Красивото ѝ лице светна.

— Мисля, че е много яко. — Наведе глава и го изгледа през спуснати ресници. — Аз съм Айрис Йорк. Заедно сме в часовете за съобщения и проверка на присъствието.

— И по английски език. — Лицето му се изчерви. — Забелязах те миналия час по английски. — Беше я забелязал и в столовата, на свещената централна маса, но тя не го беше повикала.

Айрис се нацупи.

— Не мога да понасям учителката, госпожа Лайтнинг. Много е придирчива. Нямам търпение да свърши срока и да запиша актьорско майсторство, вместо английски.

Коуди смяташе, че майката на Моли, госпожа Лайтнинг, всъщност не е лоша. Само тя не го бе накарала да седне отпред и не фамилиарничеше с него, само защото беше приятелка на Сам Макфий.

— Мога ли да те откарам донякъде? — попита смело той, посочвайки към джипа.

— Ъ-ъ... — Тя се огледа в двете посоки, после сви рамене. — Не виждам обичайния си превоз, така че май ще приема предложението ти. Живее в Уиндърмиър Хилс, до игрището за голф.

— Страхотно. — Тръгнаха към паркинга.

— Е, разкажи ми за дядо ти. Смятам, че старите филми са толкова яки...

Шевролет „Ел Камино“ зави иззад ъгъла и спря пред тях. Коуди отскочи назад, протягайки ръка инстинктивно в предпазен жест. Киша от една мръсна локва плисна върху краката му. В обувките му се запроцежда леденостудена вода.

— Хей, Айрис! — Шофьорът излезе и заобиколи колата, отваряйки предната врата. — Мислех, че съм те изпуснал, но ето ме.

Момичето прехапа устна.

— Здравей, Били. Това е Коуди Търнър. Коуди, това е Били Хо. Момчетата отзад са Итън Линдвиг и Джейсън Китредж. — Те му кимнаха по гангстерски от ръждясалата кола.

Били беше едно от най-яките момчета в училището, доколкото знаеше Коуди. С индианска хубост. Пред библиотеката Моли го беше посочила, казвайки, че носи големи неприятности. Но той бе просто як. Вероятно Моли не можеше да го разбере.

— Коуди ми предложи да ме откара вкъщи — обясни Айрис. — Мислех, че сте тръгнали без мен — побърза да добави, издавайки долната си устна напред.

— Днес е щастливият ти ден. — Били отвори по-широко вратата.

Когато тя се поколеба, Коуди разбра, че трябва да действа сега или никога. Да заговори и да спечели на своя страна най-сладкото момиче в училището, или завинаги да замълчи... и да седи на масата на смотаняците.

— Предложението все още важи — каза той.

Били мълчеше, но черните му проблясващи очи и изражението, което казваше „върви по дяволите“ бяха достатъчно красноречиви. Коуди пристъпваше на чужда територия и на Били никак не му харесваше.

— Може би друг път — отвърна Айрис.

— Може би никога — сопна се Били.

Сграбчи момичето за ръката. Коуди не се замисли, просто пристъпи между тях.

— Може би тя ще реши сама — заяви той.

— Разкарай се от пътя ми! — Били го блъсна силно. Коуди се олюля назад, протягайки ръка зад себе си, но нямаше къде да се хване, така че цопна по задник в локвата кална полузамръзнала тиня.

Изправи се, ругаейки, готов да се бие, но това бе глупав ход. Не го биваше в боя, а Били Хо имаше телосложение на боклукчийски камион. Коуди се засмя и се надяваше, че звучи убедително.

— Хей — каза той, опитвайки се да не трака със зъби. — Нищо особено не е станало, нали?

В този момент шевролетът изкашля и угасна.

— Мамка му! — Били се пресегна и опита да запали. — Цял ден ми създава проблеми. — Пробва още няколко пъти, но бракмата не искаше да тръгне. — Най-добре да я избутаме настрана.

Айрис седна зад волана. Момчетата отидоха отзад. Били отметна дългата си черна коса от очите.

— Ей, Коуди. Така ли ще си стоиш или ще помогнеш?

Коуди хвърли раницата си ядосано. Това беше неговият шанс да се сближи с тези момчета. Ако станеше част от тайфата им, може би училището щеше да е по-поносимо.

След като преместиха колата на паркинга, Айрис се нацупи на Били.

— А сега къде ми е превозът до вкъщи?

Само за секунда Коуди си припомни разговора със Сам за пътниците в джипа. Само ако има достатъчно колани. Бяха с един по-малко, но той не се поколеба. Майната му на Сам. Никога нямаше да научи.

— Ще откарам всички ви.

— Отлично, човече. Трябва да стигна до магазина за авточасти.

Всички се скупчиха в джипа. Дънките на Коуди бяха подгизнали и го караха да си мечтае за горещ душ и сухи дрехи. Докато потегляше от паркинга, дочу тихо:

— Ей, Коуди!

— Коя е тая? — попита Били.

— Ах, Моли Лайтнинг. — Айрис сбърчи нос. — Каубойското момиче.

Моли приближи до тях.

— Можеш ли да ме оставиш до арената?

— Не! — каза Били, поставяйки ръка на рамото на Коуди. — Боже, детето на учителката. Майка ѝ ме скъса на изпита.

Коуди разполагаше с част от секундата, за да реши. Срещна погледа на Моли, докато тя се приближаваше към джипа. Поемайки си дълбоко дъх, каза:

— Съжалявам, хлапе. Колата е пълна. — Поне не му се наложи да лъже. Натисна педала на газта твърде силно и вдигна струя кал и киша.

— Добър ход, човече! — Итън го потупа по гърба.

Коуди хвърли поглед в огледалото за обратно виждане и съзря Моли, застанала на бордюра, тръскайки чантата си с учебници. Усети нещо по-вледеняващо от кишата на паркинга. Нещо, което не можеше да премахне с един горещ душ.

ПЕТЪК

ГЛАВА 40

Стар шевролет „Ел Камино“, надупчен от ръжда, се изкачи бързо по алеята към Лоунпайн, хвърляйки чакъл и лед след задницата си. Щадейки ранения си крак, Скаут се втурна встрани от пътя, за да избегне удара. Подразнен, Сам излезе на верандата. Все още беше с работни дрехи, тъй като току-що се бе върнал у дома след дълъг ден в болницата.

След шевролета пристигна Коуди с джипа. Търпение, каза си Сам, докато прекосяваше двора към конюшните. Никой не е казал, че бащинството е лесна задача.

Но когато от превозните средства слязоха четири хлапета със съмнителен вид — най-съмнително изглеждаше синът му — той стисна зъби в пресилена усмивка. С преднамерена липса на приличие Коуди посочи към всяко от момчетата по ред — Били, Итън и Джейсън. Сам разпозна Били от годишния медицински преглед на отбора на училището. Хлапето носеше яке, което изглеждаше чисто ново и твърде скъпо.

Гърлен звук, далечен, но ясно доловим, отекна от прикритието на дърветата над ливадата. Скаут изръмжа и приклепна до господаря си, твърде умна, за да подгони хищника втори път. Сам засенчи очите си, вирайки се в синкавите сенки в далечината, но не забеляза движение по полето.

— Хей, момчета — обърна се той към тях. — Как беше училището?

Те едновременно извиха очи.

— Гадно — отвърна Коуди.

— Така ли? — попита Сам, разхлабвайки вратовръзката си. Тогава помисли за алтернативата.

— Да няма училище ли? Би било страхотно.

Сам поклати глава.

— Когато бях на шестнадесет, работех по десет часа на ден, разстилах замръзнали бали сено. Повярвайте ми, не е страхотно.

Не му вярваха, разбира се. Децата изобщо не си падаха по фрази като „по мое време“. Би трябвало да го знае.

— Доведох момчетата да им покажа кончето — каза Коуди.

— Хубаво. Внимавайте с кобилата. Не заставайте между нея и...

— Знам, знам — момчето махна с ръка. — Винаги стой с лице към кобилата и я наблюдавай, дрън-дрън.

— Правилно.

— Може ли да използваме моторните шейни?

Сам се поколеба.

— Добре. Но те са действащи превозни средства, а не играчки. Не се занасяйте... — Млъкна. Господи, говореше им като стара даскалица. — Добре. Но бъдете внимателни. Сложете си каски.

— Непременно — отвърна Коуди.

Сам кимна към приятелите му.

— Беше ми приятно да се запознаем, но не мога да остана. Трябва да се изкъпя и избърсна. — Потърка челюстта си.

— Да не би да имаш важна среща тази вечер? — попита Били Хо с хитро смигване.

— Може и така да се каже. — Ако посещението в болница се броеше за среща.

Коуди го изгледа подозрително с присвити очи. Беше дал да се разбере, че не одобрява сближаването на Сам и Мишел. Вероятно реакцията му бе естествена — децата, отгледани от самотни майки, се чувстваха заплашени от всеки натрапник, — но тя дразнеше Сам неимоверно.

— Хайде. — Коуди се отправи към конюшната. Приятелите му го последваха, а Сам влезе в къщата.

Нямаше представа дали се е справил с момчето тази седмица. Не всички деца бяха такива, мислеше си, когато влезе под душа и вдигна лицето си под горещата струя. Моли Лайтнинг, например, която живееше по-надолу по пътя. Умна, атлетична, добра ученичка. Тя имаше бъдеще. Човек можеше да я погледне и да си я представи успяла след десет години. Що се отнася до Коуди, трудно бе да види във въображението си накъде върви той. Сам усещаше, че никога не е бил поставян на изпитание. Никога не е бил притиснат до стената, защото Мишел бе толкова загрижена да го предпази от всичко — от фотографите, от нараняване, от недоимък. Вината не беше нейна, но

Коуди получаваше нещата толкова лесно, че никога не се бе научил да работи за онова, което желае. Беше убеден, че всичко му се полага, което дразнеше Сам. Лоша работа.

Досега връзката баща — син не им се удаваше. От време на време имаше моменти, когато се чувстваше някакво сближаване. Сам предполагаше, че в началото може да се надява само на толкова. Все още се питаше дали иска нещо повече и собственото му колебание го тревожеше. Въпреки шума на водата, можеше да чуе носовия вой на моторните шейни, пришпорени с висока скорост. Твърде висока. Наложил си да не излезе и да им се развика да карат по-полека. Знаеше, че без друго ще го отсвирят. Тези хлапета бяха като създания от друга планета. Около тях се чувстваше неловко, сякаш самият той никога не е бил толкова млад.

Изтърка се силно и усърдно, премахвайки следите от натоварения ден. Твърде много пациенти, твърде много спешни случаи, прекалено малко време. Поне когато отидеше да види Мишел в болницата, щеше да е просто посетител, а не лекар. Тъкмо приключваше, когато чу някой да блъска по вратата.

Навличайки чифт дънки, той забърза надолу по стълбите.

На задната веранда стоеше Били Хо с опулени очи, съвсем различен от нахаканото момче, което бе слязло от шевролета.

— Ъ-ъ, Коуди имаше малък... проблем. С конете.

Сам вече пъхаше крака в чифт ботуши за сняг до вратата. Грабна един анорак от сервизното помещение и го навлече върху голото си влажно тяло.

— Какъв проблем?

— Ами, малкото конче... жребчето... избяга.

— Голяма работа — каза той, отдъхвайки си. — Ще се върне, щом приберем кобилата. Такова младо животно няма да стои далече от майка си.

— Не, човече. Искам да кажа, че избяга навън. Излезе от манежа. После някак си се паникьоса и отпраши.

Сам се затича. Били подтичваше до него, останал без дъх, опитвайки се да обясни.

— Ние просто се майтапехме. Никой не предполагаше, че кончето ще избяга. Коуди тръгна след него.

— Къде е кобилата?

— Опита се да последва жребчето навън, но Коуди я прибра. Бясна е, човече...

Сам я чуваше. Лудо цвилене и тропот на копита отекваше по коридора на конюшните. Виждаше следите от моторни шейни, набраздили широкия склон на ливадата, водещи към гората. По дяволите! Такова малко жребче никога не би оставило майка си или познатия терен на манежа, освен ако не е изпаднало в пълен ужас. Момчетата вероятно го бяха гонили нагоре по хълма с моторните шейни. Докато си слагаше чифт ръкавици, опита да си припомни с какво бе облечен Коуди. Ако се загубеше, щеше да премръзне до смърт за нула време.

Сам закачи помощна шейна към една от моторните. Излетя от двора, следвайки криволичето линия от стъпки по възвишението зад конюшните. Паникьосаното животно се бе движило бързо. Виждаше дължината на крачките му в снега. Въпреки младата си възраст, то можеше да надбяга Коуди, особено ако е уплашено и изгубено без майка си.

Отпечатъците от стъпки изчезнаха сред лиственици и ели. Сам караше през гората, усещайки как над него се изсипват иглички от златиста лиственица. Забави се, докато обикаляше дърветата. Не след дълго гъстотата на гората го накара да спре напълно. Шейната зад машината беше твърде широка, за да маневрира в гората. Изключвайки снегомобила и ругаейки през стиснати зъби, той продължи пеша.

В тишината след буботенето на двигателя, дочу някакъв звук, нещо средно между кашляне и ръмжане. Кръвта му се смрази. Това беше характерният зов на планински лъв. Голямата котка обикновено не се занимаваше с плячка, която не би убила лесно, но ако се почувстваше застрашена или достатъчно гладна, можеше да нападне малко конче. Или дете. Зловещият писък се усили, страховит звук, който отекваше в зимната гора.

Сам се изкачи до върха на хребета. Там забеляза липсваща част от снежната покривка, която се бе свлякла оттатък като малка лавина. Коуди беше притиснат до извивката на склона, затънал в снега до пояс,

а кончето риташе и се мъчеше да измъкне кльошавите си и безпомощни крака от купчината.

Сивосинкава кървава следа обагреше снега.

Котката бе приклепнала на голата скала над момчето и жребчето. Беше голяма, може би девет-десет килограма.

Лапата ѝ се стрелна, с протегнати нокти, а зъбите ѝ се показаха с ръмжане. Коуди бе грабнал някакъв клон и го държеше, опитвайки се да се предпази от посягащата лапа.

— Яяя! — изкрещя Сам, размахвайки ръце. — Яяяя! Разкарай се, дърта кучко!

Пумата замръзна и се обърна към него с проблясващи очи.

— Запази спокойствие, Коуди и недей да се снижаваш или обръщаш гръб, чу ли? — извика Сам.

Лицето на момчето бе посивяло от ужас.

— Тези котки обичат дребна плячка — каза баща му, молейки се той да не изпадне в паника. — Не бягай, защото може да събудиш инстинкта ѝ да атакува. Продължавай да размахваш клона. Трябва да се държиш агресивно.

Тръгна уверено към пумата, а стомахът му се сви, когато тя отмести жълтеникавокафявия си поглед към момчето и кончето.

— Не я гледай в очите — извика той, поставяйки ръце около устата си.

Дългата опашка се мяташе бавно, ритмично, нервна като гърмяща змия. Жребчето утихна с изчерпани сили.

— Ако те нападне, бори се, Коуди — викаше Сам. — Чу ли ме, сине? Бори се!

— Добре — отвърна момчето с изтънял глас. Размахваше клона заплашително като меч.

Планинският лъв се сви като пружина. За един влудяващ миг Сам се побоя, че ще атакува. Пумите винаги се прицелваха в главата или врата. Стигна до върха на купчината и размаха ръце, ритна снега. Планинският лъв се отдръпна на няколко стъпки, обърна се и изрева. Сам изкрещя и отново размаха ръце, вече достатъчно близо, за да види проточените от устата му лиги. Грабна буца лед и я метна с пълна сила: С тихо гърлено ръмжане хищникът избяга и се скри в гората.

— Коуди! — Сам тичаше и се препъваше. — Добре ли си? Каква е тази кръв?

Голите ръце на момчето стискаха гривата на кончето.

— Добре съм. Да я извадим. Заседнала е, виждаш ли? — Лицето му бе съвсем бяло, а гласът му трепереше.

— Кой кърви? — настоятелно попита Сам.

Коуди вдигна свободната си ръка.

— Ударих я в нещо, докато се търкалях надолу. — Брадичката му потръпваше. Може би от студа. Сам не знаеше. — Помогни ми, татко.

Думата сякаш просто му се изплъзна. Вероятно тя не означаваше нищо, но оказа невероятно силно въздействие върху Сам.

— Добре, продължавай да държиш гривата здраво. То е изпаднало в паника, защото не може да освободи краката си. Ще му помогнем да се изкачи по хълма. — Сантиметър по сантиметър извлякоха жребчето нагоре. То бе ужасено, очите му се въртяха, копитата риташа във всички посоки.

— Пази се от краката му — каза Сам през зъби. Нямаха юзда и не можеха да контролират кончето по друг начин, освен чрез сила. Минутите се точеха, докато се мъчеха да стигнат върха на склона. Снегът се свличаше под тях и ги връщаше назад на всеки няколко крачки, които успяваха да направят. Коуди дишаше тежко, почти хлипаше, когато стигнаха до върха, после залитна, бутайки и дърпайки кончето към моторната шейна. То се олюляваше на всяка стъпка, извиваше се и блъскаше, размахваше копита, неспособно да се сдържи.

— Аз ще го държа на помощната шейна, а ти карай — наставляваше Сам. Свали ръкавиците си със зъби и ги хвърли към Коуди. Сложи си ги. Ще измръзнеш. — Пребори се с жребчето и го качи на шейната, а Коуди го задържа на мястото му. Потеглиха, безпроблемно се спуснаха по планината и влязоха в огражданията. Шевролетът „Ел Камино“ го нямаше. Не се изненада, че хлапетата са офейкали.

Силвия буквално бе избила дупка на вратата на конюшната. Малкото припна вътре и тя веднага се втурна да го души и ближе. Коуди стоеше в коридора с тракащи зъби и яркочервен нос.

— Благодаря — изрече тихо.

— Просто се радвам, че те намерих.

Момчето се поколеба, после го погледна в очите.

— И аз се радвам, че те намерих.

И после, без дори да се замисли, Сам го прегърна. Можеше да е неловко, но не беше. Най-естественото нещо на света бе да остави внезапния прилив на обич към това момче да излезе наяве, да го вземе в прегръдка, която упорито се опитваше да компенсира всички пропуснати през годините прегръдки. Гърлото на Сам се бе стегнало, когато се отдръпна. Не знаеше дали е подходящ за баща. Никога не бе изпитвал нещо подобно на ледения ужас, който го разкъса, когато видя Коуди в опасност. Нервите му бяха обтегнати.

Коуди вече се тресеше силно.

— Ще кажеш ли на майка ми?

— Тя си има достатъчно грижи в момента. — Сам го сграбчи за ръцете и го задърпа към къщата. — Трябва да се сгреем и да прегледаме ръката ти — каза той.

Минута по-късно седяха на кухненската маса и ръката на момчето бе облежната на кърпа, докато Сам използваше пинцети, за да почисти мръсотията от порязаното място.

— Кога за последен път са ти правили инжекция против тетанус? — попита той.

— Не съм сигурен. — Коуди се сви, когато пинцетите се забиха по-дълбоко. — Сложиха ми някакви ваксини, преди да отида на лагера преди две лета. Ох!

— Извинявай. Не гледай. Така се стягаш.

Коуди извърна глава.

— Коя е Алис Макфий? — попита той, забелязвайки купчината рекламни пощенски пратки на масата. Най-отгоре имаше каталог на бельо с етикет, на който бе отпечатано името на Алис.

Сам се поколеба.

— Бившата ми жена.

Коуди шумно си пое дъх.

— Човече, не знаех, че имаш жена.

— Нямам.

— Измама е да не ми кажеш, че си бил женен.

— Бях женен.

— Имам предвид, че беше измама да не ми кажеш от самото начало.

— Коуди...

— Майка ми знае ли?

— Да. — Сам извади с пинцетите парченце мръсотия от раната.
— Ей, прояви малко разбиране. Това е ново за мен.

— Е, да, и за мен също — промърмори момчето.

Сам искаше да отклони вниманието му от Алис. Тя беше провал, за който не му се говореше, затова смени темата.

— Е, какво се случи? — попита, концентрирайки се върху дълбоката рана.

Коуди сви рамене и донякъде отново пролича старото му арогантно отношение.

— Стой мирен — изрече през зъби Сам. — Какво се случи?

— Просто се майтапехме, човече. Пуснахме кобилата и кончето на външния манеж. После започнахме да караме моторните шейни и... жребчето побягна. Шумът го обърка и то тръгна нагоре по хълма.

— Защото си оставил отворена вратата на манежа.

— Някой друг я е оставил. Не зная кой.

— Мислиш ли, че има значение? Ти отговаряше, Коуди.

— Всичко свърши добре, нищо лошо не е станало. Остави ме, човече.

Ръката на Сам не трепна, дори не мигна, докато почистваше раната. Но вътрешно се скова.

— Не *всичко* свърши добре. Ценно животно за малко не загина или не си счупи крак, Силвия можеше да се нарани, когато пощуря в бокса си. За малко да те убият. Ами ако не бях тук, та да хукна след теб?

— Човече, нямаше те шестнадесет години, а аз оцелях. — Гласът му излъчваше презрение.

Сам престана да работи. Остави пинцетите и се вгледа в сърдитото предизвикателно лице, което толкова приличаше на неговото — и при все това му бе непознато.

— Е, сега съм тук. Край на глупостите! Сметнах, че за теб ще е добре да ти поверя жребчето. Не ме разочаровай, Коуди.

— Да, но може би грешиш за мен.

Сам извади шишенце дезинфектант.

— От това ще ти запари.

— Ох! Стига, човече! — Коуди напрегна мускулите на ръката си.

— Може би трябва да избираш приятелите си по-внимателно. Да бъдеш малко по-отговорен...

— Ей...

— ... не ме прекъсвай. Ако се издъниш, ще има последствия. Ако работата тук ти се е струвала тежка преди, то...

Коуди издърпа ръката си, преди Сам да е свършил.

— Ти не си ми тъмничар! — Изправи се бързо, а краката на стола му остъргаха пода. — Какво искаш от мен? — настойчиво попита той.

Сам нямаше отговор на въпроса му. *Искаше* ли дете или повече му допадаше абстрактната идея за такова? Няма значение, каза си той. Реалността сочеше, че има дете — и то различно от другите. Но нямаше представа дали може да бъде добър баща. Взе парче бинт.

— Нека превържа раната ти.

Коуди грабна бинта от него.

— Сам ще се погрижи за нея. — Отдалечи се, спирайки на прага на кухнята. — Зная какво искаш от майка ми и не мога да направя нищо по въпроса, но стой настрана от мен.

СЪБОТА

ГЛАВА 41

Изглежда половината население на Мисула си намираще причина да се отбие в стаята на Гевин. Отначало бяха боязливи, питаха дали се нуждае от нещо, говореха за дреболии. С напредването на седмицата и след като го преместиха от интензивното в самостоятелна стая, броят им се увеличи. Сестри, санитарии, асистенти, граждани, доброволци. Боязливостта отстъпи и накрая, подтиквани от трудно събрана смелост, започнаха да му искат автографи.

Грешката му се състоеше в това, че даде първия — на една асистентка, която имаше красиви очи и малко приличаше на Каролин.

— Напомняте ми на последната жена, която ме заряза — каза той, драсвайки подписа си на гърба на бележника ѝ. — Не, като се замисля, вие сте по-красива.

Сигурно бе разказала на цялото отделение, а може би и на целия етаж, защото цяла седмица трябваше да се занимава с тайни фенове. Бе дал ясни инструкции на болницата трансплантацията да се пази в тайна, но ето докъде важаха те.

— Изтощават ме, докторе — каза той на Маги Кер, когато се отби при него. На ревера си носеше детелина, а на стетоскопа ѝ беше закачен малък леприкон. — Трябва да ме пуснете у дома да си почина.

Тя се усмихна, вгледана надолу в картоната, който попълваше.

— Искам да те задържа поне една седмица.

— Днес е денят на Свети Патрик, за бога — възрази той с престорен акцент. — Достатъчно дълго лежах.

— Една седмица, Гевин.

— Нали каза, че това е най-добрата бъбречна трансплантация, която си виждала?

— Да, но...

— Не каза ли, че сме поставили някакъв рекорд, като сме заставили бъбрека да работи? Не свали ли катетъра четиридесет и осем часа по-рано, отколкото смяташе, че ще е възможно?

— Направих го, Гевин...

— Преди малко не се ли изпиках като най-здравия мъж, когото си виждала?

— Е, въпросът е спорен — каза тя.

— Само защото пред теб постоянно пикаят мъже.

— Едно от страхотните предимства на специалността ми.

— Ще се прибера у дома, докторе. Със или без твоята благословия, ще си замина, когато си тръгне Мишел. — Изписвах я същия ден и той бе твърдо решен да си отиде с нея. Имаше нещо смътно ужасяващо в това да бъде изоставен, докато дъщеря му се връща в Кристъл Сити. Ако останеше, щеше да се чувства като загубил в някаква битка или състезание.

— Никога не казвай, че мрънкането не помага — каза доктор Кер, подписвайки куп формуляри.

— Какво имаш предвид?

— Свободен си, Гевин. Късметът на ирландците работи за теб.

— Обичам те, Маги, наистина.

— Ах, ти, стари глупчо. Грижи се за бъбрека. Дефицитна стока е.

— Сега тялото ми е като Форт Нокс.

— Просто гледай това тяло да не пропусне нито един час за преглед или хапче. Ще те посети фармацевт терапевт, за да ти обясни терапията и дневния режим.

— Пак ли, а? — Не възрази. От самото начало му бяха втълпили колко важно е да взема лекарствата против отхвърляне на органа. С преднамерена липса на съчувствие, Маги го бе предупредила, че медикаментите ще му причинят сърбеж, потене и ще страда от импотентност. Вероятно щеше да напълнее, което щеше да си личи по бузите и корема.

Картинката не беше розова. И все пак, предвид алтернативата, би се съгласил на нощното потене и бузите на катерица. Но ако това не действаше и той умреше — много важно. Болестта ги бе събрала с дъщеря му. От тях зависеше да открият важните неща. Може би още не бяха ги намерили, но щяха да го сторят. Беше сигурен.

Изписването бе добре синхронизирано, така че и двамата с Мишел бяха свалени във фоайето от срещуположните крила по едно и също време. Усмивнати доброволци им подариха зелени карамфили за деня на Свети Патрик. Гевин се огледа с подозрение, мислейки си, че може би медиите са намерили начин да се промъкнат вътре. Много

щеше да му е неприятно този момент да бъде запечатан от някакъв фотограф, който щеше да получи пет хиляди за снимката.

Но какъв момент само!

Мишел. Неговата дъщеря. Винаги невероятно красива, руса и сияеща, с оригинално, неповторимо усещане за света. Беше го забелязал още в рисуваните с пастели картички за Деня на бащата, които тя прилежно му изпращаше като малка. Седнала в количката, усмихвайки му се, тя наистина го разчувства.

Почувства как гърлото му се стегна от емоциите, а актьорското майсторство, което обикновено му се удаваше така естествено, го напусна. Протегна ръка.

— Благодаря ти, скъпа — каза той и внезапно посегна да я погали по бузата. — Знаеш ли, ти си най-хубавото нещо, което някога съм правил.

За миг тя само примигна към него, почти комично останала без думи. През седмицата се виждаха от време на време, посещаваха се, разговаряха тихо, но това бе различно. Бяха изпълнили онова, с което се бяха захванали. И сега си отиваха у дома.

Тя хвана ръката му и я притисна до бузата си.

— Наред ли е всичко, татко?

— Да. Искам да ти кажа, че не съм се чувствал така добре от години. Вече не съм болен. Каквото и да правя или мисля, спирам по средата и си казвам, че съм здрав.

— Така и трябва. — Усмивката ѝ се разшири. — Готов ли си?

— Повече от готов. — Даде знак на санитаря, който буташе количката му и имитира английски акцент. — Шофьор, към асансьорите.

— Хубаво е чувството да си отиваш у дома.

Гевин се запита какво имаше предвид тя. „У дома“ в Блу Рок или „у дома“ в Сиатъл? Не знаеше много за живота ѝ там, познаваше само двама нейни приятели. Натали бе страхотна. Брад Ловел беше... обикновен. От онези солидни мъже, които човек би искал да имат дъщерите им. Само дето му се щеше той да гледа дъщеря му с чисто обожание, а не с гордост от притежанието, която бе доловил в държанието на Брад.

Тъмночервеният кадилак на Гевин спря под козирката на входа. Очакваше управителя си, но вместо него от колата излезе Коуди.

Отправи въпросителен поглед към Мишел, присвивайки очи подозрително.

— Знаеше ли за това?

— А-ха — засмя се тя.

Той подсвирна тихо.

— Мисля, че е по-добре да се прибера с инвалидната количка.

— Бъди мил, татко. Пътят не е лош. Право напред по магистралата. Не е валиял сняг, така че шосето е чисто. А и той много се стара. Сам каза, че цяла седмица се е упражнявал.

Гевин видя как кокалчетата на ръцете ѝ побеляха върху страничните облегалки на стола ѝ.

— А как е минала седмицата, докато бе отседнал у Сам?

Тя наблюдаваше как товарят куфара ѝ в багажника.

— Не зная. Не говореше много. — Накрая се обърна към него. Татко, ами ако при Сам му харесва повече, отколкото при мен?

На Гевин му се искаше да е достатъчно близо, за да я докосне.

— Това не е съревнование. — Сега имаше време само за тези думи, а тя се нуждаеше да чуе още толкова много от него. Нуждаеше се от годините, които не можеше да ѝ върне, когато гордостта и гнева ги бяха държали разделени. — Ще се оправим — каза той и се зарече да го изпълни, независимо какво щеше да му струва. — Всичко между нас ще бъде наред.

Вратата шумно се отвори и излязоха навън. Коуди изглеждаше малко не на мястото си, но много решителен зад волана. Вероятно беше горд да кара кадилака на Гевин. Сигурно да вози двама души, покрити целите с шевове, го караше да се чувства особено важен.

— Хайде — Гевин се оттласна от количката.

Електрическите врати се отвориха и той пристъпи навън сред ободрителния студен въздух. Носеше риза и панталони, които не бяха скроени така, че да прикриват торбичката за диализа, и се чувстваше щастлив. Не се притесняваше, че момчето ще шофира. Как би могъл? В болницата му се бе случило нещо вълшебно и сега се прибираше вкъщи.

— Обичам чудесата, които се случват от време на време — заяви той.

НЕДЕЛЯ

ГЛАВА 42

Същата вечер Мишел забеляза, че Коуди се преструва, че не се тревожи за училището на следващата сутрин. Влудяваше я фактът, че през изминалата седмица е била толкова далече, неспособна да го подкрепя, да му помогне да премине изпитанието при постъпването в ново училище. Присъстваше във всеки момент от живота му — важен или незначителен, но миналата седмица той беше сам.

И — чудо на чудесата — светът не бе свършил. Бе благодарна, че е оцелял през първата седмица, но виждаше, че е притеснен за предстоящите дни. Познаваше този поглед, поклащането на крака му от стола, докато се хранеше на пиршеството, приготвено от сияещия Тадао. Вечеряха в голямата дневна на главната къща, а Гевин и Мишел бяха полегнали на диваните като древни римляни. Тя попита Коуди дали му харесва в училище, дали се е сприятелил с някого, добре ли му е било при баща му, но той ѝ отвърщаше едносрично. Цяла седмица чуваше същите отговори. Разпита го за превръзката на ръката му, но той каза само, че се е порязал, докато работел у Сам.

Гевин изпи чаша вино, първата, откакто му бяха поставили диагнозата, и очите му почти се насълзиха, когато опита кабернето. Под надзора на Тадао и Мишел взе вечерната си доза лекарства и ги отбеляза в дневника си. Не призна да е уморен, но се извини и си легна рано.

След много продължителен душ Коуди отиде в стаята си и остави Мишел да лежи на дивана и да си играе с дистанционното. Беше странно неспокойна през първата си вечер извън болницата. Чувстваше се крехка и уязвима от постоянната болка след инвазивната процедура. Тревожеше се как ще заспи, за баща си, за това как ще се чувства, когато отново види Сам.

Но когато погледна навън и видя, че започва да вали сняг, тревогите ѝ олекнаха като безтегловните снежинки, които се сипеха над двора. Усещаше онзи дар, който ѝ бе върнат в сутринта преди операцията. Отначало не бе познала старата си приятелка, но беше същото, което Джоузеф Рейн ѝ бе описал преди толкова много години.

„Дарбата идва при теб тайно. Ако сърцето и умът ти не са отворени за вдъхновението, то те подминава.“

Сега в средата на живота си, го разбираше. Това бе пространството, което бе зърнала между двете завеси. Това беше дарът. От нея зависеше какво ще прави с него.

Не си позволи да мисли. Пренебрегвайки нарежданията на лекарите си, тя се загърна и мина през снежната виелица към малката постройка в края на комплекса, ателието, което бе изоставила преди седемнадесет години. Включи отоплението, разтри ръцете си и си пое дъх, дълбоко и успокояващо. Физически се чувстваше уморена до смърт. Но не можеше да уталожить нуждата у себе си, която не ѝ даваше покой. По-късно щеше да има достатъчно време да поспи, реши тя.

Натали — бог да я благослови — бе оставила опънати и грундиранни белгийски платна, нови четки и бои. Но дори и да бяха най-долнопробните материали, нямаше да има значение, защото най-после беше готова. Спусна краката на статива и го нагласи пред старото червено канапе, за да не стои права. После нави ръкави и започна.

Работеше трескаво над изображение, което се спотайваше у нея от години. Осъществяването му беше болезнено, подобно на раждане. Преходът бе труден за човек, който е така свикнал да се вглежда извън себе си, да подражава ревностно на ясните линии и точния ъгъл на образи, които могат лесно да бъдат забелязани и възприети от хората, разлистващи списание. Но този път това не я спираше. След като изтърпя всичко, което ѝ се случи през изминалата седмица, нищо не ѝ се струваше трудно.

Трансплантацията, сблъсъка с моралните норми и изправянето срещу миналото бяха укрепили ръката ѝ. От спящото ѝ подсъзнание изникна вдъхновението, чувството на страхопочитание и почуда, които някога бяха означавали всичко за нея.

Формите и цветовете на душата ѝ избухнаха върху платното. Не мислеше и не преценяваше работата си. Просто действаше. И нещо се случи вътре в нея. Нещо вълшебно, истинско и сияйно. Чувстваше се свободна, полетяла над земята, от нея струеше въодушевление и се изливаше от ръцете и сърцето ѝ, превръщайки се в истински оригинална и лична творба.

Когато Сам Макфий влезе в ателието, Мишел трябваше да се изненада, но не го стори. Беше страшно и естествено, че е дошъл да я търси по своя воля.

Стоеше в мрачното фоайе с рамене, посипани със сняг, сериозно лице и поглед, който тя познаваше от далечното минало.

— Видях, че свети — каза той.

Почувствала внезапна нервност, Мишел грабна парцала с ленено масло и изтри ръцете си.

— Аз... не можех да заспя.

— А наистина трябва. Възстановяваш се от операция.

— Добре съм, Сам. Не ме поучавай като лекар. Достатъчно доктори кръжаха около мен, разбра ли? На дивана съм, виждаш ли?

— Но трябва да си легнала.

— Така би ми било трудно да рисувам.

— Но не е било проблем за Микеланджело. — Взря се в нея и тя се подготви за по-продължителен спор, но той се отказа. Сваляйки палтото си, Сам го окачи на закачалката зад вратата. Носеше дънки и плътна риза.

— Зяпаш ме — каза той.

— Така ли? — За една Коледа бе купила на Брад риза точно като тази. Все още си седеше в гардероба с карфиците.

— Мишел, добре ли се чувстваш?

Въпросът дойде от лекаря Сам. Не от Сам, бившето гадже. Не от Сам, бащата на детето й.

— Да. — Отново се настани на стария диван. — Наистина съм добре. И баща ми също. Отпразнувахме завръщането у дома е приятна вечеря. И се радвам, че ти дойде. Искам да ти благодаря, че прие Коуди миналата седмица.

Той повдигна крайчеца на устата си в полуусмивка.

— Голям купон е. Трябва да вземем мерки против склонността му да претърпява злополуки.

Ние. Наистина ли имаше предвид това?

— Той така и не ми обясни как е наранил ръката си.

Сам пхна палци в задните си джобове.

— При работата в конюшнията — отвърна уклончиво.

— Много мило от твоя страна, че се грижи за него, Сам.

— Не го направих, за да бъда мил. — Прекоси стаята и седна до нея, съвсем близо. Неповторимото му ухание ѝ бе болезнено познато. Докосна брадичката ѝ. — Значи си добре.

— Ъ-хъ.

— Рисувала си.

— Да. — Затаи дъх, докато той разглеждаше високия, опръскан с боя статив, осветен от халогенните лампи. — Не е завършена.

Наблюдаваше го и все още не смееше да диша. Видя как картината му въздейства, като че ли бе докоснал електрическа ограда. Ръцете му, краката, раменете и врата му се вцепениха; после бързо се обърна към нея.

— Майчице! — изрече Сам.

— Това добър или лош коментар е?

— Нима не знаеш?

— Сам, боята още не е изсъхнала. Едва помня собственото си име.

Той протегна ръка. Мишел се поколеба, после я пое, взирайки се в широкото платно. Видя абстракция, изразяваща чиста емоция. Нямаше смисъл. Не беше обективна.

— За пръв път от години рисувам картина, която не е предназначена за работата ми — призна тя.

— Крайно време беше, Мишел.

— Да, но какво *мислиш*, Сам?

— По дяволите, не съм специалист. За мен е прекрасна. Гледам я и ме кара да мисля по различен начин. Приканва ме да се вирам, да потъна в нея, не зная. Нямам нито дар слово, нито експертни познания.

Мишел се опита да види картината през неговите очи. Класическа композиция, извадена директно от учебника. Но и композициите на Ван Гог бяха такива. Основният мотив в центъра бе произлязъл от въображението ѝ — тайнственото пространство между завесите. Вътре в него преобладаваше абстрактен експеримент с цветове и светлосенки. Видя болка, страст и дълбочина и осъзна, че гледа картина, която точно отразява онова, което е искала да изрази. Нямаше значение дали има някаква художествена стойност или не.

— Знаеш ли какво? — каза тя внезапно. — Не е нужно да ми казваш дали е добра или не. Тази картина се изля от душата ми.

— Смятам, че е невероятна.

— Допускаш ли, че може да е плод на лекарствата? Вземам перкоцет.

— Не е от тях, Мишел.

Седяха заедно дълго и мълчаливо, взирайки се в платното. Тя се чувстваше изтощена по приятен начин — напрежението у нея се бе стопило.

Мишел погледна през прозореца, претегляйки мислите си. Ами ако го попиташе как е минала седмицата за Коуди? Сам щеше да разбере, че синът ѝ почти не е разговарял с нея. Но после си спомни думите на баща си: „Това не е съревнование“.

— Какво? — попита Сам, вглеждайки се в отражението ѝ в затъмнения прозорец. — Добре ли си?

— Просто... си мислех. Бих искала да чуя как е протекла миналата седмица от твоя гледна точка. За теб и Коуди.

— Добре беше, Мишел. Не през цялото време, но се разбирахме. Господи, точно като Коуди. Нищо не ѝ казваше.

— Как възприема училището?

— Гадно е — каза Сам, имитирайки сърдития маниер на момчето. — Но какво друго да каже?

— Сприятелил ли се е с някого?

— Трудно е да се каже. Излизаше с едни момчета. Не зная дали могат да се нарекат приятели. Прекара и известно време с Моли Лайтнинг.

Струваше ѝ се... нормално да разговаря за сина си със Сам. Може би така правеха женените двойки. Ужаси се от мисълта.

— Чувствам се зле, задето го накарах да учи в непознато училище.

— Трябва да се опиташ да спреш да се чувстваш зле заради него.

— Майка съм. Това ми е работата. — Тя замълча.

След известно време Сам каза:

— Изненадах се, че Брад не остана за операцията.

Мишел усети желание да се отбранява. Не знаеше как да му каже за Брад. Толкова беше... смущаващо. А и той можеше да изтълкува неправилно опътуването му. Дали тя щеше да скъса с приятеля си, ако Сам не се бе появил в картинката? Искаше ѝ се да вярва, че би го направила, но всъщност не беше сигурна.

— Работата му е изключително натоварена — каза уклончиво. Страните ѝ се изчервиха. Бе позволила на Сам да я люби. Дали той разбираше, че не му се бе отдала лекомислено? Разбираше ли, че никога не бе правила нещо, което дори и бегло да прилича на това? Разбираше ли, че бе погълната от копнеж и носталгия, и страст, които ѝ бяха по-необходими от въздуха?

Или това бяха просто извинения?

— Ако си сериозно обвързана с друг мъж, защо тогава той е в Сиатъл, докато аз седя тук и правя това?

— Кое?

— Това.

Обхвана раменете ѝ с ръце и я целуна дълго и настойчиво. Прегръдката му я обви, задържа я и отпечата формата и вкуса на устните му върху нейните, а когато свърши, Мишел се почувства глупаво и замаяно.

Искаше да заговори, да го възпре, но сдържа думите в гърлото си, доверявайки се на познатата нежност на ръцете му, които я галеха. Сам предизвикваше безсрамно и силно желание у нея.

— Не можем да го направим, Сам. — Разтърси я вина. Беше загубена, ако му позволеше да я люби отново.

Той се отдръпна и я погледна.

— Само защото все още се възстановяваш. Иначе отново щяхме да се запознаем с този стар диван.

Смеейки се на изчервяването ѝ, той ѝ помогна да угаси лампите в ателието и я съпроводи до къщата за гости. На входната врата я целуна отново, като ухажор, който я изпраца след приятна среща. Мишел влезе вътре и застана до прозореца в тъмната дневна. Наблюдаваше как фаровете му осветиха снежната нощ и даде воля на сълзите си, усещайки как сърцето ѝ се пръсна. Какъв живот би имала, ако бяха останали заедно?

Ех, ако...

Големият парещ въпрос на живота ѝ.

Ех, ако бе повярвала в Сам, ако се бе постарала повече да го намери и да му каже за бебето, животът ѝ би бил толкова различен. Можеха да се подкрепят взаимно през тежките години, а сега щяха да са семейство.

Не. Ако Сам бе узнал за Коуди, за него нямаше да ги има състезанията по родео, нито медицинския университет, нито Юкатан. Обременен от семейството, той можеше изобщо да не стане лекар и всички животи, които бе спасил, щяха да бъдат изгубени, всички рани, които бе изцелил и всички болести, които бе излекувал, щяха да останат неизлекувани. Може би за всичко случило се имаше причина. Може би отчуждаването им бе нещо като предначертано събитие, целящо да оформи живота им по познатия вече начин.

Тази мисъл я подразни. Бе се върнала в Кристъл Сити, нали? Освен очевидната, каква друга причина би могла да съществува за това?

Глупаво беше да прави догадки. Заболяването на Гевин не беше част от някакъв вселенски план. Беше нещо, което просто... се е случило. Срещата със Сам беше чисто съвпадение. Не биваше да му придава по-особен смисъл. И определено не биваше да си мисли такива неща само защото Сам Макфий умееше да я целува, докато погледът ѝ се замъгли, и я любеше с обожание.

Беше се провалила с Брад. Сам се бе провалил с Алис. Може би и двамата не бяха подходящи за брак.

Тази мисъл я преследва, докато заспа.

ПОНЕДЕЛНИК

ГЛАВА 43

Мишел прекара деня погълната в мисли за Сам. Баща ѝ беше в леглото и говореше по телефона, опитвайки се да уреди подновяването на пилотското си разрешително, а Коуди бе на училище. Опита се да чете, да гледа телевизия, да скицира проект за картина, но след известно време просто се отдаде на спомени за Сам. Почувства се засмукана обратно в миналото, сърцето ѝ тръпнеше от парещи спомени. Той беше първото момче, което някога бе обичала, и онова далечно лято изпъкваше ярко в съзнанието ѝ. Всеки залез бе по-ярък, по-красив от предишния. Всеки изгрев на луната сияеше с обещание, което бе уверена, че е предназначено за нея, само за нея. Тогава беше толкова наивно млада. Приемаше любовта си като вечна, непресъхваща река; нищо и никой не можеше да я спре — дори и гранитните канари, които разделяха течението ѝ. Споделяше със Сам най-лудите си мечти, а той ѝ признаваше най-съкровените си тайни. Бяха толкова открити един към друг, така доверчиви. Мишел мислеше, че ще остане в това състояние на мечтателно блаженство през целия остатък от живота си. Не бе разбрала, че онези златни дни са рядкост и няма да ги преживее отново.

Часовете летяха така бързо, че се сепна, когато чу някой да пристига с кола. Стана от леглото и видя Коуди да слиза от джипа, който Сам му бе заел. Беше стара таратайка, от която би се засрамил дълбоко, ако го видеха да я кара в Сиатъл. Но тук беше различно. Синът ѝ бе различен, мислеше си тя, наблюдавайки увереността, с която праметна раницата през рамото си и се отправи към конюшните.

Мишел си облече якето, излезе навън и го намери заедно с ковача и един кон в бокса, където връзваха конете от двете страни. Горещият мирис на горелката изпълваше въздуха.

— Добър ви ден, госпожо — поздрави ковачът през тютюна за дъвчене, който издуваше долната му устна.

— Здравей, мамо. — Коуди седеше с кутия гвоздеи за подковаване в скута си.

Не успя да възпре усмивката си.

— Такава гледка не се вижда всеки ден.

Налбантът изплю струйка тютюнев сок в кофата за боклук.

— Подай ми един от онези шестинчовите — каза той делово.

Мишел се изненада, че Коуди можеше да различи шестинчов от петинчов или осеминчов гвоздей. Когато конят се подплаши, се изненада още повече, като видя, че синът ѝ помага, докато налбантът работи.

— Да видим какво става на арената — предложи Мишел, когато приключиха с подковаването.

Застанаха до парапета, наблюдавайки как някои от работниците тренират мустангите. Конете бяха препасани с ремъци около хълбоците, за да се дразнят и ритат със задните си крака — колкото по-високо, толкова по-добре. Отглеждането на добитък за родео беше сериозна работа. Добър мустанг или бик можеше да стане известен сам по себе си, а много от животните в Блу Рок наистина бяха такива, но се изискваха постоянни грижи и тренировки.

— Преди да дойдем тук, дори не знаех, че тренират мустангите за обзядване — каза Коуди, опирайки лакти на парапета. — Смятах, че са просто диви коне.

— Някои каубои са си тръгвали за дома с мустангите си след шоуто. Просто свалят кожения ремък и конят се превръща в котенце.

Погледаха известно време и Мишел попиваше чистия ясен въздух, тропота на копита и пръхтенето на конете, резките очертания на белите планини на фона на синьото небе. Работниците и конете се движеха заедно в ритъм, който изглеждаше дъвен и вечен. А и по някакъв начин изключително важен.

— Малко закъсня след училище — каза тя на Коуди. — След занятията ли остана?

— Откарах едни момчета.

— Радвам се, че си създаваш приятелства. — Бавно и продължително си пое дъх и се взря право напред към назъбената линия на планините. Не искаше изражението ѝ да отклони отговора на сина ѝ. — Ей, Коуди?

— Да?

— Ъ-ъ, Брад и аз няма да се виждаме повече.

С крайчето на окото си видя как момчето се скова.

— Така ли? — каза то, но този път тонът му бе различен.

— Той е добър човек, но връзката ни не се развиваше. — Поколеба се. Коуди явно нямаше коментар. — Хрумва ли ти понякога какво би било да живеем тук, вместо в Сиатъл?

— По дяволите, мамо, не — отвърна той, почти паникьосан, скочи от оградата и отстъпи назад. Докосна нарастващата рана на главата си, където бяха шевовете. — Тук няма *нищо*. Нищо! Живеем в Сиатъл. Там ни е мястото. — Закрачи напред-назад в снега. — Никой не се мести в средата на гимназията. Тук е гадно. — Накрая забави ход, после спря и се облегна на кола на оградата. — Не мислиш сериозно да се преместим тук, нали?

— Мисля за много неща, Коуди.

Той хвана бинта на ръката си.

— Искан ми се да ми разкажеш наистина как е минала предишната седмица за теб и Сам — каза тя отчаяно.

Момчето пъкна бинтованата ръка в джоба си.

— Не мина никак. Той ми е чужд. Събрахме се заради теб, това е всичко.

Възможно ли бе да е всичко? Да няма връзка, магия, а да е просто стечение на обстоятелствата за тях?

— Твърде рано е да се каже.

— Няма смисъл. Скоро ще се приберем. Нали, мамо? Нали?

Тя не му отговори.

ВТОРНИК

ГЛАВА 44

Понякога на Сам най-силно му тежеше празнотата. Не се случваше често. Много отдавна се бе научил да оцелява без подкрепата на друг човек. При все това, от време на време, тази празнота го измъчваше. Особено след като предната седмица Коуди бе живял при него. Днешният ден беше още по-зле, защото бе от онези дни в професията му, които го караха да се чуди защо си е въобразявал, че може да помогне на някого. Първо дойде четиридесетгодишният пушач, който бе решил да държи Сам лично отговорен за рака на белия си дроб, който не подлежеше на операция. Последва го съкрушена майка, чиито здравни осигуровки бяха отрязани — вече не можеше да води сина си астматик на терапия. Трябваше да будува нощем и да плаче безпомощно, докато той се мъчи да си поеме дъх. След това един мъж със счупена ръка, който твърдеше, че е пострадал от балираща машина, но когато, малко по-късно, се появи заместник-шерифът О'Ший, Сам разбра, че каубоят е счупил ръката си в лицето на друг човек. Прегледа госпожа Дакуърт заради въображаеми болки, отпрати скитник, който търсеше рецепта за наркотични вещества, и изслуша тийнейджърка, която се колебаеше да прекрати или не шестседмичната си бременност. На фона на последните промени в живота на Сам нейната дилема придоби болезнен, личен характер.

Докато караше към дома си, усещаше как напрежението във врата и раменете му нараства и знаеше, че преживява един от онези дни, когато празната къща щеше да кънти от самотата. Преди ходеше в резервата при Кенди за малко секс без усложнения, но не това му бе нужно. Трябваше да престане да се самозаблуждава. Какво би било, питаше се той, да влезе в топла и огряна от вечерната светлина къща, която ухаеше на вечеря и на присъствието на друго човешко същество?

Какво би било да разговаря истински с някого, не само да се оплаче или изпусне парата на неудовлетвореността си, а да обясни какво измъчва сърцето му, душата му, когато трябва да погледне един добър човек в очите и да му каже, че има рак, или когато е изгубил пациент заради абсурдните приумици на осигурителната система?

Много отдавна се бе опитал да създаде такъв живот. Не се бе получило. И двамата с Алис се бяха постарали, но бракът им беше неестествен, изкуствен. Разговорите в края на работния ден бяха принудени. Привързаността им беше фалшива и по задължение.

Проблемът беше, че Сам знаеше как да се грижи за човек в нужда. Цял живот го бе правил и не познаваше друг начин. Но не знаеше как да обича жена, която не се нуждае от него. Жена, която може да бъде силна, без да бъде подкрепяна. Животът го бе научил, че връзките са тежка работа, а не търсене на радост и удовлетворение.

Обикновено нямаше нещо, което да не може да преодолее, като седне да изпие една бира с Едуард, да метне въже по бутафорен кон, или като изведе някой от жребците на дълга самотна езда до горещите извори. Но сега, след като Мишел се бе върнала, той искаше нещо повече.

Нещо повече от разговори.

Искаше връзка, и то с Мишел. Бог знаеше, че е излизал с достатъчно други жени през годините, за да разбере, че нещата се получаваха само с определен човек.

Господи, тя сигурно го смяташе за маниак, да ѝ се нахвърли, докато все още имаше зарастващ белег от операцията. Чудеше се дали това я е вбесило.

Изруга през зъби и когато стигна до отбивката за Лоунпайн, продължи право напред. Кара, докато стигна ранчото Блу Рок с внушителните порти и тъмните камъни на входа.

Блясъкът на лампите в прозореца на ателието го притегли. Изобщо не се замисли, просто паркира пикапа и тръгна към вратата. През страничните стъкла видя Мишел да седи на дивана и поспря, за да изчака нервното разбъркване в стомаха му да се уталожи.

Тя беше в друг свят; можеше да го прочете по изражението на лицето ѝ. Познаваше го. Това изражение имаше като момиче, напълно погълнато от образите на голямото платно пред нея. Мишел беше красива жена, в това нямаше съмнение. Но ангажираната в творчески процес Мишел бе повече от красива. Докато рисуваше, тя сякаш излъчваше светлина, която го караше да вярва в нея с цялото си същество.

Почука на вратата, но не изчака да му отговори.

— Аз съм — извика той, отваряйки си. — Не ставай.

— Сам. — Мишел звучеше зарадвана. И предпазлива.

— Къде е Коуди?

— В голямата къща, подготвя уроците си. Трябваше да изпълни някакво задание на компютъра, затова работи в кабинета на баща ми.

— Как е Гевин?

Тя изстиска нещо на ръцете си и ги изтри с парцал.

— Той е невероятен. Всеки ден става все по-силен и здрав. Оплаква се от лекарствата, които трябва да взема, и всичките им странични ефекти, но ги пие редовно. Днес бяхме на преглед и махнаха шевовете ми. — Подсушавайки ръцете си, тя придърпа коленете си към гърдите. — Толкова се радвам, че всичко свърши. — Забеляза изражението му. — Лекарят у теб вероятно се чувства длъжен да изтъкне, че все още не сме във от опасност. Екипът за трансплантацията ни предупреди за рисковете от отхвърляне, но вече заплаших баща си. Няма да посмее да отхвърли моя бъбрек.

Тя се усмихваше и говореше весело, въпреки че Сам можеше да види, че се тревожи. Епизодите на отхвърляне винаги бяха съкрушителни. Между Мишел и баща ѝ съществуваше риск за нещо повече от бъбрека.

— В наши дни тези епизоди са лечими — каза той. — Препоръчвам ти да престанеш да се безпокоиш за нещо, което не се е случило и може изобщо да не се случи.

— Добре. Благодаря, Сам.

— Мишел, за миналата нощ... Бях ужасно настойчив.

Лицето ѝ потъмня от изчервяване.

— Това извинение ли беше?

— Е, не съжалявам, че те целунах.

Тя наведе глава и потъна в мълчание.

— Може ли да видя над какво работиш? — Окачи палтото си на закачалката зад вратата.

— Разбира се. — Обърна статива към него. — Аз съм в рекламния бизнес, нали помниш? Свикнала съм хората да надничат над рамото ми. И дори да ми дишат във врата.

Той се приближи до статива. Беше абстракцията, която рисуваше преди. Едрите, заредени със силна емоция образи го докоснаха дълбоко. Може би му придаваше по-голямо значение, но мислеше, че вижда гнева и меланхолията, но освен това и надеждата, което струеше

от изкривената, двулицева фигура в центъра. Творбата бе странна и вълнуваща, поразителна и може би обезпокояваща.

— Мишел, това не е рекламно изкуство.

— Мислех да поработя над някои неща за фирмата, но все ми се иска да рисувам. — Сви рамене, сякаш се извиняваше.

Отношението ѝ го притесни.

— Не се извинявай, че рисуваш подобни творби.

— Не се извинявам. Аз просто...

— Не го обяснявай. Не и на мен.

Тя го изгледа гневно.

— Не го правех.

— И не се дръж отбранително. Това е лошо начало, особено когато вземеш под внимание какво съм дошъл да ти кажа.

Тя го погледна предпазливо.

— И какво е то?

Сам си пое дъх дълбоко. Задържа погледа ѝ със своя.

— В продължение на седемнадесет години беше мъртва за мен — каза той. — Трябваше да живея живота си, сякаш изобщо не си съществувала. После изневиделица ти се завърна тук.

Ръцете ѝ се заплетоха в подгъва на престилката, с която рисуваше.

— Не съм дошла да те измъчвам.

— Вярно е. Но завръщането ти накара нещо да се случи. Нещо ново и хубаво.

— Сам, всичко това е минало.

— Виж, ако беше само младежка свалка, щяхме да сме го забравили и продължили напред. Зная го, защото за седемнадесет години никога не те забравих, и, повярвай ми, не е защото не опитвах, а защото никога не престанах да те обичам, Мишел.

Тя откъсна поглед от неговия, клатейки глава.

— Откъде да зная, че не съм те хванала между „опитите“? Откъде да зная, че внезапния ти интерес към мен не е заради Коуди?

— Той също е част от това. И ти знаеш по-добре от мен, че не е лесно хлапе. Но ме кара да желая дяволски силно да оправя нещата.

Тя отиде при дългата работна маса до статива и започна да почиства. Ръцете ѝ се движеха нервно, докато поставяше обратно

капачките на тубичките и разклащаше четките в буркани с разтворител.

— Какво искаш от мен? — попита Мишел.

— Като начало, искам отново да седнеш. Трябва да си почиваш.

— Писна ми да си почивам. — Работеше по-бързо, довършвайки почистването с предизвикателност. Беше типично за нея. Да довърши едно нещо, преди да започне друго. Да приключи с разчистването на боите, преди да отдаде вниманието си на мъжа, който ѝ разкриваше душата си.

Сам я изчака да свърши. Когато най-сетне го направи, той каза:

— Много мислих за теб, Мишел. Не изглеждаш щастлива, а щастието ти е важно за мен.

Тя смачка работната си дреха в ръцете си.

— Не се преструвай, че става дума за моето щастие, Сам. Става дума за теб...

— Остави ме да се доизкажа, по дяволите. — Знаеше, че стъпва по тънък лед, но вече бе решил да поеме риска. — Попита ме какво искам от теб. Защо не ме попита какво искам да ти дам?

— Защо трябва да мисля, че имаш какво да ми предложиш?

— Научила си се да не очакваш нищо от никого. Ти даваш, Мишел, не вземаш. Даваш на Коуди всичко, което му е нужно, и не очакваш нищо в замяна.

— Това означава да си родител.

Той пренебрегна забележката ѝ.

— Даваш на приятелката си Натали покрив над главата, когато ѝ е необходим, рамо, на което да поплаче. Даде на баща си пълна прошка за всичко в миналото, а в случай че светът се нуждае от символ на синовната ти привързаност, му дари и проклетия си бъбрек.

— Мисля, че е по-добре да си вървиш, преди и двамата да кажем неща, за които ще съжаляваме.

Той поклати глава. Изобщо не се получаваше както трябва.

— Ще съжалявам за нещата, които не сме си казали, Мишел.

— Какво не сме си казали? — Тя стоеше там, красива, предизвикателна, уязвима.

Сам се замисли за живота си, за годините, които бяха отлетели, за пътя, по който не бе поел, и докъде го бе довело всичко това. Имаше

един човек в миналото му, от когото не можеше да се откъсне. Някой, който бе писано да носи в сърцето си до края на дните си.

— Обичам те. — Думите прозвучаха несъизмерими със силата на чувствата му. — Никога не съм преставал.

Тя седна и прегърна колене до гърдите си, сякаш бе почувствала внезапно студ.

Вътрешностите му се свиха и той осъзна, че е уплашен, толкова уплашен, колкото отдавна не се бе чувствал. Справяше се добре, животът му беше уреден и изведнъж тя го накара да скочи от ръба на някаква скала.

— Говоря сериозно, Мишел. Не е трудно да те обичам. Това е едно от малкото неща, които ми се удаваха лесно на младини. И все още е така.

Тя изглеждаше ужасена.

— Но това не означава нищо. И не може да промени нищо.

Той протегна ръка и погали бузата ѝ с дланта си.

— Вече го направи.

— Не по начина, който описваш. Онази нощ в киното...

— Какво, твърдиш, че онова не е променило нищо ли? Горещите извори не означаваха нищо? — Отдръпна ръката си. — Означава ли това, че имаш навика да изневеряваш на гаджето си?

— Мисля, че сега трябва да ти ударя плесница.

Той прокара ръка през косата си.

— Беше гадно от моя страна. Но трябва да измислиш нещо поубедително от „не може да се получи“ или „не може да промени нищо“. Защото и двамата знаем, че може. И го направи.

Тя седеше мълчалива, бледа, присвила устни от гняв. А също и от страх. Той го прочете в очите ѝ и съжаляваше, че го е предизвикал.

— Какво точно очакваш от мен? — попита Мишел накрая.

— Искам да бъдеш напълно откровена. Имаш ли в Сиатъл живота, който желаш? Или е нещо, с което си се примирила?

— Претрепах се от работа, за да се устроя в Сиатъл...

— Не те попитах това. — Посочи към платното. — Правиш ли това в Сиатъл?

Тя махна с ръка презрително.

— Когато съм у дома, работя. Времето, което прекарвам тук, Сам, не е реално. Не съм в отпуск от работата си. Взела съм си отпуск

от живота. Но точно това им е особеното на отпуските. Те са временни. А ти все още не си искрен с мен. Какво очакваш? Искаш да зарежа всичко, което съм градила петнадесет години и да се преместя тук ли? Да бъда твоята „жена“?

— Сега вече говориш по същество.

— А какво ще кажеш за обратния вариант? Защо ти не захвърлиш всичко тук и не се преместиш в града?

— Това ли трябва да направя? Да продам къщата си, да си устроя практика в Белвю или някое хубаво предградие?

— Ще го направиш ли? — Гласът ѝ беше тих, изпълнен с недоверие.

— Не ме ли слушаш? Такава любов не се среща всеки ден. Повярвай ми, зная го. Отне ми доста време да го проумея, но сега зная. Обичах те, когато бяхме млади, и те загубих. След всичките тези години ние се намерихме. Не възнамерявам да те загубя отново, без да се боря.

— Това не е борба. — В очите ѝ проблесна паника. — Не си обмислил всичко. Да предположим, че Коуди и аз решим да заживеем тук. Ще се превърна в някакъв художник битник, който продава картините си по селски панаири. Коуди никога не би ми простил, че съм го откъснала от училището и приятелите му в гимназията. Разликата е в това, че ще обвинява и двама ни за нещастията си. Ще измъчва и двама ни.

— Не смятам да позволя момчето да измъчва когото и да е от нас, Мишел. Или да ми диктува живота.

— О, Сам. Децата правят точно това. Точно затова съществуват. Докато не станеш родител ежедневно, не се сблъскаш с всяка криза или триумф и не преодолееш всеки един безумен момент, няма да го схванеш.

— Тогава ми дай шанс. Дай ми шанс „да го схвана“.

— Ами ако решиш, че тази работа не е за теб? Просто ще продължиш напред ли? Ще ни изпратиш обратно в Сиатъл?

— Не ме слушаш. Не казвам „дай да опитаме“. Казвам „хайде да го направим“. Хайде да станем семейство, Мишел.

Тя затвори очи.

— Не смяташ ли, че трябва да го обмислим известно време?

— Времето няма да промени намерението ми.

— На *мен* ми е нужно време. Късно е, Сам. По-добре си върви.
Той се изправи, налагайки си да се отдели от нея.

— Довиждане, Мишел. — Тръгна си, преди тя да успее да отговори, и излезе в студената, ясна нощ. — Между другото — каза той, обръщайки се, за да види силуета ѝ в топлата светлина на прага, — онова, което казах одеде за семейството, беше предложение за брак.

СРЯДА

ГЛАВА 45

Предложение за брак. Мишел гледаше право напред, към изчезващия край на пътеката, обрасла с ниски калини и туфи трева. Беше излязла без позволение. Хирургът ѝ не би одобрил разходката толкова скоро, но тя не можеше да се сдържи, а и денят ухаеше така прекрасно на пролет. Физически се чувстваше чудесно. В емоционално отношение беше развалина.

Предложение за брак. С тези три думи Сам бе грабнал света ѝ, живота ѝ и ги бе преобърнал с главата надолу, а след това си бе отишъл у дома, оставяйки я измъчвана от съмнения и болезнена надежда.

След безсънната нощ ѝ беше нужно да излезе сред дивата природа на Монтана, да наблюдава пристигането на пролетта с порива на топлия вятър. Движейки се бавно и предпазливо, тя се изкачи до върха на един хребет наблизо. Високи ели растяха в полите на планините. На фона на безкрайния купол на небето се простираха напластените снежни върхове. Закръжи орел, после се стрелна надолу, а Мишел проследи безмълвната ярост на спускането му. Тайнството и великолепието на това място я завладяха. Чувстваше се безкрайно дребна и незначителна и в същото време душата ѝ се изпълваше от усещането за необятност и нови възможности.

Сред тишината чу звук на вода. След един завой излезе до сгушена в снега рекичка. Събудено от топлия вятър, слънцето печеше силно по южния склон на планината и пътеката бе осеяна с буци топящ се лед и сняг. Неудържимата сила на течащата вода и неумолимия блясък на обедното слънце подхранваха слабите струйки. Мишел се наведе и пи от шепите си от изтръпващо ледената вода. Непрестанното упорито ромолене на поточето отекваше в съзвучие с ритъма на кръвта във вените ѝ.

С крайчето на окоето си забеляза как нещо блесна и инстинктивно се обърна, за да го види. Докато три ястреба кръжаха в синьото небе, над поточето се свлече ръбът на снежната покривка. Лавината отвори естествен проход, който се виеше встрани от пътеката. Събуден, потокът се отприщи. Пенлив водопад изскочи от сърцето на планината,

стрелвайки се напред и надолу по скалите. Дъгата, образувала се от огряната от слънце вода, заслепи очите ѝ.

Думите на Сам звучаха в съзнанието ѝ цяла нощ и сега я глождеха, останали без отговор, но не можеше да ги отпрати. Последният им разговор я преследваше. *Предложение за брак*. Беше я оставил стъписана, онемяла, неспособна да му отговори.

Никой досега не ѝ бе отправял предложение. Опита се да му се наслади, но вместо това се уплаши. Брад никога не ѝ бе предлагал, въпреки че бяха заедно от години като съседи и любовници. И двамата бяха изключително умели в отбягването на това ниво на интимност.

Но Сам не познаваше правилата. Не знаеше как разсъждава Мишел. Не знаеше, че се крие от онова, което я плаши, че предава мечтите си в името на сигурността си.

Предложението му за брак беше фантастично. Постигна всичко, което се очакваше от едно предложение. Накара я да настръхне, да се изчерви, държа я будна цяла нощ и не ѝ позволи да мисли за нищо друго, освен за него.

Работният му график ѝ дари възможността да остане сама със себе си в този нов пролетен ден, да събере мислите си и да успокои нервите си. Той работеше в клиниката, а после и в резервата „Флатхед“, така че щеше да го види най-рано утре вечер. Може би дотогава щеше да знае как да му отговори.

Вероятно причината да не отвърне незабавно на предложението му се дължеше на факта, че донякъде не вярваше наистина, че е възнамерявал да го отпрати. То можеше да е неговият начин да каже, че иска да прекара повече време с Коуди.

Що се отнасяше до нея самата, Мишел трябваше да разгадае тайните на собственото си сърце. Гледайки пролетното топене, тя започваше да чува какво ѝ диктува то. Сам Макфий я караше отново да се чувства като момиче с блеснал поглед. Но в края на краищата Мишел трябваше да приеме, че вече е пораснала. Това пораснало момиче знаеше, че предложението е лесната част.

Онова, което следваше, бе трудно.

Затова все още се съпротивляваше. След страстта, която двамата споделяха, идваше борбата, понякога разочарованието и сивото ежедневие — можеха ли да оцелеят сред него, година след година?

Вдигна лице към ослепителното слънце. В този момент осъзна, че знае отговора. Винаги го бе знаела.

ГЛАВА 46

Колата на Тами Лий смърдеше на цигари, но Коуди нямаше нищо против, защото тя му позволяваше да я кара. Общо взето бе спрял да пуши, защото в това затънтено село трудно можеше да се снабди с цигари. Продавачите в „Рейс Куик Чек“ познаваха по име всяко хлапе и знаеха възрастта на всяко от тях. Стриктно спазваха забраната да продават на малолетни.

Вероятно Коуди би могъл да измъкне един-два пакета от Тами Лий, но щеше да се чувства много гадно, ако краде от нея. Ако някой му бе казал, че наистина ще хареса своята пееща рокабили алкохолизирана баба, щеше да изсумти презрително. Всъщност с Тами Лий се разбираха повече като приятели, отколкото като роднини, и това го устройваше.

Тази вечер хапна с нея, защото джипът от ранчото беше на ремонт и нямаше да е готов до края на работното време на Макавой в осем. Приятно беше да шофира тук. Не се налагаше да се тревожи за трафика, за пияници и за еднопосочните улици, както в Сиатъл.

За вечеря Тами Лий приготви пържено пиле и шоколадов пай за десерт. След вечерята Коуди трябваше да отиде до библиотеката, за да вземе някаква книга за историята на щата Монтана за някакво измислено задание и баба му предложи колата си. Освен това го помоли да върне една видеокасета, която бе оставила в магазина. Мразеше да закъснява.

Потискащо бе да мисли за самотното ѝ съществуване — как стои до късно нощем, гледа филми и чете романи с меки корици, за да пропъди жаждата за алкохол. Беше му казала, че понякога не ѝ е нужно много, за да се разстрои и да ѝ се прииска едно питие.

— Като изляза, ще взема касетата от магазина и ще я върна вместо теб — предложи Коуди.

Тя не се поколеба нито за секунда.

— Ето ти ключовете за колата ми, а този е за магазина. Оставих касетата отзад в склада. В една кошница с моето име, на етажерката.

Коуди започваше да свиква с този малък град. Докато шофираше по главната улица покрай индианската статуя на площада, осъзна, че вече го познава като дланта си. Подмина тъмната сграда на кино „Линууд“, мислейки си колко хубаво ще е да работи.

Намери книгата, която му бе нужна в библиотеката, и подаде заявление за карта, като цялата операция му отне само няколко минути. В графата „Домашен адрес“ попълни ранчото Блу Рок, потръпвайки. Когато майка му го бе попитала как би приел да се преместят за постоянно тук, мигновено намрази идеята.

На паркинга забеляза някакви деца с раници на гърба, които излизаха от библиотеката. Блъскаха се един в друг и се пързалиха по заледения тротоар. Една ученичка вървеше сама, стройна и изправена. Коуди се наведе над съседната седалка и свали стъклото.

— Здравей, Моли — каза той.

Тя се скова и му напомни за жребчето на Сам. Не я винеше. Не бяха разговаряли след случката с колата, защото не можеше да измисли начин да ѝ се извини. Не го биваше много в обясненията и извиненията.

Тя се приближи до колата и прибра един копринено черен кичур зад ухото си, докато се навеждаше към прозореца.

— Какво става, Коуди? — Не го гледаше по онзи начин, който бе харесал при първата им среща — прикрито, със срамежливо любопитство. Сега беше безразлична. Предпазлива.

— Изпълнявам една поръчка на баба ми — отвърна той. Да я откара — да, това ще свърши работа. Ще ѝ предложи да я откара до дома ѝ. Така ще имат възможност да поговорят. — Ей, искаш ли да те откарам...

— Хей, Коуди! — извика познат глас. — Откъде измъкна тая бричка? — Без да изчака отговора, Били Хо и приятелят му Итън Линдвиг скочиха вътре, единият отпред, а другият на задната седалка. Моят „Ел Камино“ пак се скапа. Не искаше да запали. — Били отпрати престорено срамежлива усмивка към Моли. — Искаш ли да дойдеш и ти, каубойско момиче?

Тя поклати глава и се отдръпна от колата. Лицето ѝ се вкамени, а очите ѝ потъмняха и проблеснаха.

— Довиждане, Коуди — каза тя с категоричен тон.

Не можеше да я повика обратно, тъй като Били и Итън му дишаха във врата.

— Накъде? — попита той:

— Към моята къща — каза Итън.

— Трябва да се отбия до магазина. — Коуди се отдалечи от бордюра. — После ще ви откарам. — Хвърли поглед в огледалото за обратно виждане. Моли стоеше на тротоара, слаба и стройна като фиданка. За момент изпрати с поглед колата, после се обърна и си тръгна.

По дяволите!

Не слушаше остроумията на Били и Итън, измина няколко пресечки и спря до магазина за домашен текстил.

— Ще се върна веднага. Трябва да взема нещо на баба ми — каза той.

Използва ключа, за да си отвори. Магазинът миришеше на складирани стоки и старост. Мъждива лампа над щанда хвърляше сияние над старомодния месингов касов апарат.

— Яко — каза Били. — Никога досега не съм влизал тук. Какви са всичките тия джунджурии? — Той взе един топ плат и надипли свободния му край около тялото си, перчейки се и пеейки фалшиво сватбения марш.

— Ей, не бива да влизате тук — извика Коуди. — Само трябва да взема нещо от склада.

— Споко — каза Итън, опипвайки гърдата на един манекен. — Само се будалкаме.

Загубеняци, помисли си Коуди, докато отиваше отзад в склада. Не знаеше защо ги търпи. И без това не харесваха самия него, а факта, че е внук на Гевин Слейд, онзи с големите пари и надеждно возило. Не можеше да повярва, че остави Моли Лайтнинг да мръзне на тротоара заради тези двама палячовци. Ще ѝ се реванширам, реши той. Ще я покани да излязат, а може би и да му гостува у Сам, за да пояздят. Това би ѝ харесало.

Чуваше как момчетата се лигавят в магазина, докато вземаше видеокасетата от кошницата, върху която с кръстчета бе избродирано името на Тами Лий. После, затваряйки вратата на склада зад себе си, каза:

— Добре, да тръгваме. Върнахте ли по местата всичко, което пипахте?

Итън и Били си размениха погледи.

— Нищо не сме пипали, човече — заяви Били.

Коуди не хареса потайното веселие на лицата им, но бързаше. Искаше да ги изведе от магазина, преди да са счупили нещо.

ЧЕТВЪРТЪК

ГЛАВА 47

Начинът, по който утринната светлина се спускаше от таванския прозорец на кухнята в Блу Рок, напомняше на Мишел за онези стари стъклописи в църквите, които съзерцаваше като малка. Ходеха в храма „Вси Светии“ на Камдън Драйв в Бевърли Хилс, майка ѝ носеше бели ръкавици, а Мишел бе обута в чорапи с дантела по края, лъскави обувки с каишка и костюмче, купено от луксозния магазин „Ай Магнин“, на сметката на баща ѝ. Седеше до майка си и тайно наблюдаваше как малките момиченца, разположени между двамата си родители, клатят крака и удрят върховете на обувките си в меките, тапицирани с дунапрен, платформи за коленичене. Мама от едната страна, тате от другата, като подпори за книги, на които да се облегне, на която и страна да се наведе. Мишел вдигаше очи към задната стена, където кръжаха двама огромни херувими в стила на прерафаелитите, а слънчевата светлина се лееше над тях като разтопено масло. Щом свършеше литургията, тя се прибираше вкъщи и рисуваше онова, което бе видяла.

Докато си приготвяше купичка корнфлейкс със стафиди, Мишел осъзна, че много отдавна не се бе сецала за онези моменти в църквата. Нещо в ъгъла на светлината и тишината на къщата ѝ навя този спомен.

И, разбира се, беше по-лесно да мисли за миналото, отколкото за бъдещето.

Дължеше отговор на Сам, но не бяха оставали насаме. Вчера бе работил в града, а предходната вечер беше на повикване. Днес имаше часове в амбулаторията, а тя трябваше да отиде с баща си до Мисула за поредния преглед. Предполагаше, че можеха да поговорят и по телефона, но въпросът беше от онези, които е най-добре да се обсъждат лице в лице.

Увереността ѝ се разколебаваше. Забавно бе да си играят на две лудо влюбени хлапета, но намесеше ли се реалността, нещата загрубяха. Независещи от тях обстоятелства вече се съюзяха, за да ги държат разделени.

Баща ѝ влезе в кухнята, тъкмо когато алармите и на двата му ръчни часовника се задействаха. Време за лекарствата.

— Здравей, татко. — Тя се изправи от високия стол до барплота и му наля чаша вода.

— Как е моето момиче? — Той се усмихна широко, а здравата руменина на лицето му бе така радваща, че ѝ се доплака.

Но се чувстваше длъжна да попита:

— Добре ли се чувстваш?

— Чудесно.

— Наистина ли? Не питам, за да се намирам на приказки.

— Добре де, страничните ефекти от лекарствата са дразнещи. — Протегна ръка и за секунда тя забеляза леко, кратко потрепване. — Това е от циклоспорина. Преднизонът и имуносупресорите също са забавни посвоему. — Отново се усмихна широко. — Край на мрънкането. Достатъчно е да се замисля за алтернативата, и веднага млъквам.

Тя му подаде водата и изчака, докато той извади огромната кутийка за таблетки с отделения за всеки ден. Погълна лекарствата, коктейл от стабилизатори и хапчета против отхвърляне на органа, които бяха толкова важни след трансплантацията. Дотук добре. Екипът бе обявил бързото им възстановяване достойно за рекорд.

Гевин остави купчина писма върху барплота, на който закусваха, и бавно вдигна един дебел плик. Мишел видя колебанието му и лекото треперене на ръцете, докато го разпечатваше и изваждаше пакет с документи. Той ги разглежда в продължение на минута, после затвори очи и целуна сертификата с благоговение.

— Пилотското ми разрешително е подновено — обяви Гевин. Отново съм в играта, скъпа.

— Сериозно ли, татко?

— Сериозно. — Легендарните му сини очи сияеха. Сипа си купичка корнфлейкс със стафида, а после методично извади всички стафида. Мишел го погледа за секунда и прикри усмивката си. Тя и баща ѝ смайващо си приличаха по някои неща — случаен жест, поглед, чудати вкусове. Тя също не ядеше стафидите в корнфлейкса си.

Баща ѝ изглеждаше в неведение по отношение на мислите ѝ. Хапна от зърнената закуска, после забарабани с пръсти по купчината документи.

— Това е второто най-хубаво нещо, което ми се е случило, откакто се разболях.

— А какво беше първото? — Мишел затаи дъх.

— Това, че отново открих теб и Коуди, скъпа. Нима не знаеше?

За момент тя загуби дар слово. Ето го, мислеше си тя, а сърцето ѝ ликуваше. Ето го най-важното в живота. Миг на радост и тържество, така сладък, че цялото ѝ същество се изпълни с щастие. Откога не си бе позволявала да изпитва такива силни и дълбоки чувства?

— О, татко — каза тя и нещо в тона ѝ го накара да вдигне поглед.
— Знаех го.

Простички думи. Обикновен разговор. Но бе чакала цял живот, за да сподели този миг с баща си. Довършиха закуската си, после той си наля кафе, притвори очи и се усмихна, сякаш току-що бе видял Господ.

— Как ми липсваше кафето!

Седяха мълчаливо и си правеха компания, пиейки сутрешното си кафе и наблюдавайки играта на слънчевите лъчи върху полираните гранитни плотове и лъскавите медни съдове, висящи над аспиратора на печката.

— Днес ще работиш ли над картината си? — попита баща ѝ.

— Да. Нямам представа какво правя, но ми харесва.

— Картината, която рисуваш, ме кара да се гордея с теб.

Думите му я изпълниха с топлина. Само за миг ѝ се прииска да го попита откъде произтичаше вярата му в нея и защо не я бе показал, докато тя не му даде бърбрека си. Но мигът отмина, а Мишел знаеше, че отговор не съществува и няма смисъл да го търси.

— Благодаря. — Посочи към подложката с клипс, покрита с розови листчета с телефонни бележки. — Бил си зает.

— Всъщност, да.

— За какво е всичко това?

Той прелисти записките.

— Ето една от Каролин. — Намигна, въпреки че под цинизма му се долавяше скрита болка. — Готова е да ме целуне и да се сдобрим, след като от тялото ми вече не виси торбичка за диализа.

— Ами *ти* готов ли си?

— Казах ѝ да се разкара. — Смачка бележката. — Наистина. А тази е от един предприемач в Полска. Ще отворя „Линууд“ за Деня на

загиналите във войните.

— Наистина ли? — Почувства прилив на въодушевление. За нея старото кино бе пълно със спомени от онова далечно лято, но още по-важни бяха спомените от една неотдавнашна снежна вечер. — Радвам се. Градът е повече от готов.

Той побутна един факс на плота пред нея.

— Ето за това трябва да поговорим наистина.

Отне ѝ минута да осъзнае какво ѝ показва.

— Татко?

— Беше върху факса, когато станах тази сутрин. От същия предприемач, който ще ремонтира „Линууд“.

Мишел преглътна, но не успя да премахне усещането за сухота в устата си.

— Татко — прошепна тя, — какво става, по дяволите?

Той ѝ се усмихна сияйно.

— Продължавай да четеш.

Беше нареждане за възстановяване магазина в съседство с кинотеатъра. По молба на Гевин то щеше да бъде превърнато в художествена галерия. Представяйки си старата фасада на магазина, стария дъсчен под, кования ламаринен таван, Мишел почувства шеметно главозамайване. Жизнерадостна почуда.

— Галерия — повтори тя.

— Би могла да оживи културния живот в Кристъл Сити. — Докосна ръката ѝ. — Ти никога не си имала изложба, Мишел, а бог знае, че я заслужаваш. Тоест, ако наистина я искаш.

Дори не се бе осмелявала да пожелае такова нещо досега. Може би това бе смисълът на цялото изпитание с Гевин. Ритник в задника. Начин да я изтръгне от удобната монотонност, която бе завладяла живота ѝ. Изправи се бавно, заобиколи плота и прегърна баща си.

— Татко...

Телефонът иззвъня и той го грабна.

— Това може да е предприемачът. — Но после ѝ подаде слушалката. — Сам е.

— Сам!

— В неподходящ момент ли те сварих?

— Ъ, не.

— Липсваше ми. — Гласът му беше тих и сексапилен.

Тръпка премина през нея. Усещаше как цялото ѝ тяло разцъфва.

— И ти на мен. — Взираше се във факса на плота. Спомни си какво бе казал последния път, когато бяха заедно и всичко, за което трябваше да поговорят. Ами ако решише да се омъжи за Сам? Толкова много въпроси. Имаха толкова много неща за обсъждане. Беше твърде важно, за да му го обясни точно тук и точно сега. — Ела на вечеря с мен довечера, Сам — успя да изрече тя. — Имам да ти казвам нещо.

Пауза. После дочу усмивката в тона му, когато той заяви:

— Скъпа, и стадо мустанги не може да ме спре да те видя тази вечер.

ГЛАВА 48

— Можеш да хванеш ябълката — каза Моли.

Коуди сведе поглед към нея от главозамайващата височина на коня. Идеята беше ужасна. Най-лошата идея, която му бе хрумвала, бе да покани Моли у Сам да поездят след училище.

— Каква ябълка? — попита той, засрамен.

Тя изглежда не забеляза.

— Дръжката на седлото — обясни момичето. — Ако се чувстваш леко нестабилен, винаги можеш да се хванеш за нея.

— О. — Той я стисна с две ръце, а кокалчетата му побеляха. — Смятах, че е в разрез с правилата.

— Ти състезаваш ли се?

Харесваше смеха в очите ѝ. Почти го караше да забрави, че е възседнал осемстотин килограма кости, мускули и копита — дорестия кон на име Ейс.

— Не — отвърна той.

— Просто се опитай да се отпуснеш, разбра ли? Ако си напрегнат и той може да го почувства. — Беше страхотно да му дава инструкции. Беше много търпелива и не го караше да се чувства понисш, само защото почти не се бе качвал на кон. Отначало го обучаваше съвсем бавно и не след дълго започна да му харесва полюляващото движение на коня, обиколките по оградения манеж, вслушването в скърцането на седлото и тропота на копитата. Благодарение на Моли общо взето се чувстваше доста добре.

Този следобед, по време на занималнята, отиде право при нея, погледна я в очите и се извини, че е бил такъв кретен. Вместо да го накара да се гърчи като буболечка на карфица, тя му прости с повече великодушие, отколкото заслужаваше. Вечно щеше да помни думите ѝ: „Независимо от всичко, аз те харесвам, Коуди“. Никой не му бе казал подобно нещо. Когато той спомена, че би искал да си пробва късмета в ездата, усмивката ѝ озари целия ден.

След около час Ейс се изпоти, затова Коуди слезе и го прибра, като внимателно окачи седлото и всички принадлежности. Отидоха в

офиса в конюшната, където той изми ръцете си на мивката и извади безалкохолни напитки от хладилника. Разположиха се заедно на стария изтърбушен диван и му се стори съвсем естествено да обгърне Моли с ръка. Тя ясно му показва, че ѝ харесва, като отпусна глава на рамото му. За известно време просто слушаха свистенето на вятъра в обора, пърхането на птиците под стрехите и от време на време ниския гърлен звук от пръхтенето на някой кон и тропота на копитата му. Цялото ранчо беше на тяхно разположение. Сам беше на работа, а Едуард изпълняваше някакви поръчки в града.

Коуди включи радиото и не можа да намери никаква друга музика, освен къртри. Но нямаше нищо против.

Моли не каза и дума, само взе кутийката с питието му и я остави на пода до него. Когато тя повдигна лицето си, той я целуна, отначало нежно, после по-продължително и настойчиво. Имаше вкус на газираната напитка, студена и сладка, и всичко у нея беше свършено. Тя се притисна към него по-силно. Явно целувката ѝ харесваше колкото и на него, а когато Коуди се отпусна назад, така че бе наполовина легнал, тя го последва. Той пъкна езика си в устата ѝ. Ръката му блуждаеше. Много, много искаше да я докосне.

Тя отдели уста от неговата съвсем леко.

— Няма проблем — прошепна и разкопча горните две копчета на дънковата си риза. — Много мислих за това, Коуди. Нямам нищо против.

Моли говореше така, сякаш е прочела мислите му, и неподправеното ѝ желание разпали истински пожар у него. Въпреки думите ѝ и вълнението, проблясващо в очите ѝ, той осъзна, че вероятно не се е натискала много досега. Но очевидно го искаше и това го смая. Целувките му бяха искрени, търсещи и приканващи, а ръцете ѝ приличаха на две любопитни котенца, които пълзяха по тялото му. Съвсем скоро нещата излязоха извън контрол — ризите бяха разкопчани, после и горното копче на дънките му, Моли го хвана и издаде притеснен, възбуден гърлен звук. Тогава го осени мисълта, че тя нямаше да го възпре. Изцяло от него зависеше какво ще се случи оттук нататък. Коуди се отдръпна и сведе поглед към лицето ѝ.

— Подлудяваш ме.

Очите ѝ светнаха.

— Наистина ли? Не бях сигурна, че ме желаш.

— Да, по дяволите, желая те.

— Радвам се, Коуди. Много се радвам. — Надигна се към него и той не можа да се сдържи. Целуна я отново, отваряйки уста над тези сладки устни.

Тя беше мека и изпълнена с готовност, докосването ѝ беше искрено и топло. За пръв път, откакто бе започнал да излиза на срещи Коуди бе срещнал момиче, което го караше да изпитва някаква нова нежност, която имаше повече общо с чувствата, отколкото със секса. Удивително.

И така, в критичния момент Коуди изненада себе си.

— Ти си мило момиче, Моли — каза той. — Но мисля, че е най-добре да спрем.

— Не искам да спираме — възрази тихо тя, притискайки дланта си към гърдите му.

— И аз не искам — призна той. — Харесвам те и може би един ден ще дойде подходящият за нас момент. Но не сега. Трябва да почакаме. Разбираш ли? — Господи, болеше го. Не можеше да повярва, че е успял да изрече думите.

— Не съм бебе. Зная какво искам.

— Тогава чакането няма да го промени. — Каза го през стиснати зъби. Накрая чу кола или камион, но звукът беше много далечен, а имаше по-належащи нужди. Моли беше там, където всяко момче би искало — готова и желаеща, — а той пропиляваше шанса си. Колко глупаво, а? И все пак, така беше редно да постъпи, а по някакво чудо Коуди все още знаеше кое е правилно.

Докато шофираше към къщи след работа, Сам се улови, че натиска газта силно. За разлика от повечето дни, нямаше търпение да се прибере, да се измие и да види Мишел. Тази вечер щяха да сложат началото. Любовта, която бе пламнала преди повече от седемнадесет години, ставаше по-силна всеки ден. Беше плашещо да обичаш някого толкова много. Но още по-плашещо бе да си представи живота без нея.

Барабанеше с пръсти по волана и се опитваше да смъкне бремето на изминалия ден. Тази сутрин намести костта на един овцевъд. Прегледа четирима пациенти с грип, бебе с респираторни проблеми, лекува ухапване от куче и обсъди специалната диета на Ърл Мийчъм,

който страдаше от язва. Последният час беше за умствено изостанал работник в едно ранчо, на когото трябваше да покаже как да използва кондом, а не беше сигурен, че урокът ще има ефект. Момчето бе бавноразвиващо се, но имаше тяло на мъж. Лоша комбинация. Сам все още държеше няколко кондома в задния си джоб.

Денят не искаше да избледнее, докато съзнанието му не се изпълни с мисълта за Мишел. Такава магия притежаваше тя. Преди да се върне при него, лошите му дни и грижи нямаше къде да се даят. Опита се да си я представи в тази къща, в леглото си, в живота си. Най-тревожещото беше, че не можеше. Тя беше толкова изискана. Можеше ли наистина да бъде щастлива тук, и то като съпруга в някакво си ранчо?

Беше почти толкова налудничаво всеки ден да си представи себе си в някое предградие на Сиатъл. А и Коуди се нуждаеше от неща, които Сам не знаеше как да му даде.

Подробности, каза си той, разхлабвайки вратовръзката си. Всичко това бяха просто подробности. Щяха да намерят изход. Видя сянка в небето над магистралата и вдигна очи. Помисли си, че може да е малкият „Мустанг Р-51“ на Гевин Слейд, който правеше вираж из проломите и клисурите на долината край общинския въздушен парк. Сам се усмихна широко, въпреки сложните си чувства към бащата на Мишел. Значи Гевин отново летеше. Вече наистина оздравяваше.

Когато спря в Лоунпайн, забеляза джипа пред конюшната и воя на кънтри музиката, долитаща отвътре. С любопитство се приближи до постройката и видя един от конете на Лайтнинг, вързан отвън. Боже, помисли си той. Предпочиташе Коуди да се сприятели с дъщерята на Руби, вместо с онези пънкари, които бяха подплашили жребчето. Реши да влезе и да ги поздрави, да им каже, че се е прибрал.

Когато влезе в офиса, Коуди и Моли Лайтнинг се стъписаха и смутиха колкото него. И двамата скочиха от дивана и припряно пригладиха измачканите си дрехи. Косата на Моли беше разрошена, а лицето ѝ почервеняло като цвекло. Стискаше предната част на разкопчаната си риза.

— Аз, ъ-ъ, аз тъкмо си тръгвах — изрече с усилие тя. Изчезна, преди Сам да успее да измисли какво да каже.

Той се завъртя и изгледа гневно Коуди. Все още стоеше безмълвен. Предишните му мисли му се присмиваха. Беше напълно

неподготвен за ситуацията.

Коуди се опита да се измъкне покрай него.

— Най-добре да се връщам в Блу Рок — промърмори той.

— Как не! — избухна Сам и му препречи пътя.

— Ей, човече...

— Не ми викай „Ей, човече“ — каза Сам и сви ръката си. —

Какво си мислеше, като я опипваше така?

— И двамата сме на шестнадесет — изтъкна Коуди. — И, може и да не повярваш, но нямаше да направя нищо.

— Естествено — отвърна Сам. — *Не* ти вярвам.

— Истина е. — Коуди вирна брадичка. — Но това е между мен и Моли, а не между мен и теб.

— Щом е под моя покрив, значи е моя работа.

— Не съм искал да идвам тук. Веднага ще се върна в Сиатъл, само кажи. Но докато съм тук, най-малкото, което мога да направя, е да си намеря приятели.

— Стори ми се, че се опитваш да постигнеш нещо повече. Израснал си, мислейки, че имаш право на всяко нещо в този свят. — Гневът на Сам не беше разумен, така както и горските пожари не бяха. Той лумна и се разгоря с неконтролируема сила. — Такъв умник като теб не би трябвало да прави секс без предпазни средства.

— Ние само се натискахме — отвърна рязко Коуди. Не правехме секс.

— Само защото случайно се появих, преди нещата да излязат извън контрол.

— Не можеш да си сигурен. Винаги си мислиш най-лошото за мен.

Нещо у него прещрака и той избухна ядно:

— Замисли ли се поне за секунда какъв риск поемаш? Да доведеш на този свят още едно нежелано бебе...

Възпря се. Твърде късно осъзна какво бе казал току-що. Силното изчервяване по лицето на Коуди означаваше, че и той го е разбрал. Никой от двамата не пророни дума, но между тях се разрази безмълвна буря.

В този момент Сам осъзна, че обича сина си. Осъзна го, защото ужасно го болеше, че го е наранил.

Телефонът звънна и звукът му прониза тишината на офиса. Задържайки Коуди с вдигнатата си ръка, Сам грабна слушалката от стената.

— Сам Макфий. — Намръщи се, докато автоматичното съобщение го инструктиреше да натисне 1, за да приеме входящото обаждане за своя сметка. Сви рамене и натисна бутона.

— Здравсти, миличък. Тук е твоето мамче.

Той не помръдна, но при характерното заваляне в гласа ѝ усети как всичко у него се сви и стана на пепел.

— Мамо, къде си? Какво си пила?

Бледото лице на Коуди се изопна, но в момента Сам не можеше да мисли за момчето.

— Мамо? Отговори ми.

— Леси. Стигнах до Калиспел. Тук има един бар „Роудкил Трил“. Мислиш ли, че ш’ме земат в групата? Едно време пеех много хубаво. Помниш ли как записахме онзи албум в Рино? Ти още беше в кошарата за игра...

Чуваше ленивото провлачване от алкохола в гласа ѝ. От пет години беше трезва, а сега това.

— Мамо, по-кратко. Какво се случи?

— Онази стара крава Ланел ме уволни от магазина.

— Ланел Джейкъбс те е уволнила? Защо? — С периферното си зрение видя Коуди да се промъква към вратата. Прикова го на място с яростен поглед. Момчето стисна устни и присви очи предизвикателно, но не си тръгна.

— Казаха, че съм откраднала всички пари от касата. Всичките четиридесет и два кинта. Цяло състояние. Божичко... състояние.

— Това е абсурдно, мамо. Ланел знае, че не би откраднала от магазина ѝ.

— Някой е видял колата ми паркирана там миналата вечер. Таз сутрин парите ги нямаше. Разбира се, че ще обвини мен. Кой друг би могъл да е, сине? Кой друг може да е, по дяволите?

— Мамо...

— Не можеш да избягаш от себе си, нали, сине? Хорското мнение никога не се променя.

— Идвам да те взема — каза той. — Не мърдай оттам. Поръчай си чаша кафе и стой мирно.

Вече не го слушаше. Чу как някой я попита дали иска още един коктейл „Текила сънрайз“ и дрезгавия й весел смях. „О, мамо. Не отново, мамо.“ Тресна телефона.

— Какво става? — попита Коуди със странно сковано изражение.
— Някой твърди, че е откраднала пари от магазина ли?

— Когато открия онзи кучи син, който го е сторил, ще го убия, кълна се в бога!

Коуди пребледня.

— Е, това не е краят на света, човече.

— Сега нямам време да се разправам с теб — сряза го Сам. — Трябва да вървя. — Грабна анорака и ключовете си. — Предай на майка си, че няма да успее да дойда тази вечер. Предай й... — Млъкна. — О, по дяволите. Кажи й, че съжалявам.

ГЛАВА 49

— Как мина училището днес? — четката на Мишел тупна глухо на пода. Каква непохватност, помисли си тя. Бе се превърнала в кълбо от нерви.

— Добре — промърмори Коуди. Стоеше пред отворената врата на хладилника и разглеждаше съдържанието му.

Мишел вдигна четката и се взря в сина си. Беше облечен в черните си дънки и кожено яке и тя почувства как потръпва от безпокойство. По някаква причина й се стори, че изглежда точно така, както когато за пръв път бяха дошли в Кристъл Сити. Носеше ръкавици, за да скрие бинтованата си ръка. Плетена шапка покриваше белега на главата му, така че нямаше и помен от раната, която Сам бе излекувал.

Приблужи се към него.

— Нещо не е наред ли? — попита тя.

Той се извърна, навеждайки глава, сякаш се опитваше да избегне нежелана целувка.

— Нищо необичайно. — Пусна раницата си на пода и извади кутия мляко.

— Не — автоматично възрази тя, когато я поднесе към устните си. — Вземи си чаша.

Той я изгледа през рамо и извади ниска чаша от шкафа.

— Може ли да те попитам нещо?

— Разбира се, Коуди.

Разля част от млякото на плота. Без да мисли, Мишел грабна хартиена салфетка. Подразнен, той я взе от нея и избърса разлятото.

— Чудех се... Дали... си ме искала? Имам предвид, дали някога ти е хрумвало да се отървеш от мен?

Никога досега не беше я питал. Мишел се чудеше колко дълго е таил въпроса у себе си, незададен, назряващ. В гърлото й се надигнаха сълзи и тя докосна бузата му.

— О, Коуди. Нито за миг. Ти беше толкова желан. Ти беше моят живот. — Преглътна с надеждата, че няма да заплаче. Почти никога не

я бе виждал да плаче. С поразителна яснота си спомни всяко усещане от бременността си, а болката изобщо не присъстваше сред тях. Бе избрала естественото раждане и бе почувствала цялото му пътешествие от утробата ѝ до света, а когато видя лицето му за пръв път, бе изпълнена с яростна решителност. — Ти ме спаси — каза тя. — Ти беше, и все още си, най-хубавото нещо в живота ми.

Коуди изглеждаше леко смутен от изблика, който въпросът му бе предизвикал.

— Яко — каза той и отпи голяма глътка мляко. — Защо си се наконтила така?

Мишел се засмя и ѝ се прииска да литне от радост.

— Ами, имам една новина.

Той присви очи недоверчиво. Кога се бе научил да го прави? Да заключи, че добрите вести за нея означаваха лоши за него? Беше се облегнал на плота в очакване и пиеше мляко.

— Нали знаеш, че напоследък рисувам. — Приятно ѝ бе да огласи идеята, която присъстваше на заден план в съзнанието ѝ от дни. Сърцето ѝ запя, когато го изрече. Беше непрактично, импулсивно, но бе решена да си върне предишното аз. — Както едно време. Размишлявах над някои промени. Гевин и аз смятаме да отворим художествена галерия в Кристъл Сити. — Почти се боеше от силата на желанието си. Толкова важно бе за нея.

Погледът му се плъзна по нея — черните кашмирени панталони, дългия пуловер от черна ангора, хубавите ѝ перли.

— Та защо е тази премяна?

— Сам ще дойде на вечеря. — Опита се да овладее треперенето в гласа си, докато му съобщаваше *истинската* новина. Онази, която желаше повече от следващата глътка въздух. — Той ме помоли да се омъжа за него. Още не съм приела, но ще го направя. Тази вечер.

— Мамка му. — Той остави чашата си и се шумгна покрай нея, после се тръсна на дивана.

Мишел усети вкуса на червило, прехапвайки устната си.

— Надявах се на по-голяма съпричастност от твоя страна. — „Не го прави“ — искаше ѝ се да го помоли. — „Не ми отнемай щастието.“ Но веднага след тази мисъл дойдоха другите, присъщи на всяка майка: „Как мога да причиня това на детето си? Как мога да го откъсна от средата му и да го насадя сред непознати? Не съществува ли някакъв

компромис? Не мога ли да получа онова, което искам, и да го направя щастлив същевременно?“.

Коуди мълча много дълго. Тя умираше да разбере какво му минава през ума. Накрая той си пое дълбоко въздух, погледна я право в очите и каза:

— Не си прави труда да чакаш Сам да се появи. Той замина.

— Как така замина?

— Изчезна, чупи се, офейка.

У нея пролази тръпка на недоверие.

— Къде замина?

— Извън града. Каза да ти предам...

— Какво? Какво каза? Какво се случи? — Недоверието се превърна в ужасна уплаха. Трябваше да разбере. Нужна ѝ беше причина. Малко ѝ оставаше да разтърси Коуди така, че да му изпаднат зъбите.

— Предполагам, че в края на краищата не искаше да ми е баща.

— О, за бога, това е нелепо. Сам ме обича. Иска да обича и теб, Коуди.

— Вече не. — Главата му увисна още по-ниско. — Нещо, ъ-ъ, се случи.

Тя се притисна към плота, докато усети белега от операцията.

Какво имаше в празното пространство, което преди заемаше бърбекът ѝ, питаше се ирационално тя.

— Говори, Коуди — настоя Мишел, съсредоточавайки властно вниманието си върху него. — Започни от началото.

— Моли и аз бяхме у Сам днес следобед и той... реагира все едно я тормозех или нещо подобно. Не правехме нищо кой знае какво, мамо, наистина.

Мишел си пое дълбоко дъх, опитвайки се да асимилира всичко, което току-що ѝ бе казал.

— Нека изясним нещата. Двамата с Моли сте били у Сам.

— Да. — Гледаше намръщено към върховете на обувките си. — Яздех кон и беше страхотно, а после влязохме в офиса на конюшнята. Малко се понатискахме, нищо сериозно...

— Натискахте се. — Стомахът ѝ се сви на топка.

— Нищо сериозно — повтори мрачно той. — Не сме бебета. Знаем правилата. Бяхме напълно облечени, мамо, през цялото време.

Но Сам изплаши Моли и започна да ми крещи.

Ей така, изведнъж, помисли си тя. Изведнъж синът ѝ се бе превърнал от малко момче с петна от трева по коленете в истински мъж... с мъжки желаниа.

— Погледни на нещата през неговите очи. Тя му е съседка. Дъщерята на приятелка. Можеш ли да го виниш?

— Трябваше да зная, че ще вземеш неговата страна.

— Не вземам ничия страна...

— Но не ми вярваш. Не ме чу какво казах, мамо. Той се впусна в някаква велика и налудничава лекция за безопасния секс и нежеланите бебета. — Коуди кръстоса ръце пред гърдите си. — После каза... че не ме иска като свой син.

Болката беше остра и пареща.

— Не може да го е казал.

— Обади му се. Само опитай. Няма да вдигне. Кълна се в бога, не ме иска, и още по-добре според мен. И аз също не го искам.

Тя се взираше в бледото, разтревожено лице. Усещаше как кръвта изстива във вените ѝ.

— Защо казваш това?

— Защото го мисля, мамо. Сам си пада по теб, но това не означава, че дава пукната пара за мен.

Мишел си направи труда, въпреки че с всеки следващ миг ужасената ѝ увереност ставаше все по-твърда. Обади се на Едуард, който бе прекарал целия ден в града и изобщо не бе виждал Сам. Обади се на служебния му телефон, но ѝ казаха само, че доктор Макфий ще отговори на обаждането, когато прослуша съобщенията си. Никой не вдигна у майка му. Партньорът му, Карл, беше рязък и ѝ препоръча да опита на служебния, или, ако е спешно, да отиде до Общинската болница.

Ръката ѝ беше леденостудена и трепереше, когато затвори телефона за последен път. Налегна я ужасното чувство за дежа вю. Спомняше си точно какво бе изпитала в онази далечна нощ, как ѝ бе прилявало и бе въодушевена от откритието, че е бременна, как се бе втурнала към дома на Сам, но бе открила, че е заминал, без дори да ѝ пише.

Той замина. Той замина. Той замина. Изчезна в нощта точно
както преди.

ПЕТЪК

ГЛАВА 50

Почти замаяна от липсата на сън, Мишел се облече в сивата тишина на зората. Вратата на спалнята на Коуди беше плътно затворена и от нея не долиташе нито звук. Тя се чудеше колко добре познава сина си. Можеше само да гадае какво му минава през главата. Емоционалното сътресение от това, че откри баща си така неочаквано, а после и големия скандал със Сам, идваха в повече за едно дете. А и за всеки друг. При все това под болката и гнева, бе доловила нещо, което по-трудно можеше да определи. Уклончивост. Може би и срам.

Решила да говори с Коуди за това, когато той стане, Мишел си обу чифт ботуши и отиде в голямата къща. Влезе в просторната дневна, застана пред огъня и си спомни онази първа нощ, когато с Гевин бяха седели заедно в тази стая. Струваше ѝ се, че онази неловкост е останала далече в миналото. Бе дошла при него, защото той се нуждаеше от нея. По някаква ирония, тя се нуждаеше от него също толкова силно.

Притисна намачкана салфетка към бузите си. Баща ѝ влезе, погледна я и разтвори обятията си. Толкова естествено бе да се отпусне в тях. Сълзите бликнаха отново. Вече познаваше баща си и се нуждаеше от него по непознат досега начин.

— Сам е заминал, татко. Двамата с Коуди са се спречкали снощи — каза тя. — Било е сериозно. Коуди смята, че Сам не го иска.

— Греша. Сам иска детето си. Повярвай ми — каза Гевин, като я отведе до дивана и седна.

— Откъде знаеш?

Бръчките по лицето му станаха по-дълбоки.

— Преди години постъпих глупаво, като те оставих да си идеш. Преди да дойдеш при мен, след смъртта на майка ти, не мислех, че искам дете. Не знаех как да бъда баща. И наистина не ме биваше много. Когато ти си тръгна, аз си внуших, че така е най-добре. Но грешах. Исках дъщеря си. Само че не знаех как да те върна обратно. Както и да е, ето защо зная, че Сам иска сина си. Каквото и да е станало помежду им, това няма да се промени.

— Но ако Коуди не вярва, че баща му го иска, тогава имаме проблеми. А нещо ми подсказва, че проблемите няма да отминат от само себе си.

— Ако е заминал, трябва да има обяснение. Той не е някакъв си безотговорен скитник. Този път ще се върне.

— Вярно е. Но как мога да чуя неговата страна в спора, ако просто поема нанякъде при първия признак на неприятности? Трябваше да ми се обади.

— Не прибързвай със заключенията.

— Опитвам се. Но се чувствам сякаш... са ми вързали тенекия. Може би не съм подходяща за връзка с човек като Сам. Хората всъщност не се променят, татко. Той замина преди седемнадесет години, а сега го направи отново. — Почувства ледения призрак на старото чувство, че е изоставена. По различен начин и поради различни причини Мишел бе загубила майка си, баща си, Сам... а сега усещаше, че Коуди ѝ се изплъзва. — Може би — призна тя, — не съм способна да обичам и двамата така, както им е нужно.

Гевин се извърна към нея на дивана.

— Много добре знаеш, че не е така. Имаш най-щедро то сърце сред всички хора, които познавам, Мишел. Ти дойде при мен, въпреки всичките ми провали. Дойде, въпреки че знаеше, че ще ти е трудно. Нещата се оказаха още по-трудни, отколкото си бе представяла, но ти остана, скъпа.

Проточи се дълго мълчание, а слънцето изгря над планините. Мишел се обърна към баща си.

— Първия път, когато Сам замина, дори не се опитах да го открия. — Пое си дълбоко дъх и най-сетне призна нещо, с което не се гордееше. — Може би част от мен го възприемаше като неудачник, който никога няма да постигне нищо. Тогава сгрехих. Провалът бе мой, а не негов. Точно това не зная, татко. Не зная, дали сега съм по-добра.

— Що се отнася за първия път... — Гевин хвана ръката ѝ.

Докосването му я накара да спре. Погледна нагоре към лицето му, леко подпухнало от лекарствата, но все още така изразително, изпълнено с мъка.

— Двамата с майка му напуснаха града, защото аз го уредих — изрече тихо Гевин.

Мишел се взираше в него. Юмрукът ѝ се сви около кърпичката.

— Не разбирам.

— Липсваха пари от офиса на управителя. Може Сам да ги е взел, а може и да не е. Всъщност не мислех за това. Мислех за теб, Мишел. Току-що бях научил, че се виждаш с него и идеята не ми допадна. Мислех, че момчето и майка му създават неприятности, а не исках да пострадаш. Така че заместник-шерифът О'Ший и аз го притиснахме за липсващите пари. За по-сигурно О'Ший напомни и на Тами Лий за фалшивите чекове и няколкото сериозни съдебни разпореждания. Дадохме ѝ избор — да изчезне или да лежи в затвора. Всъщност Сам нямаше алтернатива.

— Боже мой. — Тя се отдръпна от баща си.

— Той не ти е казал за това, нали? — попита Гевин с болка в гласа.

— Не спомена и дума.

— Ужасно съжалявам, скъпа. Не знаех какво да правя. Боях се, че ще избягаш с него.

— И наистина избягах. Само че не с него. — Тя сви колене към гърдите си.

— Искан ми се да можех да поправам стореното! Но действах отчаяно и от любов към теб, а бях толкова уплашен.

Гърлото я болеше.

— Защо... — каза тя и трябваше да млъкне. — Защо просто не ми каза? Защо не ми призна, че ме обичаш? Никога не си ми го казвал.

— Мислех, че знаеш. — Замълча, взрян в ръцете си. — Ти самата си родител вече. Любовта я има, независимо дали говориш за нея или не. Вземала си решения за Коуди — някои добри, други лоши. Но винаги си се водила от обичта си към него.

Чистата истина я прониза силно. Той беше прав. Мишел не одобряваше връзката на сина си с Клаудия Телър. От време на време „забравяше“ да му предаде, че го е търсила. Или успяваше да нагласи часовете му за зъболекар, когато знаеше, че с Клаудия имат планове. Беше напълно уверена, че би прибягнала до непочтени средства, ако мислеше, че може да ги раздели.

— Понякога родителят постъпва нередно, воден от най-добри намерения — изтъкна Гевин. — Ужасно съжалявам, Мишел. Трябваше да се доверя на преценката ти.

— Нима казваш, че трябва да се доверя на тази на Коуди?

— Може би. Да, така е. Виж, провалих се с теб. Но ти имаш шанс да успееш с Коуди.

— Точно сега той преценява, че не иска Сам в живота си.

— Подозирам, че ще се вразуми. Той е дете, което мисли на първо място за себе си. Не иска да се мести в средата на учебната година, а и кое дете би искало? Но също така е твой син. Иска да си щастлива, Мишел. Постъпи така, както е правилно за теб. Той ще се вразуми.

— Не мога да го направя, татко. Не мога да ги събера насила и да се преструвам, че всичко ще бъде наред.

— Не знаеш как ще е. Може би няма да е наред, поне не през цялото време. Но кое е? Кое в този живот е винаги наред?

Неспособна да си намери място, тя стана и отвори вратата към предната веранда, усещайки острия студ на утринния въздух по лицето си. Дочу звуците на събуждащото се ранчо — запалването на дизелови превозни средства, подсвирването на управителя, съскането от хидравликата на боклукчийския камион. Пръхтенето и тропота на коне, тихият звук на фермерския бюлетин по нечие радио. Трябваше да проясни съзнанието си, да помисли какво би било наистина да се омъжи за Сам — мъж, който си бе заминал, без да каже дума в обяснение.

Уплаши се, когато размисли колко наранена е била от това. Колко уязвима беше, щом се отнасяше до Сам.

— Най-добре да отида да събудя Коуди за училище — каза тя.

Изтича до къщата за гости и почука леко на вратата му. Нямахше отговор.

— Коуди? — каза тя и бутна вратата.

Бавно осъзна реалността. Никой не бе спал в леглото. Вратите на гардеробната бяха небрежно отворени и разкриваха празното пространство. Големият сак го нямаше.

Замайваща вълна на ужас я заля. Нямахше го.

Синът ѝ го нямаше.

Това бе кошмарът на всяка майка. Изтича от стаята, викайки баща си, а умът ѝ се изпълни с видения за Коуди — смазан, насинен, пребит от някой, който го бе взел на стоп.

Гевин я пресрещна насред двора, подавайки ѝ безжичния телефон.

— Всичко е наред — каза той.

Думите му едва проникнаха през ледения, смразяващ сърцето ужас.

Баща ѝ силно стисна ръката ѝ около телефона.

— Всичко е наред. В Сиатъл е. Ето, Натали ще ти каже.

Застанала насред покрития със сняг двор, с трепереща ръка, тя вдигна телефона до ухото си. Натали беше спокойна, непривично кротка, докато обясняваше, че Коуди е взел нощния автобус от Мисула. Мили боже. Миналата нощ синът ѝ бе избягал от къщи. Не, беше избягал към къщи. Беше избягал от нея.

— Нека говоря с него — каза Мишел. Сълзите заплашваха да стопят леда на ужаса, но тя ги сдържа, защото се боеше, че ако заплаче, никога няма да спре.

— Сега е на път за училище. Искаше да иде по-рано, за да се запише отново.

— И си го оставила да отиде на училище, без да ми се обадиш? — Искаше ѝ се да изскочи през телефонната линия и да удуши Натали.

— Казах му, че трябва да ти се обади. Обеща, че ще го направи. По-късно. — Натали се поколеба. — Мишел, той не ми обясни защо се появи тук сам, но мога да се досетя. В безопасност е. Остави го да се поохлади, чуваш ли? Ако не му дадеш време да осъзнае сам колко много те обича и колко му липсваш, може никога да не го разбере.

Все още трепереше, когато затвори. Първият ѝ порив беше да се обади в гимназия „Гарфийлд“, да настоява да го намерят и доведат при телефона. После погледна отатък тайнствената белота на полята в Блу Рок и тих, изненадващ глас вътре в нея каза „Не“, а после повтори по-силно „Не“. Подаде телефона на баща си.

— Искаш ли да те закарам със самолета до Сиатъл? — попита той.

— Не. — Думата излезе сама от устата ѝ. — Натали току-що ми каза нещо, което е много разумно. Той трябва сам да оправи кашата, татко. Време е сам да вземе решения и да разбере как да се справи с последствията.

Гевин я гледа дълго.

— Когато беше млада, ти също замина. И като глупак, аз просто те оставих да го направиш. Бях такъв инат. И ти ли си инат, или това е правилният начин да постъпиш?

Тя разпери ръце.

— Кой знае кое е правилно? Знам само, че това, което правех напоследък, не дава резултат. Може би бях прекалена перфекционистка, прекалено взискателна. Вероятно точно това го накара да се превърне в бунтар.

Сега, с премаляло сърце, тя внезапно го проумя. Естествената му реакция бе да се дистанцира от нейните очаквания. А нейната работа бе да го остави сам да намери пътя си.

— Задушавях го с любовта си, измъквах го от неприятностите, когато трябваше да го оставя да падне и да се изправи отново. — Решението беше болезнено, но правилно. Осъзна, че в действителност трябва да направи мъчителния избор да пусне Коуди на свобода. Можеше и да намери отговорите сам, а можеше и да не успее. Това вече не зависеше от нея.

В шест и половина вечерта Коуди стоеше на мокрия от дъжда тротоар пред жилищния комплекс в Сиатъл. Беше странно, но му липсваше тъмнината на Монтана, индиговата ясна нощ в планините. Тук, в Сиатъл, никога не беше съвсем тъмно, заради жълтите крайбрежни лампи, оживените докове на фериботите, ивиците отразена неонова светлина, прокрадващи се по мокрите улици. Стръмният бряг обрамчваше гледката към залива Елиът, бляскава огърлица от светлинки по протежението му.

Днес определено беше един от най-странните дни в живота му. Отиде на училище и подаде формуляра за повторно записване на служителя в канцеларията. След първоначалното попълване на документи денят тръгна като всеки друг. Същите часове, същите ученици.

Същата Клаудия.

Откри я на обичайното място — зашумяна поляна, която всички наричаха „мястото за пушене“. Стоеше в покрайнините на гората, незабелязан от никого, в очакване да зазвучи някаква романтична мелодия. Гледаше я как отмята назад глава и издишва облак цигарен

дим и не почувства нищо. Нямахме го прилива на адреналин, който го държеше буден цяла нощ, нямаше я главозамайващата гордост, която го караше да се перчи из коридорите на училището. Нямахме я мелодията, само монотонното шумолене и потропване на непрестанния сиатълски дъжд сред елшите и кедрите.

Когато го видя, тя изписка и се хвърли към него, но въпросите ѝ бяха все за Гевин — какво е усещането да имаш дядо знаменитост, защо не ѝ бе казал, че дядо му е играл Лукас Макуейд, и беше ли запазил някакви болкоуспокоителни от предписаните му.

След училище се опита да излезе с обичайната си тайфа, но нищо не бе както трябва. Те не бяха по-различни, но ги *усещаше* по различен начин. Енергията се бе изпарила като изветряла кола. Шегите им звучаха изтъркано, а смехът им — неискрено. Не можеше да сподели спомените им от концерта на Фиш миналия уикенд. Сякаш бе отсъствал години, а не седмици.

Възнамеряваше тази вечер да се обади на Клаудия и да скъса с нея. После, ако събереше кураж, щеше да позвъни на Моли Лайтнинг. Беше гадно, че замина, без да ѝ обясни нищо. Тя сигурно си мислеше, че са го пратили в изправително училище. Но това нямаше да е най-трудният разговор, който трябваше да проведе. Трябваше да измисли какво да прави с майка си и още по-трудно, с Тами Лий. Заради неговата глупава грешка бе загубила работата си. Неговата глупава грешка, че се изплаши и не каза истината за случилото се. Неговата глупава грешка, заради която бе излязла да се напие.

Забеляза движение през прозореца на входа. Сянка. Сърцето му заби силно. Някакъв пияница се влачеше по тротоара зад него, мърморейки си. След като забеляза Коуди, той попита:

— Ей, да ти се намира цигара?

— Не — отвърна момчето. — Отказах ги.

Бавно, усещайки раницата си като чувал с тухли, той се повлече по алеята към къщата. Няколко минути остана заслушан в тихото боботене на помпата на джакузито, усещайки влажния студ на сиатълската нощ в косата си. После си пое дълбоко дъх, въведе кода за охранителната система и си отвори.

Къщата ухаеше смътно на масло от пачули и експерименталната кухня на Натали. Тази вечер имаше представление, затова му бе

оставила вечерята в хладилника и бележка, написана с дебел розов маркер — „Обади се на майка си“.

— Зная, зная — промърмори под носа си. Остави раницата с глухо тупване и отиде да пусне някаква музика. В къщата беше прекалено тихо. Залута се наоколо, чувствайки се по-самотен от всякога. Без всъщност да е искал, се озова в кабинета, изрядно подредена стая с бюро със стъклен плот, голяма наклонена чертожна маса и два компютъра със запрашени черни монитори. Отиде до килера и отвори сгъваемите врати, а после осъзна какво търси.

Картините на майка си.

Тя бяха складирани в дъното на килера, в голяма плоска папка с три закопчалки. Внимателно извади платната и скиците и ги подпря на стените. Не бяха много, а ги бе виждал само няколко пъти.

Предполагаше, че винаги е знаел, че са добри — дори страхотни, — изпълнени с цвят и живот, и движение. Сякаш предаваха важно послание. Като онази, която висеше в дома на Сам. Но до днес винаги ги бе приемал като нещо създадено от чужд човек, когото никога не е познавал.

За пръв път успя да ги свърже с майка си. Представи си я в ателието в Блу Рок, погълната от работата си, а не разтревожена и напрегната като в агенцията. Крачейки развълнувано, той се замисли как го погледна вчера, когато ѝ каза, че той и Сам никога няма да се спогодят. В сърцето си Коуди не вярваше, че е сгрешил. Сам не го искаше.

Но може би бе изопачил истината... малко. Очевидно беше, че Сам му е ядосан, но не каза действително, че не иска да има син. Разликата беше тънка. Но ако Сам беше ядосан заради Моли, то щеше да побеснее, когато научи кой е истинският виновник за инцидента в магазина за текстил.

Вината заседна като огромна буца в гърлото му. Не винеше Сам, че не го иска.

Причината да напусне Кристъл Сити нямаше нищо общо с Коуди или майка му. Онова обаждане, което бе получил... В съзнанието си момчето още виждаше гнева и страха, изписани на лицето му. И нещо по-лошо — болката. Сам трябваше да замине, за да спаси майка си, а Коуди бе сторил единственото, което успя да измисли. Избяга.

Сега знаеше как се е чувствало жребчето, подгонено в гората, ужасено от моторните шейни. Беше избягал, но може би се бе озовал на още по-опасно място. Не знаеше, по дяволите. Трябваше просто да стои настрана от Монтана, където не беше на мястото си. И никога нямаше да бъде.

Нервен и неспособен да си намери място, той си взе кисело мляко от хладилника и го излапа, после изпи половин литър портокалов сок. След това вдигна телефона и набра номера на Клаудия. По-добре да приключи с лесната част, преди да реши какво да прави с останалото.

Между третото и четвъртото позвъняване сигналния звънец от охраната за малко не му изкара ума. Намръщен, той остави телефона. Не очакваше никого.

Смая се, когато пазачът съобщи името на посетителя. *Гевин Слейд*. Включи лампите над входната врата и я отвори.

— Здравей — поздрави нерешително.

— Здравей и на теб. — Облечен в пилотската си униформа и със сериозен вид Гевин Слейд влезе в къщата.

Коуди го последва вътре.

— Ъ-ъ, как стигна дотук?

— Прелетях с мустанга до Боинг Еърфийлд. Не възнамерявах да го изкарвам на такова дълго пътуване така скоро, но ето ме. — Сините му очи внимателно разглеждаха Коуди. — Предполагам, че знаеш защо дойдох толкова бързо.

Коуди го изглежда предпазливо. У него се надигна гневна предизвикателност.

— Ако си дошъл да ми четеш конско, защото съм се издънил пред майка ми, значи си пътувал напразно. Решението ми е твърдо. Мястото ми не е там.

Гевин огледа стаята и Коуди осъзна, че той за пръв път вижда къде живее дъщеря му.

— Всъщност — отвърна той, — не е само за това. Мисля, че дойдох, защото преди много време аз се издъних пред майка ти. Тя се нуждаеше от мен, а аз не откликнах и тя замина. — Очите му изглеждаха хлътнали и тъжни. — За седемнадесет години — добави той. — Тук съм, защото това трябваше да направя за дъщеря си тогава. Трябваше да я последвам.

— Това е различно. Сам не може да ме понася и чувствата ни са взаимни.

Гевин свали коженото си яке и се взря в направената преди пет години голяма студийна снимка на Коуди и майка му. Отиде до поставената в рамка фотография и притисна дланта си към нея.

— На колко години си бил тогава?

— Може би на десет или единадесет. — Коуди си спомняше червената риза, усещането от дланта на майка си върху рамото и как фотографът се бе опитал да флиртува с нея.

— Искан ми се да те бях познавал тогава — каза Гевин. — Чувствам се щастлив, че изобщо се запознах с теб, Коуди. Виж колко време изгубихме, като бяхме толкова упорити. — Обърна се с лице към момчето. — Не зная какво е станало между теб и Сам, но в тази ситуация страда майка ти.

Гърлото на Коуди бе сухо като шкурка. Гевин беше прав. Тя бе щастлива, поруменяла и спокойна до миналата вечер. Преди голямата лъжа на Коуди.

— Трябваше да получа бъбречна недостатъчност, за да се съберем отново — каза Гевин. — Какво ще е нужно този път? Сърдечен удар ли?

— Ти не разбираш — отвърна Коуди. — Не разбираш колко съм лош. — Чувстваше се твърде нещастен, за да се засрами от пресекването на гласа си.

— Тогава ми помогни да разбера, Коуди.

Искрената загриженост в тихия глас на Гевин трогна момчето.

— Няма да ти хареса — каза то. После гласът му укрепна и Коуди призна истината. Разказа на дядо си какво бе сторил.

Гевин подсвирна леко.

— Доста лошо.

— Видя ли? Сам никога няма да ми прости и кой би могъл да го вини?

Гевин мълча известно време. Стомахът на Коуди се сви на топка. Мразеше постъпката си. Мразеше кретенското си държание. Накрая дядо му заговори:

— Мисля, че схванах картинката. Знаеш ли, Мишел няма проблемите на баба ти, но това не означава, че не се нуждае от теб.

— Защо ѝ е негодник като мен? — попита настойчиво Коуди.

— Ти си такъв само докато оправиш кашата, която си забъркал — изтъкна Гевин. — Вечно ще се измъчваш, докато не го сториш. Знаеш го, нали, сине?

— Прав си — каза Коуди, изпълнен с въодушевление и страх.

Сам стоеше под душа, а горещата вода се стичаше по главата му. Нямахше нищо по-лошо, мислеше си той, нищо по-лошо от това да оставиш майка си в клиника за лечение. Имаше чувството, че животът му е взривен и парченцата са се пръснали наоколо, неузнаваеми.

Трябваше да я измъкне от тъмния задимен бар. След това прекара по-голямата част от деня, докато я настани в клиниката в Мисула.

— Пак го направихме, нали? — каза тя, взирайки се пиански през прозореца на пикапа. — Престъпихме линията. Опитвахме се да се впишем сред порядъчните хора, където не ни е мястото. Пак сме сред бедняците, Сам. И винаги ще бъдем.

По пътя към къщи гневът го връхлетя силно, както винаги. Какво си мислеше Ланел Джейкъбс, по дяволите, та да обвини Тами Лий за кражбата? Всички обиди и клевети от миналите години изведнъж се бяха върнали. Петте години мир и спокойствие в Кристъл Сити го бяха накарали да мисли, че миналото е без значение.

Спря душа. Загърна се с хавлиена кърпа, взе телефона и нетърпеливо набра цифрите.

— Блу Рок — каза познат и нежелан глас. — Джейк Долърхайд.

— Обажда се Сам Макфий. Търся Мишел.

— Ще видя дали мога да я намеря по интеркома. — Сам долови неприятното подсмиване в бавния провлечен говор на Долърхайд и изведнъж годините се стопиха и разкриха зейналата рана от миналото. Спомни си всички отдавнашни опити да ѝ се обади и всичките случаи, в които Гевин и служителите му го бяха отрязали.

— Размислих — каза рязко Сам, — не си прави труда. — Без повече обяснения, той затвори и се облече.

Виещите пориви на вятъра създаваха снежна вихрушка и всички хора с поне малко разум си стояха вкъщи. Но не и Сам. Не и тази

вечер. Беше капнал от умора, но трябваше да види Мишел.

Не знаеше какво точно ще ѝ каже. Никога не бе имал с кого да разговаря, когато изпадне в криза. Бе свикнал да се оправя сам. И все пак ѝ дължеше обяснение. В края на краищата, беше ѝ вързал тенекия.

„Ела на вечеря с мен довечера.“ Звучеше толкова развълнувана. Свежа и жизнена, онази Мишел, която познаваше в младините си. Но след задъханата ѝ покана се бяха случили много неща. Изпусна си нервите пред Коуди и случката го накара да се пита що за баща би бил. Крехката трезвеност на майка му се пропука и му напомни, че обичта към някого крие рискове, които биха сломили и най-коравото сърце.

Не можеше да забрави и факта, че предишния път, когато изчезна от живота на Мишел, беше заради майка му. Причината не се бе променила. Мишел беше силна. Тя знаеше как да се пази. Колкото и да я обичаше Сам, той обичаше и майка си, която не можеше да оцелее без него. Силата на Мишел беше също така нейна ахилесова пета. Беше се научила да не се нуждае, да не иска, да не желае нищо. Вероятно този навик беше така дълбоко вкоренен, че тя вече не си спомняше как да поиска нещо.

Но когато я видя през прозореца на ателието, права, загледана в платното, той разбра, че у нея има мистерия, която не може да разгадае. Тя щеше да му се разкрие постепенно — но само ако знаеше правилния път към нея.

Когато почука на вратата и влезе, тя скръсти ръце пред себе си.

— Сам.

— Имах спешна работа — каза той. — Това е първата възможност да ти се обадя.

Тя стоеше безмълвно в топлото сияние на лампите в ателието. Той си напомни, че трябва да обясни останалото, но думите не излизаха. Щом се отнасяше за майка му, той беше много дискретен. А дори и леко засрамен, сякаш заболяването ѝ се дължеше на някаква негова слабост. Тишината отвори бездна между него и Мишел. Последния път, когато бяха заедно, той ѝ предложи брак. А сега не можеше дори да поведе безобиден разговор.

Вилицата блъскаше в прозорците и вратите. Мишел потръпна и Сам видя, че огънят в печката е изтлял до жар. За да се намира на работа, той отвори железните вратички и добави една цепеница.

— Коуди ми каза какво се е случило, когато си ги заварил с Моли в конюшната — обади се Мишел.

Той смачка стар вестник на топка и го пхна под цепеницата.

— Разказал ти е неговата версия. Моли е дъщеря на моя добра приятелка. И мило момиче.

— Според Коуди не са правили нищо рисковано. Сам, те са на шестнадесет. Така правят тийнейджърите. Не можем да ги спрем. Можем само да се надяваме, че няма да сторят нещо безразсъдно.

Той взе духалото и го насочи към струпаната жар.

— Проблемът е, че понякога надеждата не е достатъчна, за да ги спре, а последиците са доста дълготрайни. — Свистящият от духалото въздух разпали жълтеникаво пламъче под новата, сурова цепеница.

— Показал си го ясно на Коуди. Дал си му да разбере, че е плод на грешка, нежелано дете. Когато се прибра у дома, той ме попита дали някога съм мислила да направя аборт или да го дам за осиновяване. За пръв път ме попита подобно нещо, Сам.

Той затвори вратата на печката и се изправи с лице към Мишел. Стомахът му се скова от студ. Измъчваха го съмнения. Беше си *изпуснал нервите*. Реагира пресилено. Как така беше толкова уверен в себе си само преди два дни?

Сега не знаеше нищо, освен че да обичаш някого означаваше отдаденост, която можеше да те смаже. Цял живот бе носил отговорността за майка си. Цената, която бе платил, бе, че самият той бе лишен от родителска опека.

— Ами какво трябваше да кажа, след като го заварих в такава ситуация? — попита той.

— Не съществува оракул, който да ти предскаже какво те очаква. Просто трябва да се молиш да постъпваш правилно през по-голямата част от времето. Що се отнася до секса, Коуди знае, че сам трябва да вземе решение, и аз само мога да се надявам, че каквото и да реши, то няма да го отклони от това какъв е и какъв иска да стане.

— Не отговори на въпроса ми, Мишел.

Тя протегна ръце към печката, за да ги затопли.

— Предполагам, че щях да му кажа да изчака, да бъде внимателен. Щях да му напомня, че разполага с цялото време на света. — Впи очи в Сам. — Щях да му кажа, че зная, че е адски трудно да изчакаш, когато си на шестнадесет.

— Но това е страшно наивно. Момчето е пълно с бушуващи хормони...

— Той знае кога да спре, Сам. Трябва да вярвам в това. Ако не мога, що за майка съм?

Сам завиждаше на Мишел за нейната убеденост. Сега осъзна, че се съмнява в собствената си способност да бъде добър баща. Бог му бе свидетел, че искаше да бъде, но се боеше, че ще се издъни.

— Съжалявам, че изпуснах онази реплика пред Коуди — каза той. — Може би просто не проявявам достатъчно търпение и разбиране, за да се справя с него — май го доказах, като му се развиках. — Посочи към вратата. — Трябва да вляза и да поговоря с него.

Тя замълча за дълго време. Сенките извайваха лицето ѝ, а той не можеше да прочете мислите ѝ.

— Мишел?

— Най-добре си върви, Сам. Сега не е подходящият момент за разговор с Коуди.

Сърцето му прескочи.

— Значи го понася тежко?

Между тях се проточи още една напрегната тишина. Мишел прехапа устна, колебаейки се да заговори, и отметна косата си от очите с уморен жест.

— Моментът не е подходящ — повтори тя. — Не зная какво да си мисля, освен че не можем да бъдем заедно, докато двамата с Коуди не намерите начин да се спогаждате. — Отвори вратата към нощната виелица. — Няма да позволя да ме разкъсате на парченца. — Сбогуването ѝ бе кратко и болезнено.

Сам шофираше към дома си. По дяволите. Последният път, когато бе видял Мишел, я бе помолил да се омъжи за него. Два дни покъсно тя на практика го изрита. Примижа срещу сухия, вихрещ се сняг. Изкушаваше се да се върне, но съмненията — и припомнянето на думите на майка му — го възпряха.

— Недей да хукваш след нея отново. — Едва вчера майка му го бе посъветвала с дрезгав от текилата глас. — Не позволявай да стъпче сърцето ти на земята.

Каза си, че не бива да си прави прибързани заключения. Щяха да разрешат проблемите си. Но каквото и да си казваше, все още си

спомняше, че Мишел не се бе опитала да го открие преди години.

СЪБОТА

ГЛАВА 51

На следващата сутрин Мишел все още бе със сребърните обици, които си бе сложила за важната среща със Сам. Срещата, която така и не се състоя. Струваше ѝ се много отдавна. И много далече. Преди цял един живот. Със Сам бе познала такава дълбока любов, че я бе оставила без дъх и я преследваше все още. Миналата вечер се почувства смазана, като гледаше как си отива, а сега беше много по-лошо, отколкото преди години, защото вече разбираше точно какво е загубила.

Свали обиците и ги стисна в шепата си. Нещо се бе случило между нея, Коуди и Сам, и тя не знаеше как да го поправи. Може би трябваше да признае на Сам, че Коуди е изчезнал. Фактът, че не го стори, сам по себе си говореше много. Нормалните двойки биха обсъдили проблема веднага, директно, и биха се изправили заедно срещу него. Вместо това се въздържа от признанието, че след скандала синът им е взел нощния автобус за Сиатъл.

Беше важно, съкрушително. Трябваше да му каже. И все пак не го стори. Защо?

Защото това би я накарало да изглежда като лош родител. Майка, която не можеше да контролира собствения си син. Беше ѝ омръзнало да се чувства така. Срамуваше се. Представяше си как хората казват: „Синът ѝ избяга от нея“. Хорското мнение не би трябвало да има значение, но за Мишел то винаги бе важно.

Откакто закусиха предишния ден, не бе виждала баща си. Беше отишъл до въздушния парк. Тя прекара деня в рисуване и тревоги, и в очакване Коуди да се обади.

Но той не позвъни.

Едва успяваше да се сдържи да не скочи в роувъра и да се втурне към него през три щата. Но се принуди да спазва решението си. Предишната Мишел би постъпила така, а предишният Коуди щеше да го очаква. Но нещата щяха да се променят. До четвъртък вечерта смяташе, че Сам отново ще бъде час от живота ѝ, но сега не беше толкова сигурна. Детето, което заедно бяха създали, трябваше да бъде

част от любовта им. Вместо това се бе превърнало в символ на съмненията и различията им.

Още по-добре, че бе прозряла тези различия сега, а не когато се влюби още по-силно в Сам. Не биваше да забравя болката. Чувството, че в края на краищата, изминалите няколко седмици са били просто антракт. Естествено, антрактът трябваше да свърши.

Сам Макфий представляваше всичко, което сърцето ѝ желаше. Но беше толкова изплашена. Трябваше ли да изживее живота си с този болезнен копнеж в гърдите, живата рана на провалената любов?

Упорито се стараеше да не гадае мислите на Сам. Къде му е бил умът, като се е развикал на Коуди и после е изчезнал? Може би всичко му се е сторило прекалено реално. Може би е започнал да разсъждава какво би било да е женен наистина, да бъде баща на опърничав тийнейджър? Може би все пак той не желаше това.

И така, Мишел не можеше да търси утеха у него. Болката беше твърде силна и остра, за да я покаже пред някого.

Господи. Дори сега, дори след миналата вечер все още бе достатъчно глупава да се надява на щастлив край. Шокиращо беше да осъзнае, че въпреки че обичаше Сам с цялото си същество, това не беше достатъчно. Гърлото ѝ се сви, а очите ѝ се просълзиха. Реши да отиде да пояде, да поработи над картината си, да се опита да се почувства нормално за известно време.

И може би, дай боже, най-сетне телефонът да позвъни.

Острият зимен студ държеше ранчото в хватката си, въпреки че ослепителното слънце продължаваше да се опитва да затопли всичко. На път към конюшните Мишел мина покрай бараката на телетата, дочувайки техните жални звуци и няколко добре подбрани ругатни от работниците. В съседния двор товареха роптаещи добичета, за да бъдат доставени на някакво родео. Тъмнокос младеж, който носеше кофа овес за конете, повдигна шапката си за поздрав. Мишел си спомняше колко бе очарована от всичко това, когато за пръв път дойде при баща си. Тогава нямаше как да знаят какъв обрат ще претърпи животът им и никога не бе предполагала, че отново ще се върне тук и ще обича това място още повече, ако това изобщо бе възможно.

В такъв ден Блу Рок бе идиличното кътче от въображението на всеки почитател на Запада. Краят на планините, снежните поля с показващите се тук-там туфи трева, скупчените сгради и превозни средства от ранчото изглеждаха като жива поема.

Дочу свистенето на гуми и видя една кола да завива откъм главното шосе. Слънчевата светлина се отразяваше от предното стъкло на кадилака на баща ѝ, докато паркираше пред старата постройка, която използваше като ателие. Тя засенчи очи и проследи как двама души слязоха от колата. Сърцето ѝ сякаш слезе в петите.

Коуди и баща ѝ не я видяха. И двамата бяха облечени в кожени пилотски якета и се усмихваха уморено. Не можеше да повярва. Не можеше да повярва, че баща ѝ бе отишъл за Коуди и че Коуди се бе върнал в Блу Рок. И все пак това беше логично. Гевин бе сторил за момчето онова, което трябваше да стори за Мишел — беше го върнал там, където му е мястото, независимо дали вече го знаеше или не.

Гърлото ѝ се свиваше, докато гледаше баща си и сина си, обърнати един към друг — Гевин — висок, белокоп и изискан, Коуди — строен и развълнуван. Поговориха си, а след това Гевин хвана момчето за рамото неловко, типично по мъжки, и не ѝ остана друго, освен да се усмихне през сълзи.

Толкова дълго смяташе, че Гевин изобщо не се е държал като неин баща. Но миналата вечер седна с празната тетрадка, която екипът за трансплантацията ѝ бе дал преди месеци, когато за пръв път се бе съгласила на операцията. Страниците бяха останали празни. Миналата вечер Мишел си легна с тетрадката и за първи път писа в нея, а когато свърши, вече бе разбрала, че Гевин е бил неин баща по единствения начин, който му е бил познат. Писа за безценното време, което двамата бяха прекарвали заедно преди седемнадесет години. Ранната утринна езда. Ленивите следобеди на верандата, когато съзерцаваха как планинския вятър набраздява полята със снежни лилии. Вечерите край огъня, когато тя скицираше нещо, а той четеше пощата си. Гевин ѝ бе дал това. И изведнъж разбра, че то е достатъчно. „*Благодаря ти, татко.*“

Попи сълзите по бузите си, докато Коуди вдигаше капака на багажника. Извади нещо, което не бе виждала много отдавна — папката ѝ с рисунки.

Сълзите отново заплашиха да рукнат и Мишел притисна ръка към устата си. Коуди влезе в ателието, а тя умираше да разбере какво е намислил, но първо трябваше да свърши нещо друго. Отиде да вземе дневника и го занесе на баща си.

Изражението на Гевин издаде, че е разпознал тетрадката.

— Прочети го — каза тя, целувайки го по бузата. — Мисля, че ще ти хареса.

— Обичам те, скъпа — отвърна той, приемайки подаръка. — А сега върви да видиш момчето си. Той самият има да ти казва много неща.

— Благодаря, татко. Благодаря ти, че го върна у дома. — Целуна го отново, а после забърза към ателието, за да намери Коуди.

— Здравей, страннико — поздрави го от прага.

Раменете му се раздвижиха и реакцията му я жегна. Напоследък му бе станало навик да се стяга и подготвя за най-лошото. Обърна се към нея.

— Мамо — каза той. — Мамо, много съжалявам, че избягах.

Мишел се опита да каже нещо, но не успя. Влезе в просторното ателие и сърцето ѝ запя.

Коуди бе извадил картините и ги бе подредил до стената. Светлината струеше над смелите цветове и Мишел се замисли колко отдавна не бе поглеждала собствените си творби. Рисунките бяха искрени и болезнено красиви. Виждаше радостта, скръбта, отчаянието. Когато ги гледаше сега, ѝ се струваше, че ги е рисувал някой друг. Някой по-емоционален. По-нежен. С по-щедра душа. Струваше ѝ се, че е чудо тези образи да са излезли от нея. Липсваше една важна картина. Снежният пейзаж — онзи, който висеше над камината в къщата на Сам.

Сам.

Пропъждайки болката и съжалението, тя разтвори ръце. Коуди я прегърна и тя се удиви колко е висок, висок и жилав, по-силен, отколкото си го спомняше.

— Мамо...

— Коуди...

И двамата заговориха едновременно. Тя се разсмя и отстъпи назад.

— Много се радвам, че се върна.

Той попипа бинта на ръката си.

— Изобщо не трябваше да заминавам, мамо. Беше толкова глупаво.

— Е, ще го преживеем — каза тя и се зарадва, че усети истинска убеденост в думите си. — Коуди, дължа ти извинение.

Лицето му пребледня.

— Не, мамо. Аз трябва да...

— Наистина ти го дължа. — Вдигна ръка, за да го накара да замълчи. Чувстваше се виновна за отношенията им напоследък. Винаги бе смятала, че е нейно задължение да го предпазва от нараняване, но се оказа, че го е учила да се страхува от чувствата. — Понякога бях ужасна с теб, Коуди. Собственото ми безсилие ме караше да се заяждам с теб и да ти се карам. Не беше правилно и...

— Мамо, има нещо, което трябва да ти кажа.

Сепната от тона му, тя отиде до тапицираната пейка до прозореца. Коуди беше навъсен и напрегнат, когато седна до нея. В широкото пилотско яке на Гевин той изглеждаше странно и трогателно познат. Когато вдигна поглед към нея, тя разпозна едновременно Гевин и Сам в лицето му.

— Много се издъних.

— Какво имаш предвид?

Той потри ръце в бедрата си.

— Няма да те виня, ако ми се ядосаш.

— Просто го кажи, Коуди. Не мога да чета мислите ти.

Той попипа разръфания бинт на ръката си.

— Не ти казах цялата истина за внезапното заминаване на Сам в четвъртък вечерта. — Гласът му беше нисък, но твърд. — Неговата, ъ-ъ, майка — Тами Лий — беше загазила. Сам не каза, но мисля, че беше пила. И той трябваше да зареже всичко и да ѝ помогне.

Стомахът на Мишел се обърна. Сам не бе казал и дума за това. Запазил го бе в тайна от нея, също както тя бе запазила в тайна от него изчезването на Коуди. Не знаеше много за живота на Сам с проблемната му майка. Колко ли трудно трябва да е било за него, и за двама им. А синът ѝ го бе премълчал. Нейният син...

— Защо не ми каза? — попита тя, по-скоро озадачена, отколкото ядосана.

— Не знаех какво да правя. Всичко се случи толкова бързо. Сам ми се развика за Моли и ме накара да се чувствам толкова зле, после трябваше да отиде да помогне на майка си. Уволнили са я, разбираш ли? А аз зная истинската причина за това. — Страните му пламнаха, а Мишел бе шокирана, когато видя сълзи в очите му. — Едни момчета от училище взеха пари от магазина и обвиниха Тами Лий. Вместо да ги издам, аз просто оставих Сам да хукне при нея, а после започнах да мисля колко ще ме намрази, когато се върне, затова не казах на никого... просто нещата излязоха извън контрол.

Долови намек от предишната му враждебност. Но тя повече нямаше да допусне опита му да се измъкне.

— Това са извинения, Коуди. Каква е истинската причина?

Той не заговори веднага и Мишел се почувства леко обърквана, докато го гледаше как се бори със сълзите.

— Изплаших се, мамо — каза той.

— От какво се уплаши? Кажи ми, Коуди.

— Уплаших се, като се замислих какво би било Сам да ми бъде баща. — Признанието се изтръгна от него заедно със сълзите, които се мъчеше да потисне.

Изплашен. Сърцето на Мишел прескочи. Тогава разбра какво се бе опитал да й каже Сам последния път, когато бяха заедно — че има опасност Коуди да стане като нея. Да се пази и крие от любовта, защото тя беше плашеща. Съкрушителна. Цял живот се бе опитвала да си купи емоционална сигурност с риск да се чувства само наполовина жива.

— Видях колко щастлива те прави той — добави Коуди — и мисля, че се боях, че ще го обичаш повече от мен.

— О, сине. — Докосна лицето му. — Съвсем различно е. Ти имаш цялото ми сърце и това никога няма да се промени.

— Съжалявам, мамо. Съжалявам. Съжалявам. — Ръцете му я обгърнаха. Още ухаеше на момче и все още се нуждаеше от майка си. Толкова, колкото и тя от него.

— Ще поправа нещата със Сам и Тами Лий — каза той. — Кълна се. Само се надявам да ми простят. — Коуди се изправи и изтри лицето си с opakото на ръката си. После прегърна Мишел.

Тя се взираше в очите му и сякаш видя очите на Гевин. Нейният баща и синът й. И двамата й бяха нужни, за да разбере, че животът е

кратък. Кой знаеше колко живот му остава на човек? Когато стигнеше там, закъдето се бе запътила, искаше да е нарисувала картините си. Искаше да е обичала със страст, неподвластна на разума. Искаше да знае, че Коуди е не само неин син, но и приятел.

Преди го гледаше и се чудеше къде е изчезнало малкото ѝ момченце. Сега осъзнаваше, че го е намерила. Откри го в това наранено, объркано, но добро момче, което се превръщаше в мъж. Спря, пое си въздух и се опита да намери правилните думи.

— Знаеш ли кое е още по-страшно? — попита тя. — Това, че за малко не те изгубих, Коуди. Но мисля, че всичко ще бъде наред. — Разбра, че за малко щеше да загуби и Сам, защото не се довери на себе си. Трябваше да се впусне във връзката им така, както се бе впуснала в рисуването. Защото не само то се бе върнало при нея след дълъг зимен сън, но и животът. Сам я бе събудил и за двете.

Помисли си за трансплантацията. Страхът и любовта понякога бяха едно и също нещо, еднакво необходими, неизбежни. Сега разбираше, че не е страшно да кървиш, ако знаеш как да се излекуваш.

— Значи ще се обадим на Сам, а? — каза Коуди. — Той ще ми даде още един шанс, нали?

Тя постави ръце на раменете му. Господи, колко хубаво беше да го прегърне отново. Никога не се бе чувствала по-близка със сина си. На шестнадесет Коуди научаваше онова, което ѝ се искаше да е знаела много отдавна — трябва да обичаш толкова силно, че да те боли, въпреки че няма гаранция за нищо. Трябва да дадеш всичко, макар и никога да не знаеш какво ще получиш в замяна.

— О, Коуди! — Искаше да го успокои, че Сам, естествено, ще му прости. Но откъде можеше да го знае? Тя бе разполагала с шестнадесет години да обикне и разбере Коуди, да го опознае. Без опита от миналото прошката на Сам означаваше да се довери на момчето сяпа.

ГЛАВА 52

По-късно заваля сняг. Тишина обви земята, а летящите снежинки приличаха на перушинки в небето. Мишел пътуваше до Коуди в рейндж роувъра със светещи фарове в мрачния ден. Звукът на чистачките пронизваше тишината.

Това е лудост, мислеше си тя. Търсеха си белята. Когато Коуди позвъни в Лоунпайн, разговаря с Едуард Блис, и новините не бяха добри. Сам бе закарал майка си в клиниката, после я бе върнал в къщата за ден-два, докато си стъпи на краката. Не, Едуард не беше много сигурен, че желаят компания. И въпреки това тя водеше сина си в Лоунпайн, точно както първия ден, преди Сам и Коуди да разберат, че са баща и син. Господи, нима беше само преди три седмици?

Защо изобщо ѝ хрумна, че това е добра идея? Да се натрапи отново в живота на Сам, надявайки се, че той ще я допусне.

Истински ужас сви стомаха ѝ. Преди страхът щеше да я възпре да направи тази стъпка. Щеше да избере празнотата пред болката и радостта. Сега беше помъдряла. За един кратък, но прекрасен миг бе открила същността на всичките си желания в обятията на Сам Макфий. Нямахше да получи втори шанс за подобно нещо, което повечето хора не преживяваха през целия си живот.

Докато паркираха в Лоунпайн, тя се взираше през прозореца към обвития в бяло пейзаж, който жадуваше завръщането на пролетта. Тами Лий стоеше на верандата, облечена в широко яке с вдигната яка, и пушеше цигара.

— Искаш ли да дойда с теб? — Мишел погледна Коуди.

— Не. Ще отида сам.

Излезе от колата и тръгна към къщата. Не се нуждаеше от подкрепата ѝ и бе по-добре да го остави на мира, макар че в миналото често му досаждаше с майчинска загриженост.

Тами Лий хвърли цигарата си и седна, чакайки Коуди да стигне при нея. Чувстваше се смазана, изцедена, сякаш току-що бе участвала в маратон. Беше ѝ неприятно внукът ѝ да я види в това състояние.

— Мога ли да говоря с теб? — попита Коуди. Лицето му изглеждаше бледо и изопнато, а ръцете му бяха пъхнати в джобовете.

— Да — отвърна тя, а дъхът ѝ замръзваше. Можеше да го изслуша. Да, това можеше да стори.

— Става дума... за онова, което стана в магазина. — Качи се на верандата. — Онази вечер, когато взех колата ти на заем, се случи нещо.

Главата на Тами Лий забуча, копнееше за лекарствата си. Съсредоточи се върху притесненото момче. Толкова беше хубав. Точно сега изглеждаше така смазан, колкото се чувстваше тя.

— Аз съм виновен, че парите от касата изчезнаха — избърбори той. — Не знаех... аз... вината е моя.

Тами Лий седеше съвсем неподвижно. Дотолкова бе свикнала с ритника в зъбите, че се приготви да го понесе.

— Парите изчезнаха часове по-късно, когато аз влязох в магазина — каза той. — Вината е моя.

— Ти ли ги взе? — попита тихо тя.

Ръцете му потънаха още по-дълбоко в джобовете.

— Това няма значение. Аз бях отговорен. И се издъних. Днес ходих при госпожа Джейкъбс, обясних ѝ всичко и ѝ платих липсващата сума. Тя се чувства много зле и ще те помоли да се върнеш на работа. Тоест, ако искаш. — Побутваше с крака си замръзнала буца сняг в края на верандата. — Много съжалявам — добави той. — Ще сторя всичко възможно да поправа нещата. Просто... бих искал да получа още един шанс.

Тами Лий почувства, че се издига леко и кръжи над бездната. Сърцето ѝ думкаше, но болката не означаваше нищо. Това е, осъзна тя. Можеше да прости на момчето и да продължи нататък, или да остави гнева и негодуванието да я завлекат надолу.

Когато го погледна в очите, видя очите на Сам. Сам, който ѝ бе дал повече втори шансове, отколкото имаше право да очаква. Сам, който на свой ред заслужаваше да получи шанс. Нямахше какво да му мисли. Изправи се и разтвори ръце. Нерешителна усмивка блесна в очите на Коуди, докато я прегръщаше. През рамото му тя видя как Мишел Търнър ги гледа, застанала до колата, притиснала устата си с ръка.

— Мисля, че всичко ще бъде наред — прошепна Тами Лий и се издигна на крилете на надеждата. — Мисля, че ще бъде направо чудесно.

Сам излезе от главната конюшня и тръгна към Мишел. Коленете ѝ омекнаха, заплашвайки да се огънат. Усещаше силния студ, снега, който я засипваше, болката от операцията.

Преди си мислеше, че оздравяването означава да те зашият, белегът да зарасне и бъркотията да се подреди. Сега разбираше, че е много по-сложно.

Трябваше да престане да търси причина за всичко, което се случва. Такъв е животът — той е объркан и непостоянен. Сърцето ѝ биеше лудо, никога не се бе чувствала по-жива. Нямаше представа какво изразява лицето ѝ, но не я бе грижа. Когато вдигна поглед към Сам, видя всичко, което искаше от бъдещето си.

Независимо от всичко, то бе по-голямо и по-светло, отколкото мечтите ѝ.

Надеждата и страхът се вкопчиха в гърлото ѝ, неизречени. Дватама със Сам се разходиха до края на покритата със сняг алея и застанаха под кривия скелет на една киселица.

— Коуди обвинява себе си за всичко, което се случи — изрече тя накрая. — Иска да се сдобри с теб и с майка ти.

Той погледна към къщата, където Коуди и Тами Лий седяха един до друг и разговаряха.

— Мисля, че се радвам да видя това.

— Може ли? — наложи си да попита тя. — Може ли да оправи нещата? Можем ли? — Сплете облечените си в ръкавици пръсти.

— И аз се питах същото.

— Миналата вечер и двамата все още премълчавахме разни неща. Ти не ми каза за майка си, а аз... — преглътна с усилие — не ти обясних, че Коуди избяга. — Наложих си да срещне изненадания му поглед. — Взе автобуса за Сиатъл. Исках да ти кажа, Сам, но не знаех как. Баща ми го върна тази сутрин.

— Тогава ще оставя Коуди да обясни. — Сам задържа погледа ѝ в продължение на един безкраен миг. — Ще направим всичко по силите си, мила. Нали?

Тя успя да изрече името му и бентът у нея се пропука. Звуци на облекчение се изтръгнаха от дълбините на душата ѝ, не можеше да ги контролира. Сам беше като стена, мълчалив и стабилен, докато поглъщаше бремето на сълзите ѝ. Тя намери убежище, а не заплаха в любовта си към него.

— Толкова ме е страх. — Ръцете ѝ стискаха якето му. — Толкова се боях, че си решил, че двамата с Коуди ще ти дойдем в повече.

Ръцете му се плъзнаха около нея.

— О, Мишел. Не всичко ще е идеално непрекъснато. Но можем да преживеем грешките. Зная го. И ти го знаеш.

— Понякога си мисля, че не съм достатъчно добра за това — прошепна тя.

Той я отдели от себе си и, мили боже, лицето му беше прекрасно, излъчваше твърдост и одухотвореност, носеше отпечатъка на радостите и мъките в живота. Снежинките падаха и се топяха по бузите и раменете му.

— Ще намерим начин. Ти, аз и нашият син.

— Нашият син. Звучи добре. — Сякаш нещо бе преседнало на гърлото ѝ и тя преглътна с усилие. — Обичам те, Сам. — Време беше, крайно време беше да го признае. Получи се толкова лесно. — Така е било винаги и така ще бъде.

Той я привлече към себе си и притисна устни към косите ѝ. След миг и последните ѝ съмнения отстъпиха и Сам каза:

— Зная, скъпа, зная.

— Наистина ли?

— О, да.

Мишел затвори очи, изпълнени с безкрайна радост. И също както снега над стърнището, тя покри всичко друго — всички недостатъци, коловози и синини от миналото — със своето съвършенство и чистота.

Издание:

Автор: Сюзан Уигс

Заглавие: Завръщане у дома

Преводач: Таня Михова Гарабедян

Година на превод: 2014

Език, от който е преведено: английски

Издание: първо

Издател: СББ Медиа АД

Година на издаване: 2014

Тип: роман

Националност: американска

Печатница: Ропринт ЕАД

Излязла от печат: 2014

Редактор: Златина Пенева

ISBN: 978-954-399-078-8

Адрес в Библиоман: <https://biblioman.chitanka.info/books/6989>

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА



<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.